

தன்னை உண்டவரை எவ்வழியும் தாழ்த்தி இழி துயரில்
ஆழ்த்தி வருதலால் புலையுணவு பொல்லாத கொலை பாதகம் என
நோர்ந்தது. என ஊனின் இழி நிலையை விழியுன்றி நோக்கித்
தெளிவாய் உணர்ந்து நோர்ந்து ஒதுங்கி உயர்ந்து வாழும்படி
புண் என்று கண் எதுவே புலைநாற்றம் வீச உரைத்தார்.

தன் உடலில் புண் தோன்றினால் அதைத் தொடக் கூசு
கின்றாய்; கழுவிற் சுத்தம் செய்து மருந்து வைத்துக் கட்டிப்
பிறர் பாராதபடி மறைத்து வைக்கிராய்! இத்தகைய நீ பிற
பிராணிகள் செய்து ஒழிய உதிரம் தோய்ந்து ஊன் வடிந்து
புண்ணாய்ப் புழுத்துக் கிடக்கின்ற புலாலைப் புலைபாய் உவந்து
உண்ணுகின்றாயே! அந்தோ! உன் உயிர்வாழ்வு எவ்வளவு இழி
வும் பழியும் துயரும் தொடர்ந்துள்ளது! இதனைக் கொஞ்சம்
சிந்தனை செய்து பார்த்து நிந்தனை நீங்கி நெறியே வாழுக.

தம்புண் கழுவி மருந்திடுவர்; தாம்பிறிதின்
செம்புண் வறுத்த வறைதிற்பர்—அந்தோ
நடுநின் நுலக நயனிலா மாந்தர்
வடுவன்றோ செய்யும் வழக்கு. (அறநெறி, 97.)

புலாலைப் புண் என்று அருவருத்து வெறுத்து ஒழிக்கா
மல் அதனை வறுத்து அந்த வறுவலை முறுவலித்துத் தின்னு
கின்றாரார்களே! ஐயகோ! வையமாந்தர் படமை வெய்யது என
ஊன் அருந்தி ஊனமாய் வாழ்வாரை நினைந்து முனைப்பாடியார்
இப்படி உள்ளம் வருந்திப் பாடி யிருக்கின்றார்.

ஆசார சீலர் என்று சிலர் தம்மைப் பெருமையாய்ச்
சொல்லிக் கொள்வார். தெருவில் யாரேனும் இறந்து போனால்
அந்தப் பிணத்தை எடுத்துப் போகும் வரையும் அவர் உண்ண
மாட்டார்; அவ்வண்ணம் உள்ளவர் ஊனை உவந்து உண்ணுவார்.
புலை நிலையில் தலை மயங்கி நவையாயுள்ள அவரை நோக்கி ஒரு
கவிஞர் சுவையாகப் பாடினார். அயலே வருவது காணுக.

பிணம்கிடக்க நான் நுகரேன் என்றுநீ பேசும்
குணம்கிடக்க வேண்டியதென் கூறாய்—பிணத்தைக்
கலத்திலே இட்டுக் கலந்துநா வாரப்
புலத்தினால் தின்றாய் புகல். (புலைநிலை)

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

புண்ணை உண்ணுகின்றாய்; பிணத்தைத் தின்னுகின்றாய்; உனது புலைநிலையை எண்ணி உணராமல் ஈனமாய் உழலுகின்றாயே! என்று புலால் அருந்துவோனது ஊன நிலைக்கு இரங்கி ஞான சீலர்கள் எங்கணும் இங்ஙனம் இரங்கி யுள்ளனர்.

மனிதன் அறிவுநலம் உடையவன்; பிறவிப்பயனை உணர்ந்து விரைந்து பெற உரியவன். உடலை உணவால் பேணி உள்ளத்தை உயர்த்தி உயிர்துயர் நீங்கி உய்யும் வகையைச் செய்ய வல்லவன்.

தன் உயிரைப்போல் மன்னுயிரை ஒம்பி எவன் அருள் சுரந்து வருகிறானோ அவனை மருளான பிறவித் துன்பம் ஒழிந்து பேரின்ப நிலையைப் பெறுகின்றான். சீவகருணையே தேவதேவனுடைய திவ்விய அருளைச் செவ்வையாய் நேரே பெறுகிறது. ஈசனோடு நேசமாய்ச் சேர வரியவன் நீச ஊனை நாசம் என்று அஞ்சி இயல்பாகவே விலகி உயர் நிலையுறுகிறான்.

தன் ஊனையே மிகை என்று வெறுத்து எவ்வழியும் செவ்வையாய் இனிது ஒழுகித் தனது ஆன்மாவுக்கு மேன்மையை நாடி வருதலை மேலான ஞானியின் பான்மையாம்.

இந்தப் புனித நீர்மையை இழந்த மனிதரே இழிந்த விலங்குகள்போல் கழிந்து உழன்று ஈன ஆனை உண்டு ஞான சூனிபராய் கைந்து நரக துபரங்களுக்கே இனமாய் த்திரிகின்றார்.

நாயினுக்கும் பேயினுக்கும் நரியினுக்கும் கழுகினுக்கும் ஈயினுக்கும் இனிதுபிணம் எனிலதுதான் இனியதுவோ? வாயினுக்கும் மனத்தினுக்கும் மதிப்பரிய மாதேவன் தேயினுக்கே சிவமதனைத் தினைப்பாரே சிறந்தாரே.

(சிவதருமோத்தரம்)

நாய்கழுகு கூகை நரிகாகம் ஈளும்பு
பேய்இவைகள் ஆவி பிரிந்தவூன்—நேயமொடு
தானருந்தல் அல்லாது சற்கா ரியமனிதர்
தானருந்தல் ஆவதோ தான்? (புலை நிலை)

புலையரைப் புலையர்என்னும் புத்தியற்ற மாந்தரே
புலையனார் மலம்புசிக்க நாடும்ஈது புத்தியோ?
புலையருக்குள் ஒக்கும்உம்மை என்றுரைத்த புல்லரும்
புலையர் ஆகி நரகினுள் புகுவர் ஐயர் ஆணையே.

[சிவ வாக்கியர்]

பறையரைப் பறையர் என்று பறைந்திடும் மனிதரேநீர்
 பறையர்தம் மலத்தைத் தின்னும் பன்றியைப் தின்பதுஎன்றோ
 பறையுதே ஆகும் அந்தக் கறிதனைக் கலத்தில் இட்டு
 பறையவே வைத்துத் தின்னும் மனிதரே பறையர் கண்டர்!
 [சீவந்தி]

பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
 எல்லாரும் காண இயமன்தன் தூதுவர்
 செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்
 மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே. (திருமுலர்)

பாபாரின் தடிகள் தின்றார் வருகென உருக வெந்த
 பாளத்தைக் கொடிற்றின் ஏந்திப்பகுத்துவாய் புகுத்தலாற்றார்
 பாபாக்கொண்டு ஓடுகின்றார் உள்ளடி ஊசி பாயத்
 நாள்ஒற்றித் தப்பி வீழ்ந்தார் தறிவலை மானிற் பட்டார்.
 (சீவகசிந்தாமணி)

பேயாப் பருவம் விரும்பிய மீன்இனம்
 காயப் பெருந்தடி காண்மின் இவைஎனத்
 தீயாப் பருகிய செப்புத் திரளவை
 வாயாப் பெருகப் பிளந்து மடுப்பார். (சூளாமணி)

செந்தழலின் வெந்தழைகள் தின்றனைமுன் என்றே
 கொந்தழலின் வெந்துகொது கொதுகென உருகும்
 செந்தழலின் நிந்திதர்கள் செம்புகள் திணிப்ப
 வெந்தழலின் வெந்தழுகி விண்மொழுகும் முகனே.
 (யசோதர காவியம்)

மாநிலக் கழல் மா குலம் பரிபாவர் மறிதிரை பொருநிர்வாழ்
 மாநி துண்டினில் பரிபாவர் அணாயில் சங்கிலி மா க்கேற்றி
 விது கந்தறி னை பரிபாவரைத் தவம் கழபா வெளுளித்தீ
 ஓகரிதவலிசாரிந்து எழபுணர் அளநா மபு மருகியநிணம்சோர.
 (உபதேச காண்டம்)

புலால் உண்பதால் விளையும் கொடிய புலைந்நுயரங்களை
 இவை விரைந்து காட்டியுள்ளன. புலாலைப் புண் என்று உணர
 வேண்டுமே ஆதனை உண்ணலாகாது எனத் தேவர் தண்ணளி
 யோடு குறித்துக் காட்டியதை விரிந்து விளக்கி இவை வந்திருக்
 கின்றன. வளிய உண்பவர் பின்புபோய் நரக துன்பங்களில்
 ஆழ்ந்து வீழ்ந்து அழுந்து அழுலுகிற அவலநிலைகள் பரிதாப

மான பயங்கரக் காட்சிகளாய்ப் பரந்து நிற்கின்றன. யாவும் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து சிந்தித்து உறுதி நலங்களைத் தேர்ந்து தெளிந்து உயிர் துயருறாவகை உய்தி யுற வேண்டும்.

ஊனை உண்பதால் பிற உயிர்கள் துயராய்ப் பதைத்து அழி கின்றன. ஆகவே அதனை உண்டவர் கொடிய துயர்களுறகிரார். யாதொரு துன்பமும் அடையாமல் தன் உயிர் இனிய இன்ப நலங்களை எய்த விரும்புபவர் ஈன ஊனை உண்ணாமல் ஞானசீல மாய் ஒழுகவேண்டும். புலால் பொல்லாப்புலை என உணர்ந்து கொண்டால் அதனை உண்ணாமல் எவரும் உயர்ந்து கொள்வர்.

இவ் வுண்மை கானன்பால் காணநின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் வேடர் தலைவன். மானகிரி என்னும் மலைச்சாரலில் வாழ்ந்து வந்தான். சீவகமன்னன் ஒருநாள் அவ்வனத்தின் வழியே செல்லுங்கால் இவன் எதிரே நோர்ந்தான். சிலையும் கணையும் வலையும் கண்ணியும் கைக்கொண்டு திண்ணிய உருவின னாய்த் தீரமாய்வந்த இவனைக் கண்டதும் அவ்வீரக்குரிசில் வியந்து நோக்கி ஊர் பேர் முதலியவற்றை ஆர்வத்தோடு விசா ரித்தான். இவன் யாவும் சொன்னான். இவனிடம் உள்ள கொலைக் கருவிகளைக் கண்டு அக் கருணை வள்ளல் உள்ளம் இரங் கினான். நாளும் பல பிராணிகளைக் கொன்று புலைத்தொழில் புரிந்து புலையொ யிழிந்து உழலும் அந்த நிலையினை நீக்கியருள நினைந்தான். நேரே அவ் வேடனை நோக்கி நயமாய்ப் பேசினான்.

சீவகன்: குறவர் தலைவ! நீ நாளும் உண்பது என்ன?

கானன்: ஊனும் தேனும்.

சீவகன்: புலால் உண்பது தீயது; அது கொலையால் வருவது; அந்தப் புலையை உண்ணலாகாது.

கானன்: ஊன் உண்ணவில்லையானால் நான் உயிர் வாழ்வது எப்படி? என் வாழ்வு என்னும்?

சீவகன்: தினை முதலிய வேறுபல தானியங்கள் உள்ளன; அவற்றை உண்ணலாம்; ஊனை உண்ணவே கூடாது.

கானன்: நீர் சொல்லுவது புதுமையாயுள்ளது. ஊனைத்தின்ன வில்லையானால் என் உயிர் போய்விடும்; என்னைக் கொல்ல வழி நாடி மெல்லச் சூழ்ச்சி செய்கிறீர்! பொல்லாத போதனைபை எனக்குச் சொல்லாதீர்! ஒல்லையில் ஒதுங்கிப்போம்.

ரீவகன்: ஊனைத் தின்று உடலை வளர்த்து உன் உயிரை நாக துயரத்தில் தள்ளுகிறாய்! இது நல்லதா? கொஞ்சம் சிந்தித்துப்பார்! உண்மையை உணர்ந்து கொள்!

கானன்: ஐயோ! என்உயிரை இழிநாகில் வீழ்த்துமானால் அந்தப் பழி ஊனை இன்றுமுதல் நான் தின்னமாட்டேன்; யாண்டும் அதனைத் தீண்டேன்.

இன்னவாறு அவன் உள்ளம் திருந்தி உறுதி தெளிந்து இனிது கூறவே, மன்னன் மனம் மிக மகிழ்ந்து அவனுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து உவந்து போனான்.

ஊன்ஒடு தேனும் கள்ளும் உண்டு உயிர்கொன்ற பாவத்து நன்றாய்ப் பிறந்த நிம்மான் இனியிவை ஒழிமின் என்னக் காளில்வாழ் குறவன் சொல்லும்களொடுந்தேன்கைவிட்டால் ஏனென்ற உடம்பு வாட்டல் எவன் பிழைத்துங்கொல் என்றான். (1)

ஊன்கவையதது உடம்புவிக்கி நரகத்தில் உறைதல் நன்றோ? ஊன் தினுது உடம்பு வாட்டித் தேவராய் உறைதல் நன்றோ? ஊன்றியின் இரண்டினுள்ளும் உறுதிந் உரைத்திடு என்ன ஊன் தினுது ஒழிந்து புத்தேதன் ஆவதே உறுதி என்றான். (2)

உறுதிந் உணர்ந்து சொன்னாய் உயர்கதிச் சேறி ஏடா குறுகியாய் இன்ப வெள்ளம் கிழங்குணக் காட்டுள் இன்றே இறந்தவனாந் காட்சி கொல்லா ஒழிக்கொடு ஊன் துறத்தல் [கண்டாய்!

இறுதிக்கன் இன்பம் தாங்கும் இருங்கனி இவைகொள் என்றான். (சீவகசிந்தாமணி, பதுமை, 69-71)

ஊனை உண்ணாதே என்று ரீவக மன்னன் உறுதி கூறியதாய், அந்த ஞானவழியைத் தழுவிக்கானன் ஒழுகியுள்ளதும் இவற்றைத் தெளிவாய் வெளிபாக்கியுள்ளன. உரைகளில் மருவி

யுள்ள பொருள் நயங்களை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளுக.
புண் என்று புலாலை உணர்ந்து கொண்டவர் அப்புலையை உண்
னாது விலகி நல்ல நிலையில் உயர்ந்து திகழ்வார் என்பதை
உலகம் காண இக் கானவன் நன்கு உணர்த்தி நின்றான்.

ஈனப் புலையை இழிபிணம்என் றெண்ணிநீ
ஊணூண் ஒழிக வுடன்.

செத்த சவங்களைத் தின்னாதே.

258. ஊனென் றுணர்ந்த உடன்வசிட்டர் தேவரேன்
கோனை வெறுத்தார் குமரேசா—ஈனச்
செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணா
உயிரின் தலைப்பிரிந்த வுன். (அ)

இ-ள்

குமரேசா! வசிட்டரும் குமார தேவரும் ஊன் என்று
உணர்ந்தவுடன் ஏன் வெறுத்தார்? எனின், செயிரின் தலைப்
பிரிந்த காட்சியார் உயிரின் தலைப் பிரிந்த ஊன் உண்ணார் என்க.

குற்றம் நீங்கிய நல்ல அறிவினையுடையவர் உயிர் நீங்கிய
ஊனை உண்ணாது உள்ளம் வெறுத்து ஒழிய விடுவார்.

புலால் உண்பவரது புலை நிலையைத் தெளிவாக விளக்கு
தற்கு அதனை உண்ணாதவருடைய தலைமை தகைமை நிலைமை
நீர்மைகளை இங்ஙனம் நன்கு துலக்கியருளினார்.

காட்சி என்றது தெளிந்த அறிவினை. கண்ணின் காட்சியில்
காசம் காமாலை முதலிய சில குற்றங்கள் இருத்தல்போல் எண்
ணின் காட்சியிலும் மருள்மயக்கம் ஐயம் முதலிய வெய்ய மாறு
பாடுகள் உள்ளன ஆதலால் அந்தப் பிழைகள் யாதும் இல்லாத
பேரறிவு இங்கு நேரறிய வந்தது. மாசு இல்லாத அறிவு தேசு
மிக்குந்து சிறந்து திகழ்கின்றது. உயிர்கள் பால் அருள்புரிந்து
வருவதே செயிர்தீர்ந்த தெளிந்த காட்சியாம்.

செயிர் = குற்றம்; குறை; ஊனம்.

செயிர்தீர் அண்ணல் (பரிபாடல், 1.)

செயிர்தீர் கற்பின் சேயிழை. (புறம், 3.)

செயிர்தீர் கேண்மை. (ஐங்குறு நூறு, 419.)

செயிர்துறச் செப்பிய திறம். (மணிமேகலை, 27.)

✓செயிர்து அறு மணிகள். (இராமா, திருமுடி, 18.)

செயிர்து இகல் மிகுதி. (கலி, 105.)

இவற்றுள் செயிர்து உணர்த்தியுள்ளமை தெரிக.

தலைப்பிரிந்த = நீங்கிய. பிரிவு என்னும் சொல் இங்ஙனம் அடையடுத்து வந்தது. இவ்வாறு வருவதை வடநாலார் உபசர்க்கம் என்பார். செயிர்து நீங்க உயிர்து உயர்வாய் ஒங்குகிறது.

காட்சியார் ஊன் உண்ணார் என்றதனால் அதனை உண்ணா வாறு எனம் எனினே விழிதெரிய வந்தது. மனிதன் மாட்சியுற வேண்டின் புனிதமான இத்தகக் காட்சி ஆட்சியுற வேண்டும்.

நன்னாம தீமைகளை நாடித் தெரிவது அறிவு. அல்லலான அவலநிலைகளை ஒல்லையில் ஒதுக்கிவிட்டு நல்ல நெறி முறைகளை நயந்து நழுவி எவ்வழியும் செவ்வையாய் ஒழுகி வருகிறவர் திறந்த அறிஞராய் உயர்ந்து திகழ்கின்றார். உயிர்க் கொலையால் உயர்ந்த புலையைப் புசிப்பது பொல்லாத் துயரம் ஆதலால் அதை அறிவாளர் அதனை கஞ்சு என அஞ்சி ஒதுங்கி விடுவர்.

உயிர்து பிரிந்த ஊன் என்றது செத்தசுவம் எனப் புலாவின் இழிபுலையை உய்த்து உணர. உயிர்து உணர்வும் உள்ள மனிதன் மனமொன் மனை உண்ணலாகாது என்பதை இன்ன வாறு குறிப்பிப்பாடு நன்னாமாய் உணர்த்தி யருளினார்.

இன்னத்தினும் பிழைகள் பேய்நாய் நரியின் நன்னத்தினில் காணும் கழிவாம் — குணத்தன்னை ஆயும் அறிஞர் அவலப் புலையினை மனிதனுக்காய் வைப்பார் மறந்து.

புலையர் என்னும் சொல் பிழான நிலையிலுள்ளவரைக் குறித்து வருவது. புலையுள் அருந்துவோர் என்னும் குறிப்பை அது விளக்க வந்துள்ளது. புலையர் என்று கூறினால் எவரும் பிழைக்கமாட்டார். வெறுத்து வைவர். அவ்வாறு வெறுப் பவர் புலையை வெறுக்காமல் உண்டு களிப்பார். பழக்கத்தின் இழிவுகளால் தங்கள் இழுக்குகளை உணராமல் ஈன் ஆனைத்

தின்னும் மானமுடையவர்போல் மனிதர் மருண்டு
கிரிகின்றனர். ஞானமுடையவர் அவரை நயவார்.

புலைஎன்னும் புலைதீரப் புனல் என்னும் புனல் முழுகி
அலைகின்ற முழுமுடர் அறிவென்ன? அறிவு என்ன?
புலையன்றன் மலம்உண்ணும் எமையுண்ணும் புலையர்க்குக்
குலம்என்ன நலம்என்ன கூகூ என்றன கோழி. (சீவந்தி)

தன் இனத்தைக் கொன்று தின்று கொலை புலைகளில் இழிந்
துள்ளவர் தங்களை உயர்ந்த நிலையர் என்று நினைந்து மகிழ்ந்து
குலநலம் பேசி வருவது அறிவு நலம் இல்லாத அவலமே. அவ்
வாறு வருவாரை நோக்கிக் கோழியினம் இவ்வாறு நானும்கூவி
பாமும் புலையை ஒழித்து ஒழுகும்படி போதித்து வருகிறது.

பிற உயிர்களுக்குத் துயர் நேராமல் எவன் உயிர்வாழ்ந்து
வருகிறானோ அவனை உயர்ந்த உத்தம மனிதன். இயன்றவரை
யும் எவ்வழியும் எவ்வுயிர்க்கும் இதமாய் வாழ அறிபவனை
மகிமையான மேதையாய் உயர்ந்து ஒளிபெற்று வருகிறான்.
பிற பிராணிகள்பால் அருள் புரிந்துவரும் அளவு தன் பிராணன்
தெருள்மிகுந்து உயர்நிலை யடைந்து ஒளி மிகப் பெறுகிறது.

துய உணவு துய குணநலங்களை வளர்த்து வருகிறது.
தீயஆன் தீமைகள விளைத்து மனிதரைத் தீயராக்கி விடுகிறது.
எண்ணுகின்ற எண்ணம்போல உண்ணுகின்ற உணவும் மனித
னுடைய உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு இயல்பான காரணமாயுள்ளது.

ஊன் புசிப்பால் ஊர்ந்துவரும் ஊனங்களை உணர்ந்து பாரா
மையாலும், பார்த்தாலும், பழகிய பழக்கத்தை விட முடியா
மலும் விடக்கை நுகர்ந்து பலர் புலையடைந்துள்ளனர். ஊன
ஆன் உண்டு ஊனம் உறுவது மானமுடைய மனிதருக்கு
மரபாகாது. ஞான சீலமாய் ஒழுகுவதே நலமாம்.

இளமையில் ஊனை உண்டு பழகிய ஒருவர் ஒருநாள் ஒரு
பெரியவரைக் கண்டார். அவருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்க
விரும்பினார். “புலாலை அருந்துதலால் ஒருவன் புலையன்
ஆகிறான்; அதனை அருந்தாதவன் சிறந்த புனிதனாய் உயர்ந்து
வருகிறான்” என்று அவர் உரைத்தார். அந்தப் பெரியவர்
உரை அவருக்குப் பரிபவமாயிருந்தது. மதி நலமுடையவராய்
மறுகி ஓர்ந்து பதில் உரைக்க நேர்ந்தார்.

அவர்: சிறு வயதிலிருந்தே நான் ஊனை உண்டு வருகிறேன்; இப்பொழுது உண்ணாமல் நிறுத்தியதனால் என்ன பலன்? முன்னம் உண்ட குடல் உடலுள்ளேயே இருக்கின்றதே! அது சுத்தம் ஆகுமா?

இவர்: பிள்ளைப் பிராயத்தில் நீ ஆடை முதலியன யாவும் அணிய வில்லை; பெரியவனானபின் ஏன் அணிகின்றாய்?

அவர்: அன்று உலக அறிவு தோன்றவில்லை; இன்று பெரிய வன் ஆனமையால் யாவும் தெரிகின்றன; மறைக்க வேண்டிய உறுப்புக்களை மறையாமல் சென்றால் எல்லா ரும் என்னை இகழ்ந்து சிரிப்பார்; எள்ளி வெறுப்பார்.

இவர்: நல்ல உணர்வில்லாதபோது பொல்லாத புலையனைப் புசித்தாய்; அது இழிந்தது என்று உணர்ந்தபோது ஒழிந்து விடுவதே நல்லது; இல்லையேல் நல்லோர் உன்னை மதியாது இகழுவார். அன்று கோவணம் கட்டாத நீ இன்று உடை அணிந்துள்ளாய்! எல்லா நிலைகளையும் சிந்தனை செய்துபார்! சிந்தனை நீங்கி வாழ்!

மைந்தர்கள் மாதர்கள் கோச பகம் ஆதி

மழவுருவில் மறைத்தி லேம்என்று

நுந்தவுடை கொடுமறைப்பது எற்றினுக்கென்று

உயர்பருவத்து எறிக லார்தம்

சிந்தையில்நாண் மிகுத்தணிவர் ஆதலின் ஊன்

உணவமுனம் தின்ற யேனும்

நிந்தைசெய்திப் பொழுதுஅகற்றத் தரும்இலையேல்

கொடுவாயுள் நிலைவென் னாமே

[நியதி நிலை]

இத்தனை அந்தப் பெரியவர் காரிய காரணத்தோடு வாத முறையில் போதிக்கவே அவர் உள்ளம் திருந்தினார். ஊன் உண்டில் ஒழித்தார், உயர்க்க காட்சியாளராய்ச் சிறந்த மாட்சிகளை அடைந்தார். புலையில் ஒழியவே புனிதராய் நிலினார்.

நல்ல அறிவுடையவர் பொல்லாத புலையனைத் தீண்டமாட்டார், யாண்டும் தாய நெறியிலேயே ஒழுகி வருவார். இவ் வுண்மையை விரட்டரும் குமார தேவரும் விளக்கி யருளினார்.

சரி த ம் 1.

மித்திரசகன் என்னும் மன்னன் ஒருமுறை வசிட்ட முனி வரை உவந்து உபசரித்து விருந்து புரிந்தான். அந்த விருந்தில் சமையல் காரனாயிருந்த சாரகன் என்பவன் சோரமாய் ஊனை இனிது சமைத்து இடையே சேர்த்து வைத்தான். அந்தத் தீய புலை நிலையைத் தூய முனிவர் அறிந்தார். உள்ளம் வெறுத்து அரசனை உருத்துச் சபித்தார்.

தென்புலத் தவருக்கு ஊட்டுநாள் அணுகச்
செழுந்தவ வசிட்டனை அரசன்
அன்பொடும் அழைத்தங்கு அருத்திடுங் காலை
அரக்கன்என் றுரைக்கும்அக் கொடியோன்
வன்பொடு நரர்ஊன் அளித்தனன் அளித்தோன்
வஞ்சம்என் றறிந்திலா முனிவன்
என்புரிந் தனையென்று அரசையில் ஆன்தின்
இராக்கதன் ஆகென இசைத்தான். (பாகவதம், 9, 8)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். அரசன் மனமார யாதொரு பிழையும் செய்யவில்லை. பொல்லாத பரிசாரகன் புலாலைப் புலையாகச் சேர்த்து விட்டான். அது அரசனுக்குக் கொடிய அல்லலாய் மூண்டது. தெளிந்த காட்சி யாளர் இழிந்த ஊனை இகழ்ந்து வெறுப்பார் என்பதை உயர்ந்த மாதவர்மூலம் இங்கே தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

சரி த ம் 2

குமாரதேவர் என்பவர் உத்தம குணசீலர். சிறந்த தத்துவ ஞானி. அரசபதவியில் அமர்ந்திருந்த இவர் பின்பு உலக பந்தங்கள் யாவும் துறந்து பரமன் அருளையே நினைந்து அரியதுறவி யாய் மருவி யிருந்தார். முற்றத்துறந்த முனிவராய் இவர் பற் றற்று இருந்த நிலை அரிய பெரிய தவயோகமாய் மருவி யிருந்தது. அருந்தவர்களும் இவரை வியந்து நின்றனர்.

பொருந்திவாழ் இடம்ஒன்றாகில் பொருந்திடும் பற்று என்று
[எண்ணி]

இருந்திலன் ஓரிடத்தும் எங்கெங்கும் ஒருவன் ஆகித் திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடாதுறைக்க உன்னி இருந்திருந் திடங்கள் எங்கும் ஏகமே நோக்கி நின்றான். (1)

நகர்தனில் ஏகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைகள் தோறும்
அகமகிழ்ந்து அங்கை ஏற்றே அவ்விடத்து அருந்திஆங்கே
செகமுளோர் பேயென்று எண்ணிச் சிரித்திட நாண மின்றி
இகபரத்து இச்சை யற்றே ஏகனாய் உலாவல் உற்றான். (2)

கடிநகர் தோறும் சென்றும் கானகம் தோறும் சென்றும்
படிவல மாக வந்தும் பார்வை மாருட்டம் இன்றி
மடிவிலா மனத்த னாகி மாசிலா நிலைமை பெற்று
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவம் ஆனான்.
(மகாராச துறவு) (3)

இவருடைய துறவு நிலையை இவை உறவாய் உணர்த்தி
யுள்ளன. விருத்தாசலத்தில் ஒரு யாதவர் வீட்டில் இம்மாதவர்
கைப்பிச்சை ஏற்றபோது அந்த உணவில் மீன் ஊனும் கலந்
திருந்தது; அதைக்கண்டு உள்ளம் இரங்கினார். நதிக்கு விரைந்து
சென்றார்; அன்னத்தோடு அவ்வூனை நீரில் இட்டார். அது
மீனாய்த் துள்ளித் தண்ணீரூள் மறைந்தது. அதனைக் கண்டு
உள்ளம் உவந்து இறைவன் அருளை வியந்து உருகினின்றார். இவ
ருடைய சீவகாருணிய நிலையையும் திவ்விய சித்தியையும்
வியந்து நோக்கித் தேவர் யாவரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்.

ஊன்என உணர்ந்த போதே உளமிக வெறுத்திரங்கி
ஆனஓர் நதியின் பாங்கர் அணுகிஅந் நீரில் விட்டார்
மீன்உரு வாகி அவ்வூன் விரைந்ததில் மறைய நோக்கி
ஞானமா முனிவர் நாதன் அருளினை வியந்து சென்றார்.

அரிய தவம் நிறைந்த கருணையுள்ளம் ஆதலால் அது உருகி
எண்ணியபடிமே மீன் உயிர் பெற்று உவந்து தண்ணீரில் தாவிச்
சென்றுள்ளது. செயிர்நீங்கிய காட்சியார் உயிர் நீங்கிய ஊனை
உண்ணார் என்பதை உலகம் கண்ணாரக் காண இவர் உணர்த்தி
யுள்ளார். புலால் கொலைப் பாவத்தோடு படிந்து வருதலால்
புனித நிலையாளர் எவரும் அதனைக் கொடிய நீசமாக் கருதிக்
கடிது விலக்கி விடுகின்றார். அந்நிலை ஈண்டு நேரே தெரியநின்றது.

புனித அறிஞர் புலையுன் அயலே
அணுகினும் நோவர் அகம்.

ஈன் ஊனை ஞானசீலர் நயவார்.

1212 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

259. வெற்றிமிகு பிம்பசரன் வேள்வியினை ஏன் தடுத்துக்
குற்றமென்றார் புத்தர் குமரேசா—உற்ற
அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று. (9)

இ-ள்.

குமரேசா! பிம்பசரன் பலி ஈந்து செய்ய நேர்ந்த வேள்வி
யைத் தீது என்று நீதி நெறியை நேரே ஒதிப் புத்தர் என்
தடுத்தார்? எனின், அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின்
ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை நன்று என்க.

உபர்ந்த நன்மை இதில் உணர வந்துள்ளது.

அவிகளைப் பெய்து ஆயிரம் வேள்விகள் செய்வதினும்
ஒரு பிராணியின் உயிரை நீக்கி ஊனைத் தின்னாமை நல்லது.

புலை ஒழிவதே புண்ணியமான புனிதநிலை. இதைத்தெளி
யாதவர் வேறு எதைச் செய்தாலும் அது இழிவே யாம்.

வேள்வி என்பது தெய்வ வழிபாடாச் செய்வது. யாக
குண்டம் அமைத்து தக்க சமித்துகளை இட்டு அக்கினியை
வளர்த்து நெய் முதலிய அவிசுகளை அதில் பெய்து இந்திரனை
நினைந்து மந்திர முறையோடு செய்கிற அது வேத விதியாய்
வந்துள்ளது. அதில் பலியிடுகிற ஆடு முதலிய பிராணிகள் துறக்க
பதவியை அடைந்துகொள்ளும். அவிசோடு கலந்து வேள்வியில்
விளைந்து வருகிற ஊனை வேதியர் விழைந்து உண்ணுவர். அது
ஈன ஊனாகாது; வான உணவாம் என்பது அவரது கொள்கை.

சொல்லிய வேள்வி முதலிய கருமத்து

அருந்துதல் அன்றி ஊன்சுவையாது

ஒல்லையில் விடுநர் தினந்தொறும் இவுளி

மகம்புரி பலத்தினை யுறுவார்;

அல்லலுற்று அமுங்க உயிர்த்தொகை அனைத்தும்

அருள்புறங் கொடுத்திட நசையால்

கொல்லுநர் தாமே தமதுமெய்த் தசைதின்று

அருநர கிடைக்குடி யிருப்பார்.

(சூர்மபுராணம், உத்தர, 17, 11)

வேள்வியில் அன்றி ஊனை அருந்துதலாகாது; புலால்
அருந்தாதவர் நாஸ்தோறும் ஒரு அசுவமேத யாகம் பண்ணிய

புண்ணியத்தைப் பெறுகின்றார். அருள் இன்றித் தசையை நசையாய்த் தின்பவர் பின்பு தங்கள் உடலையே தின்று நாகில் இழிந்து கிடந்து அழிதாயர் அடைய நேர்வர் என இது குறித்துள்ளது. இஷளி = குதிரை. புலைநசை ஒருவிய அளவு புனித ஒளி மருவி அதிசய நிலைகள் பெருகி வருகின்றன.

அருமகத்து அன்றி ஊன்சுவைத்து உடலம்
வீக்குவோன் அதற்குஉடன் படுவோன்
கருவியில் குறைத்தோன் பகர்ந்துளோன் கொணர்ந்தோன்
வியந்துளோன் கடுகென ஏவும்
திருவிலி அதனை அட்டவன் இவர்கள்
எண்மரும் தீநரகு அடைவார்
பரிவின்ஊன் விடுத்தோர் நாடொறும் புரவி
மகம்புரி பலன்பெறு குவரால்.

[காசிகாண்டம், 39, 5]

யாகத்தில் அன்றி ஊனைத் தின்பவன், விற்பவன், சமைப்பவன் முதலிய யாவரும் தீவாய் நாகில் வீழ்ந்து அழுந்தி யுழலுவர் என இது குறித்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வரியன. ஊன் உண்ணாது ஒழிவதே இனியதாம்.

வேள்வியில் ஊனைப் புசிக்கலாம் என்றது, அதனை எளிதில் செய்ய முடியாது; மிகவும் வருந்திப் பெரும் பொருளைச் செலவழித்து அரசர்களே அரிதில் செய்யமுடியும்; அந்த முடிவிலும் உரியவர் சிலரே மந்திர முறையோடு அங்கே உண்ண இயலும்; வேறுயாரும் உண்ண இயலாது; ஆகவே எவ்வகையிலும் எவரும் ஊனை விரும்பலாகாதே என்பதே கருத்தாம். சுருதிகள் மருமமாய்க் கூறியிருக்கும் குறிப்புகள் கருதி உணர வரியன.

களும் ஊனும்நீ விரும்பினால் மகங்கள்செய்
காமத்தில் மனதானால்
கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் எனில்இவன்
குறைஎலாம் தொடர்என்றே
தள்ளும் வேதத்தின் சம்மதம் சகலமும்
தவிர்வதே கருத்தாகும்
விள்ளும் இவ்விதி என்னெனில் பூருவ
நியமமாம் விதியன்றே.

(1)

1214 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மது இறைச்சிகள் உண்என்ற சுருதிபின்
 மணந்து பார்எனல் பாராய்!
 மிதுன இச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால்
 விரும்பென்ற விதிபாராய்
 இதையும் விட்டொழி அதிநயிட் டிகவன்னிக்கு
 இகழ்ச்சி யற்றதும் பாராய்
 அதையறிந்துகன் மங்களா சைகள் ஒழிந்து
 ஆனந்தம் அடைவாயே. (கைவல்லியம்)

வேள்வியின் விதிமுறைகளை விளக்கி ஊன் ஊண்டலை ஒழிதலே
 யாண்டும் நல்லது என இவை உணர்ந்தியுள்ளன. கவிகளின்
 பொருள்களைக் கருதி உண்பவர் உறுதி நலங்களை ஓர்ந்து ஆன்ம
 உய்தியின் மேன்மையைத் தேர்ந்து தெளிந்து கொள்வர்.

பிற உயிர்களுக்கு எந்த வகையில் துயர் செய்தாலும் அந்த
 வினையின் பயனை அம்மனிதன் அடைந்தே தீருவன்.

குசன் என்னும் வேந்தன் வேள்விகள் பல செய்து முடித்
 தான். அரிய தான தருமங்களைச் செய்துவந்த அவனிடம்
 ஒருநாள் நாரத முனிவர் வந்தார். “ அ ர சே ! நீ யாகத்தில்
 கொன்ற ஆடுகள் மறுமையில் உன்னைக் கடுமையாய்க் கொல்
 லும்; இந்த வேள்வி வேட்டலை விட்டு ஒழி; எவ்வகையிலும் எவ்
 வுயிர்க்கும் இடர் செய்யாதவனே திவ்விய மகிமை பெறுகிறான்;
 ஆகவே நீ சீவகருணையுடையவனாய்த் தேவ கருணையை மேனி
 உயர்க்” என்று விழுமிய தருமத்தைத் போதித் தருளினார்.

அயமகத்தினில் அரசநீ படுத்தஅம் மறிகள்
 செயிர்கதழ்ந்துகண் தீயுக வரவுபார்த் திருக்கும்
 பயில்விசும்புசெல் காலையில் வெருவரப் பாய்ந்து
 வயிறு போழும்வல் இருப்பின்ஒண் மருப்பினின் மாதோ! [1

படுத்திடு மறிகள் வேள்வி புரிந்தவன் பனிவிசும்பின்
 அடுத்திடுங் காலம் நோக்கி அழல்விழி ஒழுகப் பாய்ந்து
 வடித்தகார் இரும்பில் செய்த மருப்பினால் வயிறுபோழ்ந்தது
 எடுத்துநாம்உரைக்கும்கேட்டி இறைவஎன்று உரைக்கலுற்றான்.
 [பாகவதம், 4-5- 12, 13]

யாகத்தில் கொலைசெய்தாலும் அது அடுதுயரையே தரும்;
 புலையான அந்நிலையை ஒழிவதே தலையான நன்மைஎன முனிவர்

இங்ஙனம் குறித்துள்ளார். அயம் = ஆடு. யாண்டும் யாருக்கும் கேடு புரியாமல் வாழ்வதே வீடு பேறடைய வியான வழியாம்.

அவிசொரிந்து யாகம்புரிவதில் ஓர் உயிர் அழிவு உள்ளமை யால் அது உயர்வாகாது; கொலையுடையது எவ்வழியும் புலையுடையதே; அதனை ஒழித்து உயிர்களுக்கு அருள்புரிந்து ஒழுகுவதே விழுமிய தவமாம். சீவ கருணையின் வழியே தேவ கருணையும் திவ்விய இன்பமும் செவ்வையாய்ச் செறிந்து வருகின்றன.

உயிர் செகுத்து என்றது, துயர்மிகுத்து ஊனை அடைகிற ஈனவழி எளிதே விழி தெரியவந்தது. தன் உடலை வளர்க்க அந்நிய உயிர்களை அழிப்பது அநியாயமான பழி என்பதை மனிதன் சிறிது எண்ணி உணர நேர்ந்தால் ஈனப் புலையை உண்ணாது ஞான சீலமாய் அவன் உய்தி பெறுவான்.

செகுத்தல் = அழித்தல், ஒழித்தல், நீக்கல்.

சேரார் இன்னுயிர் செகுக்கும். [பரிபாடல் 2]

உயிர் செகுக்கும் பாம்பு. [கலி, 140]

உயிர் செகுக்கும் பாம்பொடும். [நாலடி, 220]

உறுப்புச் செகுத்தல். [ஆசாரக் கோவை, 53]

Jநங்கு செய்பவர்களைச் செகுத்தல் திண்ணம்.

[இராமா, மீட்சி, 278]

இவற்றுள் செகுத்தல் உணர்த்தி நிறறல் அறிக.

கணைகவர் கொடுங்கழிக் கணைகவர் புள்இனம்

நிறையுறப் பென்றிய புலவரின் அல்லதை

இவையுயிர் செகுத்துண்ணுத் துறைவன்.

[நெய்தல்கலி, 14]

இறந்துபெறாத நிலைப் பறவைகள் தின்னுமே அன்றி உயிரை நீக்கி அழிப்பதை அவை உண்ணா; அத்தகைய கருணையுடைய நீர் நிலைகளையுடையவன் என ஒரு தலைவனை இது குறித்துள்ளது. நல்லந்துவனார் என்னும் சங்கப் புலவர் ஒரு பெண்ணின் வாய்மொழியாய்த் தண்ணளியுடைய புண்ணிய சீலனை இன்னவாறு நன்னயமா உரைத்துள்ளார். அவன் நாட்டிலுள்ள கொக்கு, நாரை முதலிய புள்ளினங்களும் உயிர்க்கொலை புரியா

1216 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

என்றது அவனுடைய அருள் நீர்மையின் பெரு மேன்மையை உணர்ந்து அவன்பால் அன்பு கொள்ள வந்தது.

ஒன்றன் உயிர் சேகுத்து உண்ணுமை நன்று என்றார் தேவர். இரை உயிர் சேகுத்து உண்ணுந் துறைவன் என்றார் நல்லந்துவனார். இருவருடைய உரைகளும் நிறை உடையன.

ஒத்த பொருள் மொழிகள் உய்த்துணரத் தக்கன.

உண்ணுமை நன்று என்றது அவ்வாறு உண்பது தீது என்பது தெரிய நின்றது. தீமை எவ்வழியும் உயிர்க்கு வெவ் விய துயரங்களையே விளைக்கும். தன் சீவன் சுகமாய் வாழ்ந்து திவ்விய நிலையை எய்த விரும்புகிறவன் ஊனை யாண்டும் தீண்ட லாகாது. பிற உயிர்களைப் பேணி வருவது பெரிய தருமம்.

வேள்விக் கொலையும் புலை நசையை விளைத்து வருதவால் அதுவும் பொல்லாததாம். எந்தவகையிலும் ஊனை உண்ணாது ஒழுகுவதே உயர்வான புனித நிலையாம்.

வெற்றுடம்பு உண்பதும் வேலின் விளிந்தவை

தெற்றென உண்பதும் தீமை தரும் என்னை?

ஒற்றைநின் ருள் துணை ஊறுபடுத்து அவட்

குற்றமன்றோ சென்று கூடுவது ஏடா! [நீலகேசி, 332]

புலாலை ஒருவன் எவ்வகையில் உண்டா லும் கொலைப் பாவம் அவனைப் பற்றிக் கொள்ளும்; ஒரு மங்கையை மருவ விரும்பினவன் அவளுடைய கணவனைக் கொன்றுவிட்டு அவளைத் தழுவினாலும், கொல்லாமல் கூடினாலும் விபசாரமான் நீசப் பாவம் அவனை நெடிது வருத்தும்; அதுபோல் ஊன் உண்ட வனும் கொலைப்பாவத்தால் கொடிய துயரங்களை அடைவன். இந்த உவமைக் குறிப்பைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து தேர்ந்து கொள்க.

எவ்வகையிலும் கொலை புலைகள் இல்லாமையே திவ்விய தருமம். இவ்வுண்மையைப் பிம்பசரன் உணர்ந்து ஒழுகினான்.

ச ரி த ம்.

இவன் உயர்ந்த வேந்தன். இராச கிருகம் என்னும் நகரி லிருந்து அரசுபுரிந்து வந்தான். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து மனநலமும் இனநலமும் நிறைந்து உயர்ந்த நிலையில் ஒளி மிகுந்

திருந்த இவன் வேள்விகள் சில செய்ய நேர்ந்தான். அந்த மகங்களில் ஆடுகள் பல பலிகளாய் வந்தன. அக்கொலை நிலைகளை அறிந்த புத்தர் உளம் மிக வருந்தி இவனிடம் வந்தார். அந்த மகானைக் கண்டதும் இவன் உழுவலன்போடு தொழுது வணங்கி உவந்து உபசரித்தான். அருள்நலங் கனிந்த அவர் இவனுக்கு அறிவு நலங்களைப் போதித்தார். “அரசே! நீ உலக உயிர்களை இனிது காக்கவுரியவன்; கா வ ல ன் என மன்னவனுக்கு ஒருபெயர் மன்னி யிருப்பது உன்னி உணரவுரியது. யாகம் என்ற பெயரால் பல உயிர்களை நீ சாகச் செய்கிறாய்; தன்னுயிர்க்கு இன்பத்தை நாடுகின்றவன் மன்னுயிர்க்கு யாதொரு துன்பத்தையும் எவ்வகையிலும் செய்யலாகாது; செய்தவினை செய்தவனை யாண்டும் தொடர்ந்து முண்டு படர்ந்து நீண்டு அடர்ந்துவரும்; கொலை மிகவும் கொடியது; அதனை ஒழிய விடுக” என இவ்வாறு தண்ணளியுடன் அப்புண்ணிய சீலர் போதித்தருளினார். அப் போதனையால் உள்ளம் தெளிந்த இவன் அன்றுமுதல் வேள்வி புரிதலை வெறுத்து விட்டான்; வேட்டையாடலும் துறந்தான்; கொல்லா விரதத்தைக் கைக் கொண்டான்; நாட்டிலுள்ள எல்லாரையும் அவ்வழியே ஒழுகச் செய்தான். கொலை தவிர்த்து புலை ஒழிந்து நிலைதெளிந்து அருள் நீர்மையனாய் இவன் நிலவி நின்றதை அறிந்து முனிவர்முதல் அனைவரும் வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வந்தார். கருணை வள்ளலான புத்தரது புத்தி போதனையால் இவன் அருளறம் பேணி உத்தம நிலையில் ஒளிமிகுந்து உயர்ந்து திகழ்ந்தான்.

ஆருயிர்கள் எவ்வழியும் அவலமுருது அறிவருளி
 ஒருயிரார் கொடிசெடிக்கும் உளமிரங்கி அருள்புரியப்
 பாரறிவார் பிம்பசரன் பயில்வேள்வி பழுதென்றே
 பேரறிவு பெறப்புரிந்த பெருமானின் அருள்வாழி.

புத்தரது வாய்மொழியின் கேள்வியால் இவன் வேள்வியை விலக்கி அருள் ஒழுக்கம் பேணிவந்துள்ளதை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். தன்னுடைய இராசதானி அருகே யிருந்த கிருத்திர கூடம் என்னும் மலைச்சாரலில் அமர்ந்து தன் தேச மக்களுக்கு நீதி நலங்களைப் போதிக்கும்படி இம் மன்னன் வணங்கி வேண்டினான். அம்மாதவர் இணங்கிப் போதனை புரிந்தருளினார்.

“ஆதி முதல்வன் அறவாழி ஆள்வோன்
 மாதுயர் எவ்வம் மக்களை நீக்கி
 விலங்கும் தம்முள் வெருஉம்பகை நீக்கி
 உடங்குயிர் வாழ்களன்று உள்ளம் கசிந்துகத்
 தொன்று காலத்து நின்றுஅறம் உரைத்த
 குன்ற மருங்கில் குற்றம் கெடுக்கும்
 பாத பங்கயம் கிடத்தலின் ஈங்கிது
 பாத பங்கயமலை எனும்பெயர்த் தாயது.”

(மணிமேகலை, 10)

இவ்வாறு யாவரும் கொலை - புலை நீங்கி எவ்வுயிர்க்கும்
 இரங்கி நீதிவழியே ஒழுகிவர இவன் நெறிமுறைகள் புரிந்து
 அருளறங்களை யாண்டும் இனிது பேணிவந்தான். அவிசொரிந்து
 ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமை
 நன்று என்பதை உலகம் தெளிப இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

புலையுன் அருந்தாதான் புண்ணியனாய்த் தேய்வ
 நிலையை அடைவன் நிலைத்து.

புலை நீங்கின் புனிதம் ஓங்கும்.

—ஊஊ—

260. மண்டுபுகழ் நந்தனார் வான்மீகர் ஏனுயிர்கள்
 கொண்டுதொழ நின்றுர் குமரேசா—கண்டதொன்றும்
 கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
 எல்லா வுயிரும் தொழும். (10)

இ-ள்

குமரேசா! புலாலை மறுத்துப் புனிதராய் நின்ற நந்த
 னாரையும், வால்மீகரையும் உயிர்களெல்லாம் ஏன் எவ்வழியும்
 உவந்து தொழுதன? எனின், கொல்லான் புலாலை மறுத்
 தானைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும் என்க.

ஓர் உயிரையும் கொல்லாதவனாய் யாதொரு ஊனையும்
 உண்ணாதவனை எல்லா உயிர்களும் கைகள் கூப்பித் தொழும்.

தான் சுகமாய் வாழவேண்டும் என்றே எந்த மனிதனும்
 எண்ணிவருகிறான்; அந்த நிலையில் வந்துள்ளவன் யாதொரு
 உயிர்க்கும் இடர் செய்யலாகாது; இதமே செய்துவர வேண்டும்.

வாழ்வின் நியதியான இந்த விதியை மீறி அல்லல் செய்யநேரின் அது பொல்லாத் துயரமாய் அவனுக்கு மாறி வரும். குற்றங்களுள் கொலை மிகவும் கொடியது. அதனைச் செய்தவன் அவ்வாறே கொலையுண்டு அழிய நேர்கின்றான். இழிவாய்த் தனக்கு அழிவைத் தருகிற தீய கொலையைப் புரியாதவன் தூயநிலையில் உயர்ந்து எவ்வழியும் செவ்வையாய்த் தேசமிகுந்து வருகிறான்.

புலை யூனை உண்டு வருபவன்பால் கொலையீனம் தானாகவே மண்டி வருகிறது. கோழியைத் தின்ன நேர்ந்தவன் அதனைக் கொல்ல நேர்கின்றான். தானே கொன்று தின்பது; பிறர் கொன்றதைத் தின்பது; பிறர்க்குக் கொன்று தருவது என இன்னவாறு புலைவழியில் கொலைகள் விளைந்து வருகின்றன. வினை விளைவுகளை அறியாமல் மருளராய் வாழ்ந்து இருளராய் இழிந்து ஒழிகின்றார். அருள் குறைய அவலங்கள் நிறைகின்றன.

ஊன் உண்டலில் உயிர்க் கொலைகள் மண்டிவருதலால் புலால் உணவு கொடிய பாதகங்களாய்க் குவிந்து நின்றது. உண்டு பழகிய ஊனப்பழக்கத்தால் மனிதன் அக்கொலைத் தீமைகள் ஒன்றையும் உணரமுடியாமல் மடமையாய்த் தின்றுகளித்து வருகின்றான். தன் தீனி சனமானது; இழிவான பழி கொலைகள் படிந்தது எனக் கொஞ்சம் எண்ண நேரினும் நெஞ்சம் இரங்கி நஞ்சினும் தீயது என அதனை இகழ்ந்து விட நேர்வன்.

புலாலை மறுத்தான் என்று இந்த அதிகாரத்தின் பெயருக்கு இயைந்த உரிமையாய் இதில் மாத்திரம் வந்துள்ளது. புகியானை, உண்ணானை, அருந்தானை, என நேரே கூறாமல் மறுத்தானை என்று குறித்திருக்கும் குறிப்பு கூர்ந்து சிந்திக்கவுரியது.

புலால் மாறுபாடானது; மனிதன் தின்னக் கூடாதது என உன்னி உணர்ந்து அதனை உண்ணாது ஒழித்து விடுபவன் மறுத்தான் என நேர்ந்தான். புலாலைத் தான் உண்ணாமல் ஒழித்தவன்; தின்னாநீர்! என்று மதிநலங்கூறிப் பிறரைத் தடுத்து நிறுத்தினவன்; விற்றல் முதலியன செய்வோரை வெறுத்து மறுத்தவன் என இன்னவாறு ஊன் ஒழிப்பில் உறுதி பூண்டு அருளைப் பேணி யுள்ளவர் யாவரும் ஈண்டு உரிமையாய் உணர வந்தனர்.

தம் இனத்தின்பால் அருள் கூர்ந்து ஆதரவு புரிந்து வருபவன் ஆதலால் புலாலை மறுத்தவனை ஆடு கோழி மாடு பன்றி கொக்கு குருவி முதலிய பிராணிகள் எல்லாம் தமக்கு உயிர்ப்பிச்சை அருளிவரும் உத்தம தெய்வம் என்று உள்ளம் உவந்து திசை நோக்கி நாளும் தொழுது வரும். அருளுடையராய் ஆதரவு செய்து வருபவர் அதிசய நிலையில் துதிசெய்ய நேர்ந்தார்.

உருகிய நன்றியறிவுடன் உளம் கனிந்து உரிமையோடு தொழுது வரும் விழுமிய கெழுதகைமை கைகூப்பி என்றதனால் தெரிய வந்தது. பறவை முதலிய பிராணிகளுக்குக் கைகள் இல்லையாயினும் நன்றியறிவுடையனவாய் நின்றமையால் மக்கள் தேவர் முதலிய உயர்ந்த பிறவிகளை விரைந்து அடைந்து கைகளால் செய்யவரிய இதங்களை எவ்வுயிர்க்கும் செவ்வையாய் அவை செய்தருளும் என்பது ஈண்டு நேரே தெளிய நின்றது.

மறுத்தாரை என்று பன்மையால் கூறாமல் ஒருமையில் குறித்தது, ஆந்த அரிய பெரிய புண்ணிய நீர்மையில் உரிமையாய்த் தேறிவருபவரது அருமை கருதி. ஓர் அறிவுடைய கொடி செடி முதலியனவும் இப்பேரருளானைப் பேணித் தொழும் என்பார் எல்லா உயிரும் என்றார். யாவும் தொழ, யாவரும் புகழ, தேவரும் மகிழ நீ உயர்ந்த தேவனாக வேண்டுமானால் இழிந்த ஊனையாண்டும் யாதும் தீண்டாமல் தூயனாய் ஒழுகி வா வேண்டும்.

புலை நீங்கிய பொழுது அந்த மனிதனுடைய வாழ்வு தலைமை யாய் ஒங்கிப் புனிதமுடன் உயர்ந்து திகழ்கிறது: தண்ணளி தோய்ந்த புண்ணிய முனிவர் முன்னிலையில் இன்னொரு விலங்குகளும் இனியனவாய் உலாவி இதமுடன் வாழ்கின்றன.

அழலும் கனலும் வெய்யவனும்
 அழற்றுவாகி மருண்மலைக்
 குழவி மதிபோல் குளிர் தூங்கும்
 புரிகோட்டு இரலை யிளங்கன்று
 முழையி னுறைவெம் புலிப் பறமும்
 வினையாட்டயரும் முள் எயிற்றுத்
 தழல்கட் பாம்பின் அகல்வாயை
 அனை என்று எலிகள் தனித்துயிலும்.

அரிமான் ஏற்றில் கூன்பிறைக் கோட்டு
 அண்ணல் வேழம் முதுகுரிஞ்சும்
 வெருவாச் சரபம் தலையணையா
 வெங்கண் அரிமான் விழிதுயிலும்
 புரிகோட் டிரலை புனிற்றுமறி
 பொங்கி எழுந்து வால் குழைத்துப்
 பரிவால் கடைவாய்ப் பால் ஒழுகப்
 பாய்வெம் புலியின் முலையுண்ணும்.

(2)

கேழற் பன்றி மருப்பினிலங்
 கிணையா ருமலி மேல் துயிலும்
 பேழ்வாய்க் கரடி மயிர் உளர்ந்து
 முதிர்சூல் மந்தி பேன்எடுக்கும்
 ஊழிக் கனல்பாய்ந்து ஒழுகுவிழி
 உரகம் கீரி மேல்உறங்கும்
 மாழைச் சிறுமான் குழக்கன்றை
 வந்து நரிகள் தைவருமால்.

(3)

கொன்று விலங்கின் தசைநுகரும்
 கொடுமை யோர் அவ் விலங்கினுடல்
 துன்று மயிர்எத்தனை யாம்அத்
 துணைய காலம் வெந்நரகில்
 ஒன்றி நுகர்வாய்ப் புழுஒழுக
 உழப்பர் என்கை உணர்ந்தேயோ
 கன்று சினவெங் கொடுவிலங்கும்
 புலவூன் தின்னக் கருதாவால்.

(4)

(காசிகாண்டம்.3)

அகத்திய முனிவரது தவக்குடிசை அருகே நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை குறித்துள்ளன. குறிப்புகள் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து உணரவுரியன. தூய மாதவர் எதிரே தீய விலங்குகளும் இகல் ஒழிந்து இனிய நீர்மையுடன் நடந்து வரும் என்பதை இதனால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். எல்லா உயிர்களும் நல்லீலா ரை நயந்து தொழுது உவந்து வணங்கி வருகின்றன.

எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி எவ்வழியும் அருளுடையராய் ஒழுகி வருபவர் அகிசய நிலையில் உயர்ந்து துதிக்கொண்டு நிகழ்கின்றார்.

1222 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பொல்லாத புலாலை உண்ணாதே என்று சொல்ல வந்தவர் கொல்லாமையை முதலில் குறித்திருக்கிறார். பரம்பரை வழக்க மாய்ச் சிலர் புலைப் புசிப்பு இல்லாதிருந்தும் உல்லாசமாய்க் கொலைபுரிய நேர்கின்றார். ஊனை உண்ணாத யானை முதலிய விலங் குகள் போல் அவர் நிலை துலங்கி நிற்கிறது. எவ்வகையிலும் எவ்வுயிர்க்கும் யாதொரு துபரும் நேராமல் அருள் நீர்மை தோய்ந்து நேர்மையாய் வாழ்வதே சீர்மையான வாழ்வாம்.

புலால் இழிந்த பிணம் ஆதலால் உயர்ந்த உணர்வு நலம் உடைய மனிதர் அதனை உண்ணலாகாது எனப் பலவகையிலும் தெளிவாக விளக்கித் தலைமையான அருளைத் துலக்கி யுள்ளார்.

உண்டிடும் சோற்றி னூடே ஓர்மயிர் எறும்பு ஈயாதும்
கண்டிடின் அருந்தாய் முன்பு அயின்றதும் கான்று நின்றாய்
மண்டனில் பன்றி யாதி மலத்தைமுன் பழக்கத்தாலுட்
கொண்டிடவிரும்புமாறென் கூறுதி அறிவிலாதோய்! (1)

ஊறுகாய் ஆதிதன்னில் உதித்த ஓர் புழுக்கண்டாயேல்
வேறுற வீசிச் சிந்தை வெறுத்துளம் குலைகின்றாயே!
நாறும்ஊன் புழுத்த தேனும் நனிமிக விரும்பி யுள்ளம்
தேறிநீ உண்டவாறென் செப்புதி தெளிவிலாதோய்! (2)
(அருள் நெறி)

புலாலை உண்ணாது ஒழிபுமாறு மேலோர் இன்னவாறு அறிவுநலன்களை நன்னபமாய் நன்கு அருளி யுள்ளனர்.

புலையும் கொலையும் நீங்கிப் புண்ணியவானாய் ஒங்குக.

புலை ஒழிந்த நல்லோரை எல்லாரும் உள்ளம் உவந்து போற்றி யாண்டும் உரிமை கூர்ந்து தொழுது வருவர். இவ் வுண்மை நந்தனார், வால்மீகியார் பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் 1.

நந்தனார் புலைப் பரம்பரையில் பிறந்திருந்தாலும் புலையும் கொலை யும் தவிர்ந்து நல்ல நிலைகளிலேயே பழகி உள்ளம் தூயராய் ஒழுகி வந்தார். சிவபெருமான் பால் உருகிய பத்தியும் சீவ கோடிகள் பால் பேரருளும் இவர் பால் மேனி நின்றன. இவரது புனித நிலையை உணர்ந்து யாவரும் இவரைக் கை குவித்துத் தொழுதனர். சிவனருள் பெற்ற சீவ கருணையாளர் என்று தேவரும் தொழுது புகழ் இவர் திவ்விய பதவியை எய்தினார்.

நாவார் புகழ்த்தில்லை அம்பலத் தான் அருள் பெற்றுநாளைப்
போவா னவனும் புறத்திருத் தொண்டன் தன் புன்புலைபோய்
மூவா யிரவர்கை கூப்ப முனியா யவன்பதிதான்
மாவார் பொழில்திகழ் ஆதனூர் என்பர் இம் மண்டலத்தே.

(நம்பியாண்டார் நம்பி)

இவருடைய மகிமையை நாலோரும் மேலோரும் இவ்வாறு
மேலாகப் புகழ்ந்துள்ளனர். புன்புலைபோய் மூவாயிரவர் கைகூப்ப
இவர் தேவாதி தேவன் திருவருளைப் பெற்றிருத்தலால் எல்லா
உயிர்களும் என்றும் இவரைக் கைகூப்பித் தொழுது வரு
கின்றன. புலை நீங்கின் நிலை ஒங்கும் என்பது தெரிய நின்றது.

சரி த ம் 2.

கானக வேடுவனாய் ஊன வாழ்வு புரிந்து வந்த வால்மீகி
பின்பு ஞானசலம் அடைந்து தெளிந்தார். எவ்வயிரையும் தன்
உயிர் போல் எண்ணி இரங்கி யாண்டும் செவ்விய அருளைச்
செய்துவந்தார். கொல்லா விரதியாய் எல்லாப் பிராணிகளிடமும்
பேரருள் புரிந்து வந்தமையால் தண்ணளி நிறைந்த புண்ணிய
முனிவர் என்று யாவரும் இவரைப் போற்றி வந்தனர். கருணை
யே கதிதர வுரியது என்று இவர் கருதியுள்ளார். இலங்கைச்
சிறையில் சீதைக்கு இடர் புரிந்து வந்த அரக்கிகளை அழிக்க
வேண்டும் என்று முடிவில் அனுமான் முனிந்து முண்டான்.
அப்போது அத்தேவி அவனைத்தடுத்து யார்க்கும் இடர் செய்ய
லாகாது; எவ்வழியும் கருணையே புரியவேண்டும் என்று பரிவுடன்
கூறினார். அந்த அருள் நிலையை வியந்து மனிதமரபுக்கு அதனை
இவர் இனிது விளக்கியுள்ளார். அயலே வருவது காண்க.

பாபாநாம் வா சுபாநாம்வா வதார்ஹானாம் ப்லவங்கம
கார்யம் கருணமார்யேண நகச்சிந் நாபராத்தயதி.

(வால்மீகி)

“அனும! தீயவராயினும் நல்லவராயினும் கொல்ல வுரியவரி
டத்தும் நல்லவனால் கருணையே புரியவுரியது; குற்றம் இல்லாத
வர் இவ்வலகில் யாரும் இல்லை” என இவ்வாறு சானகி கூறிய
தாக ஞானமுனிவர் மானிடர்க்கு மதிசலம் அருளியிருக்கிறார்.
சீவதபையோடு தூய தவவாழ்வை நடத்தி வந்தமையால்
யாவரும் இவரைத் தொழுது துதித்து வருகின்றனர். எதையும்

1224 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொல்லாமல் இழி புலைபை இகழ்ந்து தள்ளி எவ்வழியும் உயர்
அருளைத்தழுவி யுள்ளவரை எல்லாவுயிர்களும்கைகூப்பிமகிழ்ந்து
தொழும் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

உயிர்க்கொலையும் புலைப்புசிப்பும் உடையவர்கள் எல்லாம்
உறவினத்தார் அல்லரவர் புறவினத்தார் அவர்க்குப்
பயிர்ப்புறுமோர் பசிதவிர்த்தல் மாத்திரமே புரிக
பரிந்துமற்றைப் பண்புரையேல் நண்புதவேல் இங்கே
நயப்புறுசன் மார்க்கம்அவர் அடையளவும் இதுதான்
நம்மாணை என்றெனக்கு நவின்ற அருளிறையே
மயர்ப்பறுமெய்த் தவர்போற்றப் பொதுவில் நடம்புரியும்
மாநடத்தென் அரசேஎன் மாலையணிந் தருளே.

(அருட்பா)

கொலையும் புலையும் கொடிய துயராய்
மலையும் உயிரை மறித்தே—நிலையைநீநர்
எண்ணியுன் உண்ணாதே எவ்வழியும் தண்ணளியை
நண்ணிநீ வாழ்க நயந்து.

புலைகொலை யில்லாப் புனிதனை ஞாலம்
தலைமேல் சுமந்து தொழும்.

புலாலை ஒழித்துப் புத்தேள் ஆகுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

ஊன் உணவால் அருள் ஒழியும்.
ஊனை உண்பவன் அருள் இலனாவான்.
ஊனால் உள்ளம் ஊனம் உறும்.
அதனால் கொடுமையே விளையும்.
அதனைத் தின்பவன் நரகதுன்பம் அடைவான்.
புலைநுகர்வு கொலை நிகழ்வாம்.
புலாலைப் புண்என்று இகழ்ந்து விடுக.
ஞானசீலர் ஊனை உண்ணார்.
ஊன் உண்ணாதவன் உயர்கதி பெறுவான்.
எல்லா உயிர்களும் அவனைத் தொழுது துதிக்கும்.

26வது புலால் மறுத்தல் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது அதிகாரம்.

தவம்.

அஃதாவது அரிய விரத சீலங்கள் மருவிய பெரிய நெறி நியமம். உயிர்களுக்கு இரங்கி உயரநுள் ஓங்கிப் புலை நிலை நீங்கிப் புனித நிலையில் உயர்ந்த தூய தலைமை யாளர்க்கே தவம் தகவாய் அமையும் ஆதலால் ஈண்டு இனமா இசைந்து நின்றது.

261. கண்ட துயர்பொறுத்துக் கண்ணுவரும் காசிபரும்
கொண்டார் தவமேன் குமரேசா—உண்டாகி
உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு. (க)

இ-ள்

குமரேசா! நண்ணிய துயர்களைச் சகித்துக் கண்ணுவரும் காசிபரும் ஏன் உறுதியாய் எண்ணித் தவம் பண்ணினார்? எனின், உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை அற்றே தவத்திற்கு உரு என்க.

தவத்தின் தகைமையை இது உணர்த்துகிறது.

தமக்கு நேருகிற துயர்களைப் பொறுத்தலும் பிற உயிர்களுக்கு யாதொரு துயரும் செய்யாமையுமே தவத்தின் வடிவமாம். அரிய தவ உருவம் தெரிய வந்தது.

ஒரு பெயரைக் கேட்டவுடனே அதற்கு உரிய உருவத்தைக் காண விரும்புவர். அந்தக் காட்சி இங்கே காண வந்தது. தவத்தின் அக உடலும் புற உடலும் முறையே அறிய நின்றன. இரு வகையும் மருவிய அளவு பெரிய தவசி ஆகிறான்.

நோன்றல் = பொறுத்தல்; சகித்தல்.

பேதையார் சொல் நோன்றல். [கலி,133]

தமர்தன் தப்பின் அது நோன்றல். (புறம்,157)

இவற்றுள் நோன்றல் குறித்து நின்றலைக் கூர்ந்து அறிக.

நேர்கின்ற அல்லல்களைச் சகித்துக் கொண்டு உள்ளம் தளராமல் ஆற்றுகின்றமையால் நோன்றல், நோன்றல், நோன்பு என்பன தவத்துக்கு ஏற்ற பெயர்களாய் ஈண்டு இயைந்து வந்தன.

நோன்புஎன் கிளவி தான்தவம் ஆகும்;
உவவென் கிளவியும் ஓதுவர் அதற்கே. (பிங்கலந்தை)

தவம் என்ப விரதம் நோன்பாம்
உவவொடு தவசும் ஆகும். (சூடாமணி)

தவத்தின் டெயர்களை இவை குறித்துள்ளன.

தவத்திறம் பூண்டு தருமம் கேட்டுப்
பவத்திறம் அறுகெனப் பாவை நோற்றதும்.(மணிமேகலை)

தவ நெறியின் அருமையும், அது பிறவித்துயரை நீக்கிப்
பேரின்பம் தரும் பெருமையும் இதனால் அறிய லாகும். இத்
தகைய அரிய நிலையில் உறுதியாய் நின்று பொறுதியுடன்
உயர்ந்தவரே உத்தம மகான்களாய் ஒளிமிகுந்து திகழ்கின்றார்.

உறுகண் = துன்பம்; வருத்தம்.

காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா. [பெரும்பாண், 43]

இதில் உறுகண் உணர்த்தி யுள்ளமை காண்க.

பொறிகளை அடக்கிப் புலன்களை ஒடுக்கி அரிய விரத
நியமங்களை மருவி வருகிற விழுமிய ஒழுக்கமே தவம் என
விளங்கி உயர் நலன்களை உரிமையாத் துலக்கி யுள்ளது.

பசி வெயில் பனி மழை குளிர் முதலிய துயர்கள் உயி
ரை வாட்டினும் உள்ளம் தளராமல் உறுதியாய் ஊக்கி நிற
பது தவ வாழ்வின் நிலையாம். பல வகையான வேதனைகள்
சோதனைகளாய் நேரும் ஆதலால் அத்தகைய வாதனை
களை எல்லாம் பொறுத்து யாதும் குன்றாமல் சாதனையாய்
நின்று வரும் நிலையில் தவம் நெடிது நிலைத்து வரும். அரிய
அந்த நிலைகளை எல்லாம் ஊன்றி உணர உற்றனோய் நோண்
றல் என்றார். அரிய நோற்றல் அதிசய ஆற்றலாம்.

வெளியே நோர்ந்து வேதனை புரிகிற வெயில் குளிரினும்
உள்ளே தோய்ந்து காய்ந்து வருத்தும் பசி மிகவும் கொடி
யது; இதனைச் சகித்து ஆற்றுவதே அரிய பெரிய தவமாய்
ஏற்றம் மிகப் பெற்று இசை மிகுந்துள்ளது.

உண்ணாது நோற்பார் பெரியர். [குறள், 160]

உண்ணாமை தவத்தின் உறவாய் முன்னம் வந்துள்ளது.

அவ்வுண்மையை ஈண்டு உரிமையா எண்ணிக் கொள்ளவேண்டும்.

தன் உயிர்க்கு உற்ற துயரைப் பொறுக்கும் தோறும் தீயுள் தோய்ந்த பொன்போல் உயிர் தூய்மை அடைந்து ஒளி மிகுந்து வருகிறது. வரவே அருமையும் பெருமையும் அதிசய இன்பமும் அதற்கு உரிமையா யுறுகின்றன.

தனக்கு உற்ற நோயைப் பொறுப்பது ஒரு பாதி தவம்; பிற உயிர்க்கு யாதொரு துயரும் செய்யாதிருப்பது மறு பாதிபாய் நிறைகிறது; நிறையவே அது பரிபூரண தவமாய்ச் சிறந்து திகழ்கிறது. முன்னது தன்னல மறுப்பு; பின்னது மன்னுயிர் வளர்ப்பு. ஓரறி உயிர்க்கும் ஊறு செய்யாதவன் பேரறிவாளனாய்ப் பெருகிப் பெருந்தவசியாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். நோன்மையின் பான்மை நுனித்துணர வந்தது.

கொல்லா நலத்தது நோன்மை. (குறள், 984)

எவ்வுயிர்க்கும் டாதோர் ஊறும் செய்யாமையே செவ்விய தவம் என இது குறித்துள்ளது. குறிப்பைக் கூர்ந்து நோக்குக.

உண்ணா நிலையும், கொல்லா நலனும் தவத்தின் உருவங்களாய் முன்னும் பின்னும் மன்னியுள்ளமை உன்னியுணரவரியது.

ஆன்ற தவம் உடைய சான்றோர் எவ்வாறு இருப்பார்? அவருடைய நீர்மை சீர்மைகள் எத்தகைய நிலையின? என்பதை ஈண்டு உய்த்துணர்ந்து ஓர்ந்து தேர்ந்து கொள்கிறோம்.

நீரிடை ஆடல் நிலக்கிடை கோடல்
தோலுடை உடுத்தல் தொல்எரி ஒம்பல்
ஊரடை யாமை உறுசடை புனைதல்
காட்டில் உணவு கடவுட் பூசை
ஏற்ற தவத்தின் இயலபுளன மொழிப. (தாபதம்)

தவத்தின் இயல்புகளை இது வகையாய்க் குறித்துள்ளது.

கான்யாற்று வருபுனல் ஆடலும், தேமலர்
வல்லிப் பந்தர் வண்டுவாழ் ஒருசிறை
நிலமகட் புணரும் சேக்கையும், மரமுதல்
மெல்லுரி வெண்துகில் உடையும், தொல்வகைப்
படையுழா வினையுளின் உணவும், மந்திரத்துச்
சுடர்முதல் குலமுறை வளர்த்தலும், வரைடாது

வருவிருந்து ஓம்பும் செல்வமும், வரைமுதல்
காடுகைக் கொள்ளும் உறையுளும், என்றிவ்
எண்வகை மரபின் இசைந்த வாழ்க்கை
ஐம்பொறிச் சேனை காக்கும் ஆற்றலொடு
வென்றுவிளங்கு தவத்தின் அரசியல் பெருமை
மாக்கடல் உடுத்த வரைப்பின்
யார்க்கு இனிது அன்று அஃது அறியுநர்ப்பெறினே.

[ஆசிரியமலை]

காட்டு ஆறுகளில் நீர் ஆடி, மரவுரிதரித்து, கனி காய்களை
அருந்தி, தரையில் படுத்து, உயிர்களுக்கு இரங்கி, பொறிகளை
அடக்கி, நெறிநிபுலங்களை மருவி எவ்வழியும் நிலைத்த உறுதி
யாயுள்ள தவத்தினர் வாழ்வை இது வரைந்து காட்டியுளது.

- மக்களை மனைவியை ஒக்கலை ஓர் இ
மனையும் பிறவும் துறந்து நினைவரும்
காடும் மலையும் புக்குக் கோடையில்
கைம்மேல் நிமிர்த்துக் கால்ஒன்று முடக்கி
5. ஐவகை நெருப்பின் அழுவத்து நின்றும்,
மாரி நாளிலும் வார்பனி நாளிலும்
நீரிடைமுழ்கி நெடிது கிடந்தும்
சடையைப் புனைந்தும் தலையைப் பறித்தும்
உடையைத் துறந்தும் உண்ணாது உழன்றும்
10 காயும் கிழங்கும் காற்றுதிர் சருகும்
வாயுவும் நீரும் வந்தன அருந்தியும்
களரிலும் கல்லிலும் கண்படை கொண்டும்
தளர்வுறும் யாக்கையைத் தளர்வித்து ஆங்கவர்
அம்மை முத்தி அடைவதற்கு ஆகத்
15 தம்மைத் தாமே சாலவும் ஒறுப்பர். (பட்டினத்தார்)

பிறவித் துன்பங்கள் நீங்கிப் பேரின்பம் அடைய நேர்ந்த
பெருந்தகையாளர்கள் புரிந்து வருகிற அருந்தவ நிலைகளைப்
பட்டினத்தார் இவ்வாறு வியந்து புகழ்ந்து குறித்துள்ளார்.

ஐவர் என்றபுல வேடர் கொட்டமது
அடங்க மாக்கடவன் முட்டியா
அடவி நின்றமலை அருகில்நின்று சருகு
ஆதி தின்றுபனி வெயிலினால்
மெய்வருந்து தவம்.

[தாயுமானவர்]

தவத்தின் செயல் இயல்களைத் தூயுமானவர் இவ்வண்ணம் விளக்கியிருக்கிறார். அரிய தவநிலை அறிய வந்தது.

மருவியதுயர்கள் ஒழிந்து உயிர் உயர்ந்து உய்திபெறச் செய்வது தவம். அதனைச் செய்பவர் சீவகருணைநோய்ந்து எவ்வழியும் பொறுமையாய்த் திவ்விய நிலையில் மருவி வருகின்றனர்.

உயிருக்கு உயதி நாடி உறுதி பூண்டவா ஆதலால் உலக ஆசைகள் யாவும் துறந்து உடலை வாட்டி உற்றதுயர்களைப் பொறுத்து உயர்ந்தோர் தவம் புரிய நேர்ந்தார். தவசிகள் யோசிகள் ஞானிகள் முனிவர்கள் என்பவர் ஆன்ம நிலையில் உயர்ந்து பேசும்பொழுது மகான்களாய் விளங்கியுள்ளனர்.

சீரை தைஇய உடுக்கையர்; சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்;
மாசற இமைக்கும் உருவினர்; மானின்
உரிவை தைஇய ஊன்கெடு மார்பின்

5. என்புளமுந்து இயங்கும் யாக்கையர்; நன்பகல
பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்; இகல்ஒடு
செற்றம் நீங்கிய மனத்தினர்; யாவதும்
கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர்; காமமொடு
10. கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்; இடும்பை
யாவதும் அறியா இயல்பினர்; மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்.

(முருகு)

அரிய தவம் உடைய முனிவர்களின் உருவ நிலையையும் குண நீர்மைகளையும் ஞானசீலங்களையும் நக்கீரர் இவ்வாறு வரைந்து காட்டியுள்ளார். காட்சிகளைக் கண் ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தண்ணளி சுரந்தது தவ ஒளி நிறைந்தது.

உயிர்நோய்செய் யாமை உறுநோய் மறத்தல்
செயிர்நோய் பிறர்கண்செய் யாமை—செயிர்நோய்
விழைவு வெகுளி இவைவிடுவான் ஆயின்
ஒழிவன்று இனிது தவம்.

[சிறுபஞ்சமூலம்]

உற்ற நோயை மறந்து, உயிர்களுக்கு நோய் செய்யாமல் உயர் குணங்கள் தழுவி உறுதி நலன்கள் கெழுமி வருவதே தவம் எனக் காரியாசான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

இருந்து வருந்தி எழில்தவம் செய்யும்
 பெருந்தன்மை யாளரைப் பேதிக்க வென்றே
 இருந்திந் திரனே ஏவரே வரினும்
 திருந்தும் தம் சிந்தை சிவனவன் பாலே. (திருமந்திரம்)
 தவத்தின் மேலுறை தவத்திறை தனக்கலது அரிதே
 மயக்கு நீங்குதல் மனமொழி மெய்யொடு செறிதல்
 உவத்தல் காய்தலொடு இலாதுபல் வகையுயிர்க்கு அருளை
 நயத்து நீங்குதல் பொருள்தனை அணையதும் அறிநீ.
 (வளையாபதி)

நீர்பலகால் முழுகி நிலத்தசைஇத் தோலுடையாச்
 சோர்சடை தாழ்ச் சுடர்ஓம்பி—ஊரடையார்
 கானகத்தே கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல்
 வானகத் துய்க்கும் வழி. [புறப்பொருள்]

ஊக்கித்தாம் கொண்ட விரதங்கள் உள்ளுடையத்
 தாக்கருந் துன்பங்கள் தாந்தலை வந்தக்கால்
 நீக்கி நிறுஉம் உரவோரே நல்லொழுக்கம்
 காக்கும் திருவத் தவர். [நாலடியார்]

தூய்மை யுடைமை துணிவாம் தொழிலகற்றும்
 வாய்மை யுடைமை வனப்பாகும்—தீமை
 மனத்தினும் வாயினும் சொல்லாமை முன்றும்
 தவத்தில் தருக்கினார் கோள். [திரிகடுகம்]

தவத்தின் இயல்பையும், அதனைச் செய்ய நேர்ந்தவர்களு
 டைய நிலைமை நீர்மைகளையும் இவை நலமா விளக்கி யுள்ளன.

துயர்களைப் பொறுத்து உயிர்களுக்கு இரங்கி அருள்
 கூர்ந்து மருள் தீர்ந்து பரம்பொருளை ஓர்ந்து நிற்பதே தவநிலை
 யாம். இந்த அரிய புனித நிலை பெரிய மகிமை யுடையது. இவ்
 வுண்மை கண்ணுவர்கண்ணும் காசிபர்பாலும் காண நின்றது.

சரிதம் 1

கண்ணுவர் என்பவர் புண்ணிய நீர்மைவர். அரிய பல கலை
 களை ஆய்ந்து தெளிந்தவர். ஆருயிர்கள் பால் பேரருளுடையவர்.
 நித்திய அநித்திய நிலைகளை உய்த்து உணர்ந்து தத்துவஞானி
 யாய் விளங்கி வந்த இவர் பரன் அருளை நினைந்து தனியே ஒது
 க்கித் தவம்புரிந்திருந்தார். இவரது தவச்சாலை புனித நிலையமாய்

நிலவியிருந்தது. வானுலக மங்கையான மேனகை கோசிகமுனி
வரோடு கூடித் தேசமிசுந்த ஒரு குழந்தையைப் பெற்றாள்.
அழகிய அந்தப் பெண்மகவை இவருடைய தவநிலையத்தின் அரு
கே ஒரு குளிர் பூம்பொழிலில் கிடத்திவிட்டுப் போனாள். அம்
மழலையைக் கண்டு இரங்கிக் கருணை கூர்ந்து எடுத்து வந்து
இனிது வளர்த்தார். பருவம் அடைந்து எழில் சுரந்திருந்த அம்
மங்கையை மதிசூல மன்னவன் கண்டு காதலித்துக் கலந்து
மகிழ்ந்து போனான். அதன் பயனாய் அவளிடம் ஒரு புதல்வன்
பிறந்தான். இளமையிலேயே விழுமிய நிலையில் அவன் விளங்கி
யிருந்தான். நேர்ந்த நிலைமைகளைக் கூர்ந்து உணர்ந்த இவர்
தாயையும் சேயையும் உரிய வேந்தனிடம் அனுப்பிப் பிரிய வச
னங்களால் வாழ்த்தி அரிய நலன்களைத் தெரிய அருளிஞர்.

விண்ணவர்க்கு அருள்புரி விமலன் ஆகிய
அண்ணலந் துளவினாற்கு அன்பு சான்றமெய்க்
கண்ணுவன் சாலைதழ் சோலை கண்டவண்
நண்ணினன் நலவள நாட்டி னானரோ. (1)

ஓர்பகல் மணம்கொளி இ யுறைந்து மற்றைநாள்
சீர்வளர் வளநகர் சென்று வைகினான்
பார்புகழ்ப் பரதனும் பால கன் தனை
வார்குழற் சகுந்தலை வயிறு வாய்த்தனள். (2)

பிறைஎன வளர்ந்த அப் பிள்ளை ஆளியின்
விறலணங் கொடும்வினை யாடல் வந்துகண்டு
அறைதரு கண்ணுவன் ஆழி மாயனும்
இறைகலை இவன்என எண்ணி னானரோ. (3)

எண்ணிய கண்ணுவன் ஈன்ற சேயொடும்
ஒண்ணகை வனிதையுன் பதியை மேவென
மண்ணகம் புரந்த அம் மன்னை மன்னினாள்
அண்ணலும் யார்கொல் என்றுஐயுற் றானரோ.

[பாகவதம், 9-15)

இவரது பொறுமையும் கிருபையும் அமைதியும் இதனால்
இனிது அறியலாகும். தண்ணளியுடைய இப்புண்ணிய முனிவர்
மரம் கொடி செடிகளிடத்தும் பெருங்கருணை கூர்ந்து ஒழுகி
வந்தார். எவ்வுயிர்க்கும் இடர் புரியாமல் இனிது பேணி வரு

1232 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வதே செவ்விய தவமாம் என்பது இவரது செயல் இயல்களில் எவ்வழியும் தெளிவாய் வெளியே தெரிய வந்தது.

சரிதம் 2.

காசிபர் என்னும் இம்முனிவர் ஈசன் அருளை இனிது பெற்றவர். மெய்ஞ்ஞான சீலர். அருந்தவர் எவரும் வியந்து புகழ்ந்து வந்த பெருந்தவர். நீண்டகாலம் அரிய தவங்களைச் செய்து பெரிய மகிமை பெற்றவர் ஆதலால் தவத்தின் மாட்சியை யாவர்க்கும் காட்சியாக் காட்டி வந்தார். அசுரகுலத்தோன்றலான சூரபன்மன் இளமையிலேபே விழுமிய தவத்தைச் செய்து உய்யும்படி இவர் போதித்தருளினார். இவருடைய போதனைகள் உறுதி நலன்களைத் தெளிவாக விளக்கி உயர் ஞான ஒளிகளை வீசி வந்தன. அபலே வருவன சில ஈண்டு அறிய வுரியன.

ஆற்றலை உளதுமா தவமது அன்றியே
வீற்றும்தான் றுளகென விளம்பல் ஆகுமோ?
சாற்றரும் சிவகதி தனையும் நக்குமால்
போற்றிதின் அணையதே போற்றல் வேண்டுமால். (1)

அத்தவம் பிறனியை அகற்றி மேதகு
முத்தியை நல்கியே முதன்மை ஆக்குறும்
இத்துணை அன்றியே இம்மை இன்பமும்
உய்த்திடும் உளந்தனில் உன்னும் தன்மையே. (2)

ஆற்றலின் தம்உடல் அலசப் பற்பகல்
நோற்றவர் அல்லரீரா நுவலல் வேண்டுமோ
தேற்றுகலீர் கொலோ தேவர் ஆகியே
மேற்றிகழ் பதந்தொறும் மேவுற் றேரொலாம். (3)

பத்திமை நெறியொடு பயிற்றி மாதவம்
முத்திபெற்று அரனடி முன்னுற் றேர்தமை
இத்துணை எனலரிது இருமையும்பெறு
மெய்த்தவர் மாலொடு விரிஞ்ச னாதியோர். (4)

தவந்தனின் மிக்கதுஒன் றில்லை தாவில்சீர்த்
தவந்தனை நேர்வது தானும் இல்லையால்
தவந்தனின் அரியதொன்று இல்லை சாற்றிதின்
தவந்தனக்கு ஒப்பது தவமது ஆகுமே. (கந்தபுராணம்)

தவத்தைக் குறித்து இம்மாதவர் இவ்வாறு ஒதியுள்ளார். இடையே தடைகளாய் இடையூறுகள் நேர்ந்தாலும் சேர்ந்து தளராமல தவத்தை ஆற்றி எவ்வுயிர்க்கும் இதம் புரிந்து வருபவரே திவ்விய மாதவர் என்பதை எவ்வழியும் இவர் தெளிவுறுத்தியருளினார். உற்ற நோயைப் பொறுத்து உயிர்களுக்கு இரங்கி வருவதே தவம் என்பதை உலகம் அறிய உணர்த்தி நின்றார்.

அறுகம்புல் நோக மிதியார்; அயலார்
மறுக ஒருசொல் உரையார்; ---சிறுக
எதையும் நினையார்; இறையையே எண்ணி
இதயம் கரைவார் இவர்.

தவசிகளுடைய நிலைமை நீர்மைகளை இதில் கூர்மையாய் அறிந்து குணநலன்களை நேரே தெளிந்து கொள்கிறோம்.

வருந்தல் உறவரினும் மன்னுயிரைப் பேணி
அருந்தவம் செய்க அமர்ந்து.

தண்ணளி தழுவித் தவம் புரிந்து உயர்க.

262. சம்பரன்சம் பாதிக்கும்ப கன்னன் தவம்புரிந்தும்
கும்பினார் என்னே குமரேசா—நம்பும்
தவமும் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை
அஃதிலார் மேற்கொள் வது. (2)

இ-ள்

குமரேசா! சம்பரன் சம்பாதி கும்பகருணன் தவம் கொண்
டும்வன் அவம் கண்டார்? எனின், தவமும் தவம் உடையார்க்கு
ஆகும்; அஃது இலார் அதனை மேற்கொள்வது அவம் என்க.

தவம் புரிய உரியவரை இது உணர்த்துகிறது.

முன் செய்த தவம் உடையார்க்கே தவம் இனிது கை
கூடும்; அது இல்லாதவர் தவத்தைச் செய்ய முயல்வது அவமாம்.

தவமும் என்றதில் உம்மை அதன் சிறப்பையும் பயனையும்
குறித்து நின்றது. வியனும் நயனும் விழிதெரிய வந்தன.

தவம் நல்லது; உயர்ந்தது; அரிய பல மகிமைகள் நிறைந்
தது; புலையான துன்பங்களை நீக்கி நிலையான இன்பங்களை

அருளவல்லது. இத்தகைய அதிசய மேன்மைகள் வாய்ந்துள்ள தவத்தை எல்லாரும் செய்து கொள்ள இயலாது. சித்த சுத்தியும் தத்துவ ஞானமும் உடைய உத்தமர்களே செய்ய முயலுகின்றனர். அவ்வாறு முயன்று மூண்டவரும் இடையே நேரும் இடையூறுகளால் தடையுற்றுத் தளர்ந்து நின்று விடுகின்றனர்.

அரிய தவம் உரியவர்க்கே உரிமையாய் உதவி புரிகிறது; அல்லாதவர்க்கு ஒல்லாததாய் ஒருவி ஒதுங்கி விடுகிறது.

தம்மை யுடையவர் தாங்கும் தவத்தியல்
எம்மை வினவின் எமக்கும் உரைப்பரிது;
உம்மை யுலகத்து ஒளிபடும் ஊக்கமோடு
இம்மை இகந்தார்க்கு இசையும் அதுவே. (1)

தவம்செய்து வந்தார் தவநிலை நிற்பார்
அவம்செய்து வந்தார்க்கு அரிது பெரிதும்
பவம்செய்து மாக்கள் பரியும் அதுதான்
எவன்செய்தும் என்னை ஈர்மலர்த் தாரோய்! (2)

தெருண்டவர் மேற்கொள்ளும் செய்தவச் செல்வம்
இரண்டும் பலவும் இயலாய்ப் பெருகும்
மருண்டினி என்னவை வந்த பொழுதே
முரண்டரு தோள்மன்ன முற்ற வுணர்நீ. (சுளாமணி)

இம்மை உலகத்து இச்சை நீங்கிப் புலன்களை ஒடுக்கி மனத்தை அடக்கி நிற்பவரே தவத்தைத் தாங்க வுரியர்; அல்லாதவர் அதனை மேற் கொள்ளுவது அவமையாம் என இவை குறித்துள்ளன. தெருண்டவர் மேற்கொள்வதை மருண்டவர் மேற்கொள்ளலாகாது; கொண்டால் இருண்ட இடர்களாம். தேவர் மொழி வழியே தோலாமொழித்தேவர் இவ்வாறு இதமாய்ப் பாடியுள்ளார்.

அரிய விரத நியமங்களோடு உறுதியாய்ப் பூண்டு நிற்கும் உயர்ந்த தவநிலையின் தகவு தெரிய மேற்கொள்வது என்றார்.

அவம் = வீண்; பயன் அற்றது.

தவந்திற்கு உரிய தகுதியான தாய்மை தன் அகத்தே இல்லாமல் புறத்தே பெரிய தவசி என்று ஒருவன் வெளியறிய நிற்பது இளிவையாம். வளமையாய்க் கிழமை தோய்ந்துள்ள தக்கவர்க்கே அது தகவாய் இனிது அமைகின்றது.

உரம் இட்ட நன்செய் செழித்துத் தழைத்து விளையும்; உரம் படியாத நிலம் தரம் படியாமல் விளைவு தாழ்ந்து போம்; அதுபோல் முன் பிறவியில் தவம் புரிந்து பழகி வந்தவர்க்கு அது எளிதே இனிது அமைந்து விழுமிதாய் விளங்குகிறது; அவ்வாறு புரியாதவர்க்கு அது செவ்வையாய் அமையாமல் சிதைந்து படுகிறது. விட்டகுறை விடாமல் நிறைகிறது.

முதல் நாள் இரவு ஒரு செய்யுளைப் பயின்று மனனம் செய்தவனுக்கு மறு நாள் காலை யில் அஃது எளிதாய் நினைவில் தோன்றி இனிமை தருகிறது; அவ்வாறே முன்பு பழகி வந்தவர்க்கே தவம் செவ்வையா யிணைந்து சீர்மையோடு நிறைந்து திவ்விய நலன்களை எவ்வழியும் இனிது அருளுகிறது.

எத்தகைய தொழிலும் முன்னம் பழகியுள்ள அளவே சித்தியாய்ச் சிறந்து திகழ்கிறது. உத்தமமான தவமும் பண்டு பயின்ற பயிற்சி வழியே உயர்ச்சியாய் விளங்குகிறது. பயிலாதவர் மயலாய் மயங்கி அயலே ஒதுங்க நேர்கின்றார்,

நல்லவை செய்யத் தொடங்கினும் நோனாமே
அல்லன அல்லவற்றில் கொண்டுய்க்கும்---எல்லி
வியனெறிச் செல்வாரை ஆறலைத் துண்பார்
செலவு பிழைத்துய்ப்ப போல். (நீதிநெறி, 92)

ஒருவன் நல்ல தவம் செய்யத் தொடங்கினும் தீய ஆசைகள் அவனை மாய வழியில் இழுத்து மயக்கி விடும் என்று இது குறித்துள்ளது. நெறி தீய செல்வாரை இடை மறித்துக் கள்ளர் கொள்ளை செய்து போவது போல் நல்ல தவ நெறியாளரைப் பொல்லாத புலை நசைகள் புலைப் படுத்திவிடும். தக்க துணைகளோடு செல்பவர் கள்ளர் பயமின்றி உள்ளந்துணிந்து செல்வர்; மிக்க தவ வலிமையாளரும் பக்கம் இழியாமல் நித்திய ஆனந்த நிலையமான முத்தி நகரத்தை நேரே அடைந்து கொள்ளுகின்றனர். நல்ல வீரத ஒழுக்கம் நலமாய் வருகிறது.

தவம் அரிய பெரிய அதிசய நிலைகளை அருளுதலால் அதைச் செய்து பூரணமாய்ச் சித்தி பெறுவது மிகவும் அருமையாம். பெரியமகிமையுடைய தவம் தனக்கு இனிய இன்பாய் முன்னமே இசைந்து வந்தவர்க்கே இதமாய் இனிது அமைந்தருளுகிறது.

மனிதர் புனிதராய்த் தவம் செய்ய நேர்ந்தால் தேவராசு
 னான இந்திரன் அதற்கு இடையூறு செய்ய நேர்வான். வேதனை
 களான அந்தச் சோதனைகளில் தளர்ந்து படாமல் சாதனை
 புரிந்து உயர்ந்தவரே தவத்தின் பயனைப் பெறுகின்றார். பெரிய
 பேரின்பப் பேறுகள் அரிய ஆற்றல்களாலேயே அடையமுடியும்.

மழலையஞ் சிறுவன் அருந்தவம் புரியும்
 மனவலி நோக்கியுள் நடுங்கி
 அழல்விழிப் பருத்தாட் கூளிமற் றியாவும்
 அமரர்கோன் மருங்கணைந்து எம்மால்
 விழைவொடும் சிறுவன் அருந்தவம் புரிதல்
 கெடுக்குமாறு அரிதென விளம்ப
 உழையுறும் அமரர் குழுவொடு மலரோன்
 உறையுளின் ஒல்லையின் அடைந்தான். (1)

தாளதா மரையில் அரசவீற் றிருக்கும்
 சதுமுகக் கடவுளை வணங்கி
 வாளரா முடியில் கிடந்தபார் பரிக்கும்
 மனுகுலத் தோன்றல்ஆங் கியற்றும்
 நீளிருந் தவத்தால் ஆர்பதம் பெறுவான்
 நினைந்தனன் கொல்லென நிகழ்த்த
 வாழுநும் பதத்தில் விழைவிலன் மேலாம்
 பதம்பெறும் அருத்தியின் அமைந்தான். (2)

ஆங்கவன் மேலாம் பதம்பெறும் நீவிர்
 அடைந்திடும் பதம் எவற்றினுக்கும்
 நீங்கரும் உறுதி பயந்திடும் என்ன
 நான்முகன் நிகழ்த்தலும் மகிழாப்
 பூங்கழல் வணங்கி அமரர்தம் பதத்தில்
 போயினார் துருவன் ஆண்டியற்றும்
 தீங்கரு தவத்தால் உளமகிழ்ந் தருள்கூர்
 செங்கண்மால் அவனுழைச் சேர்ந்தான். (3)

(காசி காண்டம்)

தன் பதவிக்கு வந்து விடுவானே என்று பயந்து துருவன்
 தவத்தைச் சிதைக்க முயன்று அவனது மன வறுதியை வியந்து
 உண்மை தெளிந்து இந்திரன் உவந்து போயுள்ளான். அந்த
 உண்மையை இவற்றால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். பூர்வ புண்

ணிய பலத்தால் இளமையிலேயே அரிய பெரிய தவம் புரிந்து
இக் குலமகன் பரிபூரண வெற்றியை நேரே பெற்றிருக்கின்றான்.

முன்னைய தவம் நன்னயமாய் வாயாதவன் சிறிய இடர்
நேர்ந்தாலும் தனது தவ நிலையை இழந்து இழிந்து விடுவான்.
ஒரு வேளை தவம் முடிந்தாலும் அதன் பயனை முழுதும் அடையாமல்
இடையே பழுதடைந்து இழிவன்.

நல்ல தவ ஒழுக்கம் உடையார்க்கே தவ வேடம் உரிமையாம்;
தவம் இல்லார் அவ் வேடத்தைப் பூண்பது அவமாம்
என்று இக் குறளுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்; ஆயினும் அது
இங்கே அவ்வளவு சிறப்பு அன்று. வஞ்ச வேடத்தின் வசையை
அடுத்த அதிகாரத்தில் தனியே காணலாம்.

எப்படியும் இப்பொழுது தவம் செய்! அதன் பயன் கை
கூடாமல் தவறினும் பின்பு உரமாய் அது உறுதியே தரும்.
ஒருமைக்கண் கற்ற கல்வி எழுமைக்கும் ஏமாப்பு ஆதல் போல்
இன்று உற்ற தவம் என்றும் பலமாய் நலமே தரும்.

உயிர்க்கு உயர்வான உய்தியைத் தருகின்ற தவத்தை
உள்ளத் தூய்மையோடு யாண்டும் உறுதி பூண்டு செய்ய வேண்
டும். தீமை தோயின் அது தீங்காய்ப் பிழை படும்.

இவ் வுண்மை சும்பகன்னன், சம்பரார்பால் தெரியின்றது.

சரி தம் 1.

இலங்கை வேந்தன் தம்பி ஆகிய சும்பகருணன் சிறந்த
தீரன். உடல் வன்மையும் அடலாண்மையும் இவனிடம் உயர் நிலை
களில் ஒங்கி நின்றன. தேவர் முதல் யாவரையும் வெல்ல வேண்
டும் என்று உள்ளம் துணிந்து இவன் ஊக்கித் தவம் செய்தான்.
அரிய பெரிய பயனை அடைய விரும்பியதால் நெடுங்காலம் இவன்
கடுந் தவம் புரிந்தான். இவனுடைய தவ நிலைகளை யாவரும்
வியந்து நோக்கி வெருண்டு மருண்டு அஞ்சினர்.

சும்பகன்னன் ஐந்தீயுள் கொதிக்கும் காலத் திடைநின்றும்
உம்பர் நடுங்கக்கார்காலத்து ஒவ்வாமழையின் உடல்நனைந்தும்
தம்பம் பொருநா ராசத்துச் சலியா திருந்தும் சயித்தியத்தில்
அம்பின்முழுகிக்கிடந்துழந்தும் ஆண்டு பதினாயிரம் கழித்தான்.

இவன் புரிந்துள்ள தவத்தை அகத்திய முனிவர் இவ்வாறு வியப்பாய் விரித்து உரைத்துள்ளார். இங்ஙனம் நீண்ட காலம் நெடிய தவத்தில் இவன் முண்டிருந்தான். முடிவில் பிரமன் தோன்றி வேண்டியது யாது? என்று இவனிடம் நேரே வினவினான். யாண்டும் மாறாத அரிய திறல் வேண்டும் என வேண்ட நேர்ந்தவன் நீண்ட துயில் என்று மயலாய் வேண்டினான். அவ்வாறே ஆகுத என்று கூறி அடன் அயலே போயினான். பிழையாய்த் தனக்கு நேர்ந்த பிழையை நினைந்து பின்பு இவன் உள்ளம் உளைந்தான். ஊழ் வினைபை நொந்து உறுதுயர் உழந்தான்.

அள்ளல் மடுவில் முழுகித்தாம் அரும்பட்டினிபட்டு அலமந்தும் உள்ளம் தூயர் அல்லாருக்கு ஒரு காரியமும் பலம் ஆகா; கள்ள மனச்செய் தவக்கும்ப கன்னன் கருதும் வரம்கொடுக்கும் வள்ளல் மலரோன் இடைப்பெற்ற வரத்தால் மாறாத் துயில்
(உத்தர காண்டம்) பெற்றான்.

தவம் புரிந்தும் இவன் அடைந்துள்ள அவமான பலனை இதில் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். தவமும் தவம் உடையார்க்கே ஆகும்; அஃது இல்லார் அதனை மேற்கொள்வது அவமேயாம் என்பதை உலகம் காண இவன் நன்கு உணர்த்தி நின்றான்.

ச ரி த ம் 2.

சம்பரன் என்பவன் அரிய பல கலைகளை அறிந்தவன். உலக நிலைகளைத் தெரிந்து உறுதி நலங்களை ஓர்ந்து யோக சித்திகளைப் பழகி வந்தான். இவனுக்கு ஒரு தம்பி இருந்தான். அவனுடைய பெயர் சம்பாதி. இருவரும் அதிசய நிலையில் சித்தி புத்திகளைப் பெற விழைந்து தனிமையான ஒரு வனத்தை அடைந்து தவம் புரிந்து வந்தார். எல்லாம் வல்ல சித்தன் ஆன சிவபெருமானை நினைந்து இவர் தவம் செய்து வரவே முடிவில் அவ்வுமாபதி உரிமையோடு வந்து காட்சி தந்தார். தரவே அம் முவா முதல்வனிடம் நித்தியமான முத்தி வேண்டும் என்று இவர் உத்தியுடன் கேட்டார். சித்தியை விழைந்து தவம் புரிந்தவர் மாறுபாடாய் முத்தியை வேண்டியதால் அம் முத்தன் முனிந்து இந்த இருவரையும் கழுகுகளாகும்படி சபித்துப் போனார். இவர் அவ்வாறே உருவங்கள் மாறிப் பறவைகள் ஆயினார். தாம் செய்த பிழை தீர்ந்து உய்தி பெறும்படி வேதகிரி என்னும் பதியில் இறைவனை

இவர் உரிமையோடு தொழுது வருகின்றார். திருக்கழுக்குன்றம் என அத்தலம் இப்பொழுது வழங்கப் படுகிறது. இன்றும் அங்கே இரண்டு கழுகுகள் உச்சிப்போதில் வந்து உணவு உண்டு போகின்றன. அந்தப் பட்சி தரிசனம் மிக்க பாக்கியம் என்று மக்கள் ஆவலோடு பார்த்து வருவது நாளும் வழக்கமாயுள்ளது. தவம் புரிவதும் அதன் பயனை அடைவதும் முன்னேத் தவம் உடையார்க்கே இனிது கைகூடும்; மற்றவர்க்கு அவை அவமாய் மாறுபடும் என்பதை இவர் நவமாய் நேரே விளக்கி யுள்ளனர்.

உம்பரெலாம் அதிசயிக்க உயர்சித்தி
யுறவேண்டி உளம் துணிந்து
சம்பரன் சம்பாதி என்பார் தவம்புரிந்தார்
சம்புவந்து காட்சி தந்தார்
எம்பரம! முத்தி என்றார்; சித்தியைநீர்
கருதியிந்தச் சிறுமை செய்தீர்!
கம்பமுறு கழுகுகளாய் இருமினெனக்
காளகண்டன் கரந்து போனார்.

தவம் மேற்கொண்டும் இவர் அவம் அடைந்துள்ளமையை இன்னவாறு முன்னோர் பலரும் பரிந்து குறித்துள்ளனர்.

உள்ளம் புனிதமாய் ஓர்ந்து தவம்செய்க
கள்ளம் அவமாம் கடிது.
எவ்வழியும் தவம் செய்து பழகுக.

263. ஏனோ தவம்புரியா தில்லிருந்தார் சேந்தனார்
கோனான சோமர் குமரேசா—தானே
துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மற்றந்தார்கொல்
மற்றையவர்கள் தவம். (3)

இ-ள்

குமரேசா! தெளிந்த ஞானமுடைய சேந்தனாரும் சோமரும் துறந்து தவம் புரியாமல் மனையில் ஏன் ஆமர்ந்திருந்தார்? எனின், துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மற்றையவர்கள் தவம் மற்றந்தார் கொல் என்க.

எல்லா நலன்களையும் நல்க வல்ல தவத்தை ஒல்லையில் செய்து உய்தி பெறாமல் ஒதுங்கி யிருப்பவரை நினைந்து இது பரிந்து வந்துள்ளது. பரிவு தவத்தின் மகிமையை மருவியது.

துறவிகளுக்கு உணவு முதலியன உதவி அவரை ஆதரிக்கும் பொருட்டே மனையறம் புரிவோர் தவத்தை மறந்துள்ளனர்.

தவம் அதிசய மேன்மைகளையுடையது; அரிய பல நன்மைகளைத் தருவது; பிறவித் துன்பங்களை நீக்கிப் பெரிய பேரின்பங்களை அருளுவது; இத்தகைய உத்தம நிலையை மருவாமல் பலர் ஒருவி நின்று இவ்வாழ்க்கை புரிந்து வருகின்றார். மிகவும் மேலான சிறந்த ஊதிபத்தை மறந்து கீழான வாழ்வில் இவ்வாறு அவர் உறைந்துள்ளமைக்குக் காரணம் யாதோ? என்று ஒருவன் வினவ அதற்கு நாயனார் யுகமாய் விடை கூறிய நிலையில் இக்குறள் உருவாகி வந்துள்ளது. அந்த உண்மை நிலையை நுண்மையாய் இதில் ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளுக.

துப்புரவு = துய்த்தற்கு உரிய உணவு முதலியன.

உயிர் வாழ்வின் நுகர்வுகள் உய்த்துணர வந்தன.

மற்றையவர்கள் என்றது இல்லற வாழ்க்கையாளரை.

உலகப் பற்றுக்கள் யாவும் துறந்து தனித்திருந்து தவம் புரிவோர் தவசிகள்; அவ்வாறு துறந்து போகாமல் இல்லில் இருந்து மனைவி மக்களுடன் மருவி வாழ்பவர் இல்லற வாசிகள். அந்த விரக நோன்பிகளுக்கு உண்டி முதலியன உதவி ஆதரித்து வருவது இந்த இல்லறத்தாருக்குக் கடமையாம்.

துறந்தவர்கள் வேண்டியதொர் துப்புரவு நல்கி அறம் பலவும் ஆற்றி விருந்து ஒம்புமுறை.

(கந்த புராணம்)

மனை வாழ்க்கையின் ரெறிமுறையைக் குச்சக முனிவர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். துறந்தவர்க்குத் துப்புரவு நல்குவது இவ்வாழ்வார் கடன் என்பதை ஈண்டு ஓர்ந்து கொள்கிறோம். இந்தத் திருக்குறளின் முதலடியை இது மருவி வந்திருக்கிறது.

தவ நிலை, இவ்வாழ்வின் நிலை என்னும் இந்த இருவகைச் சீர்மைகளில் மூவகை நீர்மைகள் இங்கே நேர்மையாய்த் தெரிய வந்தன. அவை எவை? தானம் தருமம் தவம் என்பன.

இம்மை மறுமை அம்மை என்னும் மூன்று நிலைகளில் இவை முறையே உயர்நலங்களை அருளுகின்றன. புண்ணிய நீர்மைகள் நுண்ணிதாய் எண்ணி நுனித்து உணர வரியன.

தானம் தவம்என்று இரண்டும் தருமத்தின்
ஊனும் உயிரும் உணர். (அரும்பொருளமுதம்)

புண்ணியத்தின் உடலையும் உயிரையும் இதில் காணுகின்
றோம். காணவே தவத்தின் அதிசயமகிமையை அறிந்து கொள்
கிறோம். உருவக ஒப்புமைகளை இதன்கண் கூர்ந்து உணர்பவர்
அரிய பல பொருள்களை நெறியே ஓர்ந்து தெளிவர்.

நித்தியமான பேரின்ப நலன்களை அருளுதலால் தவத்தை
ஞானிகள் எவ்வழியும் உரிமையோடு உவந்துசெய்கின்றார். ஜினிய
உயிர்க்கு உய்தி தருவது அரியதவமே. அதனைத் தழுவிவரும்
அளவு விழுமிய மகிமைகள் விளைந்து வருகின்றன.

பொருளொடு போகம் புணர்தல் உறினும்
அருளுதல் சான்ற அருந்தவம் செய்ம்மின்
இருளில் கதிச்சென்று இனியிவண் வாரீர்
தெருள லுறினும் தெருள்மின் அதுவே. (வனையாபதி)

உலக நிலையில் பொருளும் போகங்களும் நிறைந்திருந்தா
லும் தவம் செய்யுங்கள்; அது பிறவித் துயரங்களை நீக்கி உங்க
ளுக்குப் பேரின்பங்களை அருளும் என இது குறித்துள்ளது.

கூடித் தவம்செய்து கண்டேன் குரைகழல்
தேடித் தவம்செய்து கண்டேன் சிவகதி
வாடித் தவம்செய்வ தேதவம் இவைகளைந்
தூடின பலவுல கோரெத் தவரே. (திருமந்திரம்)

தவம் செய்தால் சிவகதி எய்தும்; அது செய்யாவிடின்
வெய்ய அவநிலைபாம் எனத் திருமுலர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

நஞ்சு குடித்தாலும் நவையின்று தவம்நின்றால்
அஞ்சி ஒளித்தாலும் அரண்இல்லை தவம் உலந்தால்
குஞ்சரத்தின் கோட்டிடையும் உய்வர் தவம் மிக்கார்
அஞ்சலிலர் என்றும் அறனே களைகண் என்பார்.
(சீவகசிந்தாமணி]

தன்னையுடையானைத் தவம் எவ்வழியும் செவ்வையாகக் காத்த
தருளும்; அதனைச் செய்தவர் யாண்டும் உய்தி பெற்று என்றும்
பேரின்ப நிலையில் உயர்கின்றார் என இது உணர்த்தியுள்ளது.

ஈட்டுவார் தவமலால் மற்று ஈட்டினால் இயைவ தின்மை
காட்டினார் விதியார் அஃது காண்கிற்பார் காண்மின் அம்மா!
பூட்டுவார் முலைபொருத பொய்யிடை நையப் பூநீர்
ஆட்டுவார் அமரர் மாதர் ஆடுவார் அரக்கர் மாதர்.

(இராமாயணம்)

“உலகமக்களே! நீங்கள் தவத்தைச் செய்யுங்கள்; அது ஒன்று தான் எல்லாச் செல்வங்களையும் ஒருங்கே நல்கும்; அதனால் அநீசிய மகிமைகளை அடையலாம்; அந்த உண்மையை உணரவேண்டுமானால் இலங்காபுரியில் வந்து நேரே காணுங்கள்; எழில் நலங்கனிந்த விழுமிய தெய்வமங்கையர் பணிந்து பயந்து ஊழியம்புரிய அரக்கியர்கள் உல்லாச போகங்களில் உவந்து உயர்ந்து வாழுகின்றனர். இராவணன் புரிந்த தவம் அவனுடைய குலத்தவரையும் இவ்வாறு உயர்த்தியுள்ளது. இதைப்பார்த்தாவது தவத்தைப் பேணி மகத்துவம் பெறுங்கள் என்று விதி மதி தெளியவிளக்கியிருக்கிறார்” என அனுமநாயகன் இங்ஙனம் விநயமாய் விளம்பியுள்ளார். கவியின் சுவைகளைக் கருதிக் காண வேண்டும்.

இருமையிலும் பெருமையாய் இத்தகைய மகத்துவங்களை அருளவல்ல தவத்தை மனிதர் மறந்திருப்பது வியப்பே.

மறந்தார் கொல்? என்றது மறக்கக்கூடாததை மறந்திருப்பதை நினைந்து தேவர் பரிந்து வியந்திருக்கிறார். பரிவோடு வியந்தவர் பின்பு சிந்தித்துத் தெளிந்தார்: துறந்தமாதவர்க்கு உண்டிமுதலியன உதவி ஆதரிக்க வேண்டும் என்னும் ஆசையால் தவத்தை மறந்து அயர்ந்திருக்கின்றார் என்று ஒருவாறு துணிந்து கொண்டார். ஐயமாய்த் துணிந்த அது உரையின் தொனியில் உணர்வு நலம் கனிந்து தனியே இனிது ஒளிர்கின்றது.

துறந்தார்க்குத் துப்புரவு நல்க வேண்டிய அளவில் நின்று விடாமல் விரைந்து தவம் புரிந்து உய்யவேண்டும் என்க.

மொய்யுற் றிடவே முயலும் தவத்தின் அன்றிப்
பொய்யுற்ற இல்ஓழுக்கம் பூண்டுவினை போக்குவது
மெய்யுற் றிடுதுகளை மிக்க புனல் இருக்கச்
செய்யற்சின் னீரிடத்துத் தீர்க்கும் செயல் அன்றோ? (1)

ஆடல்வேல் எறித லோடும் ஆமிர வடிவாய் அண்ட
கூடமும் அலைத்தகள்வன் அரற்றொடு குறைந்து வீழ்ந்தும்

வீடிலன் என்ப மன்றோ மேலைநாள் வரத்தின் என்றால்
பீடுறு தவமே அன்றி வலியது பிறிது ஒன்றுண்டோ? (2)
(கந்தபுராணம்)

சிறந்த தவத்தை மறந்து விடலாகாது; அது ஈடு இணையில்
லாத வலிமையும் தலைமையும் உடையது; அந் நிலைமையை
உணர்ந்து நெஞ்சம் தெளிந்து அதனைத் தஞ்சமாய்த் தழுவி
விழுமிய கதியை அடையவேண்டும் என இது விளக்கியுள்ளது.

அருந்த உணவு தந்து விருந்து புரிந்து வருவதால் மனை
வாழ்வு மாண்புறுகிறது. அருந்தவம் புரிவதால் அரிய துறவு
பெரிய மகிமை பெறுகிறது.

எல்லாம் துறந்த துறவியர்க்கு உறவாய்நின்று உணலூட்டி
வருவது தவம் ஈட்டி வருவதாய்த் தனி மகிமையை நீட்டி வரு
கிறது. வரினும் தானம் புரிவதினும் தவம் புரிவதே மேல்.

இது சேந்தனார் கண்ணும், சோமரிடமும் தெரிய வந்தது.

சரி தம் 1.

சேந்தனார் என்பவர் சிறந்த தரும சீலர். கமலை என்னும்
கன்னியை மணந்து இவர் மனையறம் புரிந்தார். ஆருயிர்கள்
மாட்டுப் பேரருள் உடையவர். சிவன் அடியாரைச் சிவன் எனப்
பேணி எல்லார்க்கும் எவ்வழியும் இதமாய் இவர் உதவி புரிந்து
வந்தார். இவருடையமனநலமும் பதி நிலையும் உபகார நீர்மையும்
ஒளிமிகுந்து வந்தன. இல்லற வாழ்வில் இருந்தாலும் துறவற
நிலையிசீலையே இவரது உள்ளம் விரைவு கொண்டு நின்றது.
இறைவனை எண்ணியருகிக் கண்ணீர் மல்கிப் பலபாடல்கள் பாடி
யுள்ளார். அவை திருவிசைப்பா எனப் பேர் பெற்றுத் தேவார
திருவாசகங்களோடு நேரே சேர்த்து எண்ணப்பட்டுள்ளன.

ஏகநாயகனை இமையவர்க்கு அரசை
என்னுயிர்க் கமுதினை எதிரில்
போகநாயகனைப் புயல்வணற்கு அருளிப்
பொன்னெடுஞ் சிவிகையா வூர்ந்த
மேகநாயகனை மிகுதிரு வீழி
மிழலைவிண் ணிழிசெழுங் கோயில்
யோகநாயகனை அன்றிமற் றென்றும்
உண்டென உணர்கிலேன் யானே.

(1)

அக்கனா வணைய செல்வமே சிந்தித்து
 ஐவரோ டமுந்தியான் அவமே
 புக்கிடா வண்ணம் காத்தெனை ஆண்ட
 புனிதனை வனிதைபா கனையெண்
 திக்கெலாம் குலவும் புகழ்த்திரு வீழி
 மிழலையான் திருவடி நிழற்கீழ்ப்
 புக்குநிற் பவர்தம் பொன்னடிக் கமலப்
 பொடியணிந் தடிமைபுண் டேனே.

(2)

உளங்கொள மதுரக் கதிர்விரித் துயிர்மேல்
 அருள்சொரி தருமுமா பதியை
 வளங்கிளர் நதியும் மதியமும் சூடி
 மழவிடை மேல்வரு வாளை
 விளங்கொளி வீழி மிழலைவேந் தேஎன்று
 ஆந்தனைச் சேந்தன்தா தையையான்
 களங்கொள அழைத்தால் பிழைக்குமோ அடியேன்
 கைக்கொண்ட கனககற் பகமே. (திருவிசைப்பா)

சிவபரம் பொருள்பால் இவர் கொண்டுள்ள பத்தியும் பரி
 பக்குவ நிலையும் இக்கவிகளால் தெரியவருகின்றன. துறவியாய்த்
 தவம் புரிய வுரிய தகுதி யிருந்தும் அதை மறந்து உலக வாழ்வி
 லிருந்து துறந்தார்க்குத்துப்புரவு முதலியன நல்கி இவர் ஆதரித்து
 வந்துள்ளார். அவ் வுண்மையை ஈண்டு உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

ச ரி த ம் 2.

சோமர் என்பவர் உயர்ந்த ஈகையும் சிறந்த குணநலங்களும்
 நிறைந்தவர். உயிரினங்களுக்கு உதவி புரிவதே பிறவிப்பயன்
 என்று இவர் கருதி வந்தார். நிலையாமை நிலைகளை உணர்ந்து
 தெளிந்திருந்தாலும் துறவு நெறியில் புகாமல் இல்லற வாழ்வி
 லேயே யிருந்து எல்லார்க்கும் எவ்வழியும் இதம் புரிந்து நின்றார்.
 உலகைத்துறந்து போய் அருந்தவம் புரிந்திருந்தவரும் இவரது
 பெருந்தகவையும் உபகார நீர்மைகளையும் அறிந்து வியந்து
 புகழ்ந்து வந்தார். “இந்தச் சோமனுடைய தண்ணளியையும்
 கொடையையும் கண்டு விண்ணொளியாயுள்ள அந்தச் சோமனும்
 வெள்கி வெளுத்து வெண்ணிறமாய் விளங்கினான்” என்று ஒருளை
 முதலிய புலமையாளரும் இவனைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர்.
 உணவு முதலியன உதவி விருந்தினரை உபசரித்து அருந்தவரை

ஆதரித்து யாண்டும் யார்க்கும் உபகாரம் புரிவதையே பெருங் தவமாய்ப் பேணி வந்தமையால் இவரது கீர்த்தி எங்கும் பரவி நின்றது. பாவலரும் இவரை வியந்து பாடி வந்தனர்.

விண்ணிலொரு சோமன் விளங்கிஒளி வீசுகின்றான்
மண்ணிலொரு சோமன் வயங்கியே—எண்ணரிய
சீவருக் கின்பநலம் செய்து புகழொளியால்
மேவி மிளர்கின்றான் மேல்.

பேரும் சீரும் இவ்வாறு பெருகி வர இவர் தானதருமங்களை உரிமைபாச் செய்து வந்தார். துறந்தார்க்குத் துப்புரவு செய்ய நேர்ந்தவர் சிறந்த தவத்தையும் அங்கு மறந்து விடுவர் என்பதை உலகம் இவர் பால் நன்கு உணர்ந்து தெளிந்து நின்றது.

மாதவமே மன்னுபீர்க்கு மாண்பாகும் மற்றதையே
ஆதரவாய்ச் செய்க அமர்ந்து.

தவத்தை மறந்து விடாதே

264. ஏசியும் ஏத்தியும் ஏனோ விருச்சிகரும்

கோசிகரும் நோற்றார் குமரேசா — கூசாமல்
ஒன்றூர்த் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்
எண்ணின் தவத்தான் வரும். (4)

இ. ள்.

குமரேசா! அடுத்தவரை ஆக்கியும், கடுத்தவரைக் காய்ந்தும், விருச்சிகரும், கோசிகரும் ஏன் தவத்தினைப் போற்றி நின்றார்? எனின், ஒன்றூர்த்தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் எண்ணின் தவத்தான் வரும் என்க. வரவு நிலை கருதியுணர வுற்றது.

தவத்தின் அற்புத மாட்சிகள் காட்சியுற வந்தன.

வெறுத்தாரை அழித்து ஒழித்தலும் விரும்பினாரை ஆக்கி ஆதரித்தலும் தவசிகள் கருதின் அவர்க்கு அவை உடனே உளவாம். அரிய ஆற்றல்கள் அறிய நின்றன.

தவம் அதிசய ஆற்றல்கள் அமைந்தது; அதனையுடையவர் எவரினும் உயர்ந்து எவ்வழியும் திவ்விய மேன்மைகள் நிறைந்து திகழ்கின்றார்; அவர் எதிரே அமரரும் அடங்க நேர்கின்றார். அந்த அற்புத நிலைமை தலைமையாய் இங்கே நன்கு தெரிய வந்தது.

அரிய தவம் புரிபவரிடம் பெரிய மகிமைகள் பல பெருகி வருகின்றன. அவற்றுள் இரண்டைத் தலைமையாய் ஈண்டு அறிய நோர்ந்துள்ளோம். அச்சமும் அன்பும் அமைய வந்தன.

ஒன்றார் = பகைவர். உறவாய் ஒன்றாதவர்.

உவந்தார் = உள்ளம் மகிழ உரிமையாயுள்ளவர்.

தெறல் = அழித்தல். பின்பு தேறி உய்யாதபடி சீறி அழிக்கும் திறம் தெரிய வந்தது. மாறும் வேறு பட்டவர் யாராயினும் தீ எதிர்ப்பட்ட துரும்பு போல் தூய தவத்தர் முன் விரைந்து தீய்ந்து மாய்ந்து ஒழிவர். தவசிகள் உள்ளம் கனிந்த நல்ல அருளுடையவர் ஆயினும் பொல்லாத புல்லரை அவர் ஒல்லையில் ஒழித்து விடுகின்றார். அவரது செயல் உயர் பரமாகிறது.

அழித்தலும் ஆக்கலும் அவர் பால் இயல்பாய்ச் செழித்து நிற்கின்றன. வருந்தி அழைக்காமலே அவை அவரிடம் உரிமையோடு விரைந்து வருகிற வரவுநிலை தெரிய வரும் என்றார்.

தவசிகள் அழிக்கவும் ஆக்கவும் வல்லவர்; அவர்பால் எச்சரிக்கையாய் நடந்து யாரும் யாண்டும் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அழிவு நேராமல் ஒழுகி ஆக்கம் பெறுக என்பது குறிப்பு.

அமைதியாய்த் தனியே ஒதுங்கிச் சாதுவாயடங்கியிருக்கும் மாதவரது மகிமையை உணராமல் தீது புரிந்து அழிபவர் பலர் ஆதலால் அம்மிகை வகை தெரியத் தெறல் முதலில் வந்தது.

எல்லா உயிர்களிடமும் பேரருள் உடையவர்; யாவரையும் சமமாய் நோக்கி யாண்டும் சாந்த சீலராயுள்ளவர்; இவ்வளவு தண்ணளி வாய்ந்த தவசிகள் எவரையும் எவ்வழியும் யாதும் காய்ந்து நோக்கிக் கடுத்து எண்ணார்; ஒரோ வழி எண்ணின் அது ஒன்றோடு தீவினையின் தீய விளைவேயாம்.

அடைந்தவர்கள் காதலினொடு அமர்அரசர் ஆவர்;
கடந்தவர்கள் தமதிகழ்வில் கடைநரகில் வீழ்வர்;
அடைந்தநிழல் போல்அருளும் முனிவுமில் அடிகள்
கடந்ததிவண் உலகியல்பு கடவுளவர் செயலே.

(யசோதரம்)

தவமுனிவரது நிலையை இது நயமாய் விளக்கியுள்ளது. ஒரு ஆலமரத்தை அடைந்தவர் அதன் நிழலால் சுகம் அடைகின்றனர்;

அயல் அகன்றவர் வெயிலால் தயருறுகின்றனர்; அதுபோல் மேலான தவசியைப் பணிந்தவர் பாக்கியம் பெறுகின்றார்; பகைத்தவர் பாழாய் அழிகின்றார். இந்த உவமநிலையை ஊன்றி உணர்ந்து பொருள் நயங்களைத் தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பட்டினிகிடந்து உடல்வலி குன்றி ஒடுங்கியிருப்பினும் உயிர் பான் அருளை மருவி ஒளி பெற்றுள்ளமையால் தவசியிடம் அற்புத ஆற்றல்கள் ஓங்கி நிற்கின்றன. அரிய அந்த நிலைகளால் பெரிய அதிசயங்கள் பேருலகம் தெரியப் பெருகி எழுகின்றன

உடம்பினை ஒறுத்து நோற்பார்
உலகெலாம் வியப்ப வாழ்வார்;
அடைந்தவர்க் காப்பர்; ஒல்லார்க்கு
அழிவு செய்திடுவர்; வெஃகும்
நெடும்பொருள் பலவும் கொள்வர்
நித்தராய் உறைவர் ஈது
திடம்பட உமக்கோர் காதை
செப்புவன் என்று சொல்வான். (கந்தபுராணம்)

தவத்தின் மகிமையைத் தம் மக்களுக்குக் காசிபர் இவ்வாறு விரித்து விளக்கியிருக்கிறார். ஆக்கவும் காக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவர் எனத் தவசிகளுடைய அதிசய மாட்சிகளை இங்ஙனம் துதி செய்தருளியது பலரும் விதிமுறை தெரிந்து கதிநலம் காணவே.

ஆக்கும் தெய்வம் அயன்.
காக்கும் தெய்வம் அரி.
அழிக்கும் தெய்வம் அரன்.

இந்தத் தெய்வீக ஆற்றல்கள் தவம் உடையார்க்குத் தனியுரிமையாய் வருகின்றன. ஆகவே தேவதேவரினும் அவர் சிறந்த வலியுடையராய் உயர்ந்து ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றார்.

அந்த னாளர் முனியவும் ஆங்கவர்
சிந்தை யால் அருள் செய்யவும் தேவரில்
நொந்து ளாரையும் நொய்துயர்ந் தாரையும்
மைந்த எண்ண வரம்பும் உண் டாங்கொலோ? (1)

அணையர் ஆதலின் ஐயஇவ் வெய்யதீ
வினையின் நீங்கிய மேலவர் தாளினைப்
புணையும் சென்னியையாய்ப் புகழ்ந்து ஏத்துதி
இனிய கூறி நின்று ஏயின செய்தியால். (2)

ஆவதற்கும் அழிவதற்கும் அவர்
ஏவ நிற்கும் விதியும் என்றால் இனி
யாவது எப்பொருள் இம்மையும் அம்மையும்
தேவ ரைப்பர வந்துணை சீர்த்தே. (3)

(இராமாயணம்)

அரிய மாதவர்களுடைய பெரிய மகிமைகளை வசிட்ட முனி
வர் இவ்வாறு இராமபிரானிடம் கூறியிருக்கிறார். அவர் சிந்தை
நொந்தால் தேவரும் நொந்து வீழ்வார்; ஆக்கமும், அழிவும் அவருடைய
வாக்கால் விரைந்து விளையும்; விதியும் அவரது ஏவலின்படியே
நடக்கும் என்று குறித்திருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்கவரியது.
உலகை ஆளும் சக்கரவர்த்தியாய் வருகிற இக்கோமகன் மகான்
களுடைய உள்ளம் உவந்து கொள்ளும்படி எல்லா வழிகளிலும்
நல்ல நீர்மையாய் ஒழுகிவர இவ்வண்ணம் உரைத்துள்ளார்.

சாபமும் அனுக்கிரகமும் தபசிகள் பால் இயல்பாய் அமை
கின்றன என்று வடமொழியாளரும் வரைந்திருக்கின்றார்.

அருந்தவரை இகலி இகழ்ந்தவர் இழிந்து அழிவர்; பணிந்தவர்
உயர்ந்து திகழ்வார். இவை மாதவர் இருவர்பால் அறிய நின்றன.

சரி த ம் 1.

விசுவாமித்தரர் விழுமிய அரசகுலத் தோன்றல். உலக
நிலையை உணர்ந்து அரசைத் துறந்து அடவி புகுந்து அருந்தவம்
புரிந்து அதிசய ஆற்றல்களை அடைந்தார். அக்காலத்தில் திருவ
யோத்தியிலிருந்துசெங்கோல் செலுத்தி வந்த திரிசங்கு மன்னன்
உடலோடு துறக்கம் புகக் கருதி அதற்கு உரிய மகம் புரியும்படி
வசிட்டரிடம் வேண்டினான். அவர் மறுத்து விடுத்தார்; விடவே
அவ் அரசன் இவரிடம் வந்து அபயம் புகுந்து உற்றதை உரைத்
தான். நண்ணிய அவன்பால் அன்பு கூர்ந்து விண்ணுலக வாழ்வை
அவனுக்கு இவர் அருளினார். அருளவே அமரர் மாறுபட்டு மறுத்
தார். இவர் சீறிச் சினந்தார். “புதிய ஒரு பொன்னுலகத்தைப்
படைத்து அவர்கே இவனை அதிபதியாக்குவன்” என்று துணிந்
தார். இந்த அருந்தவரது அதிசய ஆற்றலை அறிந்ததும் மூவர்
முதல் தேவர் யாவரும் விரைந்து வந்து இவரை உவந்து
போற்றி உரிமை செய்து ஆற்றினார். யாவும் ஆக்குவேன் என்று
இவர் ஊக்கி நின்றநிலை உயர் தவத்தன் ஒளியாய் ஒங்கி நின்றது.

பேணலாது இகழ்ந்த விண்ணோர் பெரும்பதம் முதலா மற்றைச்
சேண்முழுது அமைப்பல் என்ஞ்ச செழுங்கதிர் கோள்நாள் திங்கள்
மாணொளி கெடாது தெற்கு வடக்கவாய் வருக என்று
தாணுவோடு ஊர்வ எல்லாம் சமைக்குவென் என்னும் வேலை: (1)

நறைத்தரு வுடைய கோனும் நான்முகக் கடவுள்¹தானும்
கறைத்தரு களனும் மற்றைக் கடவுளர் பிறரும் தொக்குப்
பொறுத்தருள் முனிவ! நின்னைப் புகல்புகுந்தவனைப் போற்றும்
அறத்திறன் நன்று தாரா கணத்தொடும் அமைக அன்னான். (2)

அரசமா தவன்நீ யாதி ஐந்துநாள் தென்பால் வந்துன்
புரைவிளக் கிடுக என்ஞக் கடவுளர் போய பின்னர்
நிரைதவன் விரைவின் ஏகி நெடுங்கடற் கிறைவன் வைகும்
உரவிட மதனை நண்ணி உறுதவம் உருற்றும் காலை. (இராமாயணம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவற்றால் உணர்ந்து கொள்
கிறோம். அருந்தவ நிலையில் இவர் அடைந்துள்ள பெருந்திறல்கள்
அதிசயங்களுடையன. ஒரு யாகத்தில் பலியாய் நேர்ந்திருந்த
சுனச்சேபனை இவர் கருணை புரிந்து காத்தார். அம்பரீடனுக்கு
ஆக்கம் அளித்தார். இந்திரன் ஏவலால் வந்து தன்னை மயக்கி
மருட்டிய திலோத்தமையைச் சபித்து விடுத்தார். மாறுபட்ட
மக்களையும் சீறி ஒழித்தார். இகலி நின்றவரை இகழ்ந்து அழித்
தார்; புகல் புகுந்தவரைப் போற்றியருளினார். ஒன்னாரை அழித்
தலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் தவத்தால் வரும் என்பதை தேவர்
முதல் யாவரும் இவர் பால் நேரே அறிந்து வியந்தனர்.

விஞ்சிய விசுவா மித்திர னாலே
அஞ்சொல் அரம்பை அருஞ்சிலை யானான்
தஞ்சென நீடு தவத்தவர் தம்பால்
வஞ்சம் இழைத்தெவர் வாழ்ந்தவர் மண்மேல். (சேதுபுராணம்)

இவரது தவத்திறலை இவ்வாறு நூல்கள் பல கூறியுள்ளன.

ச ரி த ம் 2.

விருச்சிக முனிவர் என்பவர் அரிய தவநெறி யுடையவர்.
பெரிய யோக சித்திகள் வாய்ந்தவர். பன்னிரு வருடங்களுக்கு
ஒரு முறை உண்ணும் விரதி. இவர் தவம் புரிந்து வந்த மலைச்
சாரலில் அரிய ஒரு நெல்லிக்கனி பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு
ஒரு முறை பழுக்கும். அக்கனி ஒன்றையே அருந்தி இவர் அருந்
தவம் புரிந்து வந்தார். உரிய பருவத்தில் அதனை ஒரு தேக்கிலை
யில் வைத்து விட்டு நீராடச்சென்றிருந்தார். காயசண்டிகை

என்னும் ஒரு வித்தியாதாமங்கை அக்கனியைக் காலால் சிதைத்து விட்டாள். இவர் அவளைக் கடுத்துச் சபித்தார். பசித்தீயால் வருந்துக என்று சபித்தவர் பின்பு இரங்கியருளிஞார்: “பன்னீராண்டு கழிந்து மீண்டு நான் உண்ணும் போது உனக்கு நேர்ந்த இச்சாபம் நீங்கும்” என்று ஆதரவு கூறி அகன்று போனார். யானைத்தீ என்னும் பசி நோயால் அலமந்து நொந்த அவன் வாணலகம் போக முடியாமல் மண்ணுலகில் மறுகி அலைந்தான்.

- புரிநூல் மார்பில் திரிபுரி வார் சடை
மரவுரி உடையன் விருச்சிகன் என்போன்
பெருங்குலைப் பெண்ணைக் கருங்கனி அணையதோர்
இருங்கனி நாவல் பழம்ஒன்று ஏந்தித்
5. தேக்கிலை வைத்துச் சேனாறு பரப்பில்
பூக்கமழ் பொய்கை ஆடச் சென்றேன்
தீவினை யுருத்தலின் செருக்கொடு சென்றேன்
காலால் அந்தக் கருங்கனி சிதைத்தேன்
உண்டல் வேட்கையின் வருடம் விருச்சிகன்
10. கண்டனன் என்னைக் கருங்கனிச் சிதைவுடன்
சீர்திகழ் நாவலின் திப்பியம் ஆனது
ஈராறு ஆண்டில் ஒருகனி தருவது
அக்கனி யுண்டோர் ஆநீராண்டு
மக்கள் யாக்கையின் வரும்பசி நீங்குவர்
15. பன்னீராண்டில் ஒரு நாள் அல்லது
உண்ணு நோன்பினேன் உண்கனி சிதைத்தாய்!
அந்தரம் செல்லும் மந்திரம் இழந்து
தந்தித் தீயால் தனித்துயர் உழந்து
முந்நாலாண்டின் முதிர்கனி நான்ஈங்கு
20. உண்ணும் நாள்உன் உறுபசி களைகென
அந்நாள் ஆங்கவன் இட்ட சாபம். (மணிமேகலை 17)

இந்த முனிவரால் தனக்கு நேர்ந்த சாபத்தை அந்த வித்தியாதாமங்கை இவ்வாறு விளக்கியிருக்கிறாள். இவர் அருளிய படியே பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழிந்ததும் அவள் நோய் நீங்கிச் சுகம் அடைந்தாள். கடுத்து அழிக்கவும் கருணை புரிந்து ஆக்கவும் தவம் உடையார் வல்லவர் என்பதை உலகம் காண உணர்த்தித் தவத்தின் அற்புத நிலையை இவர் விளக்கி நின்றார்.

மாதவர்பால் தீதுசெய்து மாயாதே நன்மைசெய்து
நீதமுடன் வாழ்க நெடிதென்று---போதமுற

முன்னோர் மொழிந்த முதுமொழியைப் போற்றிவரின்
என்னொனும் இல்லை யிடர்.

ஆக்க அழிக்க அருந்தவர் வல்லவர்
நோக்கி உயர்க ளுனித்து.

தவசிகள் உளமகிழ ஒழுகி உடர்க.

265. பண்டேன் உபமன்யு பார்த்தன் தவம்புரிந்து
கொண்டார் உயர்வைக் குமரேசா-தண்டாமல்
வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலால் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப் படும். (ரு)

இ-ள்

குமரேசா! உபமன்யுவும் அருச்சுனனும் வேண்டியதை
அடைய ஈண்டு ஏன் தவம் செய்தார்? எனின், வேண்டிய
வேண்டியாங்கு எய்தலால் செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும் என்க.

தவத்தின் அதிசய ஊதியங்களை இது துதிசெய்துளது.

விரும்பிய பலன்கள் விரும்பியபடியே வருதலால் செய்ய
வுரிய தவத்தை இவ்வுலகில் விரைந்து செய்யவேண்டும்.

தனக்கு நல்ல ஊதியம் வருவது என்று தெரிந்தால் ஒழிய
எந்த மனிதனும் எக்காரியத்தையும் உள்ளம் உவந்து செய்யான்.
இயல்பான அந்த விழைவை எதிர் நோக்கி உயர்பலனை நயமா
எடுத்துக்காட்டி இவ்வாறு இது இங்கே ஊக்கியுள்ளது.

எய்தலால் என்றது தாமாகவே தன்னை நாடி விரைந்து
ஓடிவரும் என்பது தெரிய நின்றது. தான் கருதியன எல்லாம்
தவசிக்கு எளிதெகைகூடுகின்றன. கூற்றும் குதித்தலும் கைகூடும்
என்று குறித்திருத்தலால் தவத்தின் அற்புத ஆற்றலையும்
அதிசய மாட்சியையும் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

ஒன்னொரை அழிக்கவும் உவந்தாரை ஆக்கவும் தவம் வல்லது
என்று முன்னம அறிந்தோம்; எண்ணியன யாவும் அதனால்
எளிதே எய்தலாம் என இதில் உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.
வருவாய் நலன்கள் பெருவாய்மையுடன் நேரே தெரிய வந்தன.

கருதியவற்றை உரிமையா அடைவது அருமையாயினும்
தவம் உடையார்க்கு அவை எளிதே வந்து இனிது எய்துகின்றன.

ஈண்டுநீர் ஞாலத்துள் எங்கேள்வர் இல்லாயின்
மாண்ட மனம்பெற்றார் மாசில் துறக்கத்து
வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்துதல் வாயெனின்
யாண்டும் உடையேன் இசை. (கலி, 143)

துய மனமுடைய பதிவிரதை சுவர்க்கத்தில் பெறுகின்ற
பேற்றை இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். வேண்டிய வேண்டி
யாங்கு எய்துதல் மெய் என்று இப்பொய்யாமொழியைக்
குறித்துக் காட்டியிருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்கவுரியது. சொல்லும்
பொருளும் கருத்தும் குறிப்பும் ஊன்றி உரைத்தக்கன.

வேண்டின வேண்டினர்க்கு அளிக்கு மெய்த்தவம்
பூண்டுளர் ஆயினும் பொறையின் ஆற்றலால்
முண்டெழு வெகுளியை முதலில் நீக்கினார்
ஆண்டுறை அரக்கரால் அலைப்புண்டாரரோ
(இராமா, அகத்திய, 8)

தண்டகவனத்திலிருந்த தவசிகள் நிலைமையை இது
குறித்துள்ளது. வேண்டின வேண்டினர்க்கு அளிக்கும் மெய்த்
தவம், பூண்டுளர் என்னும் இதில் தேவர் வாய்மொழி பொலிந்து
விளங்குகிறது. தவ நிலை தனி மகிமையாயுள்ளது.

ஈண்டு என்றது இவ்வுலக நிலையை ஊன்றி உரை வந்தது.
யாதும் நிலையில்லாமல் எவ்வழியும் இங்கு வெவ்விய துயரங்களே
விரிந்து பரந்துள்ளன. வேண்டியன கிடையாமல் யாண்டும்
ஏமாந்து வருந்துவதும், வேண்டாதன எய்தி வெந்துயர் உறுவ
தும் மானிடங்களிடம் எவ்வழியும் நீண்டு நிற்கின்றன. அவல
மான இந்தவுலகில் விரைந்து தவத்தைச் செய்துகொள்ளுங்கள்.
அது உங்களுக்கு உயர்ந்த மகத்துவங்களையும், மகிழ்ச்சிகளையும்
விளைத்தருளும் என விளக்கியுள்ளார். மனிதனுடைய வாழ்வு
தவத்தால் புனிதமடைந்து உயர்கிறது. அதைச் செய்தவர்
தெய்வீக நிலையை எய்துகின்றனர்.

பருதி சூழ்ந்தஇப் பயங்கெழு மாநிலம்
ஒருபகல் எழுவர் எய்தி யற்றே
வையமும் தவமும் தூக்கின் தவத்துக்கு
ஐயவி அனைத்தும் ஆற்றுது ஆகலின்
கைவிட் டனரோ காதலர் அதனால்
விட்டோரை விடாஅள் திருவே
விடாஅ தோர்இவள் விடப்பட்டோரே. (புறம், 358)

தவத்தேநாடு உலகத்தை நேர்வைத்துச் சீர்தூக்கி நோக்கின் ஒரு சிறு கடுகு அளவும் அதற்கு இது ஒவ்வாது; தவம் செய்தவரை முத்தித்திரு எய்துகிறாள்; செய்யாதவரை அச்செய்யவள் இகழ்ந்து விடுகிறாள் என்று ஆன்மீக அனுபவியான வான்மீகியார் இவ்வாறு வரைந்து கூறியுள்ளார். உரைகளுள் மருவியுள்ள உண்மைகளை நுண்மையாய் ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

நற்றவம் பரவை ஞாலம் நாமுடன் நிறுப்பின் வையம் அற்றமில் தவத்திற்கு என்றும் ஐயவி அனைத்தும் ஆற்றாது; இற்றென உணர்ந்து நிற்பின் திருமகள் என்றும் நீங்காள் பற்றொடே நிற்பின் என்றும் திருமகள் பற்றல் செல்லாள்.

(சீவகசிந்தாமணி 2983)

தவத்துக்கு வையம் ஐயவி அளவும் ஈடாகாது; இப்புல்லிய உலகைத்துறந்து நல்ல தவத்தைச் செய்யுங்கள்; அதனால் எல்லை யில்லாத செல்வங்கள் எய்தும் என ஒரு மன்னன் இன்னவாறு உரைத்திருக்கிறான். ஐயவி = வெண்சிறு கடுகு. தெளிந்த ஞான முடைய மேலோர்கள் தவத்தை இங்ஙனம் வியந்து புகழ்ந்துள்ளமையால் அதன் உண்மையான மகிமைகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து உபிர்க்கு இனிய ஊதியங்களை உவந்து தெளிந்து கொள்கிறோம்.

ஆக்கமும் திறலும் சீரும் ஆயுவும் நலனும் மேலாம் ஊக்கமும் வீடும் எல்லாம் தவத்தினது ஊற்றம் அன்றோ நோக்குறும் இந்நாள் காறும் நோற்கலாதினைய வெல்லாம் போக்குவ தென்னை கொல்லோ புகலுதி யிகலும் வேலோய்!

(கந்தபுராணம்)

தவத்தால் வருகிற அதிசய நலன்களை இது விளக்கியுள்ளது.

உடம்பொழிய வேண்டின் உயர்தவம் ஆற்று ஈண்டு இடம்பொழிய வேண்டுமேல் ஈகை—மடம்பொழிய வேண்டின் அறிமடம் வேண்டேல் பிறர்மனை ஈண்டின் இயையும் திரு.

(சிறுபஞ்சமூலம், 6)

பிறவித் துன்பம் ஒழிந்து பேரின்பம் பெற வேண்டின் மனிதன் உயர்ந்த தவத்தை விரைந்து செய்ய வேண்டும் என்று காரியாசான் இவ்வாறு சீரிய அறிவு நலன்களைக் கூறியிருக்கிறார்.

எவ்வகைப் பொருள்களும் ஈய வல்லது செவ்விய தவமதே தெரியின் வேறிலை

1254 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா.

இவ்வுலகத்தில்ஃது இயற்று கின்றதே
உவ்வுடல் எடுத்தபே ருறுதி என்பவே.

(திருக்கூவப்புராணம்)

அரிய மனிதப்பிறவி எடுத்த பயன் உரிய தவம் புரிவதே;
அதனால் பெரிய இன்பங்கள் உளவாம் என இது இசைத்துளது.

அசும்பு பாய்வரை அருந்தவம் முடித்தவர் துணைக்கண்
தசும்பு வேய்ந்தவர் ஒத்தவர் தமக்குவிண் தருவான்
விசும்பு தூர்ப்பன வாமென வெயில் என விளங்கும்
பசும்பொன் மானங்கள் போவன வருவன பாராய்!

(இராமா, சித்திர 36)

இவ்வுலகில் அருந்தவம் புரிந்து முடித்தவரைப் புண்ணிய
வுலகத்துக்குக் கொண்டு போகுமாறு பொன் விமானங்கள்
வந்து போயுள்ள காட்சிகளை இது மாட்சியாக் காட்டியுள்ளது.

வேலாற்று மொய்ப்பனின் விரைமலர் அம்பினேன்
போலாற்று முன்பிற் புனைகழல் மைந்தரொடு
தாரணி மைந்தர் தவப்பயன் சான்மென. (பரிபாடல், 22)

வேலாயுதத்தையுடைய முருகப்பெருமான் போல் வீரமும்
மன்மதன் போல் அழகு வாய்ந்துள்ள மைந்தரது தவப்பயனை
இது விடந்துள்ளது. தவம் உடையவர்க்கே அதிகசய நலங்கள்
எல்லாம் அமைகின்றன. அதனைச் செய்து உய்தி பெறுக.

எண்ணியன யாவும் தவத்தால் எய்தலாம். இவ் வுண்மை
உபமையு, விசயர் போல் தெளிவாய் விளங்கி நின்றது.

சரிதம் 1.

உபமையு என்பவர் சிவர்க்கிரபாத முனிவருடைய அருமைப்
புதல்வர். நாய் பெயர் வசுமதி. பசுபதிபால் இயல்பாகவே
பேரன்புடையராய் இவர் பெருகி வளர்ந்தார். வாய்மை முதலிய
நூய்மைகள் இளமையிலேயே வளமையாய் இவரிடம் வாய்ந்
திருந்தன. குடும்பம் வறிய நிலையில் இடும்பையுற்றிருந்தது.
தாயும் தந்தையும் வறுமையால் வாடி வருவதை இவர் நாடியறிந்
தார். அதனை நீக்க நினைந்தார். நிமலனை எண்ணி நெடுந்தவம்
புரிந்தார். பரமன் நேரே காட்சி தந்து “குழந்தாய்! உனக்கு
என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார். “எல்லாச் செல்வங்களும்
பெற்று என் பெற்றோர் பெருமகிழ்ச்சியாய் வாழ வேண்டும்;

பால் பழம் பாயசம் முதலியவைகளுடன் சிறந்த அன்னங்களை அருந்தி விருந்தினர் உவந்து செல்ல வேண்டும்” என்று இவர் வேண்டினார். வேண்டவே ஆண்டவன் அவ்வாறே உண்டாம் என அருளி மறைந்தார். நேரே பாற்கடல் தோன்றியது; வெண்மையான அலைகளை விரிவாக வீசி உண்மையான செல்வங்கள் யாவும் உனக்கு உளவாம் என உணர்த்தி நின்றது. வளமாய் வந்த பொருள்களைக் கண்டு ஊரும் நாடும் இவருடைய தவமகிமையை வியந்து புகழ்ந்தன. தவம் செய்தால் வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தலாம் என்பதை இவர் எங்கும் அறிய நன்கு விளக்கி நின்றார்.

செங்கேழ் நறுநுதல் திருமகளொடும்
அங்கவன் உறைதரும் ஆழிச்சேக்கையைப்
புலிக்கால் முனிவரன் புதல்வனுக்கு
நலத்தகு கருணையின் நயந்து அளித்தனை.

(சிதம்பரச்செய்யுள், 76)

பருந்தளிக்கும் முத்தலைவேல் பண்ணவற்கே அன்றி
விருந்தளிக்கும் விண்ணோர் பிறர்க்கும்---திருந்த
வலனுயர் சிறப்பின் மன்ற வாணன் அக்
குலமுனி புதல்வனுக்கு ஈந்த
அலைகடல் ஆகுமீவ் ஆயிழை நோக்கே.

(சிதம்பரச்செய்யுள், 82)

சிவபெருமான் உபமன்யுவுக்குப் பாற்கடல் அருளியுள்ள உண்மையை இவை குறித்துள்ளன. பொருள் நயங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து தவத்தின் அருள் நலன்களைத் தேர்ந்து கொள்ளுக.

பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி அழுதிடப்

பாற்கடல் ஈந்த பிரான்.

(திருப்பல்லாண்டு)

காலன் தனையுதைத்தான் காமன் தனைளரித்தான்

பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை---ஞாலமெச்சப்

பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்கு

என்னே நடக்கையினி.

(தாயுமானவர்)

தவத்தால் இவர் எய்தியுள்ள அதிசய நிலையை இவ்வாறு அறிஞர் பலரும் வியந்து புகழ்ந்து விளம்பியுள்ளனர்.

சரிதம் 2.

உரிய துணைவர்களோடு விசயன் வனம் புகுந்தான். பெரிய

1256 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அரசைக்கவர்ந்து கொண்டு தம்மைக்காட்டுக்கு ஒட்டிய கொடிய பகைவருடைய நெடிய கொடுமைகளை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தினான். அவரை முடியவென்று இழந்த அரசை மீண்டும் பெறவேண்டும் என்று மூண்டான். அதற்கு வேண்டிய தவத்தை விரைந்து செய்யத்துணிந்தான்; இமயச்சாரலை அடைந்தான்; உமாபதியை உள்ளம் கருதி ஊக்கி நின்று நோற்றான். இவன் புரிந்த தவம யாரும் விபந்து போற்ற விழுமிய நிலையில் விளங்கி நின்றது. அந்த அரிய தவநெறிகளை அயலே காணுக.

ஆசில்நான் மறைப்படியும் எண்ணில் கோடி
ஆகமத்தின் படியும்எழுத் தைந்தும் கூறிப்
பூசிஞன் வடிவமெலாம் விபூதி யாலப்
பூதியினைப் புரிந்தசடைப் புறத்தே சேர்த்தான்
தேசிஞல் அப்பொருப்பின் சிகர மேவும்
சிவன் இவனே போலுமெனத் தேவர்எல்லாம்
பேசிஞர் வரிசிலைக்கை விசயன் பூண்ட
பெருந்தவத்தின் நிலைசிலர்க்குப் பேச லாமோ? (1)

ஒருதாளின் மிசைநின்று நின்ற தாளின்
ஊருவின்மேல் ஒருதாளையுன்றி ஒன்றும்
கருதாமல் மனமடக்கி விசும்பின் ஓடும்
கதிரவனைக் கவர்வான்போல் கரங்கள் நீட்டி
இருதாரை நெடுந்தடங்கண் இமையாது ஓரா
யிரங்கதிரும் தாமரைப்போது என்ன நோக்கி
நிருதாதி யரின்மனுவாய்த் தவம்செய் வாரி
நிகரிவனுக்கு ஆர்கொலென நிலைபெற்றானே. (2)

கருந்துறுகல் எனக்கருதிப் பிடியும் கன்றும்
களிற்றினமும் உடனுரிஞ்சக் கறையான் ஏறிப்
பொருந்துமுழைப் புற்றதெனப் புயங்கம் ஊரப்
பூங்கொடிகள் மரன்என்று பாங்கே சுற்றப்
பரிந்துவெயில் நாள்மழைநாள் பனிநாள் என்று
பாராமல் நெடுங்காலம் பயின்றான் மண்ணில்
அருந்தவமுன் புரிந்தோரில் இவனைப் போல்மற்
றூர்புரிந்தார் சிவசிவஎன்று அரிய வாறே. (3)

(பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலை)

பொறி புலன்களை அடக்கிப் பரம்பொருளை நினைந்து விசயன் தவம் புரிந்துள்ள நிலைமையை இங்கே தலைமையா உணர்ந்து கொள்கிறோம். தவம் எப்படியிருக்கும்? அதனைச் செய்பவர் எத்தகைய நிலையினர்! என்பதை இவை வித்தக விநயமா விளக்கி யுள்ளன. உள்ளக் கண்களால் ஊன்றி நோக்குபவர் வியப்பு மண்டி விம்மிதம் கொண்டு நிற்பார். இவ்வீரன் இவ்வாறு தவம் புரியவே சிவபெருமான் நேரே வந்து காட்சி தந்து வேண்டிய வரங்களை வேண்டியவாறே உவந்து அருளினார். அதனால் அரும்பகை களைந்து பெருந்திருவடைந்து கேளும் கிளையும் நாளும் வளர்ந்து வர நெடும் புகழோடு வாழ்ந்து மறுமையிலும் பேரின்பங்களை மாந்தி மகிழ்ந்தான். ஈண்டு முயன்று தவம் புரிபவர் வேண்டிய வேண்டியாங்கு எய்தி நீண்ட புகழுடன் நிலி யாண்டும் அதிசய ஆனந்தங்களை அடைந்து எவ்வழியும் உலகம் உவந்து துதிசெய்து வர உயர்ந்து திகழ்வார் என்பதை யாரும் அறிய இவன் சீரோடு உணர்த்தி நின்றான்.

எய்த அரியன எல்லாம் எளிதாகச்
செய்தவம் கைமேல் தரும்.

தவம் அற்புதக் கற்பகம்.

266. நாடிச் சவுனகரும் நைமிசரும் ஏனுவந்து
கோடிதவம் செய்தார் குமரேசா—கூடித்
தவஞ்செய்வார் தம்கருமம் செய்வார்மற்ற றல்லார்
அவஞ்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு. (6)

இ. ள்.

குமரேசா! சவுனகரும் நைமிசரும் ஏன் உவந்து எவ்வழியும் தவம் செய்தார்? எனின், தவம் செய்வார் தம் கருமம் செய்வார்; மற்று அல்லார் ஆசையுள் பட்டு அவம் செய்வார் என்க.

செய்ய உரிய சீர்மை நேரே தெரிய வந்தது.

தவம் செய்பவர் தம் உயிர்க்கு இன்பம் செய்தவராவர்; அல்லாதவர் ஆசையாகியமயலில் அகப்பட்டுக் கேடு செய்பவரே.

மற்று அல்லார் என்றது தவம் செய்யாதவரை. செய்தல் என்னும் வினைக்கு மறுதலையாய செய்யாமையை உணர்த்தி நின்றமையின் மற்று இங்கே வினைமாற்றின் கண் வந்தது.

தம்கருமம் என்றது உண்மையான உரிமையை ஊன்ற
உணர அமைந்தது. தன் இனிய உயிர்துயர் உறாமல் எவ்வழியும்
உயர்வான சுகத்தை அடைவது தவத்தினாலேயாம். ஆகவே
அதனை உரிமையாச் செய்வன் தன்கருமம் செய்தவனாகிறான்.

மனிதன் உடலும் உயிருமாய் மருவி யுள்ளான்.

உடல் நிலையின்றி அழிந்து ஒழிவது.

உயிர் என்றும் நிலையாய் நின்று நிலவுவது.

துயர் நீங்கி உயிர் உய்யும் வகையைச் செய்யாமல் உடலைக்
கொழுக்க வளர்த்து ஊன நிலையில் ஒங்கி ஞான சூனியமாய்ச்
செத்து ஒழிபவரே எங்கும் வளமாய் நிறைந்திருக்கின்றனர்.

பொறி புலன்களை அடக்கி உள்ளம் தூயராய் ஒடுங்கி
உயிர்க்கு உய்தி நாடுபவர் மிகவும் அரியராய் அருகியுள்ளனர்.

புலையான உலக ஆசைகளில் அழுந்தவே உண்மையுணர்வு
ஒழிந்து போகின்றது; அது போகவே அவலமருளராய்
இழிந்து ஆன்மநலனை இழந்து அவமே அழிய நேர்கின்றார்.

தவம் செய்யாமல் இருப்பவர் தம் உயிர்க்குக் கொடிய
துயரங்களைப் புரிபவராகின்றார் ஆதலால் அவம் செய்வார்
என்றார். அவம் = கேடு; அழிவு.

தவத்தார் தம் உயிர்க்கு இன்பம் செய்கின்றார்.

அவத்தார் தம் உயிர்க்குத் துன்பம் புரிகின்றார்.

ஆசையுட் பட்டு என்றது தவம்படியாமல் அவம் படிந்துள்ள
அந்த மீமாசமான நீச நிலையை நினைந்து தெளிய. தவம் படிந்த
வர் ஈசன் அருள் படிந்து இன்புகின்றார்; ஆசை படிந்தவர்
அல்லலே படுகின்றார்.

ஆசையுட் பட்டவர் அல்லற் பட்டவர்
ஆசையுட் பட்டவர் அளற்றில் பட்டவர்
ஆசையுட் பட்டவர் அயர்வில் பட்டவர்
ஆசையுட் பட்டவர் அரங்கப் பட்டவர்.

(1)

ஆசையில் லார்களே அறவர் மேலவர்
ஆசையில் லார்களே அருந்தவத்தினர்
ஆசையில் லார்களே அருட் கலப்பினர்
ஆயையில் லார்களே அரிய முத்தர்கள்.

(காசிரகசியம்)

ஆசையுட் பட்டவரது அவலத்துயர்களையும், அங்ஙனம் படாதவரது உடர் மகிமைகளையும் இவை நயமா விளக்கியுள்ளன.

ஆசையில்லார்களே அருந்தவத்தினர்; அருட்கலப்பினர்; அறவர் மேலவர்; அரிய முத்தர்கள் என்னும் இவை ஈண்டு உய்த்து உணரத்தக்கன. புலைபான ஆசை ஒழியவே நிலையான ஈசன் ஒளி நேரீர தெரிகின்றது. சிவன் அருள் தோய்ந்த அளவு தவநெறி வாய்ந்து தனி மகிமைகள் சேர்ந்து வருகின்றன.

எம்மா ருயிரும் இருநிலத் தோற்றமும்
செம்மா தவத்தின் செயலின் பெருமையும்
அம்மான் திருவருட் பெற்றவர்க் கல்லாது
இம்மா தவத்தின் இயல்பறி யாரே.

(1)

பிறப்பறி யார்பல பிச்சைசெய் மாந்தர்
சிறப்பொடு வேண்டிய செல்வம் பெறுவர்
மறப்பில ராகிய மாதவம் செய்வார்
பிறப்பினை நீக்கும் பெருமைபெற் றாரே.

(2)

(திருமந்திரம்)

தவத்தின் அருமையையும் அதனைப் புரிபவரது பெருமையையும் திருமுலர் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். தவம் செய்வார் பிறப்பினை நீக்கும் பெருமை பெற்றாரே என்றது ஈண்டு உரிமையோடு சிந்திக்க வரியது. உயிர் துயர் நீங்கி உயர் பேரின்பம் உறுவது தவத்தினாலேயாம். ஆகவே அத்தகைய தவத்தைச் செய்பவர்தம் கருமம் செய்தவர் ஆகி எங்கும் இசைபெற்று நிற்கின்றார்.

நிலையாமை நோய்முப்புச் சாக்காடுஎன் றெண்ணித்
தலையாயார் தங்கருமம் செய்வார்---தொலைவில்லாச்
சத்தமும் சோதிடமும் என்றங் கிவைபிதற்றும்
பித்தரிற் பேதையார் இல்.

(நாலடியார்)

துறந்து தவம் புரிபவரே பிறந்த பயனைப் பெறுகின்றார் என இது குறித்துளது. தம் கருமம் செய்வார் தலையாயார் என்றதனால் அங்ஙனம் செய்யாதவர் கடையரே என்பது காண வந்தது. தன் உயிர்க்கு நன்மை புரியாதவர் புன்மை யுறுகிறார்.

தவம் உயிர்க்கு இனிய அமுதம்; அதனையுடையவன் அதிசய நிலைகளை அடைகிறான்: இழந்தவன் பல வகையிலும் பரிதாபமாய் உழந்து அவல நிலையில் இழிந்து கழிகிறான்.

இழைத்ததீ வினை தனைக் கடகக எண்ணுதல்
 தழைத்தபே ரருளுடைத் தவத்தின் ஆகுமேல்
 குழைத்ததோர் அமிர்தினைக் கோடல் நீக்கிவேறு
 அழைத்ததீ விடத்தினை அருந்த லாகுமோ?

(இராமாயணம்)

துன்பங்களை எல்லாம் நீக்கி இன்ப நலன்கள் யாவும் தா
 வல்லது தவம்; அதனைச் செய்யாமல் விட்டு வேறு கருமங்களைச்
 செய்ய நேர்வது இனிய அமிர்தத்தைத் தள்ளி விட்டுக்கொடிய
 நஞ்சைக் கொள்வது போலாம் என்னும் இது இங்கே கூர்ந்து
 சிந்திக்கவுரியது. உயிரின் உயர் அமுதம் உணர வந்தது.

உடம்பும் கிளையும் பொருளும் பிறவும்
 தொடர்ந்துபின் செல்லாமை கண்டும்---அடங்கித்
 தவத்தொடு தானம் புரியாது வாழ்வார்
 அவத்தம் கழிகின்ற நாள். (அறநெறிச்சாரம்)

தவம் புரியாது வாழ்வது அவமாம் என முனைப்பாடியார்
 இப்படிப் பாடியிருக்கிறார். தவம் செய்யாதவர் அவஞ்செய்தவரா
 கிறார். அவமாய் வாழ்ந்து அவலமாய்த் தாழ்ந்து போகலாகாது.
 தவமாய் வாழ்பவர் சிவமாய் உயர்கின்றார்.

மரவுரி யுடுத்துமலை வனநெல் கொறித்துமுதிர்
 வனசருகு வாயில் வந்தால்
 வன்பசி தவிர்த்தும்அனல் வெயிலாதி மழையால்
 வருந்தியும் மூல அனலைச்
 சிரமளவு எழுப்பியும் நீரினிடையே முழ்கியும்
 தேகம்நம தல்ல என்று
 சிற்சுக அபேட்சையாய் நின் அன்பர் யோகம
 செலுத்தினார் யாம் பாவியேம்
 வீரவும் அறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தரையில்
 வேண்டுவ எலாம் உடுத்து
 மேடை மாளிகை யாதி வீட்டினிடை வைகியே
 வேறொரு வருத்த மின்றி
 இரவுபகல் ஏழையர்கள் சையோக மாயினோம்
 எப்படி பிழைப்பது உரையாய்!
 இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிராகி
 எங்கு நிறை கின்ற பொருளே. (தாயுமானவர்)

தவம் செய்வார் நிலையையும் அவம் செய்வார் புலையையும் தாயுமானவர் இவ்வாறு செவ்வையாக் காட்டியிருக்கிறார். காட்சிகள் கருதியுணரவுரியன. பொறிபுலன்களின் நசைகளில் வெறியராய் வீழ்ந்து இழிந்து வீணே கழிந்து ஒழிந்து போகாமல் மெய்யறிவுடன் செய்தவம் பேணி உய்தி பெற வேண்டும்.

இந்த அருமைத்திருக்குறளுக்குப் புதிய வழியில் சிலர் புன்மையாய்ப் பொருள் கூற நேர்ந்துள்ளார்: “தம் குலத் தொழிலைச் செய்பவர் தவம் செய்வார்; அவ்வாறின்றிப் பொருளாசையால் வேறு தொழில் புரிய நேர்பவர் அவம் செய்வார் ஆவர்” என இவ்வாறு அவலமாய்க் கூறுகின்றார். அதிகார நிலையையும் அறிவு நலனையும் ஆன்ம நெறியையும் கருதியுணராமல் புலையாய் இழிந்து பொருள் கூற நேர்வது தீயமருளே. பொல்லாத புலமொழிகள் பொய்யாமொழி முன் பொன்றி ஒழிகின்றன.

உயிர்க்கு உறுதுணையாய் உயர் பேரின்பங்களை அருளவல்லது தவமே; அதனையே எவ்வழியும் செய்து உய்தி பெறுக.

இயன்ற அளவு உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்துவரின் உரிமைபான தவநீர்மை உறவாய் இனிது பெருகி வரும்.

தவம் புரிபவர் அவங்கள் நீங்கி அதிசய மேன்மைகளை அடைகின்றார். இது சவுனகர், கைமிசரிடம் அறிய நின்றது.

சரிதம் 1.

சவுனகர் என்பவர் பிருகு முனிவருடைய அருமைப் புதல்வர். வேதம் முதலிய பலகலைகளையும் நன்கு ஒதியுணர்ந்தவர். தெளிந்த அறிவோடு உளந்தூயராய் ஒழுகி வந்த இவர் உலக போகங்களை வெறுத்து விலகி உயர் தவம் புரிந்தார். இவரது தவம் அதிசய மகிமைகளை விதி முறையே விளைத்து வந்தது. விண்ணவர் தலைவனான இந்திரனும் இவருடைய விழுமிய தவத்தை வியந்து நின்றான். ஆதி முதல்வனையே கருதியிருக்கி மாதவம் புரிந்து வந்தமையால் பிறவி தீர்ந்து இவர் பேரின்ப நிலையைப் பெற்றார். இளமையில் இவருடன் பழகி வந்தவர் பலரும் உலக ஆசைகளில் அழுத்திப் பொறி நுகர்வுகளில் மயங்கி நின்றமையால் பிறவித் தூயரங்களில் இழிந்து உழந்தார்.

தவம் முயன்ற சவுனகர் தற்பர
சிவம் உயர்ந்த திருவருள் எய்தினார்;

அவமலிந்த புலநசை ஆழ்ந்தவர்
பவமலிந்த படுதுயர் வீழ்ந்தனர்.

தவம் செய்தவர் தம் கருமம் செய்தவராய் உயிர்க்கு உய்தி
பெறுகின்றார்; அங்ஙனம் புரியாதவர் அவம் செய்தவராய்த்
தாழ்ந்து அல்லல்களில் ஆழ்ந்து அலமரலுறுகின்றார் என்பதை
உலகம் காண இவருடைய வாழ்வு நன்கு உணர்த்தி நின்றது.

சரி தம் 2.

நைமிசம் என்னும் வனத்தில் இருந்து அருந்தவம் புரிந்தவர்
நைமிசர் என தேர்ந்தார். இவர் தத்துவ நிலைகளைக் கூர்ந்து
ஓர்ந்து நோர்ந்தவர்: “மணிதப்பிறவி பெறலரும் பேறு. அதனைப்
பெற்றவர் உள்ளம் புனிதராய் உயிர்க்கு உறுதி நாடி உய்தி பெற
வேண்டும்; பெற்ற பிறப்பால் பிறவா நிலைடைப் பெறபவரே
பேரறிவாளர்; உலகம் நிலையில்லாதது; மருளும் மயக்கமும்
மையலும் நிறைந்தது; புலையான ஆசைகள் யாண்டும் நீண்டது;
அவற்றைத் தீண்டாதவரே தெய்வத்திருவினராய்த் தேச
மிகுந்து உய்தியுறுகின்றார்” என்று இவ்வாறு தெளிந்து எவ்வழி
யும் செவ்விபராய் இவர் தவங்களைச் செய்து வந்தார்.

தோல்உடுக்கை வற்கலைத் துலங்குநீற்று வார்சடை
முலமாதி யூணினன்றி முன்னலா உளத்தினார்
சாலும்ஐந் தருக்களும் தயங்குமற்றை யாவும் வந்து
ஏலுமாறு கொள்கவென்று இரக்கவல்ல நீர்மையார். (1)

நஞ்சழுத்து நீலகண்ட நாதர்பாத தாமரை
நெஞ்சழுத்தி அஞ்செழுத்து நீண்டநா வழுத்துபு
பஞ்சழுத்து மேகலைப் பரந்தவல்குல் பாகர் சொல்
விஞ்சழுத்து காதினார் விளம்புமத் தலத்துளார். (2)

ஏட்டை முற்றும் வன்பிறப் பிரிக்கவன்ன ஆய்தநேர்
நாட்டமுற்ற வள்ளலாரை நாட்டமுற்ற லால்வினை
மீட்டு மீட்டும் ஈட்டியீட்டி வெஃகுமின்ப வாழ்க்கைகவிண்
மாட்டும்வைத் திழைத்திலார் மரீஇயமா தவத்தரே.

(தணிகைப்புராணம்)

இவருடைய தவநிலைகளை இவை துலக்கியுள்ளன. விண்
ணுகை வாழ்வையும் விருப்பாமல் இவர் பண்ணியுள்ள தவங்களை
இங்கே பார்த்து மகிழ்கின்றோம். ஆசையுட்படாமல் அரியதவம்

செய்த இவர் ஈசன் பதவிபை எய்தி இன்பமீதூர்ந்தனர். ஆசையுட்பட்டவர் அவத்தரா யிழிவர்; அருந்தவத்தினர் சிவத்தராய் உயர்வர் என்பதை யாரும் அறிய இவர் நேரே விளக்கி நின்றார்.

உன்னுபிர்க்கு நன்மை உயர்தவமே அஃதின்றேல்
இன்னலே என்றும் இடர்.

அவத்தரா யிழியாமல் தவத்தரா யுயர்க.

267. வாலகில்லர் சீதையுயர் வாகீசர் வாசகரேன
கோலமுற்றார் துன்பால் குமரேசா—சாலச்
சுடச்சுடரும் பொன்போல் ஒளிவிடும் துன்பம்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு. (எ)

இ. ள்.

குமரேசா! வாலகில்லர் சீதை வாகீசர் மாணிக்க வாசகர்
என் துன்பத்தால் ஒளி மிகுந்து விளங்கினார்? எனின், சுடச்
சுடரும் பொன்போல் துன்பம் சுடச்சுட நோற்கிற்பவர்க்கு ஒளி
விடும் என்க.

இது, தவமும் துன்பமும் இன்ப ஒளியாம் என்கின்றது.

தீ எரிக்குந்தோறும் பொன் ஒளி மிகுந்து வரும்; துன்பம்
வருத்துந்தோறும் தவம் புரிவார்க்கு ஆன்ம ஒளி ஒங்கி வரும்.

சுட என்னும் வினைக்குறிப்பால் நெருப்பு வருவிக்க நின்றது.
நெருப்பு துன்பத்துக்கும் பொன் தவசிக்கும் ஒப்பாம்.

கடுமையான வி ர த நியமங்களை யுடைமையால் தவம்
நோற்றல் நோன்பு என நோர்ந்தது. கில் என்னும் இடைநிலை
தவம் புரிதலின் ஆற்றலை ஏற்றமாய் உணர்த்தி நின்றது.

பொன்னைத் தீயிடை வைத்து உருக்கி மாசு நீக்கித் தேசு
பெறச் செய்வது மாபு. அங்ஙனம் செய்வதைப் புடம் இடுதல்
என்பர். நெருப்புள் வைத்துப் புடம் இடுந்தோறும் பொன்னுக்கு
ஒளியும் மாற்றும் தெளிவாய் உயர்ந்து வரும். அதுபோல்
துன்பம் தோயுந்தோறும் மாதவர்க்கு மகிமையும் தேசும் மிகுதி
யாய் ஒங்கி மேலான இன்பங்கள் மேவி வரும்.

பொன்னைத் தீயிடைப பெய்தல் அப் பொன்னுடைத் தூய்மை
தன்னைக் காட்டுதற்கு என்பது மனக்கொளல் தகுதி
உன்னைக் காட்டினன் கற்பினுக்கு அரசி என்று உலகில்
பின்னைக் காட்டுவது அரியதென் றெண்ணி யிப்பெரியோன்.

(இராமா, மீட்சி, 123)

இலங்கைச் சிறையில் கடுமையாய் நோற்றிருந்த சீதை
துன்பங்கள் பல தோய்ந்து வந்தாள்; முடிவில் தீயுள் பாயும்படி
நாயகன் கூற அவ்வாறு பாய்ந்து அதிசய ஒளியாய் எழுந்தாள்.
அந்த நிலையைத் தசரத மன்னன் இந்தவாறு அக்குலமகளிடம்
நலமாக் கூறி உள்ளம் தெளிய உவந்து தேற்றினான்.

சுடச்சுடரும் பொன் போல் இத்தவப்பொன் துன்பம் சுடச்
சுட உயிர் ஒளி வீசி உயர்நிலையில் ஒங்கியுள்ளாள். அவ்வுண்மை
யைக் காண்பங்களில் சீவிய ஒவியமாக் கண்டு யாவரும் உவந்து
புகழ்ந்து இந்தக் கற்பரசியைத் துதித்து வருகின்றனர்.

பொன்னை உவமை கூறியதனால் தவம் புரிவோரது தலைமை
நிலைமை தகைமை தன்மைகளை உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

இழைத்திடலவேண்டும் யோகம் யோகம் நன்று இழைத்தான் ஆயின்
பழுத்திடத் தழுவில் சுட்ட பசுஞ்சுடர்க் கனகம் போலத்
தழைத்தெழு கின்ற உள்ளம் தன்னுழைப் பற்றி நின்ற
அழுக்கறும் அற்ற காலத்து அமலனை அறிய லாகும்.

பாகவதம், 3-8]

வருந்தி யோகம் புரிந்தால் தழுவில் சுட்ட கனகம் போல்
மனம் புனிதமாய் ஒளி-வீசி வரும்; வரவே ஈசனை நேரே கண்டு
பேரின்பம் பெறலாம் எனக் கபிலமுனிவர் இவ்வாறு அருளி
யுள்ளார். தவ யோகியின் வாய்மொழி மிகவும் தெளிவாயுளது.

உலகங்களுள் தங்கம் உயர்ந்தது; உலகமக்களுள் தவம்
புரிபவர் உயர்குல மகான்களாய் ஒளிமிகுந்து நிற்கின்றார்.

தங்கமே அணையார் கூடிய ஞான
சமரச சுத்தசன் மார்க்கச்
சங்கமே கண்டு களிக்கவும் சங்கம்
சார்திருக் கோயில்கண் டிடவும்
துங்கமே பெறுஞ்சற் சங்கம் நீடுழி
துலங்கவும் சங்கத்தில் அடியேன்

அங்கமே குளிர நின்றனைப் பாடி

ஆடவும் இச்சைகாண் எந்தாய்!

(அருட்பா)

சித்தசுத்தி வாய்ந்த உத்தம சீலர்களையும் தத்துவ ஞானிகளையும் தங்கமே அனையார் என்று இராமலிங்க அடிகள் இங்ஙனம் உவந்து புகழ்ந்து வியந்து விழைந்து கூறியிருக்கிறார்.

இரும்பும் துரும்பும் சுடப்படின அவை கரிந்து எரிந்து போம்; புல்லர் அல்லல் உறின் எள்ளலாயிழிந்து போவர். பொன் நீயுறின் ஒளிமிகும்; பொன் போன்ற நல்ல தவசிகள் துன்பம் தோயின் அவர் அதிசய சோதிகளாய் ஒளி வீசி மிளிர்வர்.

உழுது பண்ணெய்ப் புண்ணெயும் நண்ணெயாம்; உயர்பொன் முழுதும் தீயினில் சுடச்சுட ஒளிருமால்; மொழியும் பழுதில் மாமணி தேய்பட ஒளிமிகும் படர்கொண்டு அழுது நொந்தவர்க் கன்றிமற் றவர்க்கு அறம் அரிதே.

(நீதிநூல்)

இந்தக் குறளை இடையே மருளி இது வந்துளது. வருந்தி முயன்றவர்க்கே அருந்தவம் பெருந்திருவாய்ப் பெருகி வருகிறது.

உலகத் தீ பொன்னை மாசு நீக்கி ஒளி பெறச் செய்கிறது.

தவத்தீ போதத்தை மாசு நீக்கித் தேசுறச் செய்கிறது.

பசி வெயில் பனி மழை முதலிய இயற்கை நிலைகளில் விளைநின்ற துயரங்கள் நலிய நலியத் தவசியின் உளம் தூய்மை யுறுகிறது; உணர்வு தெளிவாகிறது; உயிர் ஒளி வீசி உயர்பரமாய் நிலவுகிறது. நிலவவே அதிசய மாட்சிகளும் அற்புதக்காட்சி களும் தோன்றி ஆனந்த துகர்வுகள் வருகின்றன.

சென்ற காலமும் வருஉம் அமயமும்

இன்றிவண் தோன்றிய ஒழுக்கமொடு நன்குணர்ந்து

வானமும் நிலனும் தாமுழுது உணரும்

சான்ற கொள்கைச் சாயா யாக்கை

ஆன்றடங்கு அறிஞர் செறிந்தனர் நோன்மார்.

(மதுரைக்காஞ்சி)

பொறிகள் அடங்கி அறிவு நிறைந்து இடையூறுகளுக்குத் தளராமல் தவசிகள் மூன்று காலங்களையும் ஓர்ந்து உணர்ந்து ஆன்ற மஹிமைகளோடு ஒங்கி நிற்பார் என இது உணர்த்தியுளது.

நோன்மார் = நோற்பவர். தவம் புரிய நேர்ந்த மகான்கள்
இடையே நேரும் துயரங்களுக்கு அஞ்சாமல் அதனை நன்கு
செய்து முடிப்பார். அந்த முடிவு முடிவினன்பமாம்.

இருந்தனம் படைத்த மக்கள் இன்பமும் அறனும் அஞ்சார்;
விருந்தெதிர் சிறிதும் அஞ்சார் மேம்பட வாழும் இல்லோர்;
பொருந்திய இறப்பை அஞ்சார் போதமெய் யுணர்ந்த மாந்தர்;
அருந்தவம் முனிவர் அஞ்சார்; அரசரும் அடுபோர் அஞ்சார்.
(பாரதம், 6, 8-11)

அரிய தவம் புரிவதில் உறுகிற அல்லல்களுக்கு முனிவர்
அஞ்சார் என வீடுமர் இவ்வாறு செவ்வையாய் விளம்பியுள்ளார்.

சுடச் சுட என்ற அடுக்கால் துன்பத்தொடர்புகளின் மிகுதி
தெரிய வந்தது. வெய்ய துயரங்கள் வெளியே தோய்ந்து காய்ந்து
வர உள்ளே மெய்ஞ்ஞான ஒளி தவசிகளிடம் ஒங்கி விளங்கி
உயர் சோதியாய் வரும் ஆதலால் ஒளிவிடும் என்றார்.

விளக்குப் புக இருள் மாய்ந்தாங்கு ஒருவன்
தவத்தின்முன் நில்லாதாம் பாவம்—விளக்குநெய்
தேய்விடத்துச் சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீர்விடத்து நிற்குமாம் தீது. (நாலடியார், 51)

தவத்தின் ஒளி பாவ இருளை நீக்கி யருளும்; தவம் இல்லை
யானால் அந்த மனித வாழ்வு அவமாய்த் தீது அடர்ந்து படும்
என்று இது குறித்துளது. உவமக்குறிப்புகள் ஓர்ந்து சிந்திக்க
வுரியன. இருள் நீங்கி ஒழிய இன்பம் அருள்வது தவமே.

துன்பங்களுக்கு அஞ்சாமல் தவத்தைத் துணிந்து செய்;
அதனால் பேரின்ப ஒளி நேரே பெருகி வரும் என்பது கருத்து.

துயர் தோயத் தவசிகள் உயர்சோதிகளாய் ஒளிவீசி நிற்பார்.
இந்நிலை வாலகில்லர் முதலிய மேலோர்கள் பால் அறிய வந்தது.

ச ரி த ம் 1.

வாலகில்லர் என்பவர் சால்புடைய நல்ல தவசிகள். தண்டக
வனத்திலிருந்து அருந்தவங்களை இவர் செய்து வந்தார். பசி
முதலிய துயர்களைப் பொறுத்து ஆதரவோடு இவர் மாதவம்
புரிந்து வருங்கால் இடையே இராட்சதர்களால் கொடிய துன்பங்
களை அடைந்தனர். பொல்லாத அல்லல்களால் உள்ளம் கலங்கி

நின்ற இவர் வனவாசம் புரிய வந்த இராமனை நேரே கண்டார். தமக்கு நோர்ந்துள்ள துயர்களை அவ்வீர மூர்த்தியிடம் விவரமா உரைத்தார். அவ்வுரைகள் இவருடைய நிலைமை நீர்மைகளை வயமாய் உணர்த்தி வந்தன: அயலே வருவன காணுக.

இரக்கம்என்று ஒருபொருள் இலாத நெஞ்சினர்
அரக்கர்என்றுளர்சிலர் அறத்தின் நீங்கினார்
நெருக்கவும் யாம்படர் நெறிய லாநெறி
துரக்கவும் அருந்தவத் துறையுள் நீங்கினேம். (1)

வல்லியம் பலதிரி வனத்து மான்என
எல்லியும் பகலும் நொந்து இரங்கி யாற்றலெம்
சொல்லிய அறநெறித் துறையும் நீங்கினேம்
வில்லியல் மொய்ம்பினாய் வீடு காண்குமோ? (2)

மாதவத்து ஒழுகலெம் மறைகள் யாவையும்
ஓதலெம் ஓதுவார்க்கு உதவல் ஆற்றலெம்
முதெரி வளர்க்கிலெம் முறையில் நீங்கினேம்
ஆதலின் அந்தண ரேயும் ஆகிலேம். (3)

இந்திரன்எனின் அவன் அரக்கர் ஏயின
சிந்தையில் சென்னியில் கொள்ளும் செய்கையான்
எந்தைமற்று யாருளர் இடுக்கண் நீக்குவார்
வந்தனை யாம்செய்த தவத்தின் மாட்சியால். (4)

உருளுடை நேமியால் உலகை ஒம்பிய
பொருளுடை மன்னவன் புதல்வ! போக்கிலா
இருளுடை வைகலேம் இரவி தோன்றினாய்
அருளுடை வீரநின் அபயம் யாம்என்றார். (5)

(இராமா, ஆரணிய, அகத்திய)

அல்லல்களால் நொந்து இங்ஙனம் இவர் அடைக்கலம்
புகுந்துள்ளனர். தோய்ந்து வந்த துயர்களால் இவர் தவத்தில்
உயர்ந்து பேரின்ப நிலையை அடைந்தார். துன்பம் சுடச் சுடத்
தவத்தார் ஒளி வீசி வருவர் என்பதை இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

ச ரி த ம் 2.

மாதவர் எவரும் வியந்து போற்றச் சீதை இலங்கைச் சிறை
மீல் கலங்காமல் நோற்று வந்தாள். ஊணும் உறக்கமும் இன்றி
இராமனையே கருதியருகி யிருந்தது கடுந்தவமாய் மருவிநின்றது.

இந்தப் பதிவிரதையின் அரிய தவ நிலையை நேரே காண நேர்ந்த போது அனுமான் கண்ணீர் மல்கி வியந்து நின்றான். அந்த மேதை இந்தச் சீதையின் மாதவ மாட்சியைக் கண்டு அதிசய மீதூர்ந்து புகழ்ந்து போற்றினான். அம் மொழிகள் தவ ஒளிகளாய் வந்துள்ளன. அவற்றை அபலே காண வருகிறோம்.

வெங்கனல் முழுகியும் புலன்கள் வீக்கியும்
நுங்குவ அருந்துவ நீக்கி நோற்றவர்
எங்குளர் குலனில்வந்து இல்லின் மாண்புடை
நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற் பாலதே. (1)

பேணநோற் றதுமனைப் பிறவி பெண்மைபோல்
நாணநோற்று உயர்ந்தது நங்கை தோன்றலால்
மாணநோற்று ஈண்டிவள் இருந்த வாரெலாம்
காணநோற் றிலன் அவன் கமலக் கண்களால். (2)

(இராமா, காட்சி, 72, 73)

தன் கற்பைக்காத்து அற்புத நிலையில் சானகி தவம் புரிந்த இருப்பை அம்மதிமான் இவ்வாறு துதி செய்திருக்கிறான். பொருள் நயங்களையும் குறிப்புகளையும் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். இவளுடைய தவநிலையை அவன் கமலக் கண்களால் காண நோற்றிலன் என்னும் இது எத்துணை ஏற்றம்! எவ்வளவு பத்திப் பாவசம்! உய்த்து உணர்பவர் உள்ளம் உருகி நிற்பர். இவ்வாறு நோற்றிருந்தவள் முடிவில் தீயுளும் பாய்ந்து தூயளாய் எழுந்தாள். துயர் படிந்து உயர் தவத்தளாய்த் தோன்றினமை யால் தவம் செய்த தவமாம் தையல் என உயர் புகழோடு விளங்கி நின்றாள். சுட ஒளிரும் பொன் என இப் பொன் ஒளிர்கின்றாள்.

சரி த ம் 3.

ஈசன் பால் பேரன்பு கூர்ந்து நோற்றல் மீதூர்ந் திருந்த வாகீசர் அமணரால் அல்லல் பல அடைந்தார். நேர்ந்த துயரங் களையெல்லாம் பொறுத்து மனவுறுதி கூர்ந்து தவநெறியில் தளராது ஒழுகி வந்த இவர் இறுதியில் சிவபரஞ்சோதியின் திரு வருளை எய்தித் தெய்வத்தேசோடு சிறந்து விளங்கினார். துன்பம் சுடச்சுடத் தவம் உடையார் உயிர் ஒளி பெற்று உயர்வாய் மிளிர்வர் என்பதை உலகம் காண இவர் நன்கு நிலவி நின்றார்.

சரிதம் 4.

மந்திரி பதவியில் மருனி யிருந்த மாணிக்கவாசகர் இந்த உலகப்புலைகளை ஒர்ந்து தெளிந்தார். தெளியவே வெளியே யாவும் துறந்து அருந்தவ நிலையில் பொருந்தியிருந்தார். இவரது பெருந்தவ நீர்மையை உணராமல் பாண்டிய மன்னன் இவர்க்கு நீண்ட துயரங்களை நேரே செய்தான். அந்த அல்லல்களை யெல்லாம் பொறுத்து உள்ளம் தளராமல் உயர்தவ நெறியில் ஒழுகி வந்தார். சிவபரம் பொருளின் திருவருள் இவரிடம் திவ்விய ஒளியை வீசி நின்றது. மாறாயிருந்த மாறனும் இவரது சீரிய நிலைமையைத் தெரிந்து தேறினான். தான் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளும் பாடி போற்றி வேண்டினான். இவர் அன்பு கூர்ந்து அவனை ஆற்றி நிறுத்தி மதுரை மாநகரை விட்டு அயலே துறனியாய்ப் போயினார். வேந்தனும் விழைந்து புகழ்ந்து தொடர்ந்து பின் சென்றான். “மன்னர் பெரும! உன்னைப் பழகியதால் இந்த மாதவ வழியை மருவினேன்; எனக்கு ஆதரவாய் விடை தந்து நின்றருளுக” என்று வேண்டி மொழிந்து விரைந்து அகன்றார்.

தன் தொடக்கு அறுத்த நாதன் தாள்தொடக் குண்டு போவார் பின்தொடர்ந்து அரசன் செல்லப் பெருந்தவர் நின்மின் நின்மின் ான்றனர் செலவும் கூப்பிடு எல்லைசென்று அணிய னாகிச் சென்றடி பணிந்த தென்னன் விடைகொடு திரும்பி னானே.
(திருவிளையாடல், 61, 77)

பெருந்தவத்தராய் இவர் துறந்து சென்றுள்ள தலைமையை யும் ஆவரைத் தொழுது வணங்கி மன்னன் மீண்டுள்ள நிலைமையையும் ஈண்டு நேரே காண்கின்றோம். துன்பம் சுட்டு வரத் தவத்தார் ஒளி விட்டு உயர்ந்து உலகம் உவந்து தொழுது வர னிளங்கி வருவர் என்பதை இவர் நேரே விளக்கி நின்றார்.

அரிய மாதவர் ஆதவன் காயினும்
உரிய வெம்பசி உள்ளுற வாட்டினும்
எரியுள் ஏறிய பொன்னை ஏற்றமே
தெரிய நின்று திகழுவர் தேசுடன்.

உற்ற துயர்கட் குளந்தளரா தோங்கிவரின்
நற்றவ மாகு மது.

அல்லலுக்கு அஞ்சாமல் அருந்தவம் செய்.

268. மண்டுதவ நந்தியையேன் மன்னுயிரெல் லாமுவந்து
கொண்டுதொழு கின்ற குமரேசா—கண்டுநின்ற
தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானை ஏனைய
மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும். (அ)

இ. ள்

குமரேசா! தவநெறியால் உயர்ந்த நந்தியை உயிரினங்கள்
எல்லாம் ஏன் உவந்து தொழுகின்றன? எனின், தன் உயிர்தான்
அறப் பெற்றானை ஏனை மன்னுயிர் எல்லாம் தொழும் என்க.

தனது உயிரைத் தனக்கே முழுதும் தனி உரிமையாகப்
பெற்றவனை உலக உயிர்கள் எல்லாம் தொழுது வணங்கும்.

தன், தான் இரண்டும் உடம்போடு ஒட்டியுள்ள மனிதனைச்
சுட்டி நின்றன. அரிய அறிவுடைய மனிதப் பிறனியை மருவி
யுள்ளவன் உரிய உயிரைப் பழுது படுத்தாமல் பூரணமாய்த்
தழுவிக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு பெற்றவனை பிறனிப்
பேற்றின் முடிவான பயனை முழுதும் உற்றவனாகின்றான்.

அற என்றது குறையுறாத நிறைவைக் குறித்தது. மிகுதி
தெளிவு முழுமைகளையும் இது உறுதியாய் உணர்த்தி வரும்.

அறக்கண்ட நெறி.

(புறம், 224)

முழுதும் தெளிவா என அற இதில் குறித்துளது.

நின்னை அறப்பெறு கிற்கிலேன் நன்னெஞ்சே.

பின்னையான் யாரைப் பெறுகிற்பேன்?—நின்னை

அறப்பெறு கிற்பேனேல் பெற்றேன்மற் றீண்டே

துறக்கம் திறப்பதோர் தாள்.

(அறநெறி 191)

ஓ மனமே! உன்னை நான் முழுதும் உரிமையாய்ப் பெற
வில்லை; பெற்றேன் ஆயின் உடனே பேரின்ப நிலையையும் பெற்
றேன் என மனத்தை நோக்கி உயிர் இவ்வாறு உரைத்துளது.

அறப் பெறுதல் இதில் குறித்திருப்பதை ஆய்ந்து சிந்திக்க.

உள்ளம் ஒடுக்கி உயிர் வழி ஒழுக நேரின் துயரப்பிறவி
ஒழிந்து போம். இழிவான பழக்க வாசனைகளால் மனிதன்
மறுகி யுழக்கிறான். பொறி வெறிகளிலும் புலன் நசைகளிலும்
அழுந்தி இழிந்து அலமந்து திரிகிறான். அறவுரியதை அறவே

மறந்து போகிறான். புற நிலைகளிலேயே புலையாய்ப் பொங்கி அலைகிறான். இன்ன ஊரான், இன்ன நாட்டான், இன்ன குலத்தான், இன்ன மதத்தான் என்று இன்னவாறு பன்னிப்பேசிப்படு செருக்குடன் பாழாயழிகிறான். அவ்வாறு இழிந்து கழிந்து ஒழிந்து போகாமல் தெளிந்து நின்று தனது உண்மை நிலையை உணர்ந்து உயிரை உரிமையாகப் பெறுவனாயின் அவன் பெரிய ஞானியாய் அரிய மகானாய்ப் பரத்துவ உயர்வை மருவுகின்றான். தேவ நிலையை மருவவே சீவகோடிகள் யாவும் அவனை உவந்து புகழ்ந்து உரிமையோடு யாண்டும் விழைந்து தொழுகின்றன.

மாய மருள்கள் கழியவே உயிர் இயல்பான தூய ஒளியைப் பெறுகிறது. அங்ஙனம் பெற்ற உயிரை அவ்வாறு பெறுத உயிரினங்கள் தொழுது துதிப்பது இயல்பாகின்றது.

உலக ஆசைகளில் ஓடாமல் புலன்களை அடக்கித் தன் உயிரைத் தனக்கு உரிமையாகப் பெற்றிருக்கிற ஞானியை ஞாலம் தொழுது வருவதை நேரே நாம் அறிந்து வருகிறோம்.

தனது உண்மை நிலையை அறிந்த அளவே புன்மைகள் யாவும் ஒருங்கே ஒழிந்து போகின்றன; போகவே புனித மேன்மைகள் பெருகி அரிய இன்பங்கள் மருவி வருகின்றன.

தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அாச்சிக்கத் தானிருந் தானே. (திருமந்திரம்)

தன் உயிரின் உண்மையை உணர்ந்து உரிமையாய் பெற்றவன் சிறுமைத் துயர்கள் நீங்கிச் சிறந்த மகிமைகளை அடைகிறான் எனத் திருமுலர் இங்ஙனம் தெளிவாய்க் குறித்திருக்கிறார்.

தன்னையும் தனக்கு ஆதாரத் தலைவனையும் கண்டானேல் பின்னை அத் தலைவன் தானாய்ப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன் உன்னை நீ அறிந்தா யாகில் உனக்கு ஒரு கேடும் இல்லை என்னை நீ கேட்கை யாலே ஈதுப தேசித் தேனே.

(கைவல்லியம்)

பொய்யான புலைகளைக் கடந்து மெய்யான உயிர்நிலையை அறிந்தபோது மேலான பரமன் அங்கே மேவி மிளர்கிறான். அந்த உண்மையை இங்கே ஊன்றி உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

தன்னைத்தான் என்று தேற உணர்கலா தாகித் தாழ்ந்த
பின்னல்வெண் திரைசேர் நீரில் பிறந்தழி குமிழி போல
மன்னிய யாக்கை தன்னைத் தான் என மயங்கி மாழ்கித்
துன்னிய இன்ப துன்ப வல்லியில் துவக்குண்பானால். (1)

தன்னைத்தான் தெளிய நோக்கித் தன்னிடைத் தண்ப்பி லாத
என்னுரு வதனில் சேர்ந்தோன் இருவினைச் சிமிழ்ப்பின் எய்தி
மன்னிய திகிரி போலும் பவத்தினில் மயங்கான் ஆகி
உன்னரு முத்தி வீட்டின் உவந்தினி திருப்பன் அன்றே. (2)

[சாங்கியயோகம்]

உடலையே உயிராக நம்பி மயலாயுழல்பவன் துன்பக்கடலில்
வீழ்கின்றான்; உயிரை உரித்தாகப் பெற்றவன் பேரின்ப வீட்டை
அடைகின்றான் என்று இவை குறித்துள்ளன. குறிப்புகளைக்
கூர்ந்து நோக்கிப் பொருள் நயங்களை ஓர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

உடல் எடுத்தவர் எல்லாரும் உயிரைப் பெற்றுள்ளனர்;
இருந்தும் அதன் உண்மை நிலையை உணராமல் மாயமயலில்
இழிந்து மறுகி யலைகின்றார்; அந்த மறுக்கப் நீங்கித்தெளிந்தவர்
ஆன்ம சோதியாய் விளங்குகின்றார். நான், யான் என்று வழக்க
மாய் ஒலித்து வருகிறோம். இந்த நான் யார்? உடலா? உயிரா?
சில நாளில் செத்துப் பிணமாய் விழுகிற உடல் நான் என்னும்
சொல்லுக்குப்பொருளாயிருக்கமுடியாது; என்றும் நிலையாயுள்ள
உயிரே ஊன உடலுள் இருந்து நான், நான் என்று ஒலி செய்து
வருகிறது; அவ்வுண்மையை உணர்ந்து அதனை உரிமையாப்
பெற்றவன் உயர்பரமாய் ஒளி மிகுந்து உயர்ந்து திகழ்கின்றான்.

அகம்அகம் என்று அனைத்துயிரி னிடத்துமிருந்து

அனவரதம் உரைப்ப தாகி

நிகழ்ஒளியாய் ஆன்மதத் துவமான

சொருபத்தை நினைத்தல் செய்வாம்

திகழ்இதய குகையுறையும் தேவதையை

விட்டயலே தெய்வம் தேடல்

மிகஅரிய கவுத்துவத்தை எறிந்து சிறு

மணிதேடும் வேட்கை போலாம். (ஞானவாசிட்டம்)

கருவி காரணங்களை ஒதுக்கி விட்டு உயிரைத்தனக்கு உரித்
தாகப் பெற்றுச் சனகமன்னன் உலக உயிர்கள் எல்லாம்
தொழுது வர உயர்ந்திருக்கிறான். அந்த அனுபவ உண்மையை

இது இனிது விளக்கியுள்ளது. ஆன்மாவை அறப் பெருமல் அயலே வேறு பெற விழைவது மயலான புலையே யாம்.

புடம் போட்ட பொன்போல் தவத்தால் உயிர் ஒளி பெறுகிறது; புனிதமான அவ்வுயிரைத் தனியுரிமையா இனிது பெறுபவன் எல்லாவுயிர்களும் தொழ எங்கும் இசை பெற்றுள்ளான். அத்தகைய தவத்தைச் செய்து விரைந்து உய்திபெறுக.

மய்யறு விசும்பில் மண்ணில் மற்றும்ஓர் உலகில் முற்றும் மெய்வினை தவமே யன்றி மேலுமொன் றுளதோ கீழோர் செய்வினை நாவாய் ஏறித் தீண்டலர் மனத்திற் செல்லும் மொய்விசும்பு ஓடமாகத் தேவரின் முனிவர் போனார்.

(இராமா, சூக, 61)

தோணியில் ஏறாமலே வானவீதி வழியாய் முனிவர்கள் கங்காநதியைக் கடந்து போயுள்ள காட்சியை இது காட்டியுள்ளது. இந்த அதிசயமான யோகசித்தி தவத்தால் அமைந்திருக்கிறது. ஆகவே எவ்வுலகிலும் திவ்விய மகிமையுடையது தவமே அன்றி வேறு யாதும் இல்லை என்று கவிஞர் பிரான் இவ்வாறு விளக்கியிருக்கிறார். அரிய பேறுகளைத் தவம் எளிதே தருகிறது.

தவத்தால் மனம் மொழி மெய்கள் மவுனமாய்த் தூய்மை யுறுகிறது. உறவே உயிர்பரமாய் உயர்கிறது. உரிய உயிரை அரிய தவம் உரிமையாய் அருளுதலால் அதனை மருவிவர மகிமைகள் பெருகி எவ்வழியும் இன்ப நலன்கள் பொங்கி வருகின்றன.

தனது உயிர் தான் என்னும் அகங்காரம் அறப்பெற்றவனை மன்னுயிரெல்லாம் தொழும் என்று பொருள் கூறுவாரும் உளர்.

தவம் புரிபவர் உயிரை உரிமையாகப்பெற்று உயர்கதியடைகிறார்; அது செய்யாதவர் சீவனைப் பலவகையிலும் பாழாயிழந்து பழி துயர்களில் அழுந்தி அவமே இழிந்து அழிந்து ஒழிகிறார்.

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர் இட்டுமுட் டாதிறைஞ்சேன் அவமே பிறந்த அருவினை யேன்எனக் கன்பர்உள்ளாம் சிவமே பெறுந்திரு வெய்திற்றிலேன் நின் திருவடிக்காம் பவமே அருளுகண் டாய்அடி யேற்கெம் பரம்பரணே.

(திருவாசகம்)

தவம் புரிக்கவரை உயிரை உயர்வாகப் பெற்றுச் சிவானந்தத்தை அடைந்து சிறந்து விளங்குவர் என இது உணர்த்தியுள்ளது.

தன்னிலே தானாக நினைந்து கனிந்து
 அவிழ்ந்துசுக சமாதி யாகப்
 பொன்னிலே பணிபோலும் மாயைதரு
 மனமேஉன் புரைகள் தீர்ந்தாய்
 என்னினோ யான்பிழைப்பேன் எனக்கினியார்
 உன்போல் வார் இல்லை இல்லை
 உன்னிலே திருவருளுக்கு ஒப்பாவாய்
 என்னுயிர்க்கோர் உறவும் ஆவாய்! (தாயுமானவர்)

தவயோகத்தில் மருவியுள்ள தாயுமானவர் தன் மனத்தை
 நோக்கி இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். தவம் உள்ளதை ஒரு
 வழிப்படுத்தி உயிரைச் சிவமாக்கியருளும் என்பதை இதனால்
 உணர்ந்து கொள்கிறோம். பெற்றானே என்று ஒருமையில் உரைத்
 தது, அப்பேற்றைப் பெறுபவர் மிகவும் அரியர் என்பது தெரிய.

அரிய தவம் செய்; உற்ற துயரைப் பொறு; உயிரைப்பெறு.

தவம் புரிந்து உயிரொளி பெற்று உயர்ந்தவரை உலக மெல்
 லாம் உவந்து தொழும். இது நந்திபால் நன்கு தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவர் சிலாத முனிவருடைய புதல்வர். தாய் பெயர் சித்திர
 வதியார். அரிய பல்கலைகளை இளமையிலேயே பயின்று பெரிய
 மேதையாய் இவர் விளங்கியிருந்தார். தெளிந்த மெய்யுணர்வு
 நிறைந்த இவர் பொய்யான புலைகளில் மயங்காமல் உயிர்க்கு
 உய்தி நாடி உயர்தவம் புரிந்தார். உலகபாசங்கள் யாதும் அணு
 காமல் புலன்களை அடக்கி நெடுங்காலம் கடுந்தவ நிலையில் கலந்
 திருந்தார். சிவமே கருதித் தவமே மருவியிருந்த இவர் எதிரே
 சிவபெருமான் தோன்றி உனக்கு யாது தேவை? வேண்டியதைக்
 கேள்! என்று நீண்ட கருணையோடு நேரேவினவினார். வினவவே,
 “ஐயனே! உன்பால் அன்பை அடியனுக்கு அருளி என்றும்,
 மெய்யான நன்பால் நிற்கும் நிலையினை அருள வேண்டும்” என
 வேண்டினார். இறைவனும் அவ்வாறே அருளியகன்றார். அந்த
 அருளின்படியே சிவகணங்களுக்கெல்லாம் தலைவராய்ச் சிவசந்நிதி
 யில் இவர் சிறந்து நிற்கின்றார். அருந்தவம் புரிந்து அரியபேற்றை
 அடைந்துள்ளமையால் பெருந்தவர் எவரும் சிறந்த யோகம்
 நிறைந்த தவம் தெளிந்த ஞானங்களுக்கு இவரையே குருவாக
 எண்ணி எவ்வழியும் எண்ணரிய மகிமைகளை எய்தி யுள்ளனர்.

நந்தி அருளாலே நாதனும் பேர்பெற்றோம்
நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினோம்
நந்தி அருளாவ தென்செயும் நாட்டினில்
நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே. (1)

நந்தி இணையடி நான்தலை மேற்கொண்டு
புந்தியின் உள்ளே புகப்பெய்து போற்றி செய்து
அந்தி மதிபுனை அரனடி நாடொறும்
சிந்தைசெய்து ஆகமம் செப்பலுற் றேனே. (2)

நந்தி பெருமான் நடுவுள் வியோமத்து
வந்தென் அகம்படி கோயில்கொண்டான்கொள்ள
எந்தைவந்தான் என்று எழுந்தேன் எழுதலும்
சிந்தையின் உள்ளே சிவனிருந் தானே. (3)

(திருமந்திரம்)

இவரை ஞானகுருவாகத் திருமூலர் கருதிப் போற்றி
யுள்ளதை இவை காட்டியுள்ளன. இவருடைய தவப்பேற்றை
வியந்து தேவர் முதல் யாவரும் தொழுது துதித்து வரு
கின்றனர். தன் உயிர் தான் அறப் பெற்றானே ஏனைய மன்னுயிர்
எல்லாம் தோழும் என்பதை இவர் தெளிவா விளக்கியுள்ளார்.

பூண்ட தவமுயிரைப் போன்போல் அருளுமதை
மூண்டு புரிக முனைந்து

தவம் பயின்று சிவம் பெறுக.

269. போற்றும் சுவேதர் புசுண்டருயர் மார்க்கண்டர்
கூற்றையுமேன் வென்றார் குமரேசா—சீற்றமிகு
கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் நோற்றலின்
ஆற்றல் தலைப்பட்டவர்க்கு. (9)

இ.ள்.

குமரேசா! நோற்ற சுவேதரும் புசுண்டரும் மார்க்கண்டரும்
ஏன் கூற்றையும் கடந்து நின்றார்? எனின், நோற்றலின் ஆற்றல்
தலைப்பட்டவர்க்கு கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும் என்க.

தவத்தின் வலிமையை அடைந்தவர்க்கு எமனையும் கடந்து
செல்லும் அகிசய மேன்மை எளிதே அமையும் என்பதாம்.

உடம்புகளிலிருந்து உயிர்களை வேறு பிரித்துக் கூறு படுத்து
வோன் கூற்றம் என நோர்ந்தான். சண்டன் சமன் யமன் நமன்
மறலி அந்தகன் காலன் என இவனுக்கு வாய்ந்திருக்கும் பெயர்
கள் காணக் குறிகளோடு தோய்ந்து வந்துள்ளன.

பிறந்தவர் எவரும் இறந்து தீர்வர் ஆதலால் இவனைக்கடந்து
செல்பவர் அரியர். ஆயுள் முடிந்தவுடன் நொடியும் தவறாமல்
உயிரைக்கடித்து கவர்ந்து போவன்; ஆகவே அந்தகன், காலன் என
அமைந்து தனது அதிசய ஆற்றலை விளக்கி நிற்கின்றான்.

மகரநீர் கடல்குடிக்கும் வடமுகக் கனலே போலச்
சகலமும் விழுங்கும் காலன் சகத்திடை விழுங்காதில்லை
புகலரும் பெரியோர் ஏனும் பொழுதொரு கணமும் தாழான்
அகிலமும் விழுங்கித் தானே அகிலமாய் நிற்கு மன்றே.
விழுமியர் சுபத்தின் பாலர் மேருவை ஒப்போர் எல்லாம்
பழுதறு கருடன் கொல்லும் பாம்பெனக் காலன் கொல்லும்
புழுதியோடு இலை துரும்பு பொன்மலை புணரி வெள்ளம்
செழுமயேந்திரமும் காலன் சிதைத்துத் தன்வடிவம் ஆக்கும்
(வாசிட்டம்)

காலனுடைய அதிசய ஆற்றலை இவை துதி செய்து தெளி
வாய்க் காட்டியுள்ளன. இவனைக் கடந்து செல்வது எவ்வளவு
அருமை! என்பதை இதனால் உய்த்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

சிந்து வின்கண் செறிமணல் எண்ணினும்
உந்து வானத்து உடுவினை எண்ணினும்
அந்தம் இன்றிஎன் ஆணையின் மாண்டிடும்
இந்திரன்தனை எண்ணிடல் ஆகுமோ? (1)

இற்ற வானவர் தம்மையும் என்னின்ஈறு
உற்ற தானவர் ஆகியுள் ளோரையும்
முற்ற ஓதின் முடிவிலது ஆதலான்
மற்றை யோரை வகுத்திடல் வேண்டுகோ?

(கந்தபுராணம்)

கூற்றுவன் தனது ஆற்றலை இவ்வாறு மார்க்கண்டேயர்
எதிரே கூறியிருக்கிறான். தன்னைத் தப்பிப்போக எண்ணுவது
தப்பான மருள்; எப்படியும் தப்ப முடியாது என்று இடித்து
அவன் அறிவுறுத்தி யிருப்பது துனித்து நோக்க வரியது.

யாரும் எவ்வகையிலும் கடந்து போக முடியாத நெடிய காலதவதையின் தலைமேல் எளிதே தாவிச் செல்ல வல்ல தலைமை யாளரை இங்கே விழைந்து நோக்கி வியந்து நிற்கின்றோம்.

கடத்தல் என்னாது குதித்தல் என்று குறித்தது கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது. இயல்பாய் நடந்து போகின்ற எவராலும் கடந்து போக முடியாத கொடிய அபாய நிலையை அதிசயமான புதிய ஓர் உபாயத்தால் மேலே தாவிப்போகும் வித்தகக் காட்சி விழி தெரிய நின்றது. கைகூடும் என்றது, எளிதே எய்தும் என்பது தெளிப. தலை, கை என்னும் உறுப்புகள் வேறு வகையில் மருவி நின்று வியன் பொருள்கள் பயந்துள்ளன.

தவ வலிமையைத் தலைமைபாக அடைந்தவர் எதிரே அரிய எமனது ஆற்றல் வறிதே வீழ்ந்து படுகிறது. கடைப்பட்டு, இடைப்பட்டு நில்லாமல் தலைப்பட்டு நின்றவர்க்கே மறலையை வெல்லும் விறல் உரிமையுடன் உறவாய் வருகிறது.

தவத்தால் புனிதமாய்த் தன்னை அறிந்த மனிதனை மன்னுயிர் எல்லாம் தோழும் என்பதை முன்னம் அறிந்தோம்; இதில், இன்னல் யாவும் நீங்கி எமனையும் கடந்து என்றும் அழியாத பேரின்ப நிலையை அவன் அடைவன் என்பதை அறிந்து கொள்கின்றோம். தவம் பதியச் சிவம் பதிந்து வருகிறது.

உயிர்க்கு உறுதியான தவத்தைச் செய்து உய்தி பெறுங்கள் என இங்ஙனம் உணர்த்தியுள்ளார். உணர்வின் போதனையில் உயர்வான ஊதிய நிலைகள் நேரே தெளிவாய் உணர வந்தன.

இழைத்தநாள் எல்லை இகவா பிழைத்தொர் இக் கூற்றம் குதித்துயந்தார் ஈங்கில்லை—ஆற்றப் பெரும்பொருள் வைத்தீர் வழங்குமின் நாளைத் தழீ இந்தழீ இந் தண்ணம் படும். (நாலடியார் 6)

ஆயுள் எல்லை முடிந்தவுடன் மடிந்து போவீர்; யமனைக் கடந்து போக முடியாது; காலம் உள்ளபொழுதே அறம் புரிந்து உய்யுங்கள் என உலகமக்களுக்கு ஒரு முனிவர் இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். உரைகளுள் பரிவுகள் மருவியுள்ளன.

கூற்றம் குதித்து உய்ந்தார் ஈங்கு இல்லை.

கூற்றம் குதித்தலும் கை கூடும்.

இந்த இரண்டையும் ஒருங்கே சிந்திக்கவேண்டும். ஒன்றை ஒன்று மறுத்து வாதாடுவது போல் தெரிகிறது. முன்னது இயற்கை நிலை; பின்னது அதிசய விதி. கூற்றத்தை நினைவுறுத்தி அது தருமம் செய்யத் தூண்டியது. அதன் ஆற்றலையும் மாற்றலாம் என மதிநலம் ஊட்டி இது தவம் புரிய ஊக்கியது.

வளமையும் தேசம் வலியும் வனப்பும்
இளமையும் இற்பிறப்பும் எல்லாம் — உளவா
மதித்தஞ்சி மாறாமஃ தின்மையால் கூற்றம்
குதித்துய்ந் தறிவாரோ இல். (பழமொழி, 183)

கூற்றம் குதித்து உய்ந்து அறிவார் இல் என்று இது குறித்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வந்தன.

பீழைமை பலவும் செய்து பிண்ப்படை பரப்பி வந்து
வாழியிர்ப் பொழித்து வவ்வி வலிந்துயிர் வாங்கி உண்ணும்
கூழைமை பயின்ற கூற்ற அரசனைக் குதிக்கும் சூழ்ச்சி
பாழியந் தடக்கை வேந்தே பயின்றிலம் யாங்கள் என்றார்.
(சூளாமணி, துறவு, 18)

கூற்ற அரசனைக் குதிக்கும் சூழ்ச்சி பயின்றிலம் என இது உரைத்துள்ளது. உயிர் உண்ணும் கூற்றை உயிரினங்கள் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது என்று இப்படி நெடிது முடிவாகி யுள்ளது. இத்தகைய முடிவை அடியோடு முடிவாக்கி அரிய தவம் உடையார் மட்டும் அதிசயமாய்க் கடந்து போகின்றார்.

தவம் புரிந்து வர உயிர் பரமாய் உயர்ந்து வருகிறது. வாலே அது காலனையும் கடந்து மேலான நிலையில் உய்தி பெறுகின்றது.

ஒடுங்கி நிலைபெற்ற உத்தமர் உள்ளம்
நடுங்குவ தில்லை நமனும் அங்கில்லை
இடும்பையும் இல்லை இராப்பகல் இல்லை
படும்பயன் இல்லை பற்றுவிட் டோர்க்கே. (1)

தவத்திடை நின்றவர் தாமுண்ணும் கன்மம்
சிவத்திடை நின்றது தேவர் அறியார்
தவத்திடை நின்றறி யாதவர் எல்லாம்
பவத்திடை நின்றதோர் பாடதுவாமே (2)
(திருமந்திரம்)

தவம் உடையார் நமனையும் கடந்து சிவமாயுயர்ந்து திவ்விய
கதியை எய்துவர் எனத் திருமுலர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

உலகபாசங்களை ஒருவி உளம் தவத்தில் ஊன்றிய பொழுது
அவ்வயிர் ஈசன் ஒளியை எய்துகிறது; எய்தவே அதிசய ஆற்றல்
விளைகிறது; அந்த ஆற்றலைப் போற்றிக் கூற்றம் விலகுகிறது.

அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட்பிறையிற்று
ஆபாச வடிவ மான
அந்தகா! நீ ஒரு பகட்டால் பகட்டுவது
அடாதடா காசுநம்பால்
செல்லாதடா என்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே? சத்தாகிஎன்
சித்தமிசை குடிகொண்ட அறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே?

தவராச யோகியான தாயுமானவர் கூற்றுவனை நோக்கி
இவ்வாறு ஆற்றலோடு பேசி யிருக்கிறார். நோற்றலின் ஆற்ற
லுடையவர் கூற்றையும் எளிதே குதித்துப் போவர் என்பதை
இவ்வார்த்தைகள் ஈண்டு நன்கு வார்த்துக் காட்டியுள்ளன.

தண்டா யுதமும் திரிசூலமும்விழத் தாக்கிஉன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடுவேன்செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியஎன் அவிரோத ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டாயடா அந்தகா? வந்துபார்சற்றென் கைக்கெட்டவே.
(கந்தரலங்காரம் 25)

அருணகிரிநாதர் மறலியை இங்ஙனம் அறைகூவி அழைத்து
வீர வுரை கூறி யிருக்கிறார். தவமும் ஞானமும் தெய்வத் திரு
வருளும் எமபயத்தை நீக்கி ஈறிலின்பம் அருளுகின்றன.

கூற்றுஎனப் பெயரிய கொடுந்தொழில் நுளையன்
ஊற்றமில் யாக்கை உவர்நீர்க் கேணிப்
புலத்தலை உயிர்மீன் அலைத்தனன் பிடிப்ப
ஐவளி பித்துஎன அமைத்துவைத் திருந்த
முத்தலைத் தூண்டில் தூண்டி அத்தலை
வாழ்நாள் மிதப்பு நோக்கித் தாழாது
அயிறலைத் தொடங்கி எயிறலைத் திருத்தலின்
தள்ளா முயற்சி தவறுபட்டு ஒழிந்தென

வெள்குறீஇ மற்றவன் விம்மிதன் ஆக
 அருட்பெருங் கடலினவ் ஆருயிர் மீனம்
 கருக்குழி கழியப் பாய்ந்து தெரிப்பரும்
 பரமா னந்தத் திரையொடும் உலாவி
 எய்தரும் பெருமிதம் எய்த
 ஐயநின் கடைக்கண் அருளுதி எனவே.

(திருவாரூர் நான் மணி, 13)

உயிர்கள் ஆகிய மீன்கள் யாவும் எமனுடைய வலையில் சிக்கி
 மடிசின்றன. தவத்தால் தெய்வ அருள் தோய்ந்த உயிர் அந்த
 வலையி லிருந்து தப்பிக் குதித்துப் பேரின்பக் கடலில் பாய்ந்து
 என்றும் நிலையா யினிது வாழ்ந்து வருகிறது என இது குறித்
 திருக்கிறது. உருவக நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்பவர்
 அரியபல பொருள்களை ஓர்ந்து தெளிந்து உள்ளம் மகிழ்வார்.

கூற்றுடன் வலையுள் சிக்காமல் மேலே குதித்துச் செல்ல
 வல்ல ஆற்றல் கோற்றலால் வருகிறது. அதனை மருவினவர்
 அதிசயநிலையில் துதிமிகப்பெற்று ஆனந்த வாழ்வுபெறுகின்றார்.

தவத்தினில் அமர்புரி சமனை வெல்லலாம்
 தவத்தினில் எழுகடல் தமையும் உண்ணலாம்
 தவத்தினில் வடவரை களைந்து தாங்கலாம்
 தவத்தினில் அனலமும் தரிக்க லாகுமே.

(திருக்கூவப்புராணம்)

தவமே மேலா நெறியாகும் தவமே சிவனார் தமைக்காட்டும்
 தவமே துறக்கம் அடைவிக்கும் தவமே நரனைத் தேவாக்கும்
 தவமே வலாரி திசைக்கிறைவர் சார்ங்கன் அயனும் ஆக்குவிக்கும்
 தவமே கிடைப்பின் கிடையாத துண்டோ என்று சாற்றினனால்.

(காஞ்சிப்புராணம்)

தன்னை அறியாது தானல என்னுதிங்கு
 இன்மை அறியாது இளையர்என்று ஓராது
 வன்மையில் வந்திடும் கூற்றம் வருமுன்னம்
 தன்மையின் நல்ல தவம்செய்யும் நீரே. (திருமந்திரம்)

பிறந்தனர் பிறந்து சாலப் பெருகினர் பெருகிப் பின்னை
 இறந்தனர் என்பது அல்லால் யாவரும் இன்று காறும்
 மறைந்துயிர் வாழா நின்றார் இல்லையால் வாழி நெஞ்சே
 சிறந்தது தவத்தின் மிக்கது இன்மையே சிந்தி கண்டாய்!

(சூளாமணி)

தவத்தின் அதிசய மகிமைகளை இவை உணர்த்தியுள்ளன. அமர்புரி சமனை வெல்லலாம் என்று தலைமையாய் உரைத்தது என்னையோ? எனின், அதன் நிலைமையையும் அருமையையும் நினைந்து உணர என்க. அரிய வெற்றி பெரிய முத்தியாயுளது.

மேலான தவம் உடையவர் காலனையும் கடந்து கதியடைகின்றார். இவ்வுண்மை சுவேதர், புசுண்டர், மார்க்கண்டர்பால் அறிய வந்தது. வரலாறுகளை முறையே காணுக.

சரிதம் 1.

சுவேதர் என்பவர் வேதம் முதலிய கலைகளை நன்கு ஓதி யுணர்ந்தவர். அறிவும் திருவும் நிறைந்து நீதி முறையோடு ஒழுகி வந்த இவர் இறுதியில் உயிர்க்கு உறுதி நாடி உலக பாசங்களை துறந்து தவம் புரிந்திருந்தார். பாம்பதியையே கருதியுருகி இவர் மருவியிருந்த தவநிலை அதிசய நிலையில் துதி கொண்டு நின்றது. இவரது ஆயுள் முடிவில் முறையே காலன் வந்தான். இவருடைய தபாக்கினியை நோக்கி வியந்தான். தனது பாச வலைக்குத்தப்பிப் பிழைக்கலாம் என்று தப்பாக எண்ணித்தவம் புரிகின்றான் என்று கூற்றுவன் வெப்பமாய்க் கொதித்தான்.

“தண்ணறுந் துளவோன் செய்ய தாமரைப் பொகுட்டு மேலோன் விண்ணவர் இயக்கர் சித்தர் முனிவரர் விஞ்சை வேந்தர் எண்ணிலர் என்கைப் பாசத்து ஆருயர் இறந்தார் என்னை மண்ணுறு மனிதனோ என் பாசத்தை விலக்க வல்லான்?”

இன்னவாறு சீறிச் சினந்து தன் பாசத்தை வீசினான். வீசவே ஈசன் அருளால் பாசம் இழந்து எமன் பாரில் வீழ்ந்தான். ஆவி அலமந்த போதும் யாதும் கலங்காமல் சிவனையே கருதித் தவநிலையில் இருந்த இவரை இறைவன் அரூள் புரிந்து நோக்கி நித்திய முத்தனா ஆக்கியருளினான். நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப் பட்டவர் கூற்றையும் குதித்து உய்வர் என்பதை விண்ணும் மண்ணும் அறிய இவர் விளக்கி நின்றார். தவத்தால் இவர் அடைந்துள்ள மகிமையை முனிவர் யாவரும் வியந்து புகழ்ந்துள்ளனர்.

வழிபடு சுவேதன் முன்போய் வாய்மடுத்து எய்று தின்று கழிபுலால் கமழ நக்துக் கண்ணினை வடவை தூங்கப் பழிபடு மொழிகள் கூறிப் பாசம் ஓர் கையில் ஏந்தி அழலுமிழ் தூலம் சுற்றி அழன்றுநின்று உரப்பி ஆர்த்தான். (1)

ஏறணி மணிகள் ஆர்ப்ப நடவி ஏறுயர்த்த தோன்றல்
பாறுதாழ் தூலம் வெய்தாத் திரிவித்து வருதல் பார்த்துத்
தாறுறுத்து எருமை ஓட்டு தடக்கையும் உளமும் சோர்ந்து
மாறுசெய் மறலி ஆவி மறிந்துகீழ் விழுந்தா னன்றே. [2]

கூற்றுவன் ஆவி போகக் கொன்றையஞ் சடிலத்து எந்தை
நீற்றொளி பழுத்த மேனிச் சுவேதனை நெடிது நோக்கி
மாற்றருங் கணங்கட் கெல்லாம் நாதனாய் மவுலி துட்டித்
தோற்றரும் அளப்பில் செல்வத்தொகுதியும் அளித்தானன்றே [3]

மறலியை முனிந்திலேன்யான் மறிந்தனன் கொல்லோ என்னு
இறைவன் அம்மறலிக்கு ஆவி இனிதினில் அளித்துப் போனான்
கறைகெழு தூல வேற்கைக் காலனும் சுவேதற் போற்றித்
தெறுசினப் பகட்டின் ஏறித் தென்புல மதனில் புக்கான். [4]

கூர்ம புராணம், 2,38]

சுவேதர் கூற்றம் குதித்து உய்ந்துள்ள நிலைமையை இவை
சுவையாக் காட்டியுள்ளன. காட்சிகள் கருதி யுணர வரியன.

ச ரி த ம் 2.

அரிய பெரிய தவநிலைக்கு உரிய சான்றாய் மார்க்கண்டர்
ஒளி மிகுந்துள்ளார். பதினாறு வயதில் தனக்கு ஆயுள் முடிவு
என்று தெரியவே அந்த முடிவை மாற்ற வேண்டும் என்று
முண்டு நெடிய தவ விரதம் பூண்டு இவர் நெஞ்சம் துணிந்து
முயன்றார். குறித்த காலத்தில் கூற்றுவன் வந்தான். இவரது
அருந்தவ நிலையை அறிந்து வியந்தான். சண்டனைக் கடந்து
போக முண்டேள்ள மிண்டனா நீ என்று மிகவும் இகழ்ந்து சிரித்
தான். எதிரே வீர வாதங்களை விரைந்து கூறினான்.

“தேவர் காப்பினும் செய்தளித்து ஈறுசெய்
மூவர் காப்பினும் மொயம்பினர் ஆயினோர்
ரவர் காப்பினும் காத்திட இன்றுநின்
ஆவி கொண்டன்றி மீண்டும் அகல்வனோ?”

என்று இவ்வாறு இகலோடு கூறிப் பாசத்தை வீசினான்.
வீசவே இவருடைய தவ மகிமையால் ஈசன் இடையே தோன்றி
எமனை எற்றி வீழ்த்தினான். என்றும் சிரஞ்சீவியாய் நின்று வாழ
இவர்க்கு அருள் புரிந்தான். மறலிக்கும் மதிநலம் கூறி மகா
தேவன் மறைந்தருளினார். காலகாலன் என்று சிவபெருமானுக்கு

ஒரு காரணப்பெயர் இத்தவ சீலரால் உண்டாயது. நோற்றலால் கூற்றமும் கடக்கலாம் என்பதை இவர் கடந்து காட்டியுள்ளார்.

தவத்தின் அதிகசய ஆற்றலை விளக்குதற்குக் காசிப முனிவர் இவ்வாறு இவரைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

உதவிய மிருககண் டுயன் மாலயன்
முதலவர் புகழ்தரு முதன்மை பெற்றனன்
விதிமுறை யவன் அருள் மிருகண்டு ஒப்பிலோர்
புதல்வனைப் பெற்றனன் புரிந்த நோன்மையால். (1)

அப்பெருந் திருமகன் ஆற்றும் நோன்பினால்
தப்பரும் விதியினைத் தணந்து கூற்றுவன்
துப்பினை அகற்றியே தொலைவு கண்டுபின்
எப்பொழு தத்தினும் இறப்பின் ருயினான். (2)
(கந்தபுராணம்)

ச ரி த ம் 3.

புகண்டர் என்பவர் தெளிந்த தத்துவஞானி; சிறந்த யோக சித்தர். அருந்தவ நிலைகளில் உயர்ந்தவர் என்றும் இவரைப் பெருந்தவர் என்று வியந்து புகழ்ந்துள்ளனர். நிலையான உடலோடு நீண்டகாலம் இவர் வாழ்ந்திருக்கிறார். தமது யோகக் காட்சியால் மூன்று கால் நிகழ்ச்சிகளையும் தெளிவா உணர்ந்து வெளியே மொழிந்து வந்தார். இவரை நேரே காண வேண்டும் என்று கருதி வசிட்ட முனிவர் ஒருமுறை வேணவாலோடு அடைந்தார். இமயமலைச்சாரலில் தனியே தவநிலையில் இருந்த இவரை வந்து கண்டு அவர் வணங்கி நின்றார். அவரை உவந்து உபசரித்தார். த த து வ சித்திகளையும் தவயோகங்களையும் அவருக்கு இவர் விரித்து உரைத்தார். நரை நிரை மூப்பின்றி நீண்ட காலமாய் நெடிது வாழ்ந்து வருகிற மருமத்தைக் குறித்து இவரிடம் அவர் இதமா வினவினார். அதற்கு இவர் நயமாய்ப் பதில் உரைத்தார். அவ்வுரைகளுள் சில அயலே வருகின்றன.

எனதுமனம் பிராணசமாதியினால் சொன்ன
இவ்ஓழுங்கால் நின்மல தத்துவத்தே என்றும்
தனியிடர்தீர் நெறியிதுவாம் இந்த நோக்கம்
தனைப்பற்றிச் சென்றதுமேல் வருவது எண்ணேன்

நனி நிகழ்கா லத்தியல்பின் நண்ணுகின்றேன்

நான் இது பெற்றேன் பெறுவது இதுவென்று எண்ணேன்
முனிவரனே அதனாலே நோய்ஒன்று இன்றி

முடிவறுநீ டுயிர் பெற்றேன் மோகம் அற்றேன்.

(ஞானவாசிட்டம்)

முடிவில்லாத வாழ்நாளோடு வாழ்ந்து முடிவில் பிறவி
தீர்ந்து பேரின்ப நிலையை இவர் அடைந்துள்ள உண்மையை
இதனால் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். தவத்தால் மனம் புனித
மான போது துணி எல்லாம் நீங்கித்தனி முதல் பரமனோடு அந்த
ஆன்மா இனிது தோய்ந்து இன்பமயமாகின்றது என்பதை
இவருடைய வாழ்வு தெளிவாக்கியுள்ளது. தவத்தால் அற்புத
ஆற்றல்களை அடைந்து கற்பகாலம் இருந்து முடிவில் காலனையும்
கடந்து ஆதிமுலப்பொருளை இவர் மருவி யிருக்கிறார். நோற்ற
லின் ஆற்றலால் கூற்றையும் கடக்கலாம் என்பதை உலகம்
காண இவர் தலைமையாய் நின்று நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

தவம்சிவம் ஆக்கும் தகைமையால் கூற்றும்
உவந்தவனை ஏத்தும் உணர்ந்து.

அரிய தவம்புரிந்து பெரியன் ஆகுக.

270. பண்டு பலரிலராய்ப் பாடழிந்தார் பாணபரர்
கொண்டார் திருவேன் குமரேசா—மண்டி
இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலாதவர் பலர் நோற்பார் சிலர் என்க.

(10)

இ. ள்.

குமரேசா! பலர் வறுமையால் வாடினார்; பாணனும் விட
பருவனும் ஏன் திருவுடன் சிறந்திருந்தார்? எனின், இலர்பலர்
ஆகிய காரணம் நோலாதவர் பலர் நோற்பார் சிலர் என்க.

இவ்வுலகில் வறியர் பலராயுள்ளனர்; செல்வர் சிலரேயுளர்;
இவற்றிற்குக் காரணம் தவம் செய்யாதவர் பலர்; அது செய்வார்
சிலரே என்பதாம். தவமும் திருவும் உறவாய் உணர வந்தன.

மனிதனுடைய உயிர் வாழ்வுக்குப் பொருள் இனிய ஆதார
வாயுள்ளது; அதனையுடையவர் செல்வர் எனச்சிறந்து உயர்ந்து

வாழ்கின்றார்; பொருள் இல்லாதவர் வறியராய் இழிந்து அல்லல்-
பல அடைந்து யாண்டும் கலங்கி மறுகி மயங்கி யுழல்கின்றார்.

ஒத்த மனிதருள் இத்தகைய வேறு பாடுகள் எங்கும் மாறு
பாடுகளாய்ப் பரவி யிருக்கின்றன. நிலை ஒவ்வாத புலையான இந்த
மாறுபாட்டிலும் வேறுபாடான ஒரு கூறுபாடு கூடியுள்ளது.
பொருளுடைய செல்வர்கள் சிலராய்ச் சுருங்கி யிருக்கின்றனர்;
அஃது இல்லாத ஏழைகள் பலராய் எவ்வழியும்பெருகியுள்ளனர்.

இலர் பலர் என்று முதலில் குறித்தது, தொகை மிகுதியா
யுள்ள வகை நோக்கி. பொருள் இல்லாதவர் இலர் என நேர்ந்-
தார். இல்லாமையை எவரும் விரும்பார்; அந்தப்பொல்லாமை
பலரையும் வலிந்து பற்றி யாண்டும் வளைந்து கொண்டிள்ளது.

இன்மையும் உடைமையும் மனிதரை மருவி நின்று அவரு
டையநிலைமை தலைமைகளைத் தெளிவாக் காட்டி நிற்கின்றன.

பலபேர் வறியராயிருக்க, சிலரே செல்வராயுள்ளனர்;
இதற்குக் காரணம் என்ன? என்று நாயனாரிடம் ஒருவன் வினவ
அதற்கு விடை கூறியபடியாய் இக்குறள் உருவாகி வந்துள்ளது.

செல்வம் தவத்தால் வரும்; அதைச்செய்; செய்யாது ஒழி
யின் பொருள் யாதும் எய்தாது; ஏழையாய் இழிய நேர்வாய்.

ஆற்றிய மக்கள் என்னும் அருந்தவம் இலார்கள் ஆகின்
போற்றிய மணியும் பொன்னும் பின்செலா பொன்னனீரே
வேற்றுவர் என்று நில்லா விழுப்பொருள் பரவை ஞாலம்
நோற்பவர்க்கு உரிய வாகும் நோன்மினம் நீரும் என்றான்.

(சீவக சிந்தாமணி)

தவம் புரியாதவர் அவமாயிழிவர் என்று ஓர் அரசன் இவ்
வாறு உணர்த்தியிருக்கிறான். மக்கள் தவம் இலார்கள் ஆயின்
மணியும் பொன்னும் அவரைச் சேரா; நோற்பவர்க்கே விழுப்
பொருள் உரியவாகும் என்னும் இது ஈண்டு ஊன்றி உணரவுரியது.
நல்ல செல்வங்கள் வேண்டுமாயின் ஒல்லையில் தவம் செய்யுங்கள்
என்று ஊக்கியுள்ளமையால் நோன்மின் என்றான். நோற்றவர்
செல்வ வளங்களால் செழித்து ஏற்றமாய் வாழ்கின்றார்; நோலா
தவர் யாதும் இல்லாதவராய் அல்லலுழந்து தாழ்கின்றார்.

இவறன்மை கண்டும் உடையாரை யாரும்
குறையிரந்தும் குற்றேவல் செய்ப—பெரிதும் தாம்
முற்பகல் நோலாதார் நோற்றாரைப் பின்செல்லல்
கற்பன்றே கல்லாமை அன்று.

(நீதிநெறி 12)

யாதும் கொடாத கொடிய உலோபிகள் என்று தெரிந்தும்
பொருளுடையாரைப் பின்சென்று ஏழைகள் இழிந்து உழல்கின்
றாரே! என்று உலக நிலையைக் கண்டு உள்ளம் இரங்கிய பொழுது
செல்வ வறுமைகளின் மூல காரணங்களைக் தெளிந்து தேறி
ஆறுதலடைந்து கவி இவ்வாறு செவ்வையாய்ப் பாடியுள்ளார்.

முற்பகல் நோலாதார் வறியர் ஆயினார்; நோற்றார் செல்வ
ராயினார் என்று குறித்திருக்கிறார். குறிப்பைக் கூர்ந்துநோக்குக.
நோற்பார், நோலாதவர் என அடிகள் அருளியுள்ள பொருள்
மொழிகளைக் கவிகள் உரிமையோடு தழுவி உரையாடியுள்ளனர்.

ஆற்றேன் அவள்தன் அஞ்சாந்து இளமுலை

நோற்றே ஆயினும் நுகர்வல் யான். (பெருங்கதை 37)

பொருளே அன்றி அரிய இன்பமும் தவத்தால் எய்தும்
என்பதை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். தவம் இல்லாத
உயிர் வாழ்வு எவ்வழியும் அவல நிலைகளையே அடைகிறது.

இடும்பைகூர் நெஞ்சத்தார் எல்லாரும் காண

நெடுங்கடை நின்றுழல்வ தெல்லாம்—அடம்பம்பூ

அன்னம் கிழிக்கும் அலைகடல் தண்ணீர்ப்ப

முன்ன வினையாய் விடும்.

(நாலடி, 107)

முன்னம் நல்ல தவம் செய்யாதவர் பின்னர் வறியராய்
இரந்து வருந்துவர் என இது வரைந்து கூறியுள்ளது.

எளியராய் இழிந்து கவலாமல் செல்வராய் உயர்ந்து
மகிழ வேண்டின் எவரும் தவத்தைச் செய்து கொள்ளவேண்டும்.
உரிய ஒரு தவம் அரிய பெரிய செல்வங்களை இனிது அருளு
கிறது. தெய்வத் திருவெலாம் அதனால் வருகின்றன.

மரம் அடங்கலும் கற்பகம் பனியெலாம் கனகம்!

அரமடந்தையர் சிலதியர் அரக்கியர்க்கு அமரர்

உரமடங்கிவந்து உழையராய் உழல்பவர் ஒருவர்

தரமடங்குவதன்று இது தவம்செய்த தவமால்.

(1)

தேவர் என்பவர் யாரும்இத் திருநகர்க்கு இறைவற்கு
ஏவல் செய்கிலார் ஏவரே எண்வகை உருவின்
மூவர் தம்மினும் அதிகன்என்றால் அவன்முயலும்
தாவில் மாதவம்அல்லது பிறிதொன்று தருமோ? (2)
(இராமாயணம்)

இராவணனது இராசதானியாகிய இலங்காபுரியின் செல்வ
வளங்களையும் அதிசய நலங்களையும் அவனுடைய திவ்விய மகி
மைகளையும் நேரே கண்டு வியந்து அனுமார் இவ்வாறு மகிழ்ந்து
புகழ்ந்துள்ளார். இது தவம் செய்த தவமே; தவம் அல்லது பிறிது
ஒன்று தருமோ? என்று அந்த அதிசய மதிமான் துதி செய்
திருப்பதால் தவத்தின் அற்புத விளைவுகளையும் அரிய பல
நிலைகளையும் நாம் உய்த்துணர்ந்து உவந்து கொள்கின்றோம்.

நோற்பார் சிலர் என்றதற்கு ஏற்பச் செல்வர் சிலர் என்பது
இதில் வருவிக்க நேர்ந்தது. இலர் என்று பொதுவாக் குறித்
திருத்தலால் அறிவில்லாரையும் கருதிக்கொள்ளலாம். திருவும்
அறிவும் தவத்தால் வருகின்றன. அது புரியாதவர் வறுமையும்
மடமையும் மருவி மறுகுகின்றனர். முன்னம் தவம் புரியாமல்
மறந்து போயினும் இப்பொழுதாவது அதைச்செய்து உயர்ந்து
கொள்ளுங்கள். உயர் நலன்கள் உங்களிடமே உள்ளன.

தவத்து அளவே ஆகுமாம் தான்பெற்ற செல்வம்.

என்று ஒளவையாரும் இவ்வாறு செல்வையாக் குறித்
திருக்கிறார். சிறந்த தவம் நிறைந்த செல்வமாகிறது.

எளியர் பலராய் மிகுந்திருப்பதற்குக் காரணம் முயற்சி
செய்வார் சிலரே; அது செய்யாதவர் பலரே எனப் புதிய போக்
சிலர் மருளராய் மயங்கிப் பொருள் கூற நேர்ந்துள்ளனர்.

நோற்பார், நோலாதவர் என்னும் மொழிகளின் விழுமிய
நிலையை ஓராமலும், அதிகாரத்தின் அமைதியை உணராமலும்
அவ்வாறு ஊனமாய் உரையாடிப் புரையோடி நிற்கின்றார்.

அகத்தாரே வாழ்வார்என்று அண்ணாந்து நோக்கிப்
புகத்தாம் பெருஅர் புறங்கடை பற்றி
மிகத்தாம் வருந்தி யிருப்பரே மேலைத்
தவத்தால் தவஞ்செய்யா தார். (நாலடியார்)

வறியராய் ஈண்டு இரந்து திரிபவர் யார்? முன்பு தவம் புரிபாதவரே என்று இது நன்கு விளக்கியுளது. பொருள் உடையராய் உயர்வதும், அஃது இலராய் இழிவதும் தவத்தின் உண்மை இன்மைகளால் நேரே உளவாகின்றன. ஆகவே தவம் உடையவர் சிறந்த செல்வராய் உயர்ந்து செழித்து விளங்குகின்றார்.

இது பாணன்பாலும், விடபருவனிடமும் அறிய நின்றன.

ச ரி த ம் 1

பாணன் என்பவன் தானவர் வேந்தன். அருந்தவம் புரிந்து பெருந்திருவாளையுயர்ந்து உலக முழுவதும் நலமா ஆண்டுவந்தான். வானவரும் இவன்பால் மரியாதையுடன் வணங்கி வந்தனர். அறிவு நலம் சிறந்து நெறிமுறையே நடந்து வந்தமையால் இறைவனுடைய திருவருளையும் இவன் அடைந்து விளங்கினான். ஏழைகள் எவர்க்கும் ஈந்தும் தான் தருமங்கள் செய்தும் இவனுடைய செல்வம் எவ்வழியும் குறையாமல் வளர்ந்து வந்தது. திருமகள் அருளால் பொருள்கள் வெள்ளநிதியாய்ப் பெருகி விரிந்தன. கருவூலங்களில் நிறைத்து வைத்த பின் மிஞ்சியிருந்த பொன்மணி முதலிய செல்வங்களைத் தென்திசையிலுள்ள மலை முழைகளில் நிலைபாச் சொரிந்து வைக்கும்படி பணித்தான். அப் பொருளைக் காத்திருந்த பூதங்களை உலகில் நல்லோர்களுக்கு நல்கியருளுமாறு கருதி உரிமையுடன் உறுதி பூண்டு நின்றான்.

தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணண் வைத்த விழுநிதி. (மதுரைக்காஞ்சி)

இவனுடைய பெரிய செல்வம் இவ்வாறு பெரும் புகழை அடைந்துள்ளது. வறியர் பலர் பெருகியிருக்க இவன் அதிசயமான நிதி நிலைகளை எய்தி உலகம் துதி செய்து வரத்தலங்கியிருந்தான். தான் புரிந்த தவத்தால் வானும் வையமும் புகழ் இவன் நிதிபதியாய் கிலவி யாண்டும அதிபதியாய் விளங்கினான்.

ச ரி த ம் 2

விடபருவன் எல் லாம இவன் அசரகுல வேந்தனாய் அமரரும் புகழ் வாழ்ந்தவன். அறிவும் திருவும் ஆற்றலும் வீரமும் இவன்பால் ஏற்றமாயிசைந்துருந்தன. பகைவர் பலரையும் வென்று அதிசய சக்கரவர்த்தியாய் இவன் துதி கொண்டு நின்றான். அரிப

பல நிதிகள் இவனிடம் பெருகி வந்தன. நிதியின் கிழவனான குபேரனும் இவனுடைய செல்வ வளங்களைக் கண்டு சிந்தை வியந்திருந்தான். நிறை திருவாளனாய் முறை புரிந்து வந்த இவன் இறுதியில் தன்பொருளை விந்து என்னும் பொய்கையில் பெய்து வைத்தான். நல்ல தவம் உடைய தருமவான் ஒருவன் உலகில் தோன்றுவானாயின் அவனுக்கே இந்தச் செல்வம் எல்லாம் உரிமைபாம் என நியமனம் செய்து வைத்து இவன் காலமாயினான். ஆண்டுகள் பல நூறு கழிந்து போயின. பாண்டவர்கள் தமக்கு ஒரு இராசதானி தனியே அமைக்க வேண்டும் என்று உரிமை கூர்ந்து கருதினர் மயனை அழைத்தார். வியனான பொருள் எவ்வளவு ஆகும்? என்று தருமர் அவனிடம் வினவினர். வினவவே அந்த அதிசய சிற்பக் கலைஞன் இந்த நிதி மன்னியுள்ள நிலைமையை நன்னயமாய்த் தெரிய நன்கு நவீன்றான்.

ஏவலர் போய் அதனை வாரி வந்தனர். அந்நிதிவளங்களால் அதிசய அழகுடைய நகரை மயன் அமைத்தருளினான். இந்திரன் நகரினும் ஒளி மிகுந்திருந்தமையால் அதற்கு இந்திரப்பிரத்தம் என்று ஒரு சந்தரமான பெயர் அமைந்தது.

மேனாள் இவ் வுலகாண்ட விடபருவன்
 அசுரகுல வேந்தர் வேந்தன்
 தானாண்மை யுடன்பொருது தரியலரைத்
 திறைகொணர்ந்த தாரா பந்தி
 போனானும் ஒளிவீசும் பலமணிகள்
 விந்துவெனும் பொய்கை தன்னில்
 ஆனாமல் கிடப்பனவுண்டு அவையிதற்கே
 உபதானம் ஆகும் என்றான்.

(1)

என்பதன்முன் முப்பதின்மேல் இரட்டிகொள்ளு
 ருயிரவர் எடுத்த பாரம்
 வன்புடனே தரித்துவரை அசைந்தாலும்
 அசையாத வயிரத் தோளார்
 அன்புமிகும் விழிக்கருணை அறன்புதல்வன்
 ஏவலினால் அசுரத் தச்சன்
 நன்பணியி தெனப்பணிப்ப ஒருநொடியிற்
 கொடுவந்தார் தளர்விலா தார்.

(பாரதம்)

விடபருவன் உடைய செல்வ நிலைகளை இங்கே தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். அருந்தவம் புரிந்தவர் பெருந் திருவாளராய்ச் சிறந்து விளங்குவார் என்பதை உலகம் இவன் பால் உணர்ந்து நின்றது. நோலாமலிருந்து வறியராயுழலாமல் நோற்று உயர்ந்து விளங்குமாறு இவன் சரிதம் தேற்றியுளது.

தவத்தின் மேலுறை தவத்திறை தனக்கல தரிதே
மயக்கு நீங்குதல் மனமொழி யொடுமெயிற்.செறிதல்
உவததல் காய்தலொ டிலாதுபல் வகையுயிர்க் கருளை
நயத்து நீங்குதல் பொருடனை அணையதும் அறிநீ.

(வனையாபதி)

அழப்போகான் அஞ்சான் அலறினால் கேளான்
எழப்போகான் ஈடற்றார் என்னான்—தொழப்போகான்
என்னேயிக் காலனோ டேற்பார் தவமுயலார்
கொன்னே யிருத்தல் குறை.

(ஏலாதி)

அமைச்சரும் ஆணைக் குழாமும் அரசும்
பகைத்தெழும் பூசலுட் பட்டார் நடுவே
அமைத்ததோர் ஞானமும் ஆத்தமும் நோக்கி
இமைத்தழி யாதிருந் தார்தவத் தாரே. (திருமந்திரம்)

அறிவும் திருவும் அரியதவம் நல்கும்
வறுமை அவத்தால் வரும்.

தவம் புரிந்து தனவான் ஆகுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

உயிர்களுக்கு இரங்கி உறுதுயர் பொறுப்பதே தவம்.

தவமும் தவம்உடையார்க்கே இனிது கைகூடும்.

அதனை மறந்து விடலாகாது.

அதனால் அதிசய ஆற்றல்கள் உளவாம்.

கருதியன யாவும் அது உறுதியாய்த் தரும்.

தவம் செய்பவரே தம்கருமம் செய்பவர்.

புடமிட்ட தங்கம்போல் தவசிகள் ஒளிமிகப் பெறுவர்.

தன்உயிரை உரிமையாப் பெற்றவனை மன்னையிரெல்லாம் கொடும்.

கூற்றையும் தவத்தால் கடக்கலாகும்.

அரிய செல்வங்களை எல்லாம் தவம் எளிதே அருளும்.

உளவது தவம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது அதிகாரம்

சுடாவொழுக்கம்.

அஃதாவது பூண்ட வேடத்துக்குப் பொருந்தாத நடத்தை. தவத்தின் மகிமைகளை முன்னம் உரைத்தார்; தூய அத்தவ வேடத்தைப் புனைந்து கொண்டு தீய வழிகளில் ஒழுகலாகாது என உணர்த்துகின்றார் ஆதலால் அதன்பின் இது அமைந்து நின்றது. தவத்தைய் ஒழுகி உயர்; அவத்தைய் இழிந்து அழியாதே என்னும் விழுமிய போதனைகள் இதில் நன்கு கெழுமியுள்ளன.

271. பண்டுமுத்த நாதன் படிற்றொழுக்கை எல்லாரும்
கொண்டிகழ்ந்தார் என்தே குமரேசா—மண்டுகின்ற
வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்கள்
ஐந்தும் அகத்தே நகும். (க)

இ. ள்.

குமரேசா! முத்தநாதனது கள்ள ஒழுக்கத்தை எல்லாரும்
என் எள்ளி இகழ்ந்தார்? எனின், வஞ்ச மனத்தான் படிற்று
ஒழுக்கம் பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும் என்க.

இது, சுடாஒழுக்கம் யாதும் சுடாது என்கின்றது.

வஞ்சக நெஞ்சனுடைய கள்ளச்செயல்களைப் பஞ்ச பூதங்
களும் அவன் உள்ளத்தே யிருந்து எள்ளி இகழ்ந்து சிரிக்கும்.

நேர்மையான நல்ல மனம் எல்லா நன்மைகளுக்கும்
காரணம் ஆம்; அது நிலை மாறித் தீமையான போதுதான்
மனிதன் தீயன் ஆகிறான்; ஆகவே கொடிய கேடுகளைச் செய்ய
நேர்கின்றான். மபலான அந்த இனத்தை உய்த்து உணர்ந்து
கொள்ள வஞ்ச மனத்தான் என்று வரைந்து குறித்தார்.

வஞ்சம் = கபடம்; கள்ளம்; பொய்.

வாரும் பொய்யும் கொடுமையும் வஞ்சம். (பிங்கலநதை)

வஞ்சமே கபடம் வாளாம்

மாயம் வஞ்சனைபொய் என்ப.

(சுடாமணி)

வஞ்சத்தீமையை இவை இங்ஙனம் குறித்துள்ளன.

படிற்று ஒழுக்கம் = கபடமான கள்ள நடத்தை.

படிற்றுரை மகளிர்.

(பெருங்கதை, 5, 8)

பரத்தையரை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

அகத்தே வஞ்சம் படியப் புறத்தே படிநு படிந்து பழி பாவங்கள் விளைந்து பரந்து விரிந்து வருகின்றன. படிற் றொழுக்கம் படிபவன் பழியிழிவுகளில் படிந்து அழி துயர்களையே அடைகின்றான். கள்ளம் படிந்த அளவு அல்லல்களாகின்றன.

பூதங்கள் ஐந்து = நிலம், நீர், தீ, வளி, வான். இந்த ஐந்தின் சேர்க்கையால் கருவி காரணங்கள் யாவும் தோன்றி யுள்ளன. மூல முதல்களின் இயல்புகள் ஞாலம் பரவியுள.

வானின் குணம் ஒலி.

வளியின் இயல்பு பரிசம்.

தீயின் திறம் ஒளி.

நீரின் நீர்மை சுவை.

நிலத்தின் தன்மை வாசம்.

ஒலி ஊற்றம் ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் இந்த ஐந்தையும் முறையே செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு ஆகிய ஐம்பொறிகளாலும் நுகர்ந்து அறிந்து கொண்டு அகத்தே மனம் உறைந்துள்ளது. அந்தக் காரணமாய் அமைந்துள்ள இந்த மனத்தில் ஐம்பெரும் பூதங்களும் அணுக்களாய் மருவியிருக்கின்றன. அவை அறியாத மறை பொருள் யாண்டும் யாதும் இல்லை. இவ் வுண்மையை உணராமல் யாரும் அறியார் என்று கருதி வஞ்ச நெஞ்சன் காவாய்க் கள்ளம் புரிகிறான்; கபடமான அந்தக் கூடா ஒழுக்கத்தைக்கண்டு உள்ளேயுள்ள பூதங்கள் ஐந்தும் எள்ளி நகைக்கின்றன. இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு சிரிக்கின்ற அந்நகையின் வகையும், நவையின் இழிவும் இங்கே நன்கு தெரிய வந்தன.

எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன்என்று

உள்ளப் பட்ட நகைநான்கு என்ப. (தொல்காப்பியம்)

நகை தோன்றும் வகையை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இங்ஙனம் தொகையுடன் சுட்டிச் சுவையாக விளக்கி யிருக்கிறார்.

வஞ்ச மனத்தானுடைய மடமையை நோக்கி அஞ்ச பூதங் களும் எள்ளி நகைக்கின்றன. “அட பேதையே! உனது மயலான செயல் உன்னைக் கொடிய துயரத்தில் ஆழ்த்துவதை உணராமல்

அவம் புரிவென்றாயே!" என்று பரிந்து இரங்கி அவை மறைந்து
நருவதை நாம் நேரே வியந்து விழைந்து காண்கின்றோம்.

வஞ்சித்து ஒழுகும் மதியிலிகாள் யாவரையும்
வஞ்சித்தேம் என்று மகிழ்ந்மின்—வஞ்சித்த
எங்கும் உளன் ஒருவன் காணுங்கொல் என்றஞ்சி
அங்கம் குலைவது அறிவு. [நீதிநெறி, 94]

வஞ்சித்து ஒழுகுவார் நெஞ்சம் தெளிந்து திருந்தக் குமா
குருபரர் இங்ஙனம் பரிவுடன் அறிவு நலம் கூறி யிருக்கிறார்.

கண்டவர் இல்லென உலகத்துள் உணராதார்
தங்காது தகைவின்றித் தாம்செய்யும் வினைகளுள்
நெஞ்சறிந்த கொடியவை மறைப்பினும் அறிபவர்
நெஞ்சத்துக் குறுகிய கரியில்லை ஆகலின்
வண்பரி நவின்ற வயமான் செல்வ!
நன்கதை அறி. (கலி, 125)

பிறர் காணவில்லை என்று தீயதைச் செய்யாதே; உன்
மன்னமே சாட்சியாய் நின்று உன்னைச்சிரித்து வருத்தும் என இது
உணர்த்தியுள்ளது. மனமே சான்றாக நேர்மையாய் ஒழுகுவோரே
யாண்டும் மேலான விழுமியோராய் விளங்கி வருகின்றார்; மனம்
வஞ்சம்படிபின் மனிதன் நஞ்சம்படிந்தவனாய்நாசம் அடைகிறான்.

நெஞ்சை ஒளித்தொரு வஞ்சகம்இல்லை.

வஞ்சமாய் வசைபுரியாதே என்று ஒளவையார் இவ்வாறு
கூறியுள்ளார். நெஞ்சே நேரான தெய்வம்.

ஐந்தும் என்பதில் உம்மை முற்றாய்முழுவதும் தழுவிநின்றது.

பிறர்புறத்தே நகைப்பர்; பூதங்கள் ஐந்தும் அகத்தே நகும்
என்று கொண்டால் இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையாம்.

உள்ளே இழிநசைகள் படிந்திருந்தும் அவற்றை மறைத்
தற்கு வெளியே தவவேடம் கொண்டு வஞ்சநெஞ்சராய் அவகேடு
கள் செய்பவர் தமக்கே அழி துயரங்களைச் செய்துகொள்கின்றனர்.

இவ்வுலகோர் தம்மை வென்று பொருள்கவர் தற்கு

இவர்இயற்றும் இடம்பா சாரம்

அவ்வுலகும் சென்றிடுமோ என்று நகும்

பூதங்கள் ஐந்தும் உள்ளே

1294 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கவ்வையுறும் உட்கவடு கண்டுநமன்
 தமரும்அரைக் கணத்தில் ஆவி
 தெவ்வரெனக் கொடுபோய்அத் தீநரகில்
 விடுத்தும்என்று சிந்திப் பாரால்.

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

வஞ்ச மனத்தராய்ப் படிற்றொழுக்கம் புரிபவரை இடித்து
 இது அறிவுறுத்தியுளது. “பூதங்கள் ஐந்தும் உள்ளே நகும்;
 வெளிவேகாலதூதர் இவரதுஉயிரைக் கொண்டுபோய் நரகத்தில்
 அழுத்துவர்; இந்தக் கபடிகள் கண்டபலன் என்னே!” என்று
 கருணை கூர்ந்து இரங்கி யிருக்கிறார். மனத் தூய்மை மனிதனைத்
 தெய்வம் ஆக்கி மகிமையருளுகிறது; அது மாசுபடின அவன்
 நீசனாயிழிந்து தாழ்கிறான். வஞ்சவழி எவ்வழியும் அழிவேயாம்.

வஞ்சவினை செய்துநெடு மன்றில்வளம்
 உண்டுகரி பொய்க்கும் மறமார்
 நெஞ்சமுடையோர்கள்குலம் ஒத்தனர்
 அரக்கர் அறம் ஒக்கும்நெடியோன்
 நஞ்சநெடு நீரினையும் ஒத்தனர்
 அடுத்ததனை நக்கி னரையும்
 பஞ்சமுறு நாளில்வறி யோர்களையும்
 ஒத்தனர் அரக்கர் படுவார்.

(இராமா, மூலபலம் 145)

வஞ்சவினைசெய்யும் நெஞ்சமுடையார்போல் மூலபல நிருத
 ள்கள் நாசமாய்அழிந்தனர் என்னும் இதுஇங்கே அறியவுரியது.
 மனத்தில் வஞ்சம் ஏறிய போதே வாழ்வு நஞ்சமாய் அழிகிறது.

ஐம்பூதங்களும் இறைவன் உருவங்களாய் எங்கும் கலந்து
 நின்று எல்லாம் அறியும் ஆதலால் யாருக்கும் தெரியாதென்று
 வஞ்சமாய் மறைந்து தீய செயல்களை எவரும் செய்யலாகாது.

ஏதேனும் சிறிய ஊதியத்தை விரும்பி மனிதன் வஞ்சமாய்த்
 தீமை செய்கிறான்; அதனால் கொடிய துயரங்களை அடைய நேர்
 கிறான். வினை விளைவு தெரியாமல் விளிவது வெய்ய மருளே.

“To be deceived in your true heart's desire
 Was bitterer than a thousand years of fire!”

(John Hay)

உன் மன நசையில் வஞ்சிக்கப்படுவது ஆயிரம் ஆண்டுகள் நீயுளிருப்பதினும் கொடிய துயரமாம் என இது குறித்துளது.

வஞ்சக்கரவாய்ச் செய்யும் தீமை எப்படியும் வெளிப்பட்டு விடும். பஞ்ச பூதசாட்சி; மனச்சாட்சி என்பன பழமொழிகளாய் விளங்கி வருகின்றன. முகத்தில் உள்ள கண் போல் மனம் அகத்தில் உள்ளது. மனிதன் பிழை செய்ய நேர்ந்தால் மனம் ஆகிய கண் மறுகி வருந்துகிறது. எங்கும் நிறைந்துள்ள கடவுள் உள்ளத்துள் ஒளி விழியாயிருத்தலால் கள்ளம் புரிபவனை அவ்வள்ளல் எள்ளல் புரிந்து இழித்து வதைத்தருளுகிறார்.

God sleeps in the stone, breathes in the plant, moves in the animal, and wakes to consciousness in the man.

(Jonathan)

கடவுள் கல்லில் உறங்குகிறார்; மரத்தில் மூச்சு விடுகிறார்; மிருகத்தில் உலாவுகிறார்; மனிதனிடத்தில் மனவுணர்வாய் விழித்திருக்கிறார் என்னும் இது ஈண்டு உன்னி உணரவரியது. மனச்சாட்சியே கடவுட்காட்சி; அந்தக் காட்சி எதிரே யாதொரு கரவும் புரியாமல் மனிதன் மாட்சியாய் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

தவவேடம் பூண்டு கபடமாய் அவகேடு செய்பவன் கொடிய பாதகனாயிழிந்து நெடிய பழியோடு அழிகிறான். அவனை வையம் இகழ்ந்துவைத்து வருகிறது. இதுமுத்தநாதன்பால்தெரியின்றது.

சரி தம்.

இவன் சேதி நாட்டின் அயலே இருந்த ஒரு குறுநில மன்னன். செருக்கும் வஞ்சமும் செறிந்த நெஞ்சினன். யாண்டும் கபட சிந்தனைகளையுடைய இவன் கோவலூர்க்காவலன் மேல் பொருமை கொண்டு கொடுஞ் சூழ்ச்சிகள் செய்து வந்தான். முடிவில் படைகளோடு மூண்டு வந்து போராட நேர்ந்தான்; தோல்வியடைந்து மீண்டு போனான். பின்பு மாய வஞ்சனைகளால் தீமை செய்ய மூண்டான். அந்த அரசன் சிவபெருமான் பால் பீரன்புடையவன் ஆதலால் ஒரு சிவயோகி போல் சிவவேடம் பூண்டு சென்றால் அவனை வென்று தொலைத்து விடலாம் என்று விரகு சூழ்ந்து கரவாய் இவன் வேடம் பூண்டு கொண்டான்.

இப்படி இழந்த மாற்றான் இகலினால் வெல்ல மாட்டான் மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சீலம் அறிந்து வெண்ணீறு சாத்தும்

அப்பெரு வேடம் கொண்டே அற்றத்தில் வெல்வா னாகச்
செப்பரு நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவ லூரில் சேர்வான். (1)

மெய்யெலாம் நீறு பூசி வேணிகள் முடித்துக் கட்டிக்
கையினில் படைக் கரந்த புத்தகக் கவளி ஏந்தி
மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுள் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு புகுந்தனன் முத்த நாதன். (2)

மாதவ வேடம் கொண்ட வன்கணன் மாடம் தோறும்
கோதைதழ் அளக பாரக் குழைக்கொடி ஆட மீது
சோதிவெண் கொடிகள் ஆடும் சுடர்நெடு மறுகிற் போகிச்
சேதியர் பெருமான் கோயில் திருமணி வாயில் சேர்ந்தான் (3)
(பெரியபுராணம், 11)

இவ்வாறு வஞ்ச வேடம் பூண்டு நெஞ்சம் துணிந்து அவ்
வேந்தன் அரண்மனைக்குள் இவன் விரகுடன் நுழைந்தான்.
சாந்த சீலனை அவ் அரசன் இவனது கரவு நிலையை யாதும்
உணராமல் உரிமையோடு தொழுது வணங்கி உபசரித்தான்.
தன்னை முழுதம் நம்பித் தனியனாய் உபசரிக்குங்கால் இவன்
மறைத்து வைத்திருந்த வாளால் விரைந்து அவனை வெட்டி
வீழ்த்தினான். கொலையுண்டு சாக நேர்ந்த போதும் அத்
தலைமகன் இப் புலைமகனுக்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யாமல்
பாதுகாத்து விடுப்படி பாங்கில் நின்றவர்பால் பணித்து மாண்
டான். படுகொலை செய்து போன இப் பாதகனை வையம்
வெறுத்து வைது பழித்தது. அடு துயரங்கள் பல அடைந்து
இவனும் அழிந்தான். தவ வேடம் பூண்டு அவகேடு செய்த
கொடிய பாவி என்று நெடிய பழி யாண்டும் நீண்டு நின்றது.
வஞ்ச மனத்தனாய்ப் பழிச் செயல் செய்பவனைப் பஞ்ச பூதங்க
ளும் எள்ளி இகழும் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்ந்தி
நின்றான். காவிய உலகமும் இவனது சீனியத்தைக் கடிந்து
இகழ்ந்து வருதலால் என்றும் நிலையான பழியால் தொலையாத
இழிவுகளில் தொடர்ந்து படிந்து இவன் புலைபடைந்துள்ளான்.

உள்ளம் கரவாகி ஊனம் புரிபவா
எள்ளலே காண்பர் இழிந்து.

கடா ஒழுக்கம் கேடே விளைக்கும்.

272. குன்ற வயர்தோற்றம் கொண்டும் அதிசூரன்
குன்றினான் என்னே குமரேசா—என்றேனும்
வானுயர் தோற்றம் எவன்செய்யும் தன்னெஞ்சம்
தானறி குற்றப் படின. (2)

இ-ள்

குமரேசா! அதிசூரன் உயர்தோற்றம் உற்றும் நெஞ்சத்
தீமையால் ஏன் இழிந்தான்? எனின், தன் நெஞ்சம் தான் அறி
குற்றப் படின வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும் என்க.

உயர்வேடம் பூண்டு துயர்கேடு செய்யாதே என்கிறது.

தன் மனம் தான் அறிந்த குற்றத்தில் தாமுமானால் ஒரு
வனது வான்போல் உயர்ந்த தவவேடமும் அவமாய் இழிந்து
படும். நெஞ்சம் வஞ்சமாய் நீசமுறின் யாவும் நாசமாம்.

வாணை உவமை கூறியது தோற்றத்தின் உயர்ச்சியை ஓர்ந்து
காண. தவவேடத்தின் காட்சி அதிசயமாட்சியுடையது. யாரும்
வியந்து நோக்கி உவந்து பணிந்து போற்ற வரியது. அந்த அரு
மையும் பெருமையும் மகிமையும் மாண்பும் கருதி யுணர வான்
உயர் தோற்றம் என்று ஏற்றமாய் எடுத்திசைத்தார்.

வான் உயர் தோற்றத்து மலர்ந்தார். (இராமா, மீட்சி119)

வான் உயர்ந்த வரத்தினான். (இராமா, கும்ப. 120)

வான் உயர் கற்பு. (இராமா, மீட்சி 40)

வான்தோய் குடிப்பிறந்தார். (நாலடி, 142)

இவை ஈண்டு எண்ணி உணர வரியன.

மனம் தூய்மை தோய்ந்த அளவே தவம் வாய்மை
தோய்ந்து வரும். பழுது படாமல் உள்ளம் புனிதமாயுறின்
அந்த மனிதன் உயர்ந்த மாதவனாய் ஒளிபெற்று வருகிறான்.
அது பிழையாய் இழிவானால் எவ்வழியும் அழி துயரமேயாம்.

வெளியே வேடத்தால் பெரிய தவசி என்று பிறர் எல்லா
ரும் கண்டு தொழுது கைகுவித்து வந்தாலும், உள்ளே இதயம்
ஆசையால் அழுந்தி மாசுபடியின் அவன் நீசமாய் நிலையிழிந்து
பழி பல படிந்து பாழாய் அழிந்து ஒழிய நேர்கின்றான்.

தன் நெஞ்சம் என்றது தவம் உடையான் உள்ளத்தின் தகைமை அறிய வந்தது. உயிர்க்கு இனிய உறவாய் யாண்டும் புனிதம் தோய்ந்து உய்தி புரிய வுரியதே செய் தவத்தின் தீவ் விய மனமாம். அத்தகைய உத்தம நெஞ்சம் குற்றம் படிந் அவன் எத்தகைய உயர் தவசியாய்க் காணப்படினும் யாதொரு பலனும் காணாமல் தீதே அடைய நோர்கின்றான்.

தவம் என்பது ஆன்மாவை அணுகியது. அயலான மயல் கள் அணுகாதது; புலையான உலக நசைகள் யாவும் துறந்து மனம் மொழி மெய்கள் அடங்கிப் புனித நிலையில் உறைந்திருப் பதே தவமாய் உயர்ந்து ஈறினீன்பம் அருளி வருகிறது.

தவ வழியே சிவ ஒளியைச் சாரலாகும் என்றதனால் தவத் துக்கும் சிவத்துக்கும் உள்ள உறவுரிமையை உணரலாகும்.

மெய்த்தவத்தை வேதத்தை வேத வித்தை
விளங்கிளமா மதிதும் விகிர்தன் தன்னை
எய்த்தவமே உழிதந்த ஏழை யேனை
இடர்க்கடலில் வீழாமே ஏற வாங்கிப்
பொய்த்தவத்தார் அறியாத நெறிநின் றுனைப்
புனல்கரந்திட்டு உமையொடொரு பாகம் நின்ற
தத்துவனைத் தலையாலங் காடன் தன்னைச்
சாராதே சாலநாள் போக்கி னேனை.

(தேவாரம்)

மெய்த்தவம் என்று இறைவனை அப்பர் இப்படிச் குறித் திருக்கிறார். பொய்த் தவத்தார் அறியாத நெறி நின்றான் என்றது கடவுளின் நிலைதெரிய நின்றது. மனம் மாசு படியாத மெய்த்தவ ரே ஈசனை அடைகின்றார். மாசு படிந்தவர் மாராய் வீழ்கின்றார்.

தன்னெஞ்சம் இழிந்து குற்றம் அடைந்திருக்கவும் தான் சுத்தமான உயர்ந்த தவசிபோல் வேடம் பூண்டுள்ளவன் உலகத் தாரை வஞ்சித்து வருதலால் அவன் மிகவும் கொடியவனாகிறான்.

தன்னெஞ்சம் தனக்குச் சான்றது வாகத்
தத்துவம் நன்குண ராதே
வன்னெஞ்சன் ஆகிக் கூடமே புரிவோன்
வஞ்சகக் கூற்றினும் கொடியோன்

பன்னுங்கால் அவன்றன் தெரிசனம் பரிசம்
 பழுதுற நிரயஏ துவுமாம்
 புன்னெஞ்சால் அவனும் போய்நர கெய்திப்
 பூமியுள் ளளவுமே ரூனல்.

(பெருந்திரட்டு)

தன்னெஞ்சம் தான் அறி குற்றத்துக்குச் சான்றாயிருப்ப அதனை
 மழுப்பி வஞ்சமாய்த் தீமை புரிபவன் நரகத்துயரில் வீழ்ந்து
 கைந்து வருந்துவன் என இது நொந்து உரைத்துளது.

கான்றசோ றதனில் கண்டுபொய்ப் போகம்
 அனைத்தையும் கைவிடுத்த திடினும்
 தோன்றுல கினைமெய் எனக்கொடு மீக்கூற்
 றுறவிருப் படையின் அத் துறவோன்
 சான்றதா யுளதன் உளம்இலை எனவும்
 தற்பரா னந்தமுற் றவனைப்
 போன்றிரு விழிமேல் செருகியீண் டுரைக்கும்
 பொய்யை எவ்விதத்தினால் போக்கும்?

(வைராக்கியதீபம்)

தன்மனச்சாட்சிக்குமாறாய் வெளியே பொய்வேடம் கொண்டு
 நடித்து வருவதுகொடிய பாவம் என்று இது குறித்திருக்கிறது.

கண்ணில் தூசி படிந் அது கன்றிவருந்தும்; அதுபோல்
 மனத்தில் மாசுபடிந் அது மறுகி அலமரும். உள்ளம் அறியாத
 உள்ளம் இல்லை ஆதலால் குற்றம் உற்றவுடன் அது முற்றவும்
 உணர்ந்து முழுதும் பதைத்துத் துடிக்கும்.

The heart knoweth his own bitterness. (Bible)

தன் வஞ்சக் கசப்பைத் தன்னுடைய நெஞ்சம் கடிதில் அறி
 யும் என்னும் இது இங்கே நன்கு அறிய வரியது.

உள்ளம் உள்ளே பிழையில் அழுந்தி நிற்க வெளியே
 உயர்ந்த மாதவன் போல் தோன்றி நடிப்பது இழிவானபழியே.

அகத்தே அவகேடு மண்டிப் புறத்தே தவவேடம் பூண்ப
 வர் படுபாதகராய் அழிவர். இது அதிருரன்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்

இவன் சோழ நாட்டிலே எயினம் என்னும் ஊரில் இருந்த

வன். உடல் வலிமையில் அடலாண்மையுடையவன். அந்த வகையில் தன்னை உயர்ந்தவனா எண்ணி எந்தவகையிலும் இறுமாந்து வந்தான். அவ்வூரிலே சிறந்த குணசீலர் ஒருவர் இருந்தார். ஏனா திருநாதர் என்னும் பேரினர். நேர்மையும் நெறியும் நீதியும் உடையவர். இறைவன்பால் போன்புடையவர். சிவன் அடியாரைச் சிவம் எனக் கருதி எவ்வழியும் செவ்வியராய் ஒழுகி வந்தார். வாள் வேல் மல் முதலிய படைக்கலப் பயிற்சியில் சிறந்தவர் ஆதலால் அந்தக்கலைப்பலர்க்கும் பயிற்றிவந்தார். தான் பெரிய வீரன் என்று உள்ளம் களித்து வந்த இவன் அந்த நல்லவர் மேல் பொறுமை கொண்டான். போருக்கு அழைத்தான். இருவரும் போராட நேர்ந்தார். அப்போரில் இவன் தோல்வியடைந்து போனான். நேர்மையான வழியில் அவரை வெல்லமுடியா தென்று தெரிந்து கொண்டமையால் வஞ்சமானவகையில் கொல்லவேண்டும் என்று கொடுஞ் சூழ்ச்சிகள் செய்தான். சிறந்த சிவபத்தன் போல் வெண்ணீறு தோய்ந்து கண்டிகை பூண்டு கபடவேடங் கொண்டு கடுங் கொலைக்குத் துணிந்தான். அந்த நீசத்துணிவு இவனுடைய நெஞ்சத் தீமையை நேரே விளக்கி நின்றது.

போன அதிசூரன் போரில் அவர்க்கு அழிந்த
மானமிக மீதூர மண்படுவான் கண்படான்
ஆனசெயல் ஓரிரவும் சிந்தித்து அலமந்தே
ஈனமிகு வஞ்சனையால் வெல்வன் என எண்ணினான். (1)

வெண்ணீறு நெற்றி விரவப் புறம் பூசி
உண்ணெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பும் உடன் கொண்டு
வண்ணாச் சுடர்வாள் மணிப்பலகை கைக் கொண்டு
புண்ணியப்போர் வீரர்க்குச் சொன்ன இடம்புகுந்தான். (2)
(பெரியபுராணம் 15)

இவன் பூண்டுள்ள தவவேடத் தோற்றத்தை ஈண்டு ஊன்றி உணர்ந்துகொள்கிறோம். உள்நெஞ்சில் வஞ்சக் கறுப்பும் புறத்தே சிவவேடமும்பூண்டு சென்ற இவன் அவரை அவகேடாய் வெட்டி வீழ்த்தினான். பொல்லாத கொலை பாதகன் என்று எல்லாரும் இவனை இகழ்ந்து பழித்தார். உள்ளத்தீமையும் இவனை உயிரோடு வதைத்து வந்தது. தன் நெஞ்சம் தான் அறி குற்றப்படின வாணியர் தோற்றமும் ஈனமாய்ப் பழிக்கப்படும் என்பதை உலகம் அறிய இவன் நேரே நிலையாய் உணர்த்தி நின்றான்.

உள்ளம் இழிந்தான் உயர்தவன்போல் ஓங்கிவரல்
எள்ளல் இழிவே யிடர்.

அவ கேடனாய்த் தவ வேடம் கொள்ளாதே.

273. மாதவன்போல் இந்திரனேன் வல்லுருவம் தாங்கிவந்து
கோது புரிந்தான் குமரேசா— ஏதும்
வலியில் நிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின்தோல் போர்த்துமேய்ந் தற்று. (3)

இ. ள்.

குமரேசா! இந்திரன் மாதவன்போல் உருவம் மருவி வந்து
என் இன்பம் நுகர்ந்தான்? எனின், வலியில் நிலைமையான் வல் உரு
வம் பெற்றம் புலியின்தோல் போர்த்து மேய்ந்தற்று என்க.

மனத்தை அடக்கும் வன்மையில்லாத புன்மையன் வலிய
தவவேடம் பூணல் பசு புலியின்தோலைப் போர்த்துப் பயிர்களை
மேய்ந்தது போலாம்.

வஞ்சநெஞ்சம், மாயவேடம், மாதர்போகம், தீயஒழுக்கம்,
பசு, புலி, பயிர், மேய்ச்சல்கள் இங்கே பார்வைக்கு வந்துள்ளன.

இழிவான ஆசையால் மனம் அலமந்து உழலும்பொழுது
மனிதன் அதன் வசப்பட்டுப் பழி தீமைகளைச் செய்ய நேர்கிறான்.
மயலான அச் செயல்களை அயலறியாமல் மறைக்கும்பொருட்டு
உயர்வான தவ வேடங்களை வியனாய் மேற்கொள்ளுகிறான்.

வலி என்றது இங்கே அறிவின் வன்மையை. புலன் நசைக
ளில் புலையாய்ச் செல்லாமல் மனத்தை நிலையா அடக்குபவன்
தலைசிறந்த மாதவன் ஆகிறான். அவ்வாறு அடக்க முடியாதவன்
பொறி வெறியனாய் பிழிகிறான். அந்த இழிவில் அழிவுறுகிறான்.

மேய்ந்து என்ற வினைக்கு உரிய பொருள் வருவிக்கப் பட்
டது. வல் உருவம் = வலிய தவ வடிவம். பெற்றம் = பசு.

கோவே பெற்றம் நிரைகுடம் சுட்டுத்

தேனுசுரை பத்திரை கபிலை சேதா

ஆவே சுரபி ஆன்பசு வாகும்.

(பிங்கலநதை)

பசுளின் பெயர்கள் இங்ஙனம் வந்துள்ளன.

1302 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பெற்றம் மேய்த்துண்ணும் குலத்தில் பிறந்து.

(திருப்பாவை)

பெற்றமும் மேய்தலும் இதில் மேவி யிருக்கின்றன.

காமம் தன் உள்ளே கடுத்து நலிய அதனை அடக்குதற்கு உரிய தவ வலி இல்லாதிருந்தும் தவம் உடையான் போல் வஞ்ச வேடம் கொண்டு பிறர் ஐயுறவாறு காந்து சென்று தான் விழைந்ததை வெறியன் விரைந்து நுகர்கிறான். இயல்பாகவே வலியில்லாதிருந்தும் வலியுடைய புலியின் தோலைப் போர்த்துத் தனக்கு உரிய புல்லை விட்டுப் பிறர்க்கு உரிய பசிய விளைபயிர் களைப் பார்த்து மேயும் பட்டிப் பசு ஈண்டு அவனுக்கு ஒப்பாய் வந்தது. உள்ளம் கெடவே கள்ளமாடாயினான்.

இஃது இல்பொருளுவமை. அஃதாவது எக்காலத்தும் என்கும் இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகப் புனைந்து ஒரு பொருளுக்கு ஒப்பு உரைப்பது. வட நாலார் இதனை அபூத உவமை என்பர். புலியின் தோலைப் போர்த்துச் சென்று பசு பைங்கூழை மேய்வது என்கும் இல்லை என்பது நன்கு தெளிவாம்.

துறவிகளுக்கும் தவசிகளுக்கும் இந் நாட்டில் மதிப்பு அதிகம். தவ வேடம் உடையவரைக் கண்டால் எவரும் போற்றி வணங்குவர். தூய ஒழுக்க நெறியினர் என்று அவரை இயல்பாகவே நம்பியிருத்தலால் அவர்பால் ஐயம் கொள்ளார்; இந்த வாய்ப்பைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு தீய செயல்களை வேட தாரிகள் விரகாய்ச் செய்து வருகின்றனர்.

பசுவின் தோல் மெய்யில் போர்த்துப் பாய்புலி திரியுமாபோல் வசையறு முனிவர் வேடம் தாங்கி. (சுடர்மபுராணம், 22)

இந்த உவமை இதில் இன்னவாறு வந்துள்ளது.

உள்ளே கொடுமையும் தீமையும் மண்டி வெளியே இனிமையும் நன்மையும் காட்டி நிற்கும் காட்சி மாட்சியாக் காண வந்தது. புலித்தோல் போர்த்த பசு என்றது புறமும் அகமும் அறிய.

பசுத்தோல் போர்த்த புலி என்று இதனை மாற்றிக் கூறுவதும் உண்டு. தோற்றத்தில் நல்லவன் போல் அமைதியாய் இருந்து கொண்டு காரியத்தில் வீரியமாய்ச் சீறிப் பாய்பவனை நோக்கி இவ்வாறு ஒப்பு உரைப்பர். இது உலக வழக்கு.

நின்றுபெருந் தவம்முயல்வேர் தாங்கள் கொண்ட
நினைவொழியப் புறத்துஒன்று நினைவ ரோசொல்
பொன்றிடினும் நியறியப் பசுத்தோல் போர்த்துப்
புலிப்பாய்ச்சல் பாய்வரோ புரிவி லாதாய்!

(பாரதம், அருச்சு, 95)

அருந்தவம் புரிந்து நின்ற விசயன் தன் மேல் பாய வந்த
பன்றியை அம்பு தொடுத்து வீழ்த்திய போது வேட வடிவம்
பூண்டு வந்த பாமன் இவ்வாறு நலமாய் அவனை நோக்கி நவின்
றுள்ளார். தவம் புரிபவர் அபலான மயல் எதையும் கருதலா
காது; உயர் பார்பொருளையே உரிமையோடு கருதி யிருக்க
வேண்டும் என்னும் உறுதிநிலை இதில் உணர வந்தது.

பசு இனிய பயனுடையது; நல்லது. புலி பொல்லாத புலை
யிருகம். இந்த இரண்டையும் இதமா இணைத்துக் காட்டி மனித
இனத்துக்கு ஓர் அறிவுநலனை நயமாய் அருளி யிருக்கிறார்.

வஞ்ச வேடர் வகையாய் நுழைந்து இடர் செய்ய நேர்வர்;
அவரது வெளி வேடத்தைக் கண்டு மயங்காமல் உண்மையை
ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது குறிப்பு.

Beware of false prophets, which come to you in
sheep's clothing, but inwardly they are ravening
wolves. (Bible, Matt. 7-15)

“ஆட்டுந் தோலை மேலே போர்த்துவரும் ஓராய்களைப்
போல் உள்ளே கொள்ளையாய்க் கொலை புரிந்து உண்ணும் .கள்
ளத் தீர்க்க தரிசிகள் உங்களிடம் வருவார்கள். அவர்களைக்
குறித்து எச்சரிக்கைபா யிருங்கள்” என்று ஏசுநாதர் இவ்வாறு
கூறியிருக்கிறார். வஞ்ச வேடம் அஞ்ச நேர்ந்தது.

காவி உடை சடைமுடி தண்டு கமண்டலம் முதலிய தவ
வேடத்தைப் போர்வை போல் மேலே முடிவருதலால் போர்த்து
என்றார். கள்ள வேடர் எள்ளலாய் அல்லலே அடைவர்.

நெஞ்சு புறம்பாத் துறந்தார் தவப்போர்வை
கஞ்சுகம் அன்று பிறிதொன்றே — கஞ்சுகம்
எப்புலமும் காவாமே மெய்ப்புலம் காக்குமற்று
இப்புலமும் காவாது இது.

(நீதிநெறி, 93)

தவ வேடம் ஆகிய போர்வையை அவகேடர் கொண்டாலும்
அது விரைவில் வெளிப்பட்டு விடும்; விடவே அவர் பழி இழிவு
களையும் அழி துயர்களையும் அடைவர் என இது குறித்தளது.

வேட நெறிநில்லார் வேடம் பூண்டு என்பயன்
வேட நெறிநிற்போர் வேடம்மெய் வேடமே
வேட நெறிநில்லார் தம்மை விறல் வேந்தன்
வேட நெறிசெய்தால் வீடது வாகுமே. (திருமந்திரம்)

உள்ளம் தீயவர் நல்ல தவ வேடத்தைக் கொள்ளலாகாது;
கொண்டால் அவரை அரசன் தண்டித்து அடக்க வேண்டும்
என்று திருமுலர் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

போர்த்தலுடை நீக்குதல் பொடித்துகள்மெய் பூசல்
கூர்த்தபனி யாற்றுதல் குளித்தழலுள் நின்றல்
சார்த்தரிடு பிச்சையர் சடைத்தலையர் ஆதல்
வார்த்தையிவை செய்தவம் மடிந்தொழுகல் என்றான்.
(குண்டலகேசி)

தவத்திற்கு உரிய வடிவங்களைத் தவறான வழியில் இழி
வாய்ப்பு பயன் படுத்தும் கூடாவொழுக்கத்தாரைக் குறித்து இது
கடுத்து இகழ்ந்துள்ளது. பொருட் குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து
உணர்ந்து கருத்துக்களைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

உயர்ந்த தவசி போல் வஞ்சமாய் வந்து இழிந்த செயலைச்
செய்பவர் வெவ்வினையாளராய் விரிந்து எவ்வழியும் அழியாத
இழி பழியுறுவர். இது இந்திரன்பால் நன்கு அறிய நின்றது.

சரிதம்

தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாய் சிறந்த நிலையில் உயர்ந்
திருந்தும் தன் சிந்தையை நெறிமுறையே அடக்காமல் இந்திரன்
இழிந்த நகையில் அழுந்தியுழந்தான். அகலியைக் கலந்து மகிழ்
விழைந்தான்; அவள் நேரே இசையாள் என்று தெரிந்தான்.
அவளது நாயகனான கோதமன் போல் வஞ்ச வேடம் பூண்டு
போய் அவள்பால் காமபோகம் நுகர்ந்தான். அம் மாதவன்
அறிந்து இவனை வைது சபித்தான். மெய்யெல்லாம் பெண்குறி
கள் மேவி நிற்கவே இவன் வெய்ய துயரம் அடைந்து வெருவி
நொந்தான். வையமும் வானமும் இவனை வைது பழித்தன.

ஆற்றல் மாதவன் அலமரும் விலாளத்தைப் பார்த்து இத்
தோற்ற மானவன் இந்திரன் எனத் துணிந்து யார்நீ
சாற்று போகலை என்றலும் தன்னுருக் காட்டி
ஏற்ற மாகிய உரமெலாம் இழந்து நின் றனனால்.

(விநாயக புராணம்)

மாதவன்போல் கரவாய் வடிவம் தாங்கி வந்தவன் அந்த முனிவன்
எதிரே ஏதமாய் இவ்வாறு நாணி நின்று நைந்து போயுள்ளான்.
விலாளம் = பூனை. ஈன வழியில் இறங்கினமையால் வானுலக
வேந்தனும் பூனையா யிழிந்தான். புலித்தோலைப் போர்த்து
வந்து பசு பயிரை மேய்வது போல் வலிய தவப்போர்வையில்
றுழைந்து புகுந்து காமபோகம் றுகர நேர்ந்தான். வஞ்சவேடர்
வசை படிந்து துயர் அடைவர் என்பதை இவன் காட்டி நின்றான்.

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தனக்குப்
பகமாய் இலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச்—சகமாணக்
கண்ணூரி போல்வேடக் கண்ணாடி காட்டுதவம்
எண்ணூழி காலமிருந் தென்.

(ஒழிவிலொடுக்கம்)

தவநெறி இல்லாதவர் தவவேடத்தை மேற்கொள்வது
பெரிய நாணக் கேடே என்பதற்கு இந்நிரனை இது காணியாய்க்
காட்டி யுள்ளது. காட்சிகளைக் கருதிக் காணுக.

அகத்தே கரவாய் அருந்தவன்போல் தோன்றல்
மிகத்தீமை யாகும் மிகுந்து.

கள்ள வேடம் கொள்ளாதே.

274. பண்டுதவ வேடமுற்றுப் பார்த்தன் சுபத்திரையைக்
கொண்டகன்றான் எனனை குமரேசா — கண்ட
தவமறைந் தல்லவை செய்தல் புதல்மறைந்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.

(4)

இ -- ன்.

குமரேசா! தவவேடம் பூண்டு வந்து அருச்சுனன் ஏன் சுப
த்திரையைக் கவர்ந்து போனான்? எனின், தவம் மறைந்து அல்
லவை செய்தல் புதல்மறைந்து வேட்டுவன் புள்கிமிழ்த்து அற்று
எனக. கள்ள வேடர் காட்டு வேடர் என வந்தார்.

1306 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தவவேடத்தில் மறைந்திருந்து மனிதன் தீமைகளைச் செய்வது புதருள் மறைந்து கொண்டு வேடுவன் பறவைகளைப் பிடிப்பது போலாம். ஒப்பு நிலை உய்த்து உணர வற்றது.

புதல் = புதர். சிறிய கொடிசெடிகள் செறிந்து படர்ந்து அடர்ந்திருக்கும் தழைச்செறிவு புதல் எனவந்தது. உள்ளே புதைந்துள்ளபொருள் வெளியே தெரிபாதபடி இலை குழைதளிர் மலர் முதலியவற்றால் மேலே நலமாய் மூடிநிற்பது ஆதலால் அந் நிலைமை தெரிபக் காரணப் பெயராய் இது மருவியது.

- புதல் பூ மலர. (புறம், 117)
 புதல் தளவின் பூச்சுடி. (புறம், 395)
 பைம்புதல். (முல்லைப்பாட்டு, 25)
 மலர்ப் புதல். (மதுரைக்காஞ்சி 568)
 புதல் நந்த. (கலி, 119)
 புதல்விரி போது. பரிபாடல், 20)
 புதல்மிசை நறு மலர். (ஐங்குறு, 463)
 புதல் அதர்வை. (பெருங்கதை, 1, 53)
 புதலின் மேய வில்வலன். (கந்தபுராணம், வில்வலன், 2)

இவற்றுள் புதல் வந்துள்ளமை சிந்திக்க வரியது.

அவம் புரிய நேர்ந்தவர் அதற்கு ஆன மறைவை யருவியு கின்றனர். அந்த வஞ்ச வேடம் வசை கேடாகின்றது.

தவம் என்றது இங்கே தவவேடத்தைக் குறித்து நின்றது.

அல்லவை என்றது பொல்லாத செயல்களை.

தவம் உடையவர் எவ்வழியும் நல்லவைகளையே செய்யவரியார். அவருடைய மனம் வாக்கு காயங்கள் யாண்டும் தூயன. யாவரும் தொழுது வணங்கும் விழுமிட நீர்மையர். அத்தகைய உத்தம மகான்களுடைய வேடத்தை மேலே போர்த்துக் கொண்டு உள்ளேகபடமாய்த் தீமைசெய்பவர் மிகவும்கொடியவர் ஆதலால் கொலை பாதகரான கொடிய வேடர் என நேர்ந்தார்.

காட்டில் வேட்டையாடிப் பறவைகளையும் மிருகங்களையும் கொன்றுதின்றுவரும் புலைவாழ்வினன் வேட்டுவன் எனநின்றான்.

வேடன், வேடு, வேடுவன் வேட்டுவன் என்பன வேட்டைவேட்கையராய்க் காட்டு வாழ்க்கை புரிபவரைக் காட்டி நின்றன. காரணக்குறிகளைக் கருதி யுணர்பவர் அவருடைய தீமை நிலைகளைத் தெளிந்து கொள்ளுவர். புலையும் கொலையும் நிலைதெரிய நின்றன.

புள் = பறவை. சிமிழ்த்தல் = கடுத்துப் பிடித்தல்.

“சிலம்பி நூலால் சிமிழ்ப்புண்ட சிங்கம் ஒத்தான்”

(சீவக சிந்தாமணி 1116)

இதில் சிமிழ்த்தல் நிலை அறிக. உற்ற பறவை தப்பி ஒடிவிடாதபடி விரைந்து பிடிப்பது சிமிழ்ப்பு என்றதால் தெரிய நின்றது.

கண்ணிகளை அயலே பரப்பிவைத்து அருகேயுள்ளபுதரில் வேடர்மறைந்திருப்பர்; பறவைகள்வந்து இரைகளை நுகருங்கால் கண்ணிகளில் சிக்கிக்கொள்ளும். கொள்ளவே விரைந்து பாய்ந்து அப்புட்களைப் பிடித்து வலையில் போட்டுக் கொள்ளுவர். புள்ளுவர் என்று வேடர்க்கு ஒரு பெயர். புட்களைச்சிமிழ்க்கும் அவாது புலையை இது புலப்படுத்தியுள்ளது. புள்ளுவர், கள்ளுவர், கல்லுவர், கொல்லுவர் என்பன கூர்ந்து சிந்திக்கவுரியன.

வெளியே நல்ல தவவேடம் பூண்டு உள்ளே கரவாய் அவகேடுகள் செய்துவரும் புலவேடரைக் கொலை வேடர் என்று உவமையால் குறித்தது அவாது பழிபாவங்களைத் தெளிவாயறிய. நாட்டு வேடரைக் கண்டு தெளியக் காட்டுவேடர் காண வந்தனர். மேலான தவவேடம் பூண்டு கீழான அவகேடுகளைச் செய்யலாகாது என்று தெளிவுறுத்து கின்றார் ஆதலால் இழிவான பழி நிலையை விழிதெரிய விளக்கிக் காட்டினார்.

கேட்டியால் அந்த ன்ளை கேடிலா எம்பி ரான் தன் மாட்டொரு சிறிதும் அன்பு மனத்திடை நிகழந்ததில்லை காட்டுறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதல்மேல் கொண்ட வேட்டுவன் இயல்போல் மேலோன் வேடம்நீ கொண்டதன்மை.

(கந்தபுராணம், தவம், 19)

சிவபெருமானைக் கருதியருகி உமாதேவிபார் தனியே தவம் புரிந்தார். அந்த இறைவியின் உள்ளத்தெளிவை உலகம் அறியும் படி செய்ய உமர்பதி ஒரு தவசிபோல் வந்து சிவனை நிந்தனை செய்து சிவையின் சிந்தனையைச் சோதிக்கார். அப்பொழுது

அந்த அம்மை இப்படிக் கூறியிருக்கிறார். புள் கவருவான் புதல்
மேல் கொண்ட வேட்டுவன் இயல்போல் மேலோன் வேடம் நீ
கொண்ட தன்மை என்னும் இது ஈண்டு ஊன்றி உணர வரியது.

செழித்த தழைகளைத் தொகுத்துத் தலைமேல் புதர்போல்
வேடர்வைத்துக் கொண்டு புள்ளின் சூழல்புகுவார்; இனியபுதர்
என்று கருதிப் பறவைகள் அதில் வந்து சேரும்; சேரவே அவற்
றை அவர் பிடித்துக் கொள்ளுவார். பறவைகளை இவ்வகையிலும்
பற்றுவர் என்பதை இதனால் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

தழைப் புதல், தவவேடத்துக்கும்; கொலைவேடன் அவ
கேடனுக்கும்; புள், பொதுமக்களுக்கும் ஒப்பாம். வேட்டுவன்
கையில் அகப்பட்ட பறவை துடித்துச் சார்; வஞ்சவேடன் வசப்
பட்டவர் பொருள் இழந்து, அருள் இழந்து, அறிவிழந்து,
கற்பு இழந்து நிலை குலைந்து புலைபாய் இழிந்து அழிவர்.

இவ்வாறு பொல்லாத பாதகங்களைச் செய்வதால் தவம்
மறைந்து அவமாய் ஒழுகுவோர் அழிந்துயரங்களை அடைகிறார்.

தவமறைந்து ஒழுகும் தன்மையி லாளர்
அவமறைந்து ஒழுகும் அலவைப் பெண்டிர்
அறைபோகு அமைச்சர் பிறர்மனை நயப்போர்
பொய்க்கரி யாளர் புறங்கூற் றுளர் என்
கைக்கொள் பாசத்துக் கைப்படு வோர் எனக்
காதம் நான்கும் கடுங்குரல் எடுப்பிப்
பூதம் புடைத்துணும் பூத சதுக்கமும். (சிலப்பதிகாரம், 5)

தவவேடத்தில் மறைந்து நின்று அவகேடு செய்து ஒழுகு
வது கொடியபாவம்; அவ்வாறான பாவிகளை எவ்வழியும் தப்ப
விடாமல் தெய்வீகமான பூதம் புடைத்துக் கொல்லும் என இது
குறித்துள்ளது. பொய்பேசல், புறங்கூறல், நம்பிக்கைத்துறோ
கம், விபசாரம்முதலிய தீமைகள் எவற்றினும் தவம்மறைந்து அல்
லவைசெய்தல் பொல்லாத பாவம் ஆதலால் அந்த நெடிய தீமை
யும் கொடிய நிலைமையும் தெரிய ஈண்டு இதுமுதலில் நின்றது.

ஆடம்பரம்கொண்டு அடிசில்உண் பான் பயன்
வேடங்கள் கொண்டு வெருட்டிடும் பேதைகள்!
ஆடியும் பாடியும் அழுதும் அரற்றியும்
தேடியும் காணீர் சிவனவன் தாள்களே.

தவமிக் கவரே தலையான வேடர்
 அவமிக் கவரே அதிகொலை வேடர்
 அவமிக் கவர்வேடத் தாகார்அவ் வேடம்
 தவமிக் கவர்க்கன்றித் தாங்கஒண் னாதே. (2)
 (திருமந்திரம்]

தவ ஒழுக்கம் இல்லாதவர் தவவேடத்தைக் கொள்ளலாகாது; கொண்டால் அவர் அதிகொலை வேடர் ஆய்க் கொடிய பழிபாவங்களை அடைவர் என்று திரு முலர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

உள்ளத்தில் சுள்ளம் தோய்ந்த பொழுது அந்தமனிதன் எவ்வழியும் எள்ளல் இழிவுகளையே அடைகிறான். கபடவஞ்சகன் என்று ஒருமுறை தெரிந்து கொண்டால் பின்பு அவனை எவரும் நம்பார்; அவனுடைய வாழ்வு முழுவதும் பாழாய் பழிகிறது.

Whoever has even once become notorious by base fraud, even if he speaks the truth, gains no belief. (Phaedrus)

“இழி கபடன் என்று ஒருமுறை பேர் பெற்றவன் பின்பு தெளிவாக உண்மை பேசினும் அவனை யாரும் நம்பார்” என்னும் இது ஈண்டு அறிய வரியது. உள்ளம் கரவுறின் மனிதன் உயிரோடு செத்தவன் ஆகிறான். நடைப்பிணமாய்ப் போகாதே.

சாந்தசீலர் என்று மாந்தர் நம்பி மரியாதை செய்வதால் அருந்தவர்களுடைய கோலத்தைப் பொருந்தி மாயசாலமாய்ச் சிலர் கொலத்தை வஞ்சிக்க நேர்கின்றனர். தவவடிவில் மறைந்து அவம் புரிவது தவறு. தவ நிலை அரிய உயர்சிவ நிலையாம்.

தவசிகள் துறவிகள் ஞானிகள் என்பவர் இறைவனுடைய திருவருளே நேரேய்தினவர் ஆதலால் அவரை அரசர்முதல் யாவரும் அஞ்சி வணங்க நேர்கின்றனர். அந்த அநிசய மதிப்பையும் துதிப்பையும் வீணேயன்படுத்திவிடார்கள் எனமடைகின்றனர்.

ஓங்குபெரு ஞானியர்போல் பேசுவார்
 அவருண்மை வேடம் போலப்

பாங்குபெற உடற்புனைவார் சற்கருமம்
 செய்வோர்தம் பக்கம் ஏகி

நீங்குகவென் றொழிப்பாரிந் நிலைமேலாம்
 பிரமத்தின் நிலையே என்பார்

1310 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஈங்கிவர்கள் தாங்கெடுவ தன்றிமற்றே
ரையும் கெடுக்கும் எண்ணம் பூண்டோர். (1)

பொன்முதல்பல் பொருளிடத்தும் இச்சையற்றார்
போல்துறவு பூண்டு பின்னர்
வன்மைசெறி மனத்தபக்கு வர்க்குபதே
சமும்நவிற்றி வருவ தெல்லாம்
நன்மைதரு முன்னோர்எண்கு ஆறெழுகப்
பள்ளைஎன நயந்தோர் ஆயன்
புன்மையுறப் பற்றியஃ துடனழிந்தான்
என்றகதை போலு மாலோ. (2)

மிக்கஅறி வுடையாரைப் போன்றுமுடற்
பற்றனைத்தும் விடுத்தார் போன்றும்
தக்கவழக் கிடத்தினுயர் திணைவினையஃ
றிணைவினையாய்ச் சமையச் சொற்றும்
தொக்கபடர்க் கைப்பெயர்முன் னிலைப்பெயரா
கிடவுரைத்தும் சுழல்வ தெல்லாம்
பக்குவமில் மடவோரை மயக்கியவர்
கைப்பொருளைப் பறித்தற் கன்றே. (குசேலம்)

தத்துவெண் டிரைச்சீ தளத்தலத் தில்சிலர்
தருப்பைநற் கம்பளம் புலித்தோல்
வைத்ததி லிருந்து புறத்துப கரணம்
வயங்கஓர் பட்டுமேல் வனைந்து
மெய்த்தநற் செபம்போல் வாய்மிணு மிணுத்து
விழியினை முகிழ்த்து மெய்யிறுமாந்து
எத்தனை கோலம் பிறர்பொருள் கவர்தற்கு
எத்தனை இவர்செயும் இடம்பம்.
(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

உள்ளம் கரவாய் மருவிப் புறத்தே நல்ல ஞான வேடங்
களைப் பூண்டு கொண்டு உலகத்தாரை வஞ்சித்து வருகிற பொல்
லாத புலை நிலைபரை இவை நபமாய் வரைந்து காட்டி யுள்ளன.
அல்லவை செய்தற்கு நல்ல தவ வேடங்களை அவகேடர் கொள்ள
நேர்கின்றனர். அதனால் கொடுமைகள் கடுமையா வீளைகின்றன.

காரியம் கருதிச் சிலர் சிரிய தவ வேடத்தை மேற்கொள்
ளுகின்றனர். இதனைப் பார்த்தன் வார்த்துக் காட்டினான்.

சரிதம்

பார்த்தன் ஒரு முறை தீர்த்த யாத்திரை செய்ய நேர்ந்தான். துறவியர் கோலம் கொண்டான். கங்கை யமுனை சரசுவதி நருமதை துங்கபத்திரை கோதாவரி காவிரி பொருளை முதலிய நதிகளில் நீராடி அங்கங்கே யுள்ள இறைவனை வழிபட்டு வணங்கித் தலங்கள்தோறும் சென்று தொழுது முடிவில் துவாரகையருகே ரைவதம் என்னும் மலைச்சாரலை யடைந்து மாதவ சீலனாய் மருவி யிருந்தான். கண்ணனுடைய தங்கை சுபத்திரை என்னும் பேரினள். பேரழகுடையவள். இளமை நலங்கனிந்து எழில் ஒளி சிறந்துள்ள அப் பருவ மங்கையைத் துரியோதனனுக்குத் திருமணம் புரியப் பலராமன் கருதியிருந்தான். அந்தக் குலமகள் இளமையிலிருந்தே இந்தக் குல வீரன்பால் உழுவலன்பு உடையளாய் உருகி யிருந்தாள். தனது அருமைத் தங்கையை விசயனுக்கே தர வேண்டும் என்று கண்ணன் உறுதி செய்திருந்தமையால் இவ்வண்ணம் இவளை அங்கே வரச் செய்திருந்தான். வந்த நிலையை அறிந்து சிந்தை மகிழ்ந்தான். நகர மாந்தர் எல்லாரையும் அந்த மலைக்கு வந்து இந்திர விழாவைச் செய்யும்படி தந்திரமாய்த் தூண்டினான். யாவரும் வந்தனர். பெருந்தவசியாய் அருந்தவ நிலையில் இருந்த இவனைக் கண்டதும் பலராமன் முதலாக யாவரும் பயபத்தியுடன் தொழுது போற்றினர். கண்ணனும் நேரே காலில் விழுந்து வணங்கினான். அதன்பின் தங்கையை நோக்கி, “அம்மா! இவர் பெரிய மகான்; சிலநாள் இவருக்கு நீ ஊழியம் புரிந்தால் உன் வாழ்நாள் முழுவதும் மேன்மையான இன்பமாம்” என்று அன்புடன் கூறித் தோழியர் சிலருடன் அங்கே அவளை நயமா யிருத்தி விட்டு அவன் அயல் அகன்றான். மிக்க சாதாரிய சாகசமாய் நடந்த இந்த நாடகக் காட்சிகளை அயலே அதிசய வினோதமாய்க் காண வருகின்றோம்.

முக்கோலும் கமண்டலமும் செங்கல் தூசும்

முந்நூலும் சிகையுமாய் முதிர்ந்து தோன்றும்

அக்கோலம் அனைவரும்கை தொழுது நோக்கி

அருணலம்பெற்று அகன்றதற்பின் அனைத்துலோக

எக்கோல யோனிகட்கும் உயிராய்த் தோற்றம் [த்து

ஈரைந்தாய்ப் பாற்கடலின் இடையே வைகும்

1312 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மைக்கோல முகில்வண்ணன் தானும் எய்தி
மனவணக்கம் புரிவோனை வணங்கி னானே. (1)

துன்னியிரு வரும்ஒருப்பட் டிருந்த காலைச்
சுபத்திரையைத் தடங்குன்றின் சூழல் ஓர்சார்
மின்னியபைம் புயலின்எழில் இரேகை போல
வெளிப்படலும் மெய்புளகம் மேல்மேல் ஏறிக்
கன்னியிளந் தனிக்கடம்பு மலர்ந்த தென்னக்
கண்டவிழி இமையாத காட்சி காண
மன்னியமா தவத்தோனை மந்த மூரல்
மாதவன்மைத் துனமையினால் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தே. (2)

அடிகள் திரு வுளத்தெண்ணம் எம்ம னோர்கள்
அறியின் இசையலர் பலரிங்கு அறிவுருமல்
கடியயர்வுற் றும்பதிகொண் டடைக என்றும்
காவலர்க்குக் கடன்என்றும் கசியக் கூறிக்
கொடியிடைவெங் களபமுலைக் கன்னி மானைக்
கூய்அணங்கே மெய்மையுறக் கொண்டகோலப்
படிவமுனிக்கு இருபருவம் பணித்த ஏவல்
பரிவுடன் புரிஎன்று பணித்திட் டானே. (பாரதம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை சுவையாக விளக்கியுள்
ளன. பொருள் நபங்களைக் கண் ணுன்றி நோக்கி உணர்ந்து
கொள்ள வேண்டும். இன்னவாறு மாதவனாய் வந்தவன் அந்த
மாதரசியை மருவி மகிழ்ந்து ஆதரவுடன் கொண்டு போயினான்.
தவவேடம் பூண்டு வந்தவன் அவகேடு செய்து போனானே
என்று பலராமர் இவனைப் பழித்து இகழ்ந்தார். எத்துணைச்
சிறந்தவர்களாய் உயர்ந்திருந்தாலும் தவம் மறைந்து அல்லவை
செய்தால் அவர் எள்ளி இகழ்ப்படுவர் என்பதை உலகம் இவன்
பால் உணர்ந்து நின்றது. “சாமியார் வேடம் பூண்டான் தைய
லைக் கவர்ந்து மீண்டான்” என்று வசையான ஒரு பெயர் விசய
னுக்கு விசையாய் விளைந்து வெளி யெங்கும் நீண்டது.

தவநெறி யில்லார் தவவேடம் கொள்ளின்
அவவேடர் ஆவர் அவர்.

வேடம் பூண்டு வீரகு புரியாதே.

275. பற்றற்றார் போன்று படிவமுற்ற வில்வலனேன்
குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா — முற்றவே
பற்றற்றேம் என்பார் படிற்றொழுக்கம் எற்றெற்றென்
றேதம் பலவும் தரும். (5)

இ. ள்.

குமரேசா! பற்று அற்ற தவசி போல் நடித்த வில்வலன்
என் குற்றமுற்று அழிந்தான்? எனின், பற்று அற்றேம் என்பார்
படிற்று ஒழுக்கம் எற்று எற்று என்று ஏதம் பலவும்தரும் என்க.

படிறு படியப் படுதுயர்கள் படிகின்றன.

உலகஆசைகளைத் துறந்தேதம் என்று வெளியே காட்டி உள்ளே
கள்ளம் புரிவாரது தீய ஒழுக்கம் பின்பு கொடிய பழிகளையும்
நெடிய துயரங்களையும் அவர்க்குக் கடிது விளைக்கும்.

மனைவி மக்கள் பொருள் முதலிய நிலைகளில் நசையற்றவரே
துறவிகளாய் இசைபெற்று வருகின்றனர். பற்று அற்ற பொழு
து பரமஞானிகள் என்று உலகம் அவரை உவந்து போற்றுகி
றது. உயர்ந்த மதிப்பான இந்தப் போற்றுதலைப் பெறலாம்
என்றுகருதி முற்றத்துறந்த முனிவர்கள் போல் சிலர் நடித்து
வர நேர்கின்றார். அந்தக் கள்ள வேடதாரிகளின் கபட நாடகங்
கள் எள்ளல் இழிவுகளாய் இங்கே காண வந்துள்ளன.

தாம் பற்றியிருந்த பற்றுக்கள் அகத்தே யாதும் அறாதிருந்
தும் எல்லாம் அற்றவர் போல் பிறர் நம்பும்படி இடம்பமாய்
அவர் வியந்து பேசுவர். அற்றேம் என்பார் என்றது புரையாய்ப்
பொய்த்துப் பேசும் அவரது புலை நிலையை உய்த்துணர வந்தது.

நெஞ்சில் வஞ்சம், வாயில் பொய், மெய்யில் கள்ள வேடம்
கூடாவொழுக்கத்தின் கூட்டாளிகளாய்க் கூடவே தோன்று
கின்றன. கொடிய வஞ்சகமான இந்தத் தீயசெயல்களால் நெடிய
இழிவுகளும் கொடிய துயரங்களும் கடுமையாய் விளைகின்றன.

எற்று எற்று என்றது, அந்தே! என்னபாவம் செய்தேன்!
என்னபாவம் செய்தேன்! என்று மறுகி நொந்து அழுதுபதைக்
கும்படி கொடிய துன்பங்கள் அவரைக் கடிது வருத்தும் என்பது
தெரிய வந்தது. தாங்க முடியாமையால் ஏங்கி அழுகின்றார்.

1314 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

எற்று என்று இரங்குவ செய்யற்க. (குறள், 655)

இதில் எற்று உணர்த்தி யுள்ளமையை உய்த்து அறிக.

உற்ற துன்பங்களைப் பொறுக்க முடியாமல் ஆற்றாது புலம்பும் அவலநிலையை அடுக்கு விளக்கி நின்றது. கள்ளத் தீமை உள்ளத் தீயாய் உருத்து வருத்துகிறது. நல்ல தவவேடம் பூண்டு கள்ளம் புரிந்து வருபவனை மக்கள் தெரிந்துகொண்டால் இவனை அடியுங்கள்! உதையுங்கள்! கொல்லுங்கள்! என்று கொதித்துக் கூறுவர் ஆதலால் எற்று எற்று என்று ஏதம் பலவும் தரும் என்றது இதை யும் கருத நின்றது. முன்னது குறிப்பு முற்று; இது ஏவல் வினை.

திருடர், முருடர், முர்க்கர் என இன்னவாறு வெளிப்பட்டுள்ளவர் செய்யும் இழி தொழில்கள் கழிவிரக்க முடைபன. துறவி, தவசி, யோகி, ஞானி என மேலான வேடம் பூண்டு கொண்டு காவாய் ஈனம்புரிவது மன்னிக்கமுடியாத கொடிய பழி பாதகமாம்.

வெளியே பூண்டுள்ள தூயவேடத்துக்கு யாதும் பொருந்தாத தீய பாதகச் செயல்களைப் படிற்று ஒழுக்கம் எனப் பதமாக் குறித்துக் காட்டினார். இந்த மாய வேடர் மனித சமுதாயத்தை வஞ்சித்து மாசு படுத்துபவர் ஆதலால் நீச நஞ்சமாய் வெறுத்து ஒழிக்க நேர்ந்தனர். கரவோடு மருவி விரகோடு செய்யும் இவருடைய கள்ள நடத்தைகளுள் சில அயலே காண வருகின்றன.

இரவிடைப் பல வேசியர் விதவையர் இவரை
வரவழைத்து அவர் இளமுலைக் கோட்டிடை மருவிக்
கரம்நெகிழ்த்திடாது அணைத்து இதழ்சுவைத்து உளங்களித்துச்
சுரத வித்தையில் விடர்சிகா மணியெனத் தோய்ந்து. (1)

காமம் அங்கதைப் பகல்எலாம் ஒருபுடை கரந்து
தாம்உயர்ந்தவர் இவர்எனப் பற்பலர் தம்முன்
ஓமமும் பல கருமமும் செய்குவார் ஒப்பத்
தீமுகந்தனில் வாய்முணு முணுத்துநெய் சிந்தி. (2)

காதல் வேசியர் தம்மொடு முயங்கிய கங்குல்.
போதகன்றபின் இவர்சிதேந் திரியர் இப் புருடர்
வேத வேதியர் இவர் யோகியர் இவர் விரத
மாதபோதனர் எனச் சிலர் புரிவர்நல் வஞ்சம். (3)

பத்தி யாய்வர வழைத்து இளவிதவையர் பலருக்கு
அத்தி யான போதனை செய்வார் போற்குரு வாகி
மத்தி யானமும் மாலையும் அகன்றபின் மணாளர்
சித்தி யாயினர் அவர்க்கெனச் சிலர்சிலர் சேர்வார். (4)

தாமரைத்திரு மணியுமெய்க் கோபி சந்தனமும்
சோம னுத்தரி கமும்செவித் துளவமும் துலங்க
நாம கீர்த்தனம் பயிற்றுவார் போற்பல நடித்துக்
காம வேட்கைதீர் கள்வரும் பலர்இராக் காலம் (5)
(மெஞ்ஞான விளக்கம்)

பற்று அற்றவர் போல் நடித்து படிற்றொழுக்கம் படிந்துள்
ளவரது பழிப்புலைகளை இவை விளக்கியுள்ளன. பொருள் நிலை
களைக் கூர்ந்து கவனிப்பவர் கள்ளவேடரின் கரவாடல்களை
யும், இழி தீமைகளையும் நேரே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்வர்.

உலக ஆசைகள் யாவும் ஒழிந்தவர் போல் வெளியே பேசு
உள்ளே கொடிய காமிகளாய்க் கள்ளம்புரிந்து வருதலால் வஞ்சக்
கபடிகள் என்று வையத்தார் அவரை வைய நேர்ந்தனர்.

பூமியார் போகங்கள் புல்லிதென
அறவெறுத்துப் போதம் மேவி
நாமியார் என ஆய்ந்து நவையகன்று
தவமுயன்று நண்ணு வார்போல்
சாமியார் வேடங்கள் சதுருடனே
தரித்தவரும் சார்புள் ஓங்கி
மாமியார் பலரடைய மாலடைந்து
மடிகின்றார் மதியென் அம்மா! (இந்தியத்தாய்நிலை)

தூய சாமிகள் போல் வேடம் பூண்டு தீய காமிகளாய்த்
தீங்கு புரிந்து வருபவரது பாங்குகளை ஈங்கு இது காட்டியுளது.
பரிசுத்த நிலைகளைப் பாழ்படுத்தி வருதலால் வஞ்ச வேடர் இரு
மையும் சிறுமையாய் எவ்வழியும் வெவ்விய தூயரங்களை அடை
கின்றனர். உள்ளக் கரவு ஒள்ளெரியாய் அவரை எரிக்கிறது.

நற்றவ வேடம் கொண்டறம் உரைத்து
நானிலத்து உணவதின் பொருட்டால்
பற்றறு மவர்கள் போலவே நடித்துப்
பற்றவா வொடும்பிறர் கடையில்

1316 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

முற்றவே யுழலும் மூடரும் அவரை
 அடைந்திடு மூடரும் ஒக்கச்
 சுற்றியே பாசப் பவக்கடற் பட்டுக்
 கறங்கெனச் சுழல்வர் வீடிலரே. (தத்துவ தரிசனம்)

மறைமுதல் கலைகள் யாவையும் உணர்ந்து
 மாசற உரைத்துமா சொடுந்தான்
 கறையுறும் விடயக் கடுவெனும் கடலில்
 கருத்தருது அதில்விழு மாயின்
 அறைதரும் அவனே கன்மசண் டாளன்
 அறிவற இருமையும் இழந்த
 பொறியிலி இவனைப் போலும் பாதகர் இப்
 புவியினில் ஒருவரும் இலையே. (ஞான சித்தி)

பற்று அற்றவர்கள் போல் நடித்து நல்ல தவவேடம்
 கொண்டு பொல்லாத அவகேடுகளைச் செய்பவர் கன்ம சண்டா
 ளர்; அப்பாதகர் யாண்டும் ஏதமே அடைந்து நாகத் துயர்களில்
 அழுந்துவர் என்னும் இவை இங்கே தெளிந்து கொள்ளவுரியன.

தமக்கு கேர்கின்ற அல்லல்களை உணராமல் கள்ள வேடத்
 தராய்க் கபடங்கள் செய்து மதிக்கடர் சிலர் பழி துயரங்களையே
 அடைந்து எவ்வழியும் இழிந்து ஈனமாய்ப் பாழ்படுகின்றனர்.

இம்மைத் தவமும் அறமும் என இரண்டும்
 தம்மை யுடையார் அவற்றைச் சலமொழுகல்
 இம்மைப் பழியேயும் அன்றி மறுமையும்
 தம்மைத்தாம் ஆர்க்கும் கயிறு. (பழமொழி)

அறமும் தவமும் இருமையும் பெருமையாய் இன்பம் தர
 வுரியன. அவற்றையுடையார் அவமாய் ஒழுக நேரின் பழி துய
 ரங்களை மருவி அழிவுறுவர் என இது உரைத்துள்ளது. சலம்
 ஒழுகல் என்றது வஞ்ச நடத்தையான படிற்றொழுக்கத்தை.
 படிற்றொழுக்கம் பரிதாபமாய் ஏதமே தரும் என்று முன்னுறைய
 ரும் இவ்வனம் பரிந்து குறித்திருக்கிறார்.

சிறந்தகற் புடைய மாதரும் பரத்தை
 யருமலாத் தெரிவையர் புவிமேல்
 பிறந்தநாட் பிறந்தான் போலுநெஞ் சகத்தைப்
 பிரிநடை யுரியனும் ஒருவன்

இறந்ததன் இச்சை எவணமவ் வண்ணம்
 இகத்திலும் செயப்படா துடலைத்
 துறந்தகாலையிலும் நரகில்வீழ்த் தியம
 தூதுவர் வருத்தலி னன்றே. (வைராக்கிய தீபம்)

பற்றுக்களைத் துறந்தவன் போல் வெளியே காட்டி வஞ்சக
 நெஞ்சனாய்த் தவ வேடம் தரித்து அவகேடு செய்வனுடைய
 அழிகேடுகளை இது தெளிவா விளக்கியுளது. கற்புடைய மகளிர்
 இம்மையிலும் மறுமையிலும் பெருமையாய் இன்பம் பெறுகின்
 றனர். அதுபோல் அற்புதத் தவசி யாண்டும் மகிமையாய் அநி
 சய ஆனந்தம் அடைகின்றார். இல்லற வாசிகள் பரத்தையர்
 போல் தடையின்றிச் சுகத்தையுறுகின்றார். இல்லறமும் இழந்து
 துறவறமும் இன்றி வஞ்சமாய்க் கூடாவொழுக்கம் கொண்டவன்
 விபசாரிபோல் அச்சமும் அவலமும் மருவி இருமையிலும் பழி
 தாயரங்களையே அடைந்து அழிநரகில் விழுகிறான். உவமான
 நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்து பொருள் நயங்களையும் போதனை
 நலங்களையும் ஓர்ந்து தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தூய தவர் போல் தோன்றி மாயம் புரிபவர் தீயராய்
 இழிந்து நோய் பல உழந்து எவ்வழியும் நொந்து அழிவர்.

இது வில்வலன்பால் விளங்கி நின்றது.

சரிதம்

இவன் தானவர் மரபினன். மாய வஞ்சகங்கள் பலவும் பயின்
 றவன். தீய நெஞ்சினன். வேண்டிய உருவங்களை வேண்டிய
 படியே பூண்டு யாண்டும் இவன் அல்லல்களை விளைத்து வந்தான்.
 உள்ள உள்ளத்தனாய்க் கபடுகள் புரிந்து வந்த இவன் ஒருநாள்
 அகந்தியமுனிவரைக் கண்டான். அந்த அருந்தவர்க்கும் பெருந்
 தூயர் விளைக்க விரைந்தான். அரிய ஒரு தவயோகிபோல் பெரிய
 வேடம் கொண்டான். பெரியவரை வஞ்சிக்க நோர்ந்தான்.

மீதுறு சடையும் நீறு விளங்கிய நுதலும் வேடம்
 காதணி குழையின் சீரும் கண்டிகைக் கலனு மேற்கொள்
 பூதியும் தண்டும் கையும் புணையுரி யுடையு மாக
 மாதவ வேடம் தாங்கி முனிவன்றோர் வல்லை சென்றான். (1)

மெய்தரு புறத்துக் காமர் வியனுருக் கொண்டு தன்னுள்
 கைதவம் கொண்டு செங்கேழ்க் காஞ்சிரம் கனிபோல்மேய

மைதிகழ் மனத்தன் நேர்போய் வண்தமிழ் முனிவற் போற்றி
ஐதென வணங்கி முக்கால் அஞ்சலி செய்து சொல்வான். (2)

அடிகள்நீர் போத இந்நாள் அருந்தவம் புரிந்தேன் இன்று
முடிவுற வந்தீர் யானும் முனிவர்தம் நிலைமை பெற்றேன்
கொடியனேன் இருக்கை ஈதால் குறுகுதிர் புனித மாகும்
படியென உரைத்துப் பின்னும் பணிந்தனன் பதங்கள் தம்மை.
(கந்தபுராணம், வில்வலன்)

தீய நெஞ்சனான இவன் தூய தவசிபோல் மாய வேடம்
கொண்டு அம்மாதவர் எதிரே போய் வணங்கி யுரையாடியுள்ள
நிலைகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. கள்ள வேடனான
இவனது வஞ்சக வுரைகளை நம்பி அப் பெரியவர் உரிமையாய்
இவன்பால் உறவு கொண்டார். கொள்ளவே கள்ளமாய்
அழைத்துப்போய் அவரைக் கொல்ல முண்டான். மூளவே
முடிவு தெரிந்ததும் அம்முனிவர் முனிந்து இவனைக் கடிது
சபித்து ஒழித்தார். பழி தூயரங்கள் படிந்து இவன் அழிந்து
ஒழிந்தான். பற்று அற்றேம் என்று படிற்று ஒழுக்கம் புரிபவர்
எற்று எற்று என்று ஏங்கி ஏதம் பல படிந்து இழிந்து கழிந்து
அழிவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் தெளிந்து கொண்டது.

கள்ளத் தவவேடம் காட்டிக் கரவுசெய்வோன்
அள்ளல் நரகே யுறும்.

தீய ஒழுக்கம் தீயினும் தீயது.

276 மாதவன்போல் வந்தமதன் மாண்பொருளை வஞ்சித்துக்
கோதேன் புரிந்தான் குமரேசா - யாதொன்றும்.
நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணர் இல். (6)

இ. ள்

குமரேசா! மதன் மாதவன் போல் வந்து வஞ்சனை புரிந்து
பொருளை ஏன் கவர்ந்து போனான்? எனின், நெஞ்சில் துறவார்
துறந்தார் போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணர் இல் என்க.

அகத்தே துறவாமல் புறத்தே துறந்தவர் போல் வேடம்
பூண்டுவிருபுரிந்து வாழ்பவரினும் கொடியவர்வேறுயாரும்இவர்.

துறவு என்பது அரிய பெரிய தவநிலை. புலையான இச்சைகளை நீக்கிப் புலன்களை அடக்கி நெறி நியமங்களோடு நிற்பவனே துறவர் என நேர்ந்தார். இவர் தெய்வீக நிலையினர்; அதிசயமகிமைகள்வாய்ந்தவர். பரமபரிசுத்தரான இவரது வேடத்தைக் கரவாய்மேற்கொண்டு உலகத்தாரை வஞ்சிப்பது கொடிய பாவம்.

அகத்தே பற்றுக்களைப் பற்றியிருந்தும் புறத்தே முற்றத் துறந்த முனிவர் போல் நடித்துத் தம்மை நம்பி அடுத்தவரின் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு அவரைக் கெடுத்து விடுகின்றனர்.

இரவில் கரவாய்ப் புகுந்து கொள்ளையடித்துப் போகும் கள்வரினும் பகலில் நல்ல துறவிபோல் நேரே தோன்றி நயவஞ்சகமாய்ப் பொருளைக் கவர்ந்து புலைப் படுத்துபவர் மிகவும் பொல்லாதவராகின்றார். இரக்கமில்லாத கொடிய நெஞ்சராய் வஞ்சம் புரிந்து அல்லல்களை விளைப்பதால் வன்கண்ணர் என்றார். கள்ளவேடம் காட்டிக் கடுங்கேடு புரிபவர் கொடுந்தீயர்.

வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பல்லும் காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்---தேட்டமற்றேன் பூரணன்காண் சிற்றறிவன் பொய்ப்பாசம் என்றறிந்தார்க்கு ஓர்வடிவும் வார்த்தையுமுண்டோ. (ஒழிவிலொடுக்கம்)

உள்ளத்தே துறவு இல்லாமல் வெளியே காவி வேட்டி முதலிய தவ வேடங்களைப் பூண்டு கரவாய்த் திரிவாரைக் குறித்துக் கண்ணுடைய வள்ளலார் இவ்வாறு எள்ளி இகழ்ந்திருக்கின்றார். ஞானக் களவு என்றது மக்களை மருட்டித் திருட்டுத் தண்டமாய் வஞ்சித்து வாழ்வாரை வைது பழித்த படியாம்.

ஆடம்பரமா மறுமைத் துணையாம்
அரணைத் தம் அகத் தொழியப் புறனே
வேடம்பல கொண்டு நடித் துழலும்
வேதாள கணங்கள் விதம் பலவே.

(மோகவதைப்பரணி)

கவலையுற்ற தம்பசியைத் தணிப்ப வேறோ
கதியின்மை யான் அறம்தாம் காட்டு வார்போல்
குவலயத்தோர் பொருள்விரகால் வாங்கிக் கொண்டு
குருக்கொடுக்கும் பேய்கள் ஒரு கோடி கோடி.

(அஞ்சுவதைப்பரணி)

தூசநீர்க் காவி யுறப்புனைந்து அணிந்து
 துளசி தர்மரைமணி தோள்மேல்
 ஆசில்முப் பிளமை சாதிவேற் றுமைகள்
 அகன்றெவர்க் காயினும் அடியேன்
 தாசன்என்று இறைஞ்சிப் பிறர்பொருள் கவர்ந்து
 சாத்திமேல் முத்திரா தானம்
 மாசிலா தவர்போல் இருந்தனர் இவர்போல்
 வஞ்சனை யாவரே வல்லார்?

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

நெஞ்சில் துறவாதிருந்தும் துறந்தவர் போல் வேடம்
 புனைந்து வஞ்சித்து வாழ்வாரை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன.
 காட்சிகளைக் கருதிக் காண்பவர் கள்ள வேடதாரிகளின் உள்ளப்
 புலைகளை ஓர்ந்து கொள்வர். பேய்கள், வேதாளங்கள் என்றது
 மாய வஞ்சகருடைய தீய வெங்கொடுமைகள் தெரிய வந்தது.

ஆசை அகத்தே மண்டி நிற்கப் புறத்தே நிராசையுடைய
 துறவிபோல் தோன்றி மோசம் புரிபவர் நீசரா யிழிந்தழிவர்.

இது மதன்பால் அறிய நின்றது.

சரி த ம்

இவன் கலிங்க நாட்டிலே மதங்கபுரி என்னும் ஊரில் இருந்
 தவன். சித்தர் நூல்களையும் வைத்திய முறைகளையும் பயின்ற
 வன். சித்த சுத்தி யில்லாதவன். பொல்லாத சூழ்ச்சிகளில் வல்
 லவன். வஞ்சகம் சூது பொய்களை வகையாய்ப் பழகி வந்தஇவன்
 ஒருமுறை பெரிய துறவிபோல் வேடம் பூண்டு அரிபுரம் என்
 னும் ஊரை அடைந்தான். அங்கே தருமத்தன் என்னும் வணி
 கன் பெரு நிதியுடையனாப் இனிது வாழ்ந்து வந்தான். அந்தப்
 பெரிய செல்வனிடம் கரவாய்ப் புகுந்த இவன் உறவுடன் பேசி
 னான். அருந்தவன் என்று மயங்கிச் சிறந்த விருந்து முதலியன
 புரிந்து இவனை அவன் உவந்து உபசரித்தான். வஞ்சமில்லாத
 அவனை இந்த வஞ்ச நெஞ்சன் வஞ்சிக்க நேர்ந்தான். தான் அநி
 சயமான ஒரு இரசவாதி என்றும், இரும்பு செம்பு முதலிய
 இழிந்த உலோகங்களையும் உயர்ந்த செம்பொன் ஆக்க வல்லவன்
 என்றும் சாதூரிய சாகசமாய்ப் பேசினான். அன்று அங்கே அவன்
 மகிழ் இவன் பேசிய உரைகளுள் சில இங்கே காண வருகின்றன.

ஈசன் தந்திடு விஞ்சைஒன்று எமக்குளது எவர்க்கும்
 பேசும் தன்மைய தன்றது; குரவர்பால் பெரிதும்
 நேசம் பூண்டவர்க்கு உரைப்பது; நெஞ்சினில் சிறிதும்
 மாசின் ரூயநிற்கு உணர்த்துவன் அஃதென வகுத்தான்:

காரிரும்பையும் நாகத்திற் காட்டுதும் கரிய
 சிரும்பினைப் பொன்னை உரைபெறச் செய்வாம்
 மேரு வும்கயி லாயமும் என்றிரு வெற்பை
 யாரும் நோக்கவே காட்டுதும் இவைஎமக்கு அரிதோ?(2)

ஒன்று கோடிபொன் ஆக்குவம் கோடிய துளவேல்
 குன்று போலவே கோடியிற் கோடிசெய் குவமால்
 நின்றனக்குள பொருள்ளலாம் தருதியேல் நினது
 மன்றல் மாளிகை நிதிக்கிடம் இல்லென வகுப்பாம். (3)

என்னவே மொழி சோரனை வணங்கினன் இமைப்பின்
 முன்னர் உள்ளதும் தான்தனது உரிமையால் முயலப்
 பின்னர் எய்திய நிதியமும் பேழையா னவற்றின்
 மன்னு பூண்களும் கொணர்ந்தனன் முன்புற வைத்தான்.

(கந்தபுராணம்)

நிகழ்த்துள் ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் ஊன்றி நோக்கி உணர்ந்து
 கொள்கின்றோம். தன்னை நல்லவன் என்று நம்பி வணங்கிய அவ
 னுடைய செல்வங்களையெல்லாம் தந்திரமாக் கவர்ந்துகொண்டு
 பொல்லாத இவன் மாயவஞ்சமாய் மறைந்து போனான். பொருள்
 முழுவதையும் இழந்து மருளாய் மயங்கி அல்லலுழந்து அவன்
 மாண்டான். அவனுடைய குடியும் அடியோடு அழிந்தது. அருந்
 தவன் போல் வந்து விருந்து அருந்திக் கரவாய்ப் பெருந்திரு
 வையும் கவர்ந்து கொண்டு குடியைக் கெடுத்துப் பொன் இவனைக்
 கோடிய பாசுகன்! நெடிய சண்டாளன்; நீசத் திருடன் என
 வையம் வைது பழித்தது. நெஞ்சில் துறவாமல் வெளியே துறந்
 தவர் போல் நடித்து இழிவாய் வஞ்சித்துவாழ்வார் பொல்லாத
 வன் கண்ணராய் வசை படிந்து யாண்டும் இழிந்து அழிந்து ஒழி
 வர் என்பதை உலகம் இவன் பால் நன்கு தெளிந்து நின்றது.

வஞ்சக நெஞ்சர் வரமுனிவர் போல்வருவர்
 அஞ்சி அகல்க அயல்.

வஞ்ச வேடர் நஞ்சினும் கேடர்.

277. சீதைபால் மாதவன்போல் சென்றான் இராவணனுட்
கோதுகொண்டும் என்னே குமரேசா -- ஓதும்
புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
முக்கிற் கரியா ருடைத்து. (7)

இ-ள்

குமரேசா! அகத்தே கள்ளம் படிந்து புறத்தே நல்ல தவசி
போல் வந்து இராவணன் ஏன் சீதை முன் தீது புரிந்தான்?
எனின், குன்றி புறம் கண்டு அனையர் ஏனும் குன்றி முக்கின்
அகம் கரியார் உடைத்து என்க.

அவநிலையரை அறிய ஒரு கருவி இதில் மருவி வந்துளது.

குன்றி மணியைப் போல் புறத்தே செம்மையும் அகத்தே
கருமையு முடைய வஞ்ச வேடர்களை இவ்வுலகம் உடையது.

தூயவர் உருவில் தோன்றுகின்ற தீய மாய வேடரை நம்
பாடே; நர்பினால் மோசம் நேரும் ஆதலால் அவரை நீசரென
வெறுத்து விலகி விடுக. குன்றி என்றது குன்றி மணியை.
புறத்தே பெரும் பகுதி சிவப்பும் உச்சியில் சிறிது கறுப்பும்
உடையது. உருண்டையாய்க் குறுகிய சிறிய விதை ஆதலால்
குன்றி என் வந்தது. களஞ்சி அளவில் பொன்னை நிறுப்பதற்கு
ஒரு கருவியாய் இது மருவியுளது. குறிஞ்சி நிலத்தில் கொடி
களில் தோன்றுவது ஆதலால் வேடர் மகளிர் இதனை மாலையாக்
கோத்து மரபு முறையாய் அணிந்து கொள்ளுகின்றனர்.

வரையரசன் திருமடந்தை வனமுலைமேல்

மணிக்குன்றி வடமும் செங்கை

நிரைவளையும் புலிப்பல்லால் நிறந்திகழ்மங்

கலப்பூணும் நீல மேனி

விரையகிலின் நறுஞ்சாந்தும் விரித்ததழைப்

பூந்துகிலும் வேட மாதர்

நிரைநிரையே தனைச்சூழ நின்றவடி

வழகினுக்கு நிகர்வே றுண்டோ?

(பாரதம்)

பாமன் வேட வடிவங்கொண்டு பார்த்தன்பால் வர நேர்ந்த
போது பார்வதி வேடச்சியாய் வந்திருக்கும் கோலத்தை இங்கே
கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து உள்ளம் உருகி உவந்து நிற்கிறோம்.
குன்றி வடம் வனமுலைமேல் திகழ என்றது, கொண்ட வேடத்
தின் தனியான இனிய இனம் தெரிய நின்றது.

- குன்றியிற் சுழலும் கண்ணன். (புறம், 300)
 குன்றி கொள்ளும் இளையோள் (புறம், 340)
 குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை. (குறுந்தொகை, 1)
 குன்றியும் காமம் இல்லை. (சிந்தாமணி, 1963)
 குன்றிச் செங்கண் குயில். (பெருந்தொகை, 3, 6)
 குன்றி வெங்கட் குதிரை. (இராமா, இராவணவதை 33)
 குன்றிக் கணம்போல் சுழல்கண். (திருவிளை 5:30)
 குன்றி மாமணி. (சரபேந்திரம் 30)
 குன்றி குஞ்சம். (பிங்கலந்தை)

இவற்றுள் குன்றி குறித்துள்ளமை காண்க.

குன்றின் அணையாரும் குன்றுவர் குன்றுவ
 குன்றி அணைய செயின். (குறள், 965)

மலைபோல் பெரியவரும் குன்றி அளவு சிறுபிழை செய்யி
 னும் அவர் சிறுமையா யிழிவர் எனப் பின்னரும் இன்னவாறு
 குறித்துள்ளார். உருவில் சிறியது; இருவகை நிறங்களை யுடையது; இலக்கிய உவமை மருவியது என்பது தெரிய வந்தது.

அகம் கரிபார் = மனம் இருண்டிருப்பார். கருமைஇங்கே
 நீமைமேல் நின்றது. தவ வேடத்தால் செம்மையாளர் போல்
 வெளியே தோன்றினும் உள்ளே வஞ்சமும் சூதும் மருவித் தீய
 ஶாயிருப்பார். அவரைத் தூய தவர் என்று நம்பி மோசம் போக
 லாகாது. காவி தோய்ந்த சிவந்த ஆடை புனைந்துபற்று அற்றவர்
 போல் நடித்துப் பழிகேடுளைச் செய்யும் பாவகாரிகள் இப்பாரில்
 மேலியுள்ளனர். நல்ல தவமுடையார் என்று அவரைக் கருதி
 நெருங்கினால் அல்லல் விளைந்து விடும். அவரை யாதும் அணுகா
 மல் ஒதுங்கி எவ்வழியும் தோர்ந்து தெளிந்து உய்க.

மனம் தீயவர் மாயம் வேடம் மருவி மாதவர் போல் வந்து
 நியு புரிவர். இது இராவணன் பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்

ஶீதையின் பேரழகைக் கேள்வியுற்ற இராவணன் பேராசை
 மண்டி. நேரே பஞ்சவடிக்கு வந்தான். மாரீசனது மாய வேலை
 யால் இராமனைப் பிரித்தான். இலக்குவனும் பிரிந்தான். தழைக்

குடிசையில் தனியே யிருந்த கற்பாசிபால் இவன் காவாய் வா
நேர்ந்தான். முதிய தவசி போல் அதிசய நிலையில் மாய வேடம்
பூண்டான். வஞ்ச நெஞ்சனான இவன் களவு புரிய விழைவு
மீதுர்ந்து வந்த வினோத வித்தகநிலைகள் வியப்பு மிகவுடையன.

இனையவன் ஏகலும் இறவு பார்க்கின்ற
வளை எயிற்று இராவணன் வஞ்சம் முற்றுவான்
முனைவரித் தண்டொரு முன்று முப்பகைத்
தனையரி தவத்தவர் வடிவு தாங்கினான். (1)

ஊணிலன் ஆமென உலர்ந்த மேரியன்
சேணெறி வந்ததோர் வருத்தச் செய்கையன்
பாணியின் நடத்திடைப் படிக்கின் ருள்ளன
வீணையின் இசைபட வேதம் பாடுவான். (2)

பூப்பொதி அவிழ்ந்தன நடையன் பூதலம்
தீப்பொதிந் தாமென மிதிக்கும் செய்கையன்
காப்பரு நடுக்குறு காலன் கையினன்
முப்பெனும் பருவமும் முனிய முற்றினான். (3)

தாமரைக் கண்ணொடேர் தவத்தின் மாலையன்
ஆமையின் இருக்கையன் வளைந்த ஆக்கையன்
நாமநூல் மார்பினன் நணுகி னானரோ
தூமனத்து அருந்ததி இருந்த சூழல்வாய். (4)

(இராமா, சடாயுஉயிர் 20-23)

இவன் கொண்டுள்ள வேடத்தின் விசித்திர நிலைகளை வியந்து
காண்கிறோம். யாரும் ஐயுறாதபடி செய்யவன் போல் இவ்வெய்ய
வன் மேனி யிருப்பது கொடிய கரவின் நெடிய விரகாய் முண்டுள்
ளது. பொல்லாத காம நசை அகத்தே மண்டி யிருந்தும் நல்ல
தவசியாய்ப் புறத்தே தோன்றி யிருக்கிறான். கள்ள வேடனான
இவனது உள்ளத்தீமையை உணராமல் பெரிய மாதவன் என்றே
நம்பி சீதை பேதையாய் இவனை உபசரித்தாள். சிறிது போது
வஞ்ச உரைகள் ஆடியிருந்து முடிவில் அந்தப் பதிவிரதையை
இவன் கவர்ந்து சென்றான். மாய வஞ்சனான இவனது தீய வெஞ்
செயலை நோக்கி வானும் வையமும் வைது பழித்து வெய்யதுயர
மாய் நொந்து தவித்தன. அகத்தே கரிய தீயர் புறத்தே செவ்
விய தூயராய்த் தோன்றி வெவ்விய புலைக்கேடுகளை விரைந்து
கரந்து புரிவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது.

கள்ள வேடம் புனைந்து கரவுடன்
மெள்ள வந்தனன் வெய்யவன் செய்யவள்
உள்ளம் தூயளென் றோர்ந்தும் உணர்வின்றி
அள்ளி ஏகி அழிவினை மேவினான்

வேடம் கரந்து விரகு புரிவிடர்
வீடரிய தீய விடம்.

தீய நினைவினர் மாய வினையினர்.

278. பண்டுவலன் ஆசான் பணம்பறிக்கப் பொய்வேடம்
கொண்டுவந்தான் என்னை குமரேசா -- மண்டு
மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீர் ஆடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர். (8)

இ. ள்.

குமரேசா! ஒரு குருவின் பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ள
வலன் ஏன் கரவாய் ஒழுகினான்? எனின், மாசு மனத்தது ஆக
மாண்டார்நீர் ஆடி மறைந்து ஒழுகும் மாந்தர் பலர் என்க.

உள்ளத்தே மாசு படிந்திருக்க வெளியே நல்ல தவசிகள்
போல் தோன்றிக் கள்ளமாய்க் கரந்து ஒழுகி வருகிற மாந்தர்
பலர் உளர். வேடதாரிகளின் விரிவு தெரியப் பலர் என்றார்.

மாசு என்றது ஆசை வஞ்சம் முதலிய குற்றங்களை.

மாண்டார் என்றது மாட்சிமையுடைய தவசிகளை.

மாண்பு என்னும் பண்படியாய் இது பிறந்து வந்துளது.
சிந்தி சுந்தி தாய்ந்து உத்தம நிலையில் ஒளி மிகுந்து வருதலால்
ரிண்ட மாதவர் மாண்டார் என வந்தார். நீர் பலகால் முழுகி
கெறி நியமங்களோடு தவசிகள் ஒழுகி வருவர். விழுமிய அந்த
நீர்மைகள் தோய்ந்து பெரியமாதவர் போல் வெளியே தோன்
நிறும் உள்ளே மாசு படிந்திருப்பின் அவர் எள்ளல் இழிவுகளே
அடைவர். கள்ளம் எவ்வழியும் இழிவாய் அழிதூயரையே தரும்.

மனம் மாசு இன்றித் தூய்மை தோய்ந்து வரும் அளவே
மனிதன் மாண்புடையனாய்த் தேசமிகுந்து வருகிறான். தண்ணளி
நிறைந்த தவத்தின் தன்மையான நீர்மை உள்ளே யில்லாமல்
வெளியே நீர் ஆடி வருவதால் யாதொரு சீரும் அவற்கு ஆகாது.

முதுக்குறை விலாதவர் மொழியும் தெய்வநல்
நதிப்புனல் ஆடினும் நவையின் நீங்கலர்;
மதுக்குடம் பன்முறை வரம்பில் மாநதிப்
புதுப்புனல் ஆடினும் புனிதம் எய்துமோ? (1)

பொறிவழிப் புலன்செலாது அடக்கிப் புந்தியை
நிறைபரம் பொருளிடை நிறுத்து நின்மலர்
உறைவிடம் அல்லதை உள்ள தாங்கொலோ
எறிபுனல் தீர்த்தம்என்று இயம்பப் பட்டதே. (2)

உரைப்பரு மானத தீர்த்தம் ஒதிடில்
சுருக்கமில் ஞானநீர் தோய்தல் மற்றது
விருப்பொடு வெறுப்பென விளம்பப் பட்டதோர்
கருப்புகுத் திடுமலம் கழுவும் என்பவே. (3)

காசிகாண்டம், 6)

மனம் மாசு படிந்தவர் மாண்டார் போல் நீர் ஆடி வரினும்
அவர் மாண்பு அடையார். மதிக்கேடான அவர் இளிவே அடை
வர் என இது தெளிவுறுத்தியுளது. கள்ளுக்குடத்தைக் கங்கா
நதியில் கழுவினும் அது புனிதம் ஆகாது; உள்ளே மாசுடைய
வர் வெளியாசாரமாய் மினுக்கித்திரியினும் வெய்ய பழியேயாம்.

தீய புலன்களை அடக்கித் தூய பரம் பொருளைக் கருதுபவரே
புனிதமாதவர்; அகத்தே அத்தகைய மாட்சி யில்லாதவர் புறத்
தே எத்தகைய காட்சிகளை நீட்சிசெய்து தோன்றினும் தாழ்ச்சி
யேயுறுவர். உள்ளக் கரவு யாண்டும் உயிர்க்குத் தூயரே.

சிறந்த தவசிகளுடைய வேடத்தை இழிந்தவர் மேற்கொள்
ளுதல் ஈனமேயாம். மக்கள் அவரை நம்பி மதிமோசமாய்க் கெட
நேர்வர். அவ்வாறு கேடுகள் நேராதபடி எவ்வழியும் நாடி
ஆராய்ந்து கள்ளவேடதாரிகளைக் கடிந்து ஒழிப்பது அரசனது
கடமையாம்.

ஞானமில் லார்வேடம் பூண்டிந்த நாட்டிடை
ஈனமதே செய்து இரந்துண் டிருப் பினும்
ஆன நலம் கெடும் அப்புவி ஆதலால்
ஈனவர் வேடம் கழிப்பித்தல் இன்பமே. (திருமந்திரம்)

வஞ்ச வேடராய் மறைந்து ஒழுதவாரை அரசன் அறிந்து
விரைந்து ஒழிக்க வேண்டும் எனத் திருமூலர் இவ்வாறு
செவ்வையாய் வேந்து நீதியை விளக்கி உரைத்திருக்கிறார்.

தூய மாதவர் போல் கரவாய் வேடம் பூண்டு தீய கேடுகள் செய்பவர் யாண்டும் பலர் இவ் வுலகில் நீண்டு திரிகின்றார்.

இவ்வுண்மை வலன்பால் நேரே அறிய வந்தது.

சரிதம்.

இவன் மாரனேரி என்னும் ஊரிலிருந்தவன். இளமையிலிருந்தே மாயச்சூதுகளைப் பழகிவந்தவன். தன்பேச்சால் யாரையும் வரப் படுத்திக் காரியம் சாதிப்பவன். அனந்தானந்தகிரி என்பவன் பெரிய தவ யோகிபோல் நடித்துப் பலரிடமும் பொருளைக் கவர்ந்து வேடதாரியாய் ஒழுகி வருவதை இவன் கூடமாய் அறிந்தான். அதிவிநயமாய்ச் சென்று அவனிடம் இவன் சீடனாய்ச் சேர்ந்தான். வஞ்சமாய்க் கவர்ந்த பொருள்களை எல்லாம் தங்க உருண்டைகளாக்கித்தனது யோகதண்டத்துள் அவன் ஒளித்து வைத்திருந்தான். அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளவே கரவாய் அணுகி இவன் உறவாய் ஒழுகினான். தன்னை முழுதும் நம்பும் படியான வழி வகைகளை இவன் வெளியே தெளிவாச் செய்து வந்தான். இருவரும் ஒரு சிறிய ஊருள் புகுந்தனர். கருதிய கருமங்களை முடித்து அயலே போயினர். அவ்வாறு போகும் பொழுது தனது தலையிலிருந்த ஒரு துரும்பைக் கையில் எடுத்து ஆசானிடம் காட்டிக் “குருநாதா! நான்பெரிய பிழை செய்து விட்டேனே” என்று இவன் மறுகி நின்றான். அவர் வெருவி வினவினார்:

குரு: என்ன அது?

சீடன்: பிறர் விட்டின் ஒலைத் துரும்பு என் தலையில் ஒட்டி வந்து விட்டதே! இனிமேல் நான் என்ன செய்வேன்?

குரு: அதனால் என்ன? வேண்டும் என்று மனமாய் நீ திருடவில்லை; ஆதலால் இது குற்றமாகாது.

சீடன்: மாதவ மணியே! இது கொடிய தீதே.

குரு: இது யாதும் தீது ஆகாது.

சீடன்: அறியாமல் நேர்ந்தாலும் இது பெரிய கேடே சாயி!

குரு: நீ என்ன செய்ய எண்ணுகிறாய்?

சீடன்: ஐயோ! பிறர்பொருள் யாதொன்றே ஆயினும் பைய அணுவெனினும் பாதகமே -- வெய்ய

1328 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நரக துயரம் நலிய வருமே
பரகதிஎற் கில்லை பழி.

இப்படிப் பதறி யொழிந்து விழிநீர் சொரிந்து அழுதான். பின்பு அத் துரும்பைக் கொண்டுபோய் முன்பு இருந்த வீட்டில்எறிந்து விட்டு விரைந்து மீண்டு வந்து ஆசானை வணங்கிப் பாசாங்கு செய்து நின்றான். இவனது நிலைமையை வெளியே அறிந்ததும் அவன் நெஞ்சம் வியந்தான். அன்று முதல் இவனை முழுதும் நம்பினான். தனது தண்டு கமண்டலங்களைத் தாராளமாய் இவனி டம் தந்து வந்தான். காலம் கருதிக் கரவா யிருந்த இவன் ஒரு நாள் இரவு அதனைக் கவர்ந்து கொண்டு விரைந்து மறைந்து போனான். போகவே யோகி போல் நடித்து வந்த அவன் பொருள் போயதே என்று மருளாய் மறுகி ஏங்கி மன முடைந்து மாய்ந்தான்.

பிறர்மனைத் துரும்பு கொள்ளான் பெரியவன் பொருள்கைக் கொண்டு திறமுடன் மறைந்து போனான் தேடிய பொன்கள் யாவும் மறைவுற நேர்ந்ததென்று மறுகி அவ் வஞ்சன் மாண்டான் அறவியல் ஒருவி நின்றார் அழிதுயர் அடைவர் அன்றே.

உள்ளம் கரவாய்க் கள்ள வேடங்கள் கொண்டு திரிபவர் முடிவில் எள்ளலடைந்து இழிந்து அழிந்து ஒழிகின்றார். மனத்தில் மாசுடையவர் புறத்தே உயர்ந்த தவக் கோலங்கள் பூண்டு நாட்டு மக்களை வஞ்சித்து யாண்டும் புலைக் கேடுகள் புரிவர் என்பதை உலகம் அறிய இவர் தெளிவுறுத்தி நின்றார்.

நெஞ்சம் அவமாய் நெடுந்தவன்போல் தோன்றுதல்
வஞ்சம் பழியே வசை.

மாசு படியாமல் தேசு படிந்து வாழுக.

279. கண்டமான் நல்லதென்ற காசுத்தன் பின்செயலால்
கொண்டனன்தீ தென்றேன் குமரேசா -- மிண்டும்
கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலால் கொளல். (9)

இ. ள்.

குமரேசா! தான் கண்ட மானை நல்லது என்ற இராமன் பின்பு ஏன்செயலால் தீயது எனத் தெரிந்தான்? எனின், கணைகொடிது

யாழ்கோடு செவ்விது ஆங்கு அன்ன விளைபடு பாலால் கொளல்
என்க. வஞ்சகரை நெஞ்சு அறிய இது நேரே விளக்கி யுளது.

வடிவில் நேர்மையான அம்பு செயலில் கொடியது; கோண
மான யாழ் இனிப இசையை யுடையது; அது போல் செயல்
வகையால் எதையும் தெளிக; தொற்றத்தில் உபாறாதே என்பதாம்.

கணை செவ்விது கொடிது ஆங்கு, யாழ் கோடு செவ்விது
அன்ன எனக் கூட்டிக்காணுக. கொளல் உடன்பாட்டு விடங்கோள்.

கணை = வில்லில் வைத்து எய்யும் அம்பு. கணித்ததைக் கடிது
பாய்ந்து அடிப்பது கணை என அமைந்தது. வடிவமும் செயலும்
கொடிது ஓர்ந்து உணரக் கணையும் யாமும் ஈண்டு இணைந்து வந்து
ள்ளன. செம்மையுள் வெம்மையும், கொடுமையுள் இனிமையும்
மறைந்திருக்கின்றன. அந்த இருப்புகள் செயலால் வெளிப்படு
கின்றன. தவ வேடங்களில் மறைந்து கொண்டு அவகேடுகள்
செய்பவரை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியா; அவர் சளுடைய
செயல் இயல்களைக் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து ஆராய்ந்து தேர்ந்து
தெளிந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

கணை, கொடிய கொலைக்கருவி.

யாழ், இனிய இசைக்கருவி.

இரண்டும் மாறுபட்ட உருவங்களை யுடையன. யாதும்
கோண வின்றி நேராயிருப்பது கணை; வக்கிரமாய் வளைந்து
நெளிந்து முடங்கி மடங்கி யாழ் வீழ்வாய் விளங்கியிருக்கும்.

நேர்மையான நர்மையாளர் போல் சிறந்த தவவேடம்
தாங்கிச் சிலர் உயர்ந்து தோன்றினும் அகத்தே தீயமாய் அவ
கேடு செய்வர்; அவர்க்குக் கணை இணை உவமையாய் வந்தது.

உழவு முதலிய தொழில்களைச் செய்து இல்லற வாசிகளா
யுள்ளவர் காடு முரடாய் வெளியே காணப்படினும் சூது வாத
யாதும் இன்றி எவ்வழியும் இனியராய் யார்க்கும் இதமே புரிவர்.
அவர்க்கு யாழ் ஒட்பாம். தன்மையால் தகவு காணுக.

செயல் வழியே எவரும் உயர்வா மதிக்கப் படுகின்றார்.

“ஆகைப் பார்த்தால் அழகு; வேலையைப் பார்த்தால் இழவு”

என்பது பழமொழி. வெளி யுருவில் மயங்கலாகாத; வினையின் அளவே மதிப்பு என்பதை இது நயமா விளக்கியுள்ளது.

வினை வழி ஒருவன் நிலைமையை அறிதல் விவேகமாம்; அன்றி வேறான, பினை வழி நாடல் பேதைமையாகும் என்பது தெரிய வந்தது. குறிப்பறிவு சிறப்பு மிகவுடையது.

உண்மையான தவசிகளையும் வஞ்சப் போலிகளையும் தெளிவாய் அறிதற்கு அவருடைய செயல் வகைகளை உரியகருவிகளா மருவியுள்ளன. அவற்றால் அவரை அறிப வேண்டும்.

துறந்தார் துறந்திலர் என்றறிய லாகும்
துறந்தவர் கொண்டொழுகும் வேடம்-- துறந்தவர்
கொள்ப கொடுப்பவற்றால் காணலாம் மற்றவர்
உள்ளம் கிடந்த வகை. (அறநெறிச்சாரம்)

மெய்யான துறவியையும், பொய்ப்பான கரவரையும் தெளிவாய்த் தெரிதற்குச் சரிபான கட்டளைக் கல்லை இது காட்டியுள்ளது. வினைபடு பாலால் வேடதாரிகளை நேரே காணலாகும்.

வேடம் மாறிய பேர்களை அறியவே வேண்டினால் மகனேகேள் கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சீலங்களுக்குள் ஆயந்து அறியாமல் ஓடியும் குதித் தும் தலை கீழ் நின்றும் உயர்ந்தகம் பத்தேறி ஆடியும் பல கருமங்கள் செய்யினும் அவருண்மை தெரியாதே. (கைவல்லியம்)

குணம் செயல்களின் குறிகளைக் கொண்டுதான் வேட மாறிய பேர்களை அறிய வேண்டும் என இதுவும் தூண்டியுள்ளது.

போர்த்தும் உரிந்திட்டும் பூசியும் நீட்டியும்
ஓர்த்தொரு பால்மறைத் துண்பான்மேய்-- ஓர்த்த
அறமாமேல் சொற்பொறுக்க அன்றேல் கலிக்கண்
துறவறம்பொய் இல்லறமே மெய். (சிறுபஞ்சம், 66)

சடை முடி முதலிய தவவேடங்களைத் தரித்திருப்பினும் பிறர்கூறும் கடுஞ்சொற்களைப் பொறுக்கவில்லை யானால் அது தவம் ஆகாது என இது குறித்துள்ளது. பொறுமை நேர்மை முதலிய அருமை நீர்மைகளை யுடையவரே தவசிகளாவர்.

வேடப் பகட்டால் உயர்ந்தவர் போல் வெளியே மயக்கினும் வஞ்ச நெஞ்சரை அவர் செயலால் நன்கு அறியலாம்.

இவ் வுண்மை மாரீசன் பால் நேரே தெரிய நின்றது.

சரிதம்

மாய வஞ்சமான இவன் அழகான ஒரு மான் வடிவம் கொண்டு சீதை எதிரே பொய் உலாவி நின்றான். அத் தேவி இதனைப் பிடித்துத் தரும் படி நாயகனை வேண்டினாள். இராமன் பிடிக்க முயன்றான். இலக்குவன் தடுத்தான். இளையவன் தடுத்தும் கேளாமல் இவ்வுழையை அவ்வீரன் பற்றத் தொடர்ந்தான். இது வஞ்சாய் நடித்து ஓடி அந்த அஞ்சன வண்ணனை நெடுநூரம் கடத்திக் கடுங்காவுடன் கடுத்துச் சென்றது.

குன்றிடை இவரும் மேகக் குழுவிடைக் குதிக்கும் சடாச் சென்றிடின் அகலும் தாழின் தீண்டலாம் தகைமைத் தாகும் நின்றதே போல நீங்கும் நிதிவழி நேயம் நீட்டும் மன்றலங் கோதை மாதர் மனம்எனப் போயிற்று அம்மா!

இது போயிருக்கும் போக்கையும் நோக்கையும் இதில் கூர்ந்து நோக்கி நிலைகளை ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம். உமைக்குறிப்பால் இதன் உள்ளக் கரவு தெளிவா வெளியாய் நின்றது. மாய மானை மாய மகளிருடன் நேர்வைத்தது, ஒரு தூய மேகையை யும் மயக்கி யிருக்கும் நீய கொடுமை தெரிய. இன்னவாறு இன்னல் புரிந்து நன்னயமாய் இப் பொன் மான் ஏய்த்துப் போகவே முடிவில் யுகமாய் அவ்விவேகி ஓர்ந்து தேர்ந்தான். காயம் வேருகிச் செய்யும் கருமம் வேருகிற் றன்றே ஏயுமே என்னின் முன்னம் எண்ணமே இளவற்கு உண்டே ஆயுமேல் உறுதல் செல்லாம் அரக்கரா னவர்கள் செய்த மாயமே ஆயதே நான் வருந்தியது என்றான் வள்ளல்.

(இராமா, மாரீசன்)

அழகான இனிய உருவமாய் நேரே தோன்றியது; செய்யும் செயலோ கொடிய தீமையா யுள்ளது; ஆகவே இது இராட்சச மாயமே என்று துணிந்து அவ்வீரன் விரைந்து அம்பு தொடுத்து அடித்து வீழ்த்தினான். மாரீசன் துடித்து மாய்ந்தான். அகந்தை கள்ளம் படிந்து புறத்தீத கனை போல் செவ்விதாய்த் தோன்றினான்; செயலால் கொடுமை காட்டவே அவ் வீர வில்லியின் வெற்றிக் கணையால் செத்து வீழ்ந்தான். நெஞ்சம் கரவாய் வஞ்ச வடிவம் மருவி வரினும் வினைபடு பாலால் உண்மை வெளியாம் என்பதை இவன் தெளிவாக அன்று விளக்கி நின்றான்.

உருவில் மருளா துரைசெயலால் ஓர்ந்து
தேரிக் கரவரைத் தேர்ந்து.

ஆய செயலால் மாயம் அறிக

— — —

280. பண்டுதவ வேடமொன்றும் பற்றார் சகநேசர்
கொண்டார் உயர்வேன் குமரேசா---முண்டம்
மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வலகம்
பழித்த தொழித்து விடின. (10)

இ. ள்.

குமரேசா! சடை முடி முதலிய புறவேடம் யாதும் கொள்ளாமல்
சகநேசர் ஏன் உயர் மகிமை அடைந்தார்? எனின், உலகம் பழித்
தது ஒழித்து விடின மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா என்க.

உயர்ந்தோர் பழித்துள்ள குற்றங்களை நீக்கிவிடின தலை
மயிரை மழுங்கச் சிரைத்தலும் சடையா நீட்டி வளர்த்தலும்
வேண்டா. மனத்தைப் புனிதமாக்கலை மாதவமாம்.

உலகப் பற்றுக்களை விட்டு எல்லா வற்றையும் துறந்து
போன துறவிகளுக்கு உரிய அடையாளங்களாகச் சில தொடர்ந்
திருக்கின்றன. மொட்டையடித்தல் காவிலேட்டி கட்டுதல்
சடை முடித்தல் முதலியன துறவின் அறிகுறிகளாயுள்ளன.

மழித்தல் நீட்டல் என்ற வினைக்குறிப்பால் தலைமயிர்
இங்கே தெரியவந்தது. உயிரைப் புனிதமாக்கப் போற்றி உயர்வாழ்
உய்ப்பவர் ஆதலால் மயிரைப் பேணாமல் மாற்ற நேர்ந்தனர்.

ஒட்டத் துடைத்து மொட்டையடிப்பதே முதலில் தோன்றி
யது; ஆகவே அது முந்துற நின்றது. கத்தியால் சிரைத்தால்
மீண்டும் முளைத்துவரும் என்று கருதித் தலைமயிர்களை ஒவ்
வொன்றாகப் பறித்து எறிவது சமணத் துறவிகளின் வழக்க
மாயது. மயிர் ஒழியத் துயர் ஒழியும் என்பர்.

மணியியல் சீப்பிடச் சிவக்கும் வாணுதல்
அணியிரும் கூந்தலை ஓளவை மார்கன்தாம்
பணிவிலர் பறித்தனர் பரமன் சொன்ன நூல்
துணி பொருள் சிந்தியாத் துறத்தல் மேயினார்.

(சீவகசிந்தாமணி)

அமணநுள் துறவுற நேர்ந்த மகளிரும் தலை மயிரைப் பறித்து விடுவர் என்பதை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம்.

“ தவம் என்று பாயிடுக்கிக் தலைபறித்து நின்றுண்ணும்”

சமணத்தவர் தலைமயிர் பறித்தலை அப்பர் இப்படிக் குறித்திருக்கிறார். குறிப்பு கூர்ந்து உணர வரியது.

மொட்டைத் துறவி, சடைச்சந்தியாசி என்னும் வழக்கு அவரது வடிவ வேடங்களை விளக்கியுள்ளது. நாட்டு வாழ்க்கையைத் துறந்து போய்க் காட்டு வாசிகளாயிருத்தலால் தலை மயிரைச் செம்மையாக அவர் பேண இயலாது; ஆகவே சடைமுடியாய் அது படிய நேர்ந்தது. நேரவே நெடிதாய் நீண்டு நின்றது.

தொடையமை நெடுமழைத் தொங்க லாமெனக் கடைகுழன்று இடை நெரி கரிய குஞ்சியைச் சடைஎனப் புனைந்திலன் என்னின் தையலார் உடையுயிர் யாவையும் உடையுமால் என்றான்.

(இராமாயணம்)

வனவாச காலத்தில் இராமனது சிகை சடை முடியாய் பிடைந்திருந்ததைக் கண்டு சூர்ப்பகை இவ்வாறு வியந்திருக்கிறான். இந்த அழகிய மயிர் தைலம் தோய்ந்து எழிலேராடு விளங்குமானால் தையலாருடைய உயிரும் உடையும் உடையுமீ என்றுமையல்மீ தூர்ந்து அவன் மறகி யுள்ளான். அந்தக் குஞ்சி அழகையும் அவளது நெஞ்சின் விழைவையும் எழிலொழுக எழுதிக் காட்டியுள்ள இக் கவியின் சுவையைக் கருதி நுகர்பவர் அறிவின் அரிய இனிய இன்ப நலங்களைப் பருகி மகிழ்வார்.

துறவு தவங்களின் உறவுகளாயுள்ள முண்டிதமும் சடை முடியும் உண்மை நெறியாளர்க்கே உரியன. அவற்றை வெளி வேடமாகக் கொண்டு வஞ்சிக்க நேரின் அவர் இளிகேடராவர்.

சென்னிஓர் பனங்காய் போல முண்டித்துச்

சீடர்பற் பலர்கள்பின் செல்லச்

சன்னியா சங்கொண்டு அழல்மழுக் குறிகொள்

தண்டொடு கமண்டலம் தாங்கி

மன்னியா தரிப்போர் மனைதொறும் புகுந்து

வயிறுசாண் வளர்த்தற்கு வகையாய்

1334 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உன்னியூர் தொறும்போய் மடந்தொறும் குடிகொண்டு
ஒண்துகில் காவிதோய்த் துடுத்தே. (1)

உற்றுப் நிததத் துட்பொருள் தன்னை
உணர்வுறுது ஒருவருக்கு ஒருவர்
கற்றறி வோதி அத்துவீ தம்தாம்
கழறுவார் போன்று கண்தெரியா
மற்றொரு குருடர் குருடருக்கு உரைக்கும்
வழி எனச் சொற்றுரை மயங்கித்
தெற்றுரை செய்து தியக்கமுற்று ஏதும்
தெளிவுறு தீர்ர்கள் இத் திரளால். (2)

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

மொட்டைத் தலையராய் வேடம் தரித்துப் பட்டிகளாய்ப்
படிற்றொழுக்கம் புரியும் வஞ்சகரை இவை வரைந்து காட்டியிருக்
கின்றன. போலி வேடகாரிகளின் புன்மைகள் கேலிக் கூத்து
களாய்க் கிளர்ந்து பாண்டும் நீண்டு வளர்ந்துள்ளன.

தண்டைப் பிடித்தசில சிகையைத் தரித்த சில
சடையைப் பரித்த சிலவே
முண்டித்து விட்டசில முடியைப் பறித்தசில
முசுவில் பொறித்த சில பேய். (1)

அலைகெட் டிராதுபல தலைகெட்ட நூல்பழகி
அதுமுக்கிய மாக மிகவே
கலைகற்ற பேய்களொடு சிலுகிட்டு உலாவுவன
கரையற்ற பேய்கள் உளவே. (2)

(அஞ்ஞவதை)

தவசிகள் தூறிகள் என்று பிலுக்கி முண்டிதம் சடைமுடி
முதலிய வேடங்களைப் பூண்டு இவ்வுலகம் ஆகிய காட்டிலே சில
பேய்கள் உலாவித் திரிகின்றன எனத் தத்துவராயர் இவ்வாறு
வித்தகமாய் விளக்கியுள்ளார். தூய தவவொழுக்கம் அகத்தே
யில்லாமல் புறத்தே மாய சாலங்களை விளைத்து மக்களை
வஞ்சித்து வருதலால் தீய பிசாசுகள் என நோர்ந்தார்.

நெடுக்கல் குறுக்கல் துறைநீர்நீ டாடல்
வடுத்தீர் பகல்வா யுறையே-- வடுத்தீரா

வாகும்அந் நான்கொழித் தைந்தடக்கு வாணகின்
வேகும்பம் வேண்டான் விடும். (சிறுபஞ்சமூலம்)

மழித்தல் நீட்டல் முகலிப வேடங்களை ஒழித்து ஐம்புலன்
களை அடக்கி நெறியே ஒருவன் ஒழுகுவனாயின் அவன் பிறவி
நீர்ந்து பேரின்பம் பெறுவான் எனக் காரியாசான் இவ்வாறு
கூறியுள்ளார். விடின வேண்டா என்ற இக் குறளை அடியொற்றி
வேண்டான் விடும் என இதில் வந்துளது. கபட வஞ்சகரே
கள்ள வேடங்களை வெளிபே கொள்ள நேர்கின்றனர்.

பழியான புலைகள் படியாகிருப்பதே விழுமிய தவம்; அத்
தகைய மெய்த் தவத்தை யுடையவர்க்கு எத்தகைய வேடமும்
புறத்தே வேண்டுவதில்லை. எவ்வழியும் அவர் தவ்விய நிலையின
பாய்ச் சிறந்து சீர்மை நீர்மைகளாடு உயர்ந்து திகழ்கின்றார்.

அழித்தபடி படைத்துவினை யாடு வாணை

ஆலவா யானையடல் அரிமான் ஏற்றைக்

கிழித்தவதள் உடுத்துவெள்ளி மன்றுள் ஆடும்

கேடிலியைத் தொழுதிருக்கக் கிடைத்த மேலோர்

பழித்தலும்வாழ்த் தலும்எறிவாட் படையும் சாந்தும்

பாத்திரப்பால் அடிசிலும்கை வார்த்த கூழும்

மழித்தலும் நீட்டலும் தமர்சூழ் வளமை நாடும்

வறுங்காடும் ஒருபடித்தாய் மதிப்பர் தாமே.

(மதுரைப் பதிற்றுப்பத்து, 48)

உலகம் பழித்ததை ஒழித்து மெய்யான பரம் பொருளைப் பற்றி
நிற்பவர் மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டார் எனப் பரஞ்சோதி
முனிவர் இவ்வாறு பாடியுள்ளார். இந்த அருமைத் திருக்குறள்
அவருடைய உள்ளத்தில் புகுந்திருந்து இவ்வண்ணம் ஒளி
பெற்று வெளிவந்துளது. குற்றங்கள் நீங்கிக் குணங்கள் ஒங்கி
வரின் அவர் உயர்ந்த மேலோராய் ஒளிமிகுந்து திகழ்கின்றார்.
உயிர் தூய்மையாய் இறைவன் அருளை அடைவதே பிறவியின்
பயனும். அப்பேற்றைத் தரும் அளவு தவம் ஏற்றம் பெற்று
வருகிறது. உள்ளம் புனிதமுறின் உயிர் உயர்வுறுகிறது.

கொடியவரை வனத்திருந்து நோற்கி னும்தோட்

கொற்றவரை ஒத்தவரைத் துறந்து போகிப்

படியவரை மருட்டுதவ வேடம் தாங்கிப்

படிமுழுதும் உலாவுகினும் மறைகள் எல்லாம்
முடியவரை யறுத்துணர்ந்து புகலி னும் தீ
முளரிமலர்க் கரத்தெடுத்த வெங்கை வாணர்
அடியவரை வழத்தியவர் அடிகள் சூடா
அவலரை ஓர் பொருளாக அறிகி லோமே.

(திருவெங்கைக் கலம்பகம்)

மலை வன்ங்களிலிருந்து தவம் புரிந்து வருவன எல்லாம்
பரமன் உறவை உறவே; இந்த உறுதி நலனை அடைந்து
கொண்டவரே உண்மையான உயர்ந்த தவசிகள்; அது இல்லை
யானால் உலகத்தவரை மருட்கீன்ற தவ வேடம் தாங்கி உலாவு
வதும் வீணையாம் என இது விளக்கியுளது.

உள்ளத் தூய்மையே எவ்வழியும் நல்ல தவம்.

இது சகநேசர்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் சேரமன்னர் மரபினர். சிறந்த சீலம் உள்ளவர். எல்லாருள்
இன்புற இவர் அன்பு புரிந்து வந்தார். ஈசன்பால் பேரன்புடைய
இவர்பால் யாவரும் நேசம் காந்து வந்தமையால் சக நேசர் என
நேர்ந்தார். அரசு திருவினராயிருந்தும் துறவு நெறியிலேயே
இவர் உறவு கொண்டு வந்தார். நித்திய அநித்திய நிலைகளை
உய்த்துணர்ந்து சித்த சுத்தி தோய்ந்து உத்தம சீலராய் ஒழுக்கி
வந்த இவரது விழுமிய நீர்மைகளை விபந்து தந்தவஞானிகளும்
புகழ்ந்து வந்தனர். இவருடைய புனித வாழ்வு ஞானமணம்
கமழ்ந்து நலம் பல கனிந்து நாளும் ஒளி வீசி வந்தது.

உலகின் இயல்பும் அரசியல்பும் உறுதியல்ல என உணர்வார்
புலரி எழுந்து புனல்முழ்கிப் புனித வெண்ணீற்றினும் முழ்கி
நிலவு திருநந் தனவனத்து நீடும் பணிகள் பலசெய்து
மலரு முகையும் கொணர்ந்து திருமாலசாத்தமகிழ்ந்தமைத்து.

மண்மேல் சைவ நெறிவாழ வளர்ந்து முன்னை வழியன்பால்
கண்மேல் விளங்கு நெற்றியினார் கழலே பேணும் கருத்தினராய்
உண்மே வியஅன் பினராகி உரிமை அரசர் தொழில் புரியார்
தெண்ணீர் முடியார் திருவஞ்சைக் களத்தில் திருத்தொண்டே

[புரிவார்.

உலகு புரக்கும் கொடைவளவர் உரிமைச் செழியர் உடன்கூட
நிலவு பெருமுகக் கோக்களாய் நீதி மனுநூல் நெறிநடத்தி
அலகில் அரசர்திறைகொணர அகத்தும் புறத்தும்பகையறுத்து
மலருந் திருநீற் றொளிவளர மறைகள் வளர மண்ணளிப்பார்.
(பெரிய புராணம்)

சாந்த சீலராய்ப் புண்ணிய நீர்மைகள் பொலிந்து இன்ன
வாறு ஒழுகி வந்த இவரை மாந்தர் எல்லாரும் வேந்தர் பெரு
மான் என்று தொழுது துதித்து உழுவலன்போடு போற்றி
வந்தனர். அருந்தவர்களும் பெருந்தவர் என இவரைப் பேணி
நின்றனர். சடை முடி முதலிய தவ வேடங்கள் யாதும் சொள்
ளாமலே உயர்தவ ஞானி என இவர் ஒளி மிகுந்து விளங்கினார்.
உலகம் பழித்ததை ஒழித்துவிடின் மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்
டா என்பதை மாதவர் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார். அகத்தும்
புறத்தும் பகை அறுத்து என்று குறித்துள்ளமையால் இவரது
நிலைமை தலைமை முதலிய புனித நீர்மைகளை இனிது அறிந்து
கொள்கிறோம். வெளிவேடங்கள் யாதும் கொள்ளாமலே ஒளி
மிகுந்து உயர்ந்த தவசியாய் இவர் விளங்கியுள்ளார்.

மாசற்ற உள்ளமே மாதவம் இல்லையேல்
ஆசற்ற தாகும் அது.

மனம் தூயனாய் மாண்புறுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

வஞ்ச மனத்தானைப் பஞ்ச பூதங்களும் நகும்.
உள்ளம் பிழையுறின் உயர்நிலை ஒழியும்.
போலி நிலை புலையே புரியும்.
அல்லவை செய்தால் அல்லலேயாம்.
கூடா ஒழுக்கம் கேடே தரும்.
வஞ்சித்து வாழ்வார் வசையா யிழிவர்.
அகம் தீயதேல் யாவும் தீமையாம்.
மனம் மாசுறின் மாண்பு குன்றும்.
செம்மை யுடையார் நன்மை யுடையார்.
பழி படியாதவரே விழுமிய மேலோர்.

28-வது கூடாவொழுக்கம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது அதிகாரம்

க ள் ள ா மை.

அஃதாவது பிறருடைய பொருளைக் கரவாய்க் கவர்ந்து கொள்ளாமை. உள்ளம் கபடமாய்க் கள்ள வேடம் பூண்டு மக்களை வஞ்சிக்கலாகாது என்று முன்னம் உரைத்தார். இதில் களவு என்னும் தீமையை எவ்வழியும் யாதும் செய்யலாகாது என உணர்த்துகின்றார். வஞ்சக் கரவும் நெஞ்சக் களவும் நஞ்சக் களாய் உயிரைத் துயர் உறுத்தும் ஆதலால் இவற்றை யாண்டும் அஞ்சி ஒழிக்க வேண்டும் என அறிவுநலனை அருளியுள்ளார்.

281. கற்ற கலையின் களவானும் கன்னனிகழ்

குற்றமுற்றான் என்னே குமரேசா—எற்றானும்

எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனைத்தொன்றும்

கள்ளாமை காக்கதன் நெஞ்சு.

(1)

இ-ள்

குமரேசா! கல்வியைக் கள்ளமாய்க் கற்க நேர்ந்த கன்னன் ஏன் எள்ளல் அடைந்தான்? எனின், எள்ளாமை வேண்டுவான் என்பான் எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமை தன் நெஞ்சு காக்க என்க. நெஞ்சக் காப்பு நேரே தெரிய வந்தது.

இது, களவைக் கருதாதே என்கின்றது.

தன்னை எவரும் இகழாதிருக்க விரும்புகின்றவன் எதையும் கரவாய்க் கொள்ளாமல் தன் உள்ளத்தைக் காக்க வேண்டும்.

எள்ளல் = இகழ்ச்சி. எள்ளாமை = இகழ்ந்து கூறுமை.

கள்ளல் = பிறர்பொருளைக் கரவாய்க் கவர்தல்.

கள்ளாமை = களவைக் கருதாமை.

எதிர்மறைத் தொழில் பெயர்களால் குறித்தது ஏன்? எனின், இவை வெறுத்து விலக்க வுரியன என்பதை நுனித்து அறிய. குறிப்பு மொழிகள் கூரிய உணர்வு நலன்களுடையன.

களவை ஒருவன் கருதிய பொழுதே இளிவு அவனை மரு விக்க கொள்கிறது. அவ் விளைவு முதலில் இனமாய் உணரவந்தது.

தன்னை இகழ்ந்து பேசுவதை எந்த மனிதனும் விரும்பான். புகழ்ந்து கூற வேண்டும் என்றே யாவரும் யாண்டும் ஆவலோடு விரும்புகின்றனர். எள்ளுதலை எள்ளி வெறுக்கும் மனிதன் கள்ளுதலை உள்ளி உவத்தல் இழி மருளான கழி மடமையாம்.

“களவு அழகைக் கெடுக்கும்”

என்பது பழமொழி வழக்காய் வந்துள்ளது. மனிதனுடைய உயர்நலன்களையெல்லாம் பாழாக்கி இழிபழிகளை விளைத்துக் களவு அவனை ஈனனாக்கி விடும் என்பதை இந்த முதுமொழி மதிதெளிய நன்கு விளக்கி யுள்ளது.

வஞ்சமாய்க் கரந்து செய்வது ஆதலால் களவைக் கருதிய பொழுதே அந்த நெஞ்சம் நீசமா யிழிகிறது. இழியவே அந்த மனிதன் உயிர் இருந்தும் செத்தவனாய் அழி துயரங்களை அடைகிறான். களவு புக இழவுகள் யாவும் புகுகின்றன.

கரப்புக் கட்டல் பட்டிமை சோர்வு

கயவு படிறு கரவடம் களவு.

(பிங்கலந்தை)

களவுக்கு நேர்ந்துள்ள இந்தப் பெயர்களால் அதன் புலை நிலைகளை நன்கு ஓர்ந்து கொள்ளலாம். கள்வன் திருடன் கயவன் சோரன் என்று சொன்னால் எவனும் சகியான். இழிவான ஈனம் என்று இவ்வாறு உணருகின்றவன் மதிக்கேடனாய் மானம் இன்றிக் களவு செய்ய நேர்கின்றான்.

அவல ஆசையால் அறிவு பாழாகின்றது; ஆகவே வெறியனாய்க் களவில் இழிகின்றான்; இழியவே கள்ளன் என்று பழிபாட்டு எள்ளல் அடைந்து அல்லலுறுகிறான். தன் உயிர்க்கு நல்லதை நாடுகின்றவன் பொல்லாத புலையான களவை மறந்தும் நினையான். கள்ளம் படியவே கடுந்துயர்கள் படுகின்றன.

கள்ளாமை வேண்டும் கடிய வருதலால்

தள்ளாமை வேண்டும் தகுதி யுடையன

நள்ளாமை வேண்டும் சிறியாரோடு யார்மாட்டும்

கொள்ளாமை வேண்டும் பகை.

(நான்மணி, 88)

களவால் கொடிய துயரங்கள் கடிது வருதலால் அதனைச் சிறிதும் கருதலாகாது என விளம்பிநாகனார் இங்ஙனம் விளம்பி வருகிறார். எள்ளல் இளிவுகளோடு அல்லல்களை ஒல்லையில்

1340 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வினேவித்தலால் கள்ளாமை வேண்டும் எனத் தள்ளவுரிய
பொல்லாததை எல்லாவற்றினும் முதலில் குறித்தார்.

கள்ளன்மின் களவாயின யாவையும்
கொள்ளன்மின் கொலை கூடி வரும்அறம்
எள்ளன்மின் இலரென்று எண்ணி யாரையும்
நள்ளன்மிற்பிறர் பெண்ணொடு நண்ணன்மின்.

(வனையாபதி)

களவாயின யாவையும் கள்ளாது ஒழிக என இது உணர்த்
தியுளது. எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமை காக்க என்றதனோடு
இதனை இணைத்து எண்ணி இனம் உணர வேண்டும்.

எண்ணங்களின் வண்ணமாகவே மனிதனுடைய வாழ்வு
உருவாகி வருகிறது. நல்ல நினைவுகளோடு பழகி வருபவன் நல்
லவனாய் வருகிறான்; பொல்லாத சிந்தனைகளால் புலைப்பட்டு
இழிகிறான். நினைவின் வழியே நிலைமைகள் விரிகின்றன.

களவு மிகவும் இழிவானது; தன்னைத் தொட்டவனைக்
கெட்டவனாகக் கேடுகள் விளைத்து விடும். தாழ்வான கீழ் மக்
களும் கள்ளன் என்றால் உள்ளம் பொறார்; எதிர்த்து எள்ளி
இகழுவார். இழி பழிகளோடு அழி துயரங்களையும் விளைத்து
வருதலால் களவு கொடிய பாதகம் எனக் கடிய நின்றது.

கிளரும்எரி விடமெழுதல் விழுதல்முத லாய
அளவிலரு நரகில்வரு நவைபலவும் அஞ்சின்
உளமொழிமெய் நெறியொழுகி யுறுபொருள் சிதைக்கும்
களவுவிழை வொழிதல்கட கைக்கல்நனி நன்றே.

(சாந்தியம்)

அல்லலான நரக துயரங்களைக் களவு நல்கும்; நஞ்சு தீ என
அதனை அஞ்சுக; யாதும் நெஞ்சு புகாதபடி காத்துக் கொள்க;
அக் காப்பு ஒன்றே உன் உயிர் துயர் நீங்கி உயர்ந்து வாழ வழி
யாம் எனத் தெளிவேராடு இது வரைந்து உரைத்துள்ளது.

தன் நெஞ்சு காக்க.

மனிதன் எவ்வழியும் செவ்வையாய்க் கருதிக் காக்க வேண்
டிய அரிய பொருளை இது தெரிய விளக்கியுள்ளது. பொன் மணி
முதலியன களவு போயினும் " இம் பெறலாம். உள்ளம்

கள்ளம் ஆனால் அந்த உயிர் எள்ளலாய அடியோடு இழிந்து போகிறது. அகம் தீயதேல் யாவும் தீயனவாம்.

பிறர் பொருளைக் களவாய்க் கவர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதிய பொழுதே அந்த உள்ளம் ஒளியிழந்து நீசமாய் நாசமடைகின்றது. அபலான் பொருளைச் சிறிது விழைந்து தன் உள்ளத்தைக் கெடுத்து உயிரைப் பாழாக்கி அழிவது எவ்வளவு மட்டமை! எத்துணை மூடம்! உய்த்து உணர வேண்டும். எள்ளலான கள்ளம் எள்ளலும் தன் நெஞ்சு புகாதபடி எவன் பாதுகாத்து வருகிறானோ அவன் உயர்ந்த பாக்கியவானாய் ஒளி மிகுந்து எவ்வழியும் சீரோடு சிறந்து வருகிறான்.

கள்ளம் பலவகையில் உள்ளது. அழுகள்ளன்; தொழு கள்ளன்; ஆசாரக் கள்ளன் என்னும் வழக்குகள் களவு நிலைகளின் புலைகளைத் துலக்கி வகைகளை விளக்கியுள்ளது.

நேர்மை செம்மை ஒழுங்கு என்னும் நீர்மை நெறிகளுக்கு நேர்மாறானது கள்ளம். ஆகவே இதன் தீமை தெரிய நின்றது. பொருளைக் கவர்வது மாத்திரம் களவு அன்று; சொல்லாலும் நினைவாலும் சேரம் நிகழும் ஆதலால் அவையாவும் தீமைகளே.

எவனுடைய பொருளையும் யாதொரு வகையிலும் எந்த நிலையிலும் களவாய்க் கொள்ளலாகாது. எனைத்து ஒன்றும் என்றது பொருள்களின் அளவுகளை நுனித்துணர வந்தது.

களவு செய்குதல் மனத்தினில் நினைக்குதல் கவரென்று உளமகிழ்ந்துப தேசித்தல் உதவிசெய்து ஒழுகல் வளமி லாப்பொருள் மாறுதல் மிகுவிலை வாங்கல் அளவி னும் நிறை தனிநும்வஞ் சித்து அபகரித்தல். (1)

கண்டெடுத்தவர் பொருள் அனு பவித்தலும் களவின் பண்டம் வாங்கலும் வாங்கிய கடன்கொடாப் பழியும் மண்டு வண்டொரு ளாசையால் பொய்வழக் கிடலும்; தொண்டு செய்பவர் கூலியைக் குறைக்கின்ற தொழிலும். (2)

நட்டமே பிறர்க்கு எய்திடச் செய்தலும் நம்பி யிட்டர் வைத்தநற் பொருளபகரித்தலும் இறப்ப வட்டம் வட்டிகள் வாங்கலும் சூதில்பொன் பெறலும் இட்ட வேலைசெய் யாதுகைக் கூலிகொள் இயல்பும். (3)

கன்னம் வைத்தல் செல் லாப்பணம் வழங்குதல் கள்ள
மன்னு சீட்டையுண் டாக்குதல் கைலஞ்சம் வாங்கல்
என்னும் யாவுமே களவதாம் இத்தொழிற்கு இயைவோர்
மன்னர் ஆக்கினை வசைநரகு அடைந்துவா டுவரால். (4)
(நீதிநூல்)

எவை யெல்லாம் களவு என்பதை இவை சுவையாக விளக்கி
யுள்ளன. பொருள் வகைகளைத் தனித்தனியே நுனித்து
உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இருபத்து நான்கு வழிகளில்
கள்ளம் நிகழுகின்றன. பொல்லாத இந்தப் புலை நிலைகளையெல்
லாம் விலகிப் புனித நீர்மையோடு இனிது வாழ்வோரே
விழுமிய மேலோராய் விளக்கி நிற்கின்றார்.

கள்ளம் சிறிது படிந்தாலும் எள்ளல்களும் இடர்களும்
பெரிதும் அடர்ந்து தொடர்ந்து வரும் ஆதலால் அடியோடு
அதனை அறவே ஒழித்தவரே உயர்ந்து உய்தி பெறுகின்றார்.

கள்ளானது தென்றும் கழுமான் கரியாரை
நள்ளான் உயிரிரங்க நாவாடான்---எள்ளானாய்
ஊன்மறுத்துக் கொள்ளானேல் ஊனுடம் பெஞ்ஞான்றும்
தான்மறுத்துக் கொள்ளான் தளர்ந்து. (சிறுபஞ்சமூலம் 21)

கள்ளாமல் கள்வரோடு கள்ளாமல் உள்ளத்தைப் பாது
காத்து நல்ல வழிகளில் பழக வருபவர் பிறவி நீங்கிப் பேரிண்
பம் பெறுவர் எனக் காரியாசான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

கல்வி முதலிய நல்ல பொருள்களையும் நேர்மையாகவே
கொள்ள வேண்டும். களவு புரிய நேரின் இனிவுகளை நேரும்.

இது கன்னன்பால் காண வந்தது.

சரிதம்

அறிவு ஆண்மை கொடை வீரங்களில் தலைசிறந்திருந்த
கன்னன் வில் வித்தையில் உயர்ந்து விளங்க விரும்பினான்.
அந்தக் கலையில் பாசுராமர் ஒருவரே தலைமையான தனி வீரராய்
நில்வி யிருந்தார். அவரிடம் போய்க் கற்க விரும்பினான். அவர்
சத்திரிய வயிரி. அரசர் மரபில் பிறந்த எவனுக்கும் தனு வேதந்
தைக் கற்பிப்பது இல்லை என்று உறுதி பூண்டிருந்தார். அவரை
அணுகப் பயில விரும்பிய இவன் வேறு மரபினன் என்று

காவாய்ச் சேர்ந்து பயின்று வந்தான். வேதியன் என்று நம்பி
 சிலையின் கலையை இவனுக்கு அவர் உரிமையாய் உணர்த்தி வந்
 தார். ஒரு நாள் பூம்பொழில் ஒன்றில் வில்லாடல் புரிந்து வருங்
 கால் சிறிது கண் அடர்ந்து இவன் தொடையில் தலையை வைத்து
 அவர் உறங்கினார். அப்பொழுது ஒரு வண்டு வந்து இவன்
 தொடையைக் குடைந்தது; வேதனை மிகுந்தாலும் ஆசிரியரின்
 தூயிலுக்கு இடையூறு நேராதபடி யாதும் அசையாமல் இருந்
 தான். உதிரம் பெருகி ஓடியது; அவர் விழித்தார்; இரத்தத்
 தைக் கண்டார்; நிகழ்ந்ததை அறிந்து நெஞ்சம் வியந்தார்;
 இந்த மனவுறுதி வேறு எந்த மரபினனுக்கும் இராது; இவன்
 ஒரு வீரச் சத்திரியனே என்று துணிந்து உண்மையை நயமாய்
 விராரித்தார். இவன் உற்றதை உரைத்தான். வில்வித்தை மேல்
 வைத்த ஆர்வத்தால் இப்படிக்க் கள்ளம் புரிய நேர்ந்தான் என்று
 அவர் உணர்ந்தார். உள்ளம் சினந்தாலும் இவனுடைய வீர
 தீரங்களையும் சிலையின் கலையை அறி விராவில் கற்றுத் தெளிந்த
 மறு நிலையையும் நினைந்து வியந்து உவந்தார். “கன்னு! போரின்
 கலையில் நீ கோண்டுள்ள ஆர்வத்தை எண்ணி எண்ணி மகிழ்கின்
 றேன்; அதனால் என்னை வஞ்சித்ததையும் பொறுத்துக் கொள்
 றாடுமேன்; ஆயினும் கலா தெய்வத்தின் நீதி முறை வழுவாமல்
 யாண்டும் நிலைத்து வரும் ஆதலால் கள்ளத்தால் கற்ற உண்
 வில்வித்தை உற்ற சமையத்தில் உனக்கு வெற்றி தராமல்
 சீபாம்” என்று உரைத்து விடுத்தார். அடுத்து யாதும் பேசா
 மல் அவரைத் தொழுது விட்டு இவன் அழுது மீண்டான்.

வில்வலி யதனில் வியனிலை யடைய
 விரும்பிய கன்னன்முன் விரகாய்
 வெல்வலி யுடைய மழுவலான் இடம்போய்
 வேண்டிய பணிவுடன் நடந்து
 கல்வலி சிலையின் கலையெலாம் தெளிந்தான்
 களவினால் கற்றதைக் கண்டு
 புல்வழி என்று புகைந்தவன் இகழ்ந்தான்
 புலம்பிநின் நிவனயல் போனான்.

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதனால் உணர்ந்து கொள்கி
 றோம். கல்வியானாலும் கள்ளமாய்க் கற்றால் எள்ளலாம் என்று

இவன் உள்ளம் தெளிந்து உண்மை நெறியை ஓர்ந்து கொண்டான். எள்ளாமை வேண்டுவான் தன் நெஞ்சைக் கள்ளாமை காக்க வேண்டும் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்ந்தினான்.

களவு கடுகள வேணும் கடிதே
அளவில் துயர்கள் அடும்.

கள்ளம் கருதாதே.

282. பண்டுமலர் கள்ளத்தால் பற்றிப் பராந்தகனேன்
கொண்டான் அழிவைக் குமரேசா—கண்டுநின்ற
உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல். (2)

இ-ள்

குமரேசா! கள்ள வழியில் மலரைக் கவர்ந்த பராந்தகன் ஏன் எள்ளலாய் அழிந்தான்? எனின், பிறன் பொருளைக் கள்ளத்தால் கள்வேம் எனல் உள்ளத்தால் உள்ளலும் தீதே என்க.

உள்ளமும் கள்ளமும் ஈண்டு உணர் வந்தன.

பிறனுடைய பொருளைக் காவாய்க் கவர்ந்து கொள்வோம் என்று ஒருவன் மனத்தால் நினைத்தாலும் கொடிய தீமையாம்.

எனைத்து ஒன்றும் கள்ளாமல் நெஞ்சைக் காக்க என்று முன்பு குறித்தார்; இதில் கள்ளத்தைக் கருதினும் உள்ளம் பாழாம் என்கின்றார். நினைவு நீசமாயின் யாவும் நாசமாம்.

கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உடலின் உள்ளே இருந்து உணரும் கருவி ஆதலால் உள்ளம் என வந்தது. மனம் இதயம் நெஞ்சு என்பவற்றினும் உள்ளம் உயிருக்கு நெருங்கி யுள்ளது.

உள்ளம் நல்ல சிந்தனைகள் தோய்ந்து வரின் அந்த மனிதன் நல்லவனாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். அது தீயன தோயுமேல் அவன் தீயவனாய் இழிந்து கழிகிறான். ஒருவன் ஈசன் என உயர்வதும், நீசன் எனத் தாழ்வதும் உள்ளத்தின் உள்ளல்களில் உள்ளமையால் அதன் அதிசய நிலைகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

எண்ணல், பேசல், செய்தல் என்னும் இம் மூன்றின் வழியே மனித வாழ்வுகள் இயங்கி வருகின்றன. மொழி செயல்

களுக்கு மூலகாரணம் உள்ளவே. உள்ளத்தின் தொழிலான இது களவில் இழியின் அந்த வாழ்வு முழுவதும் இழவேயாம்.

உம்மை அதன் புன்மை தெரிய நின்றது. சொல் செயல் களில் நுழையு முன்னரே நினைவில் பழி தீமைகள் விளைந்து விடு கின்றன. புனித நினைவு புண்ணியமாய் வருகிறது.

தீதே என்றதில் ஏகாரம் ஒலித்திருக்கும் தொனிக்குறிப்பை உள்ளச் செவியால் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளவேண்டும். நெஞ்சால் நினைத்தாலும் அந்த மனிதனை நீசப் படுத்துகின்ற நாசத் தீமையைக் கூசாமல் செய்கின்றாரே! அந்தோ! எவ்வளவு மதி யீனம்! எத்துணை இழிவு! என்று களவின் புலையையும் கள்ளரின் அழிவையும் எண்ணித் தேவர் உள்ளம் இரங்கி யுள்ளார். அவ் வுண்மையை உரையுள் நுணுகி யுணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

உள்ளத்தால் உள்ளல் கள்ளத்தால் கள்ளல் என்றதில் சொல்லணி தோய்ந்துள்ளது. கொள்வேம் எனவும் பாடம். உள்ளம் கள்ளமுறின் உயிர் உள்ளலுறும்.

பிறர் பொருளை நசையாய் இச்சித்தாலும் தீதே என்றதனால் அதனைக் கவர்ந்து கொள்வது கொடிய பாவம் என்பதாயிற்று.

ஏதிலார் பொருள்நோக்கி யிச்சையுறல்
கவர்ந்ததொப்பாம் எழில்மின் னாரைக்
காதலாய் நோக்குதலே கலந்ததொப்பாம்
பிறர்கேட்டைக் கருதல் அன்றார்
வேதையுறக் கொன்றதொப்பாம் இவ்வாரோர்
பயனின்றி மேவும் பாவம்
ஆதலின்ஐம் பொறிவழியே மனம்செலாது
அடக்குவார் அறிவு னோரே.

(நீதிநூல்)

நீய வழியில் செல்ல ஒட்டாமல் உள்ளத்தை அடக்கி ஆள்பவரே தூய மகான்களாய் மகிமை பெற்று வருகின்றார்.

உன்னுடைய பொருளை ஒருவன் கவர்ந்து கொண்டால் நீ உள்ளம் வருந்துகிறாய். அவனைக் கள்ளன் என்று எள்ளி இகழ்ந் து இடித்து வைகிறாய்; அடித்தல் முதலிய கடுந் தூயர்களைச் செய்ய நேர்கின்றாய். இவ்வாறு அனுபவ அறிவுகளை அடைந்து மனிதன் என்று மதிப்புடன் வந்துள்ளவன் கள்ளன் என்று

1346 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஈனமாய் இழிந்து கழியலாமா? களவின் புலையை எண்ணினாலும்
தீமை என்று இகழ்ந்து விலக்குக. சிறந்த வழிகளிலேயே பழகி
உள்ளம் தெளிந்து நல்லவனாய் உயர்ந்து கொள்ளுக.

களவு புரியின் இழி பழிகளும் அழி துயர்களும் அடர்ந்து
தொடர்ந்து நேரும். இது பராந்தகன் பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்

இவன் உறையூரிலிருந்து அரசுபுரிந்த சோழ மன்னன்.
சிறந்த போர்வீரன். இவனுடைய மனைவி பெயர் புவனமாதேவி.
பேரழகுடையவள். அவள்பால் பெருமோக முடையனாய் இனிய
போகங்ளை நுகர்ந்து அரிய செல்வ வளங்களோடு இவன் ஆட்சி
செய்து வந்தான். சிரகிரியில் கோயில் கொண்டுள்ள இறைவ
னுக்கு நாளும் மலர் மாலைகள் வணைந்து புனைந்து வரும் பணி
விடையைச் சாரமா முனிவர் என்னும் பெரியார் உரிமையுடன்
செய்து வந்தார். அதற்காக அழகிய ஒரு நந்தவனத்தை
வளமாக ஆக்கியிருந்தார். நறுமண முடைய மலர்கள் பல அதில்
மருவி யிருந்தன. திவ்விய வாசனை நிறைந்த செவ்வந்தி என்னும்
மலர் அங்கே சிறந்து செழித்து வந்தது. அந்த மலரைத் தன்
மனைவிக்குச் சூட்டி மகிழ வேண்டும் என்று இந்த மன்னன்
விரும்பினான். யாரும் அறியாவகை இரவில் சென்று பூவாணிகன்
பறித்து வந்தான். தனது தேவிக்கு அணிந்து தேக போகங்
களில் முழுகி இவன் சிந்தை களித்து வந்தான். ஈசனுக்கு உரிய
அரிய வாசனை மலர் காணாமல் களவு போவதை முனிவர் கருதி
யுணர்ந்தார். உளவு தெரிந்து வந்து இவனிடம் முறையிட்டார்.
சாதுவான அவருடைய வாய்மொழிகள் நீதி நெறிகளை நேரே
விளக்கி நீர்மையான போதனைகள் தோய்ந்து வந்தன.

வேலி யானது பயிரினை நுகர்ந்திட விழைந்தால்
கால னொருல குயிரெலாம் கவர்ந்திடக் கனன்றால்
ஆலம் அன்னையர் புதல்வருக்கு அருத்துவ ரானால்
வேலை வேலையைக் கடக்கில் ஆர் விலக்குவார் வேந்தே!

இவ்வாறு அவர் இதமாய்க் கூறவே இவனும் களவு நேராமல்
கவனிப்பதாகக் கரவுடன் கூறிவிடுத்தான். இவன் சொல்லை நம்பி
அவர் உள்ளம் உவந்து போனார். மீண்டும் கள்ளம் நடந்து வந்
தது. அவர் பொறுத்துப்பொறுத்துப் பார்த்தார். அரசனாயிருந்

தும் அஃதி புரிசின்றானே என்று வருந்தினார். முடிவில் உள்ளம் கொதித்து “ஈசா! நீசக் களவு புரியும் இவன் நாசமாய்ப் போக மாட்டானா?” என்று வேகமா வைதார். மாதவர் மனம் நொந்து மறுகி மொழிந்த படியே இவனுடைய நகரம் மண்மாரியால் அழிந்தது. இவன் பட்டத்துக் குதிரையில் ஏறி விரைந்து வெளியே போனான். போன வழியெல்லாம் வானம் கல்மழை சொரிந்தது; சொரியவே பரியோடு இவன்பதைத்து அழிந்தான்.

மாவும் மன்னனும் மறைந்திடப் பொழிந்தமண் மாரி
காவில் நின்றகள் மலரெலாம் பறித்துமுன் கவர்ந்த
பாவி என்றிவன் விருப்பமா னதுகெடும் படிக்குப்
பூவி னால்மறைத் திடுவது போன்றன புயல்கள். (1)

பிறைமுடித்தவர் முனிவினால் அயிர்மழை பெய்த
தறையில் இத்தனை ஆயிரத் தலமென அறியும்
உறைகள் இட்டன போன்றிருந் தனஉறை யூரில்
குறைய றத்திசை திசையெலாம் நிறைந்தமட் குவைகள்.
(செவ்வந்தியம்)

நிகழ்ந்துள்ள அழிவுகளை இவற்றால் அறிந்து கொள்கிறோம். தன்கையால் அரசன் களவு செய்யவில்லை. கள்ளத்தை உள்ளம் உவந்து கொண்டான். அது நெடிய தீமையாய்க் கொடிய அழி துயரங்களை விளைத்து விட்டது. பிறன்பொருளைக் கள்ளத்தால் கவர உள்ளத்தால் உள்ளினும் தீதாம் என்பதை உலக அறிய இவன் சரிதம் அன்று நன்கு உணர்த்தி நின்றது.

கள்ளம் புரிதல் ஒழிக கருதிலே
அள்ளல் நரகம் அது.

களவை ஒழி.

283. அன்று களவால் அடைந்தவெலாம் ஏனிழந்து
குன்றினார் சாரர் குமரேசா — என்றும்
களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்
தாவது போலக் கெடும். (3)

இ-ள்.

குமரேசா ! களவால் பெரும் பொருள் அடைந்த சாரர்

ஏன் யாவும் இழந்து இழிந்து அழிந்தார்? எனின், களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து ஆவது போலக் கெடும் என்க.

களவும் ஆக்கமும் காண வந்தன.

களவினால் உளதாகிய பொருள் எல்லையீறி வளர்வது போல் தோன்றி ஒல்லையில் ஒருங்கே அழிந்து ஒழிந்து போர்.

ஆக்கம் கெடும் என்றது அதனை ஆக்கனவனுடைய அவலக் கெடுகள்யாவும் நேரே தெரிய நின்றது. தனக்கு நேருகிற பழி நிலைகளையும் அழித்துயர்களையும் உணர்ந்து சிந்தியாமல் களவில் இழிந்து கடையனாய்க் கழிந்து கொடிய துன்பங்களை அடைந்து மனிதன் மடையனாய் அழிந்து ஒழிகின்றான்.

உலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் ஆதரவாய் உள்ளமையால் அதனை யாவரும் விரும்புகின்றனர். உரிமையாய் அடைய முயல்கின்றனர். நல்ல முயற்சியால் ஈட்டிய பொருள் நலமாய் உயர்ச்சியடைந்து வருகிறது; ஈட்டினவனுக்கு இன்பத்தை ஊட்டுகிறது; மதிப்பை நீட்டுகிறது; பின்பு வருகிற சந்ததி களுக்கும் வளம் சூர்த்து வளர்ந்து நலம் பல அருளுகிறது.

களவினால் வந்த பொருள் அளவில்லாத அல்லல்களையே தருகிறது. இதனைக் கைக் கொண்டவன் கள்ளன் என இழிந்து உள்ளவாகிறான்; எவ்வழியும் அச்சமும் திகிலும் அவலமுமே அடைகிறான். தீமையால் வந்தது ஆதலால் நஞ்சு தோய்ந்த பால் போல் தான் சேர்ந்த இனத்தை யெல்லாம் நீசப்படுத்தி நெடிய துயர்களை விளைத்து முடிவில் அது நாசமாய்ப் போகிறது.

சுகமாய் வாழவேண்டும் என்று விரும்பி ஒருவன் நஞ்சைக் குடிப்பது போல் பொருள் வளமாய் வேண்டும் என்று எண்ணி மருளானாய்க் களவு செய்ய நேர்கின்றான். அதனால் விளைகிற அல்லல்களைச் சிறிது அறிய நேர்ந்தாலும் கொஞ்சம் சிந்தித்து ஓர்ந்தாலும் எவனும் களவு புரியக் கனவிலும் கருதான்.

“களவினால் பொருளை ஈட்டின கள்ளன் என்று இழிவாய் அந்தோ அளவிலாப் பழிகள் காட்டும் அல்லல்கள் பலவும் நீட்டும் உளபொருள் எல்லாம் சேர ஊனமே யாக்கி ஓடும் உளவினை யுணர்ந்து பொல்லாக் களவினை ஒழிந்தார் உய்ந்தார்”

களவினால் ஆகிய பொருளால் விளையும் பழி யிழிவுகளையும் அழிதாயர்களையும் விழிதெரிய இது விளக்கியுள்ளது. உள்ளம் தெளியாத இழி பழக்கங்களாலேயே கள்ளம் புரிந்து யாண்டும் அடையலாம் மனிதன் எள்ளலடைந்து இழிந்து ஒழிகிறான்

பொருளை ஈட்டிக் கொள்ள எவ்வளவோ நல்ல வழிகள் உள்ளன; உழவு வாணிகம் முதலிய தொழில்கள் பொன் விளையும் நிலப்பங்களாய் நெறிமுறையே நிலவி நிற்கின்றன. இந்த வழி களாள் ஏதாவது ஒன்றில் முயன்றால் பொருள் பெருகி வரும்; நெறியான துறையில் வரவு சிறிதாயினும் அதனால் வரும் இன்பம் பெரிதாம். தருமமாய் வருவதே இன்பம் தரும் என்பது விதி நியமம் ஆதலால் அதனை ஒருவி வருவன எல்லாம் துன்பமே யாம் என்பது துலங்கி நின்றது. கெட்ட வழி எவ்வழியும் வெவ் விய பழியாய்க் கேடேவிளைக்கும்; அதனைவிட்டு ஒழிவதே நல்லது.

களவு யிகவும் இழிவானது; அவ்வழியில் பொருள் அடைய முயல்வது மருளான மடமையே. கொடிய விடத்தை இனிய அழுகம் என்று நக்கிச் சாவது போல் நீசக் களவைப் பொருள் தரும் என மருளாய் நேசித்து நாசத்தையே அடைகின்றார்.

Thefts never enrich.

(Emerson)

“களவுகள் ஒரு போதும் செல்வத்தை ஆக்கா” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. அளவில்லாத துன்பங்களையே ஆக்கி வருவதை ஆக்கம் தருவதாக நம்பி மனிதன் களவைக் கைக் கொள்வது அழிவான இழுவைத் தழுவுவதாம்.

கள்ளன் எனும்பேர்தான் காதிலுறக் கேட்டாலும்

உள்ளம் கசந்துள் உளையுமே -- கள்ளப்

பழிமக்கள் அந்தப் படுவினையைச் செய்தேன்

அழிகின்றார் அந்தோ அவம்.

(தரும தீபிகை, 717)

மடமையாய்க் களவைத் தழுவிக்கள்ளன் என்று உள்ளம் பாட்டு அழிகேடுகளை அடைவது அவலக் காட்சிகளாயுள்ளன. இருமையும் சிறுமையே தருகிற இதனை ஒழிவதே பெருமையாம்.

காவால் வந்த பொருள் கடுந்துயரங்களையே தந்து முடிவில் அழியாடு ஒழிந்துபோம். இது சார்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் சாமபுரி என்னும் ஊரில் இருந்தவர். தீமையான செயல்களையே செய்து யாண்டும் செருக்கிநின்றார். உழவு முதலிய தொழில்களைச் செய்யாமல் களவு வழிகளையே பழகிக் களித்து வந்தார். அந்த வகையில் பொருளும் பெருகி வந்தது; வரவே குறுநிலத் தலைவர் போல் பெருமித மடைந்தனர். சோரமான வழியில் செல்வமும் செல்வாக்கும் அடைந்தமையால் சாரர் என்று இவர் பேர் பெற நேர்ந்தனர். செல்வம் சேரவே நேரே இவர் களவு புரியாமல் வேறு சிலரை ஏவிக் கள்ளம் புரிந்து நில புலங்களைப் பெருக்கி உள்ளஞ் செருக்கி வந்தார். குடிசனங்கள் இவருக்கு அஞ்சி நொந்தனர். கள்ளம் புரிந்து எவ்வழியும் அல்லல் விளைத்து வருகிற இக்கொடியரை அடியோடு ஒழித்தாலன்றி நாடு நலமுறாது என்று அந் நாட்டு மன்னன் திடமாய் முடிவு செய்தான். வேண்டிய வேலைகளை விரைந்து புரிந்தான். பயிர்களுக்குக் களை எடுத்தது போல் உயிர்களுக்குத் துயர் விளைத்து வந்த இவரை அரசன் ஒருங்கே களைந்து நீக்கினான். அந்த நீக்கம் எல்லாருக்கும் ஆக்கமாய் என்கும் உவகைகளை விளைத்து நின்றது.

“பாரமே உலகுக்கு இந்தப் பாதகர் இருப்ப தென்று
வீரமே மிகுந்த வேந்தன் விறலுடன் துணிந்து வெய்யோர்
பேரவே புரிந்தான் சாரர் பெயர்ந்தடி யோடொழிந்தார்
சோரர்கள் தொலைந்தார் என்றுசுகமுடன் வாழ்ந்தார் மாந்தர்”

களவினால் பொருளை யீட்டி வளமாய்ப் பெருகி வந்தவர் முடிவில் பழிபாவங்களை நீட்டி நிறுத்தி விட்டுக் குடியோடு அழிந்து அடியோடு ஒழிந்து போயினார். களவினால் ஆகிய ஆக்கம் அளவிறந்து ஆவது போலக் கெடும் என்பதை உலகம் இவர்பால் கண்டு உண்மை தெளிந்து உவகை மிகுந்து நின்றது.

வஞ்சக் களவால் வளம்பெருகி வந்தாலும்
நெஞ்சத் துயரம் நெடிதோங்கி---நஞ்சம்
படிந்தநீர் போலப் படுகேடே மண்டி
வடிந்தொழியும் யாவும் வறந்து.

கொள்ளையால் வந்தபொருள் கொள்ளைநோய் போல்விரிந்து
பொள்ளெனப் போதும் புறம்.

கள்ளப் பொருள் கொள்ளித் தீ.

284. மாசில் மணிக்களவால் மந்திரிதன இன்பதம்போய்க்
கூசிஞன் என்னே குமரேசா — நீசக்
களவின்கட் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
வீயா விழுமம் தரும். (4)

இ. ள்.

குமரேசா! கள்ளமாய் மணியைக் கவர்ந்து கொண்ட மந்திரி
ஏன் எள்ளல் அடைந்து இழிந்தான்? எனின், களவின்கண்
கன்றிய காதல் விளைவின்கண் வீயா விழுமம் தரும் என்க.

களவும் காதலும் நேரே காண வந்துள்ளன.

களவிலே தோன்றுகின்ற மிகுந்த ஆசை பின்பு அதன்
விளைவிலே தொலைபாத துன்பங்களை ஒருங்கே கொடுக்கும்.

கன்றிய = ஊன்றி ஒங்கிய. கன்றுதல் = மிகுதல்.

வீயா = நீங்காத; ஒழியாத; தொலையாத.

விழுமம் = துன்பம். உயிர்மேல் விழுந்து வருத்தும்
கொடிய நெடிய துயரம் விழுமம் என விளைந்து வந்தது.

விழுமம் உழந்து. (கலி 146)

வழாஅ விழுமம். (குறிஞ்சிப்பாட்டு 260)

பகடுறு விழுமம். (மதுரைக்காஞ்சி 259)

இவற்றுள் விழுமம் குறித்து நின்றலைக் கூர்ந்து அறிக.

பழிபாதகம் என மேலேரர் இழித்து விலக்கியுள்ள களவை
ஒருவன் உளமுடவந்து விழைந்து கொள்வது அவனது இழி புனை
வையும் பழிநிலையையும் கழி மடமையையும் விழிதெரிய விளக்கி
யுள்ளது. திருடன் அகக்கண் குருடன்.

களவை விரும்பிப் அளவே அவன் கள்ளன் ஆகின்றான்.
எங்கும் எள்ளப் படுகின்றான்; எவரும் அவனை அருவருத்து
வெறுக்கின்றார்; அடியும் மிதியும் படுகிறான்; அரசு தண்டனைகள்
அடைகிறான்; சிறைச்சாலைகளில் அடைபட்டுக் கொடிய துயரங்
களை அனுபவிக்கிறான். இன்னவாறு இன்னலான துன்பங்கள்
எவ்வழியும் தொடர்ந்து அடர்ந்து வருதலால் களவின் விழைவு
யாண்டும் வீயா விழுமம் தரும் என்று விளக்கி யருளினார்.

திலக வாணுதல் தேவியைச் சேயரைப் பிரிந்து

திலக வென்னவே ஒலிசெய்மா விலங்குகால் பூண்டிவ்

வுலகம் ஏசிடச் சிறையகத் துற்றுமண் சுமந்து
 சிலுகெலாம்உறல் சிறிதுபொன் திருடலால் அன்றோ? (1)
 தள்ள ரும்பெரும் பழியுளார் என்னினும் தரையில்
 எள்ளல் சேர்இழி குலத்தரே என்னினும் ஏசிக்
 கள்ளர் என்றவர்ப் பழித்திடப் பொருர்எனின் களவிற்கு
 உள்ள பேரவ மானத்தை உரைப்பதென் உளமே. (2)

அரிமுழை நுழைதல் போல அயலகம் புகும்போது அச்சம்;
 பொருள் திரு டும்போது அச்சம்; புறப்பட்டே குங்கால் அச்சம்;
 தெருவினில் எவர்க்கும் அச்சம்; கவர்ந்தன தினைக்க அச்சம்;
 உரும்உருக்கொண்டு கள்வர் உளம்குடி கொண்ட போலும். (3)

நிரந்தரம் பலநோ யுற்று நெடிது அய ரினும்கை ஏந்தி
 இரந்துணப் பெரு நிரப்பே எய்தினும் பகர ஒண்ணு
 அரந்தைதூழினும்பொன்வவ்வும் அத்தொழிற்கியையாவண்ணம்
 வரந்தர வேண்டும் என்னக் கடவுளை வழத்தாய் நெஞ்சே! (4)
 (நீதிநூல்)

களவினால் விளையும் அவமானங்களையும் அவலத் துயரங்க
 ளையும் இவை வகையாய் விளக்கியுள்ளன. பொருள் நிலைகளைத்
 தனித்தனியே நுனித்து நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

இம்மையில் இவ்வாறு வெம்மையான துன்பங்கள்
 தொடர்ந்து வேதனைகள் செய்கின்றன. உடல் இறந்து போன
 பின்பு இங்கே களவு செய்த பாவத்தால் மறுமையில் கொடிய
 நரக துயரங்கள் உயிரைக் கடுமையாய் வருத்துகின்றன.

பிளவுகெழு எழுநரகம் எரிகொளுவல் ஈர்தல்
 உளையவுடல் தடிவொடுறு துயரம்வினை விக்கும்
 கிளையறவு தரும் அரிய புகழினை அழிக்கும்
 களவுநனி விடுதல் அறம் என்றுகரு தென்றான்.

(சாந்தியம்)

எரிவாய் நரகத்தில் இழிந்து துடிக்கும் துன்பங்களைக்
 களவு விளைவிக்கும் ஆதலால் அதனை உடனே ஒழிய விடுக என
 இது உணர்த்தியுள்ளது. எல்லையில்லாத அல்லல்களுக்கெல்லாம்
 இழி நிலையமாயுள்ள கள்ளத்தைக் கொள்ளாதவனை உள்ளத்
 தைப் புனிதமாக்கித் தன் உயிர்க்கு நல்ல இன்பத்தைச் செய்த
 வனாகிறான். வீயா நோயான களவை விழையாது ஒழிக.

உள்ளத்தில் கள்ளம் புகுந்தால் அந்த மனிதன் எள்ளல் அடைந்து எவ்வழியும் இழிந்து அல்லல் பல அடைவான்.

இது மல்லாரிபால் அறிய வந்தது.

சரிதம்

இவன் சிங்கபுரி என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்த சீயகங்கனுடைய அமைச்சன். கல்வியறிவிலும் காரிய விசாரணைகளிலும் சொல்வன்மையிலும் சிறந்து பல்வகையிலும் உயர்ந்திருந்தான். வினையரண்மைகளில் எவ்வழியும் செல்வையாய் உயர்ந்து வந்தமையால் அரசன் இவன்பால் அன்பும் ஆதரவும் புரிந்து வந்தான். பழைய கால முறைப்படி ஒரு நாள் இரவு அரசன் மாறுவேடம் பூண்டு வேறொரு துணையுமின்றித் தனியே நடந்து நகர சோதனை செய்து வந்தான். நள்ளிரவில் இடையே ஒருவனைக் கண்டான். உரிமையோடு உசாவினான். அவன் உற்றதை உரைத்தான்: “நான் திருடன் அல்லன்; சோரம் புரிவது என் தொழில் அன்று; அரசனுடைய பரிபாலன முறையும் பாதுகாப்பு நிலையும் எவ்வாறு உள்ளன? என்று சோதிக்க விரும்பி அரண்மனைக்கே போகின்றேன்” என்றான். வேடதாரியான அரசன் வியந்தான்; இருவரும் நிதியறையுள் புகுந்தார். அழகிய ஒரு சிறு பேழையைத் திறந்தார். மூன்று மணிகள் இருந்தன. மரகதம் மாணிக்கம் வயிரம் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனி அறையில் வெள்ளிச் சிமிழ்களால் விளங்கின. இரண்டை மாத்திரம் ஆளுக்கு ஒன்றாக எடுத்துக் கொண்டு பேழையை வைத்துவிட்டு வெளியே போயினர். புதிதாய் நேர்ந்தவனுடைய பெயர் முதலிய விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்டு மன்னன் வியப்போடு மீண்டான். மறுநாள் அரசவைக்கு வந்ததும் மந்திரியிடம் அரண்மனையுள் நேர்ந்துள்ள களவை மந்தணமாயுரைத்தான். அமைச்சன் ஆச்சரியமாய் நிதியறையுள் புகுந்து சோதித்தான். மூன்று மணிகளால் மரகதம் மட்டும் இருப்பதைக் கண்டான்; கள்வர் அதனைக் காணாமல் மறந்து போயுள்ளனர் என்று துணிந்தான். விலையுயர்ந்த அம்மணிமேல் ஆசை மூண்டது. அதனை எடுத்து மறைத்துக் கொண்டான். அரசனிடம் வந்தான்; மூன்று மணிகளும் களவு போய் விட்டன; காவலரை ஏவி ஆராய வேண்டும் என்று உரைத்தான். மன்னன் மனம் கனன்

றான்; முன்னம் வந்து போனவனை அழைப்பித்தான்; மணியை மந்திரி முன் வைக்கச் சொன்னான்; தன்னதையும் எடுத்து வைத்தான்; நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளையெல்லாம் அறிந்ததும் அமைச்சன் உயிரோடு செத்தவனாய் உள்ளம் கலங்கி நின்றான். பதவியை இழந்து பழிப்பட்டு ஒழிந்தான். இவனுடைய ஒழிவு களவின் கொடிய இழிவுகளை விழிகள் தெரிய நன்கு விளக்கி நின்றன.

மணிகொண்ட களவினால் மந்திரிதன்
மாண்பதம்போய் மானம் கெட்டுப்
பிணிகொண்ட பேயனாய்ப் பேதுற்றுப்
பேருலகம் பழிக்கப் போனான்
அணிகொண்ட அறிவெல்லாம் ஆற்றலெல்லாம்
அணுவளவு களவால் அந்தோ
துணிகொண்ட தீயாகித் தொலைந்தனவே
கள்ளத்தின் துயரம் என்னே! (சீயகங்கம்)

நல்ல அறிவாளியா யிருந்தும் உள்ளத்தில் கள்ள ஆசை புகுந்தமையால் எல்லா நலன்களும் இழந்து எள்ளலடைந்து இழிந்தான். களவின் கண் காதல் உறின் அது அளவில்லாத அல்லல்களை விளைக்கும் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

வேள்ளமென அல்லல் விரைந்துவரும் கள்ளமொன்று உள்ளம் புகிளே வுடன்.

கள்ளம் படிந்து கடுந்துயர் அடையாதே.

285. கண்டார்பொன் மூவர் கருணையின்றி ஏனிருவர்
கொண்டோடி மாய்ந்தார் குமரேசா—மண்டும்
அருள்கருதி அன்புடையர் ஆதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் இல். (5)

இ-ள்

குமரேசா! பொருளைக் கண்ட மூவா வன கரவாய் அவாவி ஒருங்கே மாண்டார் எனின், பொருள் கருதிப் பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்கண் அருள் கருதி அன்புடையர் ஆதல் இல் என்க.

பிறருடைய பொருளைக் கவர விரும்பி அவரது அயர்வை எதிர்நோக்கி நிற்கும் கள்வர் இடத்தே நல்ல அளளும் அன்பும் இல்லையாம். தீய மருளும் கொடுமைகளுமே உளவாம்.

வீயாத விழுமங்களைக் களவு தரும் என்று முன்பு குறித்தார்; விழுமிய நீர்மைகளை அது ஒழித்து விடும் என இதில் உணர்த்துகின்றார். கள்ளம் புகவே நல்லன ஒழிகின்றன.

பொச்சாப்பு = அயர்வு; சோர்வு; மறவி.

பொருளைத் திருட நேர்ந்த கள்ளன் கண்ணோடி நிற்கின்ற கரவாடல்களை இங்கே காண நேர்ந்தள்ளோம். அவனுடைய பார்வை நடை செயல் நிலை முதலியன எல்லாம் விசித்திர வினோதங்கள் வாய்ந்து வெய்ய தீமைகள் தோய்ந்துள்ளன.

உரிமையாளர் சோர்ந்திருக்கும் சமையம் பார்த்துப் பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டு விரைந்து மறைந்து போவர் ஆதலால் கள்வருக்குச் சோரர் என்று பேர் நேரே தோன்றி நின்றது.

தான் வருந்தி ஈட்டிய பொருளைத் தன் உயிர் வாழ்க்கைக்காக மனிதன் சேமித்து வைத்திருக்கிறான். தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் முதலியோரை ஆதரித்தற்காகப் பாதுகாத்து வைத்துள்ள பொருளைக் கரவாய் வந்து கவர்ந்து கொண்டு போதலால் கள்ளன் பல உயிர்களுக்குத் துயர் செய்தவனாகின்றான். ஆகவே அவன் கொடிய பாவியாய் இழிந்து யாண்டும் நெடிய துன்பங்களை அனுபவிக்க நேர்கின்றான்.

“கள்ளன் பெரியவனா? காப்பான் பெரியவனா?” என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது. எவ்வளவு பாதுகாப்புகள் இருந்தாலும் அவ்வளவையும் கடந்து அதிசாதூரியமாய்க் கள்ளர் கொள்ளை செய்து போய் விடுவர். அவ்வாறு போகும் பொழுது யாரேனும் எதிர்த்துத் தடுத்தால் அடித்துச் செல்வர்; முடியுமானால் கொலை புரிந்தும் போவர்.

வாளும் வேலும் கம்பும் கத்தியும் கள்வரின் கைகளிலுள்ள ஆயுதங்கள். பொல்லாத இந்தக் கொலைக் கருவிகளை வைத்திருந்தலால் இரவு வேளைகளில் எவரையும் அவர் கூசாமல் கொல்ல நேர்கின்றார். கொலையும் பொய்யும் கள்வரிடம் என்றும் குடி

1356 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொண்டிருத்தலால் அருளும் அன்பும் அந்த மருளர் அறியாத
பொருள்களாய் அயலே அகன்று போயுள்ளன.

அருள் கருதி அன்புடையர் ஆதல் இல்.

என்றதனால் கள்ளரிடம் உள்ள பொருள்களை உள்ளபடி
நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம். கொடுமை தீமை கொலை பொய்
பழி பாவம் முதலிய அழிகைகளை அவருடைய வழி விழைவு
களாய் வளர்ந்து இழி துயர்களோடு கிளர்ந்து வருகின்றன.

புலையான நீசங்களையே எவ்வழியும் புரிந்து வருதலால்
கள்வர் கொலை பாதகர்களாய் நீண்டு யாண்டும் கொடிய துன்பங்
களையே தொடர்ந்து அடைய நேர்கின்றனர்.

உலக மக்களால் கள்ளர் எள்ளி இகழப் படுகின்றார்; அரசு
தண்டனைகளை அடைகின்றார்; மறுமையில் நரக துயரங்களை
அனுபவிக்கின்றார். இவ்வாறு தம் வாழ்வைப் பாழ்படுத்தி
உயிர்க்கு எவ்வழியும் வெவ்வித துயரங்களை விளைத்து வருதலால்
கள்வர் நிலை கடுமும் புலையாய் கெடும் பழியாய் நின்றது.

முளரிமுக நாகமுளை எயிறுமுது கீற
அளவில் துயர் செய்வரிவண் மன்னவர்கள் நாளும்
விளைவரிய மா துயரம் வீழ்கதியுள் உய்க்கும்
களவு கடனாகக் கடிந்திடுதல் சூதே.

(சீவக சிந்தாமணி, 2870)

களவால் விளையும் துயரங்களை விழி தெரிய விளக்கி அதனை
ஒழிந்து உய்யுமாறு இது உணர்த்தியுள்ளது. பண்டைக் காலத்
தில் இந் நாட்டில் கள்ளருக்கு அரசர் கடும்தண்டனைகள் புரிந்து
வந்தனர். யானையால் மிதிக்க விட்டும் அதன் கொம்பால் குத்திக்
கொன்றும் கை கால்களை வெட்டி எறிந்தும் கள்வரை அழித்து
ஒழித்துள்ளனர். அவ் வுண்மைகளை நூல்கள் துலக்கி வருகின்
றன. நாகம் = யானை. அதன் எயிறு உழுது கீற என்றதனால்
கொலையின் கொடிய பயங்கர நிலை நேரே தெரிய நின்றது.

தன் உயிர் போல் மன்னுயிரை எண்ணி ஒழுகும் தண்ணளி
புண்ணியமாம். இனிய கருணையான அதனை அடியோடு இழக்கச்
செய்தலால் களவு கொடிய பாதகமாயது. அந்த நெடிய நீசத்
தை அணுகாத அளவே மனிதன் புனிதனாய் உயர்கிறான்; அதனை

அணுகினவன் நீசனா யிழிகிறான். நீசமடைந்து நாசமாகாமல் நிலை
தெளிந்து உய்க. உய்ய வில்லையேல் வெய்ய துயரமே.

பொருளாசை மருளாய் மண்டியுள்ள கள்ளரிடம் அருள்
இராது; கொடுமையே கடுமையாய் நெடிது ஒங்கியிருக்கும்.

இது நீலன் ஆதியர்பால் நேரே அறிய நின்றது.

சரிதம்

நீலன் மாலன் மாகன் என்னும் இம் மூவரும் கூட்டு முறை
யில் சோரராய்ச் சேர்ந்த நண்பர்கள். வஞ்சமும் கபடமும் சூதும்
எளமையாய்ப் பழகி வந்தவர். எதையும் நெஞ்சம் துணிந்து
செய்பவர். உரிய தோழில் யாதும் செய்யாமல் களவு வழியி
லேயே காதல் பூண்டு திரிந்தார். ஒரு நாள் மூவரும் காட்டு
வழியே போயினார். வழியருகே ஒரு ஆலமரத்தின் அடியில்
பெரிய துணி முடிப்பைக் கண்டார். விரைந்து போய் எடுத்தார்;
பிரித்துப் பார்த்தார்; நிறையப் பொற்காசுகள் இருந்தன. பெரு
மகிழ்ச்சி யடைந்தார். பசி அதிகமா யிருந்தமையால் அயலே
உள்ள ஊரில் போய் உணவருந்த விரும்பினார். இந்தப் பண
முடிப்போடு போகலாகாது; நானே போய் அன்னம் வாங்கி வரு
கிறேன் என மாகன் கூறினான். இருவரும் சரி என்று இசைந்தார்.
அவன் போய்ச் சோறு வாங்கியபோதே உள்ளம் மாறுபட்டது.
அந்த இருவரையும் ஒழித்து விட்டால் பொருள் முழுவதும்
நனக்கே தனியுரிமையாம் என்று கருதினான்; மருந்துக் கடை
யில் சவ்வீரத்தை வாங்கி அதில் நன்கு கலந்து கொண்டு வந்
தான். அவன் வருமுன்னரே அங்கிருந்த இருவரும் “இவனைக்
கொன்று விட்டால் பொருள் நமக்குச் சரிபாகம் ஆம்” என்று
கருதி உறுதி செய்து கொண்டார். சோறு கொண்டு வந்த அவ
னைக் கலசத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வரும்படி ஏவினார். அருகே
நெரிந்த கிணற்றை நோக்கிப் போனான்; கூடவே மாலன் சென்
றான்; அவன் குனிந்து தண்ணீர் எடுக்குங்கால் குப்புறத் தள்ளி
விட்டான்; கிணற்றுள் வீழ்ந்தான்; நீந்தத் தெரியாமையால்
மாயந்து போனான். மாலன் மீண்டு வந்தான். இருவரும் சோற்
றை ஆவலோடு உண்டனர்; கொடிய விடம் கலந்திருந்தமையால்
மாலனே இறந்தார். பொல்லாத பொருளாசையால் மூவரும் ஒவ்

லையில் அழிந்து ஒருங்கே ஒழிந்தார். அன்று முதல் பொருளுக்கு ஆட்கொல்லி என்று ஒரு பெயரும் நேர்ந்தது.

வஞ்சமும் களவும் சூதும் வளமையாய்ப் பழகி வந்தார்
கொஞ்சமும் இரக்க மின்றி ஒருவனைக் கொன்று தீர்த்தார்
நஞ்சுண வருந்திப் பின்னர் இருவரும் நடுங்கிச் செத்தார்
நெஞ்சுளே ஆசை ஏற நீசமாய் நாசம் ஆரூர்.

இம் மூவரும் செத்ததைக் குறித்து நாட்டிலுள்ள யாவரும்
வியந்து பேச நேர்ந்தனர். பொருள் கருதிப் பொச்சாப்புப்
பார்ப்பார்கண் அருள்நலம் இராது; மருளான தீமையே மண்டி-
யிருக்கும் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

நல்லஅருள் நீர்மையெலாம் நாசமாம் கள்ளமேனும்
பொல்லாத நீசம் புகின்.

நீசக் களவை நினையாதே.

286. சாது வசவரிடம் சார்ந்தும் களவுசெய்து
கோதடைந்தார் என்னே குமரேசா—ஏதும்
அளவின்கண் நின்றொழுகல் ஆற்றார் களவின்கட்
கன்றிய காதலவர். (6)

இ-ள்

குமரேசா! தூய வசவரிடம் வந்தும் ஏன் எழுவர் களவை
விழைந்து இழிந்தார்? எனின், களவின்கண் கன்றிய காதலவர்
அளவின்கண் நின்று ஒழுகல் ஆற்றார் என்க.

களவும் அளவும் காட்சிக்கு வந்தன.

களவினிடத்தே மிக்க ஆசையுடையவர் ஒழுங்கான நல்ல
நெறிமுறை வழியே நேர்மையாய் நின்று ஒழுகி வர மாட்டார்.

காதல் என்னும் குறிப்பால் களவுத் தொழிலில் கள்ளர்
கொண்டுள்ள மோக வெறி தெரிய நின்றது.

கள்வரிடத்தே அருளும் அன்பும் இரா என்று முன்பு கூறி-
னார்; அவர் நெறிகேடராய்த் திரிவர் என இதில் உரைக்கிறார்.

அளவு = நினை; ஒழுங்கு. தக்கன இவை, தகாதன இவை
என்று ஒக்க உணர்ந்து அதில் வழுவாது ஒழுகி வரும் நேர்மை
யாளரே சீர்மையாளராய்ச் சிறந்து உயர்ந்து வருகின்றார்.

களவில் ஒழுதுபவர் அளவில் ஒழுக முடியாது. ஆகவே அவரது வாழ்வின் இழிவும் இழவும் தெளிவாய்த் தெரிய வந்தன.

அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை உளபோல.

இல்லாகித் தோன்றுக் கெடும். (குறள், 479)

தவம்செய் மாக்கள் தம்முடம்பு இடாஅது

அதன்பயம் எய்திய அளவை மான. (பொருநர், 91)

இவற்றுள் அளவு உணர்ந்தி நிற்கும் பொருளை அறிக.

ஒழுங்கான வரம்புடன் வாழ்பவர் உயர்ந்தவராகிறார்; வரம்பு கடந்து நடப்பவர் இழிந்தவராய்க் கழிந்து போகின்றார்.

கன் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்து கொண்டு போனால் தன் உள்ளம் வருந்துவது போல் பிறனுடைய பொருளைக் கவர்ந்து கொண்டால் அவன் நெஞ்சம் வருந்துமே என்று உணர்ந்து விந்திக்கும் நிலை கள்ளரிடம் இல்லை ஆதலால் எங்கும் துணிந்து புகுந்து எதையும் விரைந்து கவர்ந்து கொண்டு போகின்றனர்.

வழிப்பறி, கன்னம், கொள்ளை, நம்பிக்கை மோசம் எனக் களவு வகைகள் பல நிலைகளில் விரிந்துள்ளமையால் சுள்வருடைய பொல்லாப் புலைச் செயல்களை அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

கழுத்தில் கடடியுள்ள தாலிகளையும் பெண்களிடமிருந்து ஒட்ட அறுத்துப் போவது பட்டி மக்களுடைய பழக்கம் ஆதலால் அந்தப் பழிபாதகர்களைக் கட்டி அடிக்கவும், வெட்டிக் கொல்லவும் மக்கள் வீறுகொண்டு சீறி எழுகின்றனர்.

கலம் கவர்ந்து அகன்ற கள்வர். (பெருங்கதை)

அணிகளைத் திருடிப் போயுள்ள கள்ளரை இது குறித்துள்ளது. பொல்லாத புல்லர் புலைகளாயுள்ளனர்.

இரவு நேரங்களில் மறைந்து ஒளிந்து புகுந்தே களவு செய்கின்றனர்; அவ்வாறு செய்யுங்கால் பிடிபட்டுக் கொண்டால் கள்ளர் அடிபட்டுச் சாகின்றார். ஆகவே களவைக் கைக்கொண்டவர் இழவை மெய்க் கொண்டவராய் எவ்வழியும் சாவையே மேவி வருகின்றனர். பழி பாவங்களும் அழி துயரங்களும் சேரரையாண்டும் தொடர்ந்து வருகின்றன. உயிரோடு செத்தவராய் அவர் உலாவி வருவது உலக விசித்திரமாய் நிலாவி நிற்கிறது.

They lay wait for their own blood; they lurk privily
for their own lives. (Bible: p. 1.18)

தங்கள் இரத்தம் சிந்தித் தங்கள் உயிர் அழிந்து ஒழியவே
அவர் மறைவாய்ப் பதுங்கி யிருக்கின்றனர் எனக் கள்ளரைக்
குறித்து இவ்வாறு சாலமன் சால்போடு உரைத்திருக்கிறார்.

களவின் கண் காதல் புகுந்த அளவே அவரிடம் சாதல்
புகுந்து கொள்கிறது. கொள்ளவே கள்ளருடைய வாழ்வு
சாவில் வளர்ந்து வருவது தெரிய வந்தது. பிறர் துயருறும்படி
யான தீய செயல்களைச் செய்தலால் கள்வர் அல்லலும் பழியும்
அடைந்து யாண்டும் நீண்ட துயரமாய் அழிவுற நோக்கின்றார்.

ஆறலைத்தல் கொள்ளை அதிகாரம் பொய்வஞ்சம்
சீறி வெருட்டல் குறைமுடிப்பல் செய்வலிளிப்
பேறெனல் இன்ன பிறரறிய வெளவினும்
வேறல்ல கள்ள வினை. (இன்னிசை)

கள்ளத் தொழில்களை இது காட்டியுள்ளது. பொல்லாத
புலைக் களவுகளை ஒழித்த அளவே மனிதன் நல்லவனாய்கிறான்.

உள்ளம் கோடிக் கள்ளம் புரிபவர் யாண்டும் நல்ல வழியில்
ஒழுகார். இவ்வண்ணமை கலுளன் முதலியவர்பால் அறியின்றது.

சரிதம்

இவர் கன்னட தேசத்தில் கலியாணபுரம் என்னும் ஊரில்
இருந்தவர். சிறிது கல்வியறிவுடையவர். வேறு தொழில் முயற்
சிகள் யாதும் செய்யாமல் சோம்பேறிகளாய்த் திரிந்து யாண்டும்
வாயாடிகளாய் வயிறு வளர்த்து வந்தனர். வீர சைவ மரபில்
சீரும் சிறப்புமாய் விளங்கியிருந்த வசவதேவர் சிவனடியார்
களுக்கு நாளும் விருந்து புரிந்து வந்தார் ஆதலால் அந்த அடி
யார்கள் கூட்டத்தில் சோரத்தனமாய்ப் புகுந்து இவர் சோ
தினன் மூண்டார். அங்கே வருகிற சாதுக்கள் யாவரும் இலிங்க
தாரிகள். அந்த அடையாளம் இல்லாதவர் உள்ளே புக முடிய
யாது. அந்த உளவினை இந்தக் களவாணிகள் தெரிந்து காட்ட
வேடங்கள் பூண்டார். இளம் கத்திரிப் பிஞ்சுகளைத் துணிகளில்
பொதிந்து மறைத்துக் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு உள்ளே
புகுந்தனர். அடியவர்களோடு சேர்ந்து பந்தியில் அமர்ந்தனர்.

இலைகளில் உயர்ந்த உணவுகள் வகையாய்ப் படைக்கப்பட்டன. உண்ண நேர்ந்த போது இவருடைய செயல் இயல்கள் அயலாய்த் தெரிந்தன; தெரியவே பந்தி விசாரணை செய்து வந்தவர் இவருடைய சிவலிங்கங்களைச் சோதிக்க நேர்ந்தார். நேரவே இவர் நெஞ்சம் கலங்கினார்; அஞ்சி அலமந்தனர். கள்ளம் புரிந்துள்ள இவருடைய புலை நிலைகளை அறிந்து தலைவர் உள்ளம் இரங்கினார். உபசரித்து உணவளித்து அனுப்பினார். தாம் செய்த திருட்டுத் தொழிலை நினைந்து நினைந்து இவர் நெடுந் துயருழந்தார். பழக்க வாசனையால் களவியையே தொடர்ந்து இழிவினை அடைந்து வந்த இவர் பின்பு உள்ளம் தெளிந்து நல்லவ ராயினார்.

உண்ணுகின்ற சோற்றுக்கா உயர்ந்தசிவன்
அடியவர்போல் உருவம் தாங்கிப்

பண்ணுகின்ற பெரியவர்தம் பணிவான
பூசனையும் பதமா ஏற்றார்

அண்ணிநின்ற அறிவுடையார் அவமான
கள்ளரென அறிய நாணி

நண்ணிநின்ற சோரமெல்லாம் நாசமெனத்
தெளிந்துபின் நல்லோ ரானார்.

உள்ளத்தில் கள்ளம் புகுந்தமையால் உலகத்தில் அவர் நெறிகேடராய்த் திரிந்தார். அது தீரவே நேராயினார். களவின் கண் கன்றிய காதலவர் அளவின் கண் நின்று ஒழுகல் ஆற்றார் என்பதை உலகம் காண இவர் நன்கு உணர்ந்தி நின்றார்.

எள்ளல் இழிவுபழி ஈனமெலாம் எய்துமே
கள்ள வழியில் கலந்து.

களவை ஒழி; அளவில் ஒழுது.

287. அன்றேன் களவை அடியவர்செய் யார்என்றார்
குன்றாத சேரர் குமரேசா — என்றும்
களவென்னும் காரறி வாண்மை அளவென்னும்
ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல். (7)

இ. எ.

குமரேசா! களவு என்னும் இழிவு மாலடியார் பால் மருவாது

எனச் சேர அரசர் என் கூறினார்? எனின், களவு என்னும் கார் அறிவாண்மை அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார் கண் இல் என்க. கள்ளருடைய அறிவின் எள்ளலை உணர்த்துகிறது.

களவு என்னும் புலையறிவை ஆளும் நிலைமை நியாய நெறியின் வலிமையை ஆண்டு வருவார் பால் யாண்டும் இல்லையாம்.

களவை எல்லாரும் கையாள முடியாது; அதற்கு ஒரு வகை அறிவும் பயிற்சியும் வேண்டும். இன்னகாலத்தில் இன்ன இடத்தில் இன்ன பொருளை இன்னவாறு கவர்ந்து வரவேண்டும் என்று கள்வர் நன்கு தெரிந்து கொள்வர். அவருடைய யுத்தி புத்திகள் ஊனம் தோய்ந் துள்ளமையால் யாண்டும் ஈனங்களை யே விளைத்து எவ்வழியும் இழிதுயர்களை வளர்த்து விடுகின்றன.

சீரறிவுக்கு நேரே மாறானது ஆதலால் கள்ளரிடம் உள்ளது காரறிவு என்று இங்கே காண வந்தது. கார் = இருள்; மருள்.

ருது வஞ்சனைகள் தோய்ந்து தந்திர உபாயங்களோடு சோரங்களைச் சாதூரிய சாகசங்களாய்க் கள்வர் செய்வர் ஆதலால் அந்த ஆற்றலும் ஆள்வினையும் தெரிய ஆண்மை என்றார்.

தன்னை யுடையானுக்குப் புகழும் இன்பமும் புண்ணியமும் தருவது நல்லறிவு. பழியும் துன்பமும் பாவமும் விளைத்தலால் கள்வரது அறிவு பொல்லாத புலைநிலையாய் நின்றது. களவு செய்வதோடு பாசாங்கும் பகடியுமாய்ப் பேசுவதிலும் அவர் வல்லவர். ஒரு கள்ளன் பேசியுள்ளதை அயலே காண வருகிறோம்.

தூதர் கோலத்து வாயிலின் இருந்து
மாதர் கோலத்து வல்லிருட் புக்கு
விளக்கு நிழலில் துளக்கிலன் சென்றாங்கு
இளங்கோ வேந்தன் துளங்கொளி ஆரம்
வெயிலிடு வயிரத்து மின்னின் வாங்கத்
துயில்கண் விழித்தோன் தோளிற் காணான்
உடைவாள் உருவ உறைகை வாங்கி
எறிதொறும் செறித்த இயல்பிற்கு ஆற்றான்
மல்லிற் காண மணித்தூண் காட்டிக்
கல்வியிற் பெயர்ந்த களவன் தன்னைக்
கண்டோர் உளர் எனின் காட்டும். (சிலப்பதிகாரம், 16)

கோவலனைக் கொலை புரிய முட்டிய கள்வனை பொற்
கொல்லன் காவலாளிகளிடம் இப்படிப் பேசியிருக்கிறான். ஒரு
கள்ளன் ஒரு நாள் இரவு கரவாய்ப் புகுந்து பாண்டிய மன்னன்
தம்பி இளங்கோ துயின்றிருந்த பஞ்சணையை அஞ்சாமல் அணுகி
அவன் கழுத்தில் ஒளி வீசிக்கிடந்த விலையுயர்ந்த இரத்தினமாலை
யைக் கவர்ந்தான்; கவரவே அவ் வீரன் விழித்து உடைவாளி
உருவி விரைந்து வெட்டினான்; அந்த வெட்டையும் தட்டி யாருக்
கும் அகப்படாமல் அவன் தப்பிப் போய் விட்டான்; இவனையும்
தப்பவிட்டால் அரசதண்டனை கிடைக்கும் என அச்சோரன்
இவ்வாறு காரறிவோடு நேரே சொல்லியிருக்கிறான்.

ஒரு காலத்தில் தான் நேரில் கண்டு போராடிய கள்ளனைக்
குறித்து மற்றொரு காவலனும் யுத்தியோடு கூறினான். அன்று
அவன் கூறிய உரைகள் ஈண்டு அடியில் வருகின்றன.

“நிலன் அகழ் உளியன் நீலத் தானையன்
கலன் நசை வேட்கையிற் கடும்புலி போன்று
மாரி நடுநாள் வல்லிருள் மயக்கத்து
ஊர்மடி கங்குல் ஒருவன் தோன்றக்
கைவாள் உருவ என் கைவாள் வாங்க
எவ்வாய் மருங்கினும் யானவற் கண்டிலேன்
அரிது இவர் செய்தி அலைக்கும் வேந்தனும்
உரியது ஒன்று உரைமின் உறுபடையர்!”

கள்ளருடைய செயல் இயல்களை எவரும் எளிதில் அறிய
முடியா என்று முடிவு கூறி இப்படி விசித்திரமாய் முடித்திருக்
கின்றான். பொருள்நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

மாங்குடி மருதனார் என்னும் சங்கப்புலவர் கள்வர் நிலையைக்
குறித்துக் காட்டியிருக்கும் காட்சிகள் கருதி யுணரவுரியன.

கல்லும் மரனும் துணிக்கும் கூர்மைத்
தொடலை வாளர் தொடுதோல் அடியர்
குறங்கிடைப் பதித்த கூர்நுனைக் குறும்பிடிச்
சிறந்த கருமை நுண்வினை நுணங்கறல்
நிறங்கவர்பு புனைந்த நீலக் கச்சினர்
மென்னூல் எணிப் பன்மாண் சுற்றினர்
நிலனகழ் உளியர் கலன் நசைஇக் கொட்கும்

கண்மா ரூடவர் ஒடுக்கம் ஒற்றி
வயக்களிற்று பார்க்கும் வயப்புலி போலத்
துஞ்சாக் கண்ணர் அஞ்சாக் கொள்கையர்
அறிந்தோர் புகழ்ந்த ஆண்மையர். (மதுரைக்காஞ்சி)

கள்வருடைய கருவி வகைகளையும் உருவ நிலைகளையும் உடை
நடை முதலிய செயல் இயல்களையும் இதில் வியந்து காணு
கின்றோம். தொடுதால் = செருப்பு. கண்மாறு ஆடவர் = விழித்
தகண் இமைக்கு முன்னே விரைந்து மறைந்து போம் கள்வரை.
களவினிலுள்ள கார் அறிவையும் கடிய ஆண்மையையும் இங்கே
கண்டு கள்வரின் நிலைமையை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

அறிவை நல்ல நெறியில் செலுத்தாமல் பொல்லாத புலைக்
களவில் புகுத்தி வருதலால் களவர் என இழிந்து அல்லல் பல
அடைந்து அழிந்து ஒழிகின்றார். அவ்வாறு இழிந்து ஒழியாமல்
தெளிந்து வாழவே நுலோர் சால்போடு போதித்து வருகின்றார்.

களவின் ஆகிய காரறிவு உள்ளன் மின்
வினைவில் வெவ்வினை வீவில் கதிகளுள்
உளைய வுள்ளழித்து ஒன்றல வேதனை
வளைய வாங்கி வருத்தம் உறுக்குமே. (வளையாபதி)

கள்ளர்க்கு நல்ல புத்தியை இந்நூலாசிரியர் இவ்வாறு செவ்
வையாய்ப் போதித்துள்ளார். இம்மையிலும் மறுமையிலும்
கொடிய துயரங்களை விளைத்தலால் களவை ஒழித்து நலமாய்
ஒழுகி வருவானே தன் உயிர்க்கு நன்மை செய்தவனாகிறான்.
களவின் ஆகிய காரறிவு என இதன் கண்ணும் வந்துள்ளது.
பிறர்பொருளை விழைந்து கள்ளம் புரிந்து கடும் பழி படிந்து
கொடுந்துயர் அடைய நேர்வது கொடிய நெடிய மடமையே.

பிறர்பொருள் அன்றார் உணராது பெட்பின்
சிறிய கொளினும் அவை நஞ்சினும் தீய
இறைவன் ஒறுக்கும் பிழைப்பினும் என்றும்
உறைப இருள்சேர் உலகு. (இன்னிசை)

களவு நஞ்சினும் தீயது; அதனை நெஞ்சில் கொண்டால்
நெடுந்துயர் விளையும்; நீசமான களவை நினைவாது ஒழிவதே
யாண்டும் விழுமிய மேன்மையாம் என இது விளக்கி யுளது.

தன்னைக் கைக் கொண்டவனை நீண்ட பழி இழிவுகளில் வீழ்த்தி யாண்டும் அல்லல்களை விளைத்து வருதலால் களவு கொடிய விடம்; நெடிய தீ; நீசப் பேய் என மேலோர் அஞ்சி விலகுகின்றனர். இழிவும் அழிவும் களவால் வருகின்றன.

பிறர்க்குத் துயரமாய் நாட்டுக்கு எவ்வழியும் கேட்டையே விளைத்து வருபவர் ஆதலால் கள்ளரைக் கடுமையாகத் தண்டித்து ஒழிப்பது அரசனது பெரிய கடமையாய் மருவி வந்துள்ளது. திருடர் ஒழியவே நாடு பெருமையுறுகிறது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கொங்கு நாட்டில் யாத்திரை செய்து வரும்பொழுது முருகன்பூண்டி என்னும் ஓர் ஊர் அருகே சில கள்ளர் வந்து அவருடைய உடைமைகளைப் பறித்துக் கொண்டு போயினர். உடுத்தியிருந்த ஆடையையும் கடுத்துக் கவர்ந்து போன அக் கள்வரது நீசப் புலையை நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தினார். அந்தக் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள ஈசனை நோக்கிப் பரிந்து பாடினார். அந்தப் பாசுரங்கள் அயலே வருகின்றன.

கொடுகு வெஞ்சிலை வடுக வேடுவர் விரவ லாமை சொல்லித்
திடுகு மொட்டெனக் குத்திக் கூறைகொண்டு ஆறலைக்குமிடம்
முடுகு நாறிய வடுகர்வாழ் முருகன்பூண்டி மாநகர்வாய்
இடுகு நுண்ணிடை மங்கை தன்னொடும் எத்துக்கிங்கிருந்தீர்
[எம்பிரானிரே (1)]

வில்லைக் காட்டி வெருட்டி வேடுவர் விரவலாமை சொல்லிக்
கல்லி னால்எறிந் திட்டு மோதியும் கூறை கொள்ளும் இடம்
முல்லைத் தாது மணங்கமழ் முருகன் பூண்டி மாநகர் வாய்
எல்லைக் காப்பதொன் றில்லை யாகில்நீர் எத்துக்கிங்கிருந்தீர்
[எம்பிரானிரே. (2)]
(தேவாரம்)

பொல்லாத கள்ளர்கள் செய்துள்ள புலை நிலைகளை இதில் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். கட்டிய வேட்டியையும் கவர்ந்து கொண்டு போகின்ற இந்தப் பட்டி மக்களை அழித்து ஒழிக்காமல் நீர் ஏன் இங்கே எழுந்தருளி யிருக்கின்றீர்? என்று ஆண்டவனை உரிமையோடு கடிந்து இவர் முறையிட்டிருப்பது அத் திருடர்களின் கொடுமைகளை வெளியிட்டுள்ளது. கூறை = ஆடை.

இழிவான கீழ்மக்களை களவை விழைந்து புரிவர்; அல்ல
லே புரிகின்ற அவர் அவலமா யழிந்து ஒழிந்தே போவர்.

நல்ல அறிஞர்கள் பொல்லாத புலைக் களவை யாண்டும்
எண்ணார். இவ் வுண்மை மாதவர் ஆதியர்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

திருவஞ்சிக்களம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்துவந்த
சேர மன்னன் திருமாலிடம் பெருமால் கொண்டு பேரன்பு
புரிந்து வந்தார். உலக செல்வங்கள் எதையும் மதியாமல் பரமனை
யே கருதி யுருகிப் பாகவதர்களைப் பெரிதும் பேணி ஞான
யோக சீலராய் அரிய பாடல்கள் பல பாடியருளினார்.

தூராத மனக்காதல் தொண்டர் தங்கள்
குழாங்குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி
ஆராத மனக்களிப்போடு அழுத கண்ணீர்
மழைசேர நினைந்துருகி ஏத்திநாளும்
சீரார்ந்த முழுவோசை பரவை காட்டும்
திருவரங்கத்து அரவணையில் பள்ளிகொள்ளும்
போராழி யம்மாணக் கண்டு துள்ளிப்
பூதலத்தில் என்றுகொலோ புரளும் நாளே? (1)

வன்பெருவா னகமுய்ய அமர ருய்ய
மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசர் உய்ய
துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன் றில்லாச்
சுகம்வளர அகமகிழும் தொண்டர் வாழ
அன்பொடுதென் திசைநோக்கிப் பள்ளி கொள்ளும்
அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார்தங்கள்
இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு யானும்
இசைந்துடனே என்றுகொலோ இருக்கும்நாளே? (2)
(பெருமாள் திருமொழி)

ஆண்டவன் பால் அன்புமண்டி வந்த இவர் அவனுடைய
தொண்டர்கள் மேல் கொண்டுள்ள காதல் நிலையை இவற்றுல்
கண்டு கொள்ளுகிறோம். இவ்வாறு ஆர்வம் மீதூர்ந்து வந்தமை
யால் பாகவதர்கள் இவரிடம் நாளும் பெருகி வந்தனர். அரசன்
பால் அதிகமான மதிப்பும் மரியாதைகளையும் அவர் பெற்று
வருவதைக் கண்டு மந்திரிகள் பொறுமை கொண்டனர். அவரது

வாவைத் தடுக்க ஓர் உபாயம் நாடிச் செய்தார். நிதியறையி லிருந்து ஒரு மணிமாலை களவு போயது. அந்த அரிய அணியைத் தொண்டர்களை கவர்ந்து போயுள்ளனர் என்று கழறினார். மாநவன், வாசுதேவன், தாமோதரன், கண்ணன் என்னும் பாக வதர் தலைவர்களை அக் களவைச் செய்தவர் என அவர் உள வேரடி கூறினார். அவருடைய சொல்லைக் கேட்டு அரசன் உள்ளம் வருந்தினான்: “தூய அன்பர் தீய துன்பக்களைச் செய்யார்; பொருமையால் இப்பொல்லாங்கை அவர் மீடல் சொல்லுகின் றார்!” என்று உறுதி கூறி அரசனே நேரே சான்று காட்டினான். அமைச்சர் நாணினர்; நிகழ்ந்ததை மொழிந்து மன்னிடம் மன்னிப்பு வேண்டினர். மாலடியார் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர். களவு என்னும் தீமையை அளவறிந்த மேலோர் யாதும் செய்யார் என்பதை உலகம் இவர் மூலம் உணர்ந்து தெளிந்தது.

மாலடியார் மாலாய் மறந்தும் பிறர்பொருளைக்
கோலி விழைந்துகைக் கொள்ளார்காண் --- ஞாலமெங்கும்
உள்ளவனை உள்ளி உயர்வார் உறுவரோ
கள்ள வினையைக் கலந்து.

தீய களவு தினையளவும் சேராதே
தூய உளத்த ரிடையென்று---நேயமுடன்
சுறு அரசன் குணநலமே கொண்டாடி
ஆறி யிருந்தான் அமர்ந்து.

வேந்தனுடைய விழுமிய நீர்மைகளை இவை விளக்கியுள்ளன.
கள்ள ருடைய கரவறிவு வெம்புலையாய்த்
தள்ளரிய துன்பே தரும்.

களவு மருளான இருள்.

288. சார்ந்த கனகன் தனுசயிந்தன் புன்கரவால்
கூர்ந்திழிந்தார் என்னே குமரேசா—ஆர்ந்த
அளவறிந்தார் நெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும்
களவறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு. (8)

இ-ள்

குமரேசா! கனகன் தனுசயிந்தவர் உயர்ந்த நிலையில் இருந்

தும் கரவாய் ஏன் இழிந்து அழிந்தார்? எனின், அளவு அறிந்தார் நெஞ்சத்து அறம்போல களவு அறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு நிற்கும் என்க. இருவகை நிலைகள் ஒருங்கே தெரிய வந்தன.

நல்ல நெறி அறிந்தவர் உள்ளத்தில் தருமம் மருவியிருத்தல் போல் களவினைப் பழகினவர் நெஞ்சில் வஞ்சனைகள் வளர்ந்து நிற்கும். பாவ நெஞ்சம் பார்வைக்கு வந்தது.

அளவு அறம் களவு கரவு என்பன ஈண்டு இனமாய் இணைந்து வந்துள்ளன. முன்னைய இரண்டும் தூய நிலையின; பின்னைய இரண்டும் தீய புலையன. அளவு என்னும் சொல் களவு என்பதற்கு எதுகைபோல் அமைந்து நான்கு குறள்களில் வந்துள்ளன. இது பல பொருள்களைக் குறித்து வரும.

தனையும் காறும் தாறும் துணையும்
வரையும் பிரமாணமும் மாத்திரையும் மட்டும்
அளவின் பெயர் என்று அறைந்தனர் புலவர்.

(பிங்கலந்நை)

இன்னவாறு அளவுக்குப் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

ஆய்ந்து அளந்து தெளிந்தது எதுவோ அது அளவு. உயிர்க்கு உறுதியாய்த் தெளிந்த உள்ளச் செம்மையே ஈண்டு உரிமையாக் கொள்ள வரியது. நேர்மை செம்மை என்னும் இந்நீர்மைகளுக்கு நேர்மாறானவை கள்ளம் கபடுகள். மனம் செம்மையானால் அந்த மனிதன் புனிதன் ஆகின்றான். தருமங்கள் எல்லாம் அவனிடம் உரிமையாய் மருவி நிற்கின்றன.

“சேணுயர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின் ஆணியை” என்று பரதனை இவ்வாறு இராமபிரான் குறித்திருக்கின்றார்.

மனத்தில் மாசு இல்லாதவன் அறத்தின் தேசாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான். நேர்மையுள்ள நெஞ்சில் அறம் இருத்தல் போல் கள்ளம் உள்ள நெஞ்சில் பாவம் நிலைத்திருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டும்; அவ்வாறு சொல்லாமல் கரவு என்றார். பாவச் செயல்களுக்கெல்லாம் மூல காரணம் ஆதலால் அதன் தீமை தெரியக் குறித்தார். கரவு படிந்தவன் கடையாய்க் கழிகின்றான்.

நெஞ்சில் நேர்மை யுடையவன் தருமவானாய் யாண்டும் அறி

சாமல் வருகிறான்; உள்ளத்தில் கள்ளம் உள்ளவன் கரவு படிந்து இருந்தலால் எங்கும் அஞ்சிக் கூசி அவலமாய்த் திரிகின்றான்.

நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்துறையும்
அஞ்சாப் புறங்கிடக்கும் நீர்ப்பாம்பு—நெஞ்சில்
கரவுடையார் தம்மைக் கர்ப்பர் கரவார்
கரவிலா நெஞ்சத் தவர். (முதுரை 25)

நெஞ்சில் கரவு இருந்தால் அந்த மனிதன் இழிந்து திரி
வான்; கரவு இல்லையானால் அவன் உயர்ந்து திகழ்வான் என
ஒளவையார் இவ்வாறு குறித்துள்ளார். அகந்தே கள்ளம் உடைய
வன் நஞ்சுள்ள பாம்பு போல் அஞ்சத்தக்கவன் ஆகிறான்.
பிறர்க்கு அல்லலை விளைத்துத் தானும் அஞ்சி அல்லலாய் அல
மந்துழல்வது கள்ளருடைய வாழ்வாய் எள்ளல் அடைந்துள்
ளது. கரவு கபடம் வஞ்சனை சூது என்பன களவின் உறவுகள்.
நேர்மைக்கு மாறான நீசப் புலைகள் ஆதலால் இவற்றை யுடைய
வர் நீசரா யிழிகின்றார். கீழோரான அவரை மேலோர் யாதும்
அணுகாது எவ்வழியும் வெறுத்து யாண்டும் அகலுவர்.

உள் ஒன்று வைத்துப் புறம்பு ஒன்று பேசுவார்
உறவு கலவாமை வேண்டும். (அருட்பா)

கரவுடையாரது புலை நிலையை இது விளக்கியுள்ளது.

கள்ளமும் கரவும் எள்ளல் இழிவுகளையே விரித்து யாண்
டும் அல்லல்களையே விளைத்து அவலப்படுத்தும் ஆதலால் அவற்
றை ஒழித்த அளவே மனிதர் உயர்ந்து உய்தி பெறுகின்றார்.

கள்ளவா தனையைக் களைந்தருள் நெறியைக்

காதலித்து ஒருமையில் கலந்தே

உள்ளவாறு இந்த உலகெலாம் களிப்புற்று

ஒங்குதல் என்றவந் துறுமோ?

வள்ளலே அதுகண்டு அடியனென் உள்ளம்

மகிழ்தல்என் நெனத்துயர்ந் திருந்தேன்

ஒள்ளியோய் நினது திருவுளம் அறிந்தது

உரைப்பதென் அடிக்கடி யுனக்கே. (அருட்பா)

கள்ள வேதனைகளால் உலக மக்கள் இழிந்து உழலுகின்
றார்; பொல்லாத அந்தப் புலைகளை விட்டு நீங்கி நல்ல அருள்
நெறியை மருவி உலகம் என்று உய்யுமோ? என்று இராமலிங்க

சுவாமிகள் பரிவு கூர்ந்து பரிதாபமாய் இறைவனை நோக்கி இவ்வாறு மறுகி முறையிட்டிருக்கிறார்.

களவு வஞ்சனை காமம் என்று இவையெலாம் காட்டும்
அளவு மாயை இங்கு ஆரெனக்கு அமைத்தனர் ஐயா
உளவிலே எனக்கு உள்ளவாறு உணர்த்தின் உன் அடிமை
வளரு மாமதி போல்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன். (1)

கொலைகளவு கட்காமம் கோபம்விட்டால் அன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருள்தான் வாய்க்கும் பராபரமே. (2)
(தாயுமானவர்)

களவு வஞ்சனைகள் ஒழிந்த அளவுதான் பரமனுடைய
அருள் வரும் எனத் தாயுமானவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

உள்ளத்தில் கள்ளம் இருக்கும் வரையும் அந்த உயிர் பள்ளத்தில் விழுந்து படு துயரங்களே அடைகின்றது; அது நீங்கிய அளவே உயிர் துயர் இன்றி ஒங்கிஒளிவீசி யுயர்ந்து திகழ்கிறது.

களவைக் கைக் கொண்டவன் கள்ளன் என்று எள்ளப்பட்டு இழிகிறான். அதனால் எவ்வளவு வரவுகள் வந்தாலும் முடிவில் அவன் அல்லல்களே அடைந்து அலமந்தழிகிறான்.

Bread of deceit is sweet to a man; but afterwards his mouth shall be filled with gravel. (Bible)

களவால் வந்த உணவு ஒரு மனிதனுக்கு முதலில் சுவையாயிருக்கும்; பின்பு அவன் வாய் மணலால் நிரப்பப்படும் என்னும் இது இங்கே எண்ணி யுணர வரியது.

பழியும் துன்பமும் எவ்வழியும் தனக்குத் தருகின்ற களவை ஒருவன் விழைந்து பற்றி இழிந்துழல்வது மருண்ட மாய மயக்கமே. காரறிவு என்று களவை முன்னம் கூறியது கருமையான இருளும் சிறுமையான மருளும் தெரியவே.

களவு நெஞ்சம் புகின் அந்த மனிதன் பஞ்சையாயிழிகின்றான். திண்மையும் திடமும் அவனிடமிருந்து போய் விடுகின்றன; புன்மையான நிலையும் புலையான திகிலும் புகுந்து கொள்ளுகின்றன. மிகுந்த பழியிழிவுகள் விரிந்து நிற்கின்றன.

கள்ளத்தை உள்ளத்தே கொண்டவன் அல்லல்களையும் அழிவுகளையும் தனக்கு வளமாய் வளர்த்துக் கொள்கிறான்.

களவு புகழே அளவும் அறமும் ஒழிகின்றன. அவலப் புலைகள் விளைகின்றன. தன் உயிர்க்கு நன்மையை நாடுபவன் துயர்க்கு விலையமாகிய களவை யாண்டும் யாதும் கருதலாகாது.

களவு வழியில் பழகிவரின் கரவு வஞ்சனைகள் பெருகி வரும். அளவில்லாத துயர்கள் அதனால் அடர்ந்து விளையும். இது கனகன் முதலிய மூவர்பாலும் நேரே அறிய நின்றது.

சரிதம்-1.

கனகவன்மன் என்பவன் பொன் வேலை செய்பவன். மதுரை மா நகரிலிருந்தவன். வஞ்ச நெஞ்சன். அரசியின் விலை யுடர்ந்த காற்சிலம்பை இவன் புலையாய்க் களவு செய்து கொண்டான். தன் கள்ளம் வெளிப்படின தனது தலை போய் விடுமே என்று பலவகையிலும் கரவாய் மறைத்து வந்தான்; அவ்வாறு வருங்கால் கோவலன் சிலம்பை விற்க மதுரைக்கு வந்தான்; இவனைக் கண்டான்; அணியைக் காட்டினான். அதனை வசமாய்க் கைக் கொண்ட இவன் வஞ்சச் சூழ்ச்சி புரிந்து பாண்டிய மன்ன னிடம் சென்று கோவலனைக் கள்வன் என்று காட்டிக் கொலை செய்ய மூட்டிக் கொடிய பாதகங்களைக் கடிது நீட்டினான்.

சித்திரச் சிலம்பின் செய்வினை எல்லாம்
பொய்த்தொழிற் கொல்லன் புரிந்துடன் நோக்கி
கரந்துயான் கொண்ட காலணி ஈங்குப்
பரந்து வெளிப்படா முன்னமன் னற்குப்
புலம்பெயர் புதுவனில் போக்குவன் யான்எனக்
கலங்கா உள்ளம் கரந்தனன் செல்வோன்.

(சிலப்பதிகாரம் 16)

இக் கள்வன் கரவுடன் சென்றுள்ளதை இது நன்கு காட்டியுள்ளது. பொருள் நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பொய்த் தொழிற் கொல்லன் என்றது பொய்யே தொழிலாக வுடைய கொலைபாதகன் என இவனது புலை தெரிய வந்தது. யாதொரு தீமையும் அறியாத நல்ல குலமகனைக் கொல்ல வழிசெய்த இப் பொல்லாக் கள்ளன் எல்லாராலும் எள்ளப்பட்டு இழிந்து அழிந்தான். இவனால் இவனுடைய மரபினர் பலர் அறிய நேர்ந்தனர். களவு அறிந்தார் நெஞ்சில் கரவு

உறவாய் நிற்கும் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான். இவனது கள்ள நெஞ்சம் கொடிய தீய நஞ்சம்.

சரிதம் 2.

தனு என்னும் இவன் கந்தருவ மரபினன். சீமன் என்பவனுடைய அருமைத் திருமகன். சிறந்த அழகன். உல்லாசப் பிரியன். சுக போகங்களில் களித்துத் திளைத்து வந்த இவன் ஒரு நாள் இனிப ஒரு மலைச் சாரலில் மாலையில் உலாவி வந்தான். அங்கே தூலசிரசு என்னும் மாதவருடைய தயக் குடிசிலைக் கண்டான். அவர் சிறந்த போக சித்தர். சடைமுடி மரவுரிகளோடு மருவி யிருந்த அவரது உருவ நிலையை நோக்கி இகழ்ந்து நின்றான். அவர் புனிதமாகப் பேணி வைத்திருந்த இனிப கணிகளைக் கரவாய்க் கவர்ந்து போனான். இவன் செய்த கள்ள வினையைக் கண்டு அவர் எள்ளி நகைத்து இழிந்த அரக்கனாய்க் கழிந்து ஒழிக என்று சபித்தார். அவ்வாறே உருவமாறி ஊனமாய்த் திரிந்து வந்தான். அவல நிலையில் அவ்வாறு இருந்து வருங்கால் இராமனைக் கண்டான். சாபம் நீங்கிப் பழைய வுருவம் பெற்று அவ் வீர மூர்த்தியைத் தொழுது துதித்து விட்டு விண்ணுலகம் போனான். இளிவு நீங்கவே இவனிடம் தெளிவு ஒங்கியது.

சந்தப்பூண் அலங்கல் வீர தனுஎனும் நாமத்தேன் ஓர் கந்தர்ப்பன் சாபத்தால் இக் கடைப்படு பிறவி கண்டேன் வந்துற்றீர் மலர்க்கை தீண்ட முன்னுடை வடிவம் பெற்றேன் எந்தைக்கும் எந்தை நீரே இசைப்பது கேண்மின் என்றான். (இராமா, கவந்த 53)

தனது இழி செயலால் நேர்ந்த பழி துயரங்களை இவ்வாறு இராமனிடம் கூறிப் போயுள்ளான். கரவாய்க் களவு புரிந்தமையால் இந்த இழவு இவனுக்கு நேர்ந்தது. களவறிந்தாரிடம் கரவு படிந்து வரும் என்பதை இவன் சரிதம் தெளிவாக் காட்டி நின்றது.

சரிதம் 3.

சயிந்தவன் என்பவன் சிந்து தேசத்து அரசன் மகன். நெஞ்சத் துணிவினன்; வஞ்சக் கரவினன்; பாண்டவர்கள் வன வாசம் செய்து வந்த காலத்தில் ஆண்டுக் கரவாய் வந்து கள்ளம் புரிந்தான். வீமன் அறிந்தான். இவனைப் பற்றி எற்றி அவமானம் செய்து விட்டான். இழி பழிகளோடு மீண்டு வந்தான்.

பலரும் எள்ளி இகழ இவன் உள்ளி நாணிஞன். களவும் கரவும் உறவாரியிருக்கும் என்பதை இவனுடைய வரவும் செலவும் தெளிவாய் விளக்கி அதன் கொடிய புலையைத் துலக்கி நின்றன.

கள்ளம் கரவு கடையாய் மனிதனை
எள்ள வறுத்தும் இளித்து.
களவு இழிவாய் அழிவே தரும்.

289. ஒன்றி இராகும் உயர்பூதி யும்களவால்
குன்றியேன் வீய்ந்தார் குமரேசா—என்றும்
அளவல்ல செய்தாங்கே வீவர் களவல்ல
மற்றைய தேற்று தவர். (9)

இ-ள்

குமரேசா! வஞ்சக களவால் இராகுவும் பூதியும் ஏன் இழிந்து அழிந்தார்? எனின், களவு அல்ல மற்றைய தேற்று தவர் அளவு அல்ல செய்து ஆங்கே வீவர் என்க.

களவை அன்றி வேறு நல்ல நெறிகளை அறியாதவர் தீய காரியங்களைச் செய்து அப்பொழுதே இழிவாய் அழிவர்.

அளவு வழியே வாழுக; களவு ஒழிக. இவ் வுளவுகளை ஊர்ந்து பழகி வரும் அளவே உயர்வுகள் ஒங்கி வருகின்றன.

மனிதன் பழக்கத்தின் கட்டு; புலையான சூழலால் இளமை யிலேயே ஒருவன் களவைப் பழக நேரின் அந்தப் பழக்கமே வழக்கமாய் வளர்ந்து வருகிறது. அதனால் விளைந்து வருகிற பழி இழிவுகளை உணர முடியாமல் ஊனமாய் உள்ளம் மழுங்கி விடுகிறது. விடவே கள்ளன் என்று களித்துத் திரிகிறான். என் னால் யாவும் மறந்து ஈன வழிகளில் நடந்து மானம் கெட்டு மரியாதைகளை இழந்து மடமையாய் மடிந்து போகின்றான்.

செயல்களின் விளைவுகளைத் தெளிந்து மயல்கள் ஒழிந்து உயர் நலங்களை அடைவதே உணர்வுடைய பிறவிக்கு உரிய பயனாம். மூட வாழ்வு கேடாய் நீண்டு பீடையாய் முடிகிறது.

வீவு = கேடு; அழிவு; சாவு. ஆங்கே வீவர் என்றது கள வால் விளைகின்ற அழிவின் வேகம் தெரிய நின்றது. நஞ்சை

1374 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உண்டவன் போல் களவை நெஞ்சட் கொண்ட போதே நாசம்
அடைந்து நைந்து அழிய நோக்கின்றான்.

பொல்லாத கள்ளம் உள்ளம் புகுந்தவுடன் நல்ல மனிதத்
தன்மை அவனை விட்டு ஓடி விடுகிறது. கொடிய மிருகமாய்
நெடிய தீயனாய் நீண்டு திரிந்து விரைந்து மாண்டு மடிகிறான்.

வஞ்சமும் களவும் வெஃகி வழியலா வழிமேல் ஓடி
நஞ்சினும் கொடியர் ஆகி நவை செயற்கு உரிய நீரார்
வெஞ்சின அரக்கர் ஐவர் ஒருவனே வெல்லப் பட்ட
அஞ்செனும் புலன்கள் ஒத்தார் அவனும்நல் லறிவை ஒத்தான்.

(இராமா, பஞ்ச, 64)

ஐந்து கொடிய இராட்சச சேனாதிபதிகளை அனுமான் ஒரு
வனே நின்று பொருது வென்று கொன்று தொலைத்த நிலையைக்
கவிஞர் பெருமான் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். வழி அல்லா
வழிமேல் ஓடி நஞ்சினும் கொடியர் ஆகி நவைகளைச் செய்தற்கு
வஞ்சமும் களவும் மூல காரணங்களாயுள்ளன. அவ் வுண்மை
தெரியவே அவை முதலில் நின்றன. நல்ல அறிவு தலை எடுத்த
பொழுது பொல்லாத கள்ளம் பொன்றி ஒழிகின்றது. உவமைக்
குறிப்புகள் ஊன்றி நோக்கி ஓர்ந்து உணரத் தக்கன.

நேர்மை நீர்மைகள் தோய்ந்து எவ்வழியும் செம்மையாய்
உள்ளத்தைப் பேணி வருபவன் உயர்ந்த மகான் ஆகின்றான்.
அதிசய ஆற்றல்கள் அவனிடம் துதிக்கொண்டு வருகின்றன.
மனம் மாசு படியாதிருப்பின் அந்த மனிதன்பால் ஈசன் ஒளி
தேச வீசித் திகழ்கிறது.

கள்ளம் உள்ளம் படியின் அவ் வுயிர் வாழ்வு எள்ளலா யிழி
வுறுகிறது. களவு தோயவே இழிவு தோய்கிறது. கள்ளன்
என்பதை விட ஒருவனுக்கு எள்ளல் இழிவு வேறு யாதும்
இல்லை. நீசமான களவை நினைந்து வரவே அவன் நாசமாகின்
றான். தன் வாழ்வைப் பாழாக்கி யாண்டும் பழிகேடுகளை
விளைத்து வரும் களவை விழைந்து வருவது வியப்புகளையே
விரித்து வருகிறது. கள்ளத்தை ஒழித்து உள்ளத்தைப் புனித
மாக்கி உயர்ந்து கொள்வாரே விரைந்து உய்தி பெறுகின்றார்.

களவையே பழகி வருபவர் அழிதாயர்களையே அடைய
கேள்வீன்றார். இது இராகு பூதிபர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம் 1

இராகு என்பவன் அசுரர் மரபினன். சூது வாதுகளில் வல்
வவன். பாற்கடலில் இருந்து எழுந்த அமிர்தத்தை வானவரும்
தானவரும் உண்ண விழைந்தனர். இடையே மாறுபாடு மண்டிப்
பொராட மூண்டனர். மூளவே மாயன் ஒரு மாய மோகினி
மாயத் தோன்றி இரு திறத்தாருக்கும் இடையே நின்று அமு
தைப் பாகம் செய்ய நேர்ந்தார். அந்தப் பந்தியில் இவன் அமரர்
குழுவில் கலந்து காவாய் உண்டான். கள்ளத்தனமாய் உள்ளே
புகுந்து இவன் உண்பதை அறிந்ததும் மால் விரைந்து ஆழியை
யிற்றார். இவன் தலை துணிபட்டது. களவை விளைந்து கொண்
டவர் அளவு கடந்து நடந்து ஆங்கே இழிவாய் அழிவர் என்
பதை உலகம் தெளிப நேரே இவன் விளக்கி நின்றான்.

சரிதம் 2

பூதி என்பவன் ஒரு வேதியன். வேதம் முதலிய கலைகளை
நன்றி ஒதியுணர்ந்தவன். உலகியல் அறிவிலும் அரசு முறைக
ளியும் தேர்ந்தவன். இவனுடைய அறிவு ஆற்றல்களை அறிந்து
மகிழ்ந்து அந் நாட்டு மன்னன் ஆன சீயமாசேனன் இவனைத்
தனக்கு மந்திரியா அமைத்துக் கொண்டான். இவனும் தொழில்
புரிந்து வந்தான். நல்ல கல்வியறிவிருந்தும் உள்ளே காவடி
யிருந்து நின்றமையால் பொருள் வரவில் இவன் மருள்
கொண்டு நின்றான். அகத்தே பொய்யனாயிருந்தாலும் புறத்தே
உயர்ந்த மெய்யன் போல் நடத்து வந்தமையால் சத்தியகோடன்
எனப் பேர் பெற்று வந்தான். இவனுடைய மித்திரபேதங்களை
உணராமல் பத்திரமித்திரன் என்னும் ஒரு வணிகன் அரிய பெரிய
நவமணிகள் மருவிய வெள்ளிப் பேழை ஒன்றை இவனிடம்
கொடுத்து வைத்தான். வெளி நாட்டிலிருந்து பெரும் பொருளை
நாட்டி வந்த அவன் இடையே இவனை நண்பனாக நம்பி நிதித்
திரளைத் தந்து விட்டுத் தன் ஊருக்குப் போனான். சில நாள்
கழிந்த பின் மீண்டு வந்து இவனிடம் தந்திருந்த தனது
பொருளைக் கேட்டான். நீ என்னிடம் யாதும் தரவில்லையே
என்று நெஞ்சம் துணிந்து வஞ்சமாய் மறுத்தான். அரிய விளை

யுடைய அம் மணிகளில் பேராசை மண்டி நமையால் அவற்றைக் கவர்ந்து கொண்டு வணிகனை இகழ்ந்து பழித்தான். “ஆபாதகா! நீ எவ்வளவு கொடியவன்! எத்துணை நீசன்! சத்தியகோடன் என்ற அந்தப் பேரை நம்பியே நான் மோசம் போனேனே! களவு உன்னை நாசம் ஆக்காமல் விடுமா?” என்று ஊரெல்லாம் கேட்க அவன் உள்ளம் நொந்து புலம்பினான். கள்ளம் புரிந்த இவனை நேரே அவன் எள்ளி இகழ்ந்த உரைகள் உணர்வு நலங்கள் தோய்ந்து வந்தன. சில அயலே வருகின்றன.

“சிறகமை பறவை பேர்ப்பான் உடம்பெலாம் செடியின் மூடிப் பறவையைச் சிமிழ்ப்பின் வாங்கும் பாவியைப் போல நீயும் மறையவன் அறிவன் என்னும் மாயத்து மறைந்து நின்று என் பெறலரு மணியைக் கொண்டாய் என்றவன் பேசி னானே. [1]

மறம்பழி சிறுமை நிந்தை வந்தெய்த மணியை வவ்வின் அறம்புகழ் பெருமை சீர்த்தி அறிவொடு செறிவில் ஆக்கும் மறந்துவைத் தூறு தொட்டு வைப்பினை வவ்வு வாரைத் துறந்திடும் திருவென்று ஓதும் சுருதியும் விருத்த மாய்த்தோ?”
(மேரு மந்தரம்)

உள்ளம் நொந்து எள்ளி யிகழ்ந்து வணிகன் இவ்வாறு பேசி ஏசி யிருக்கிறான். தன் செல்வாக்கால் முதலில் அடக்கி இவன் மறைத்து வந்தாலும் முடிவில் அரசன் உறுதியாய் விசாரித்து உண்மை தெரிந்து பெரிதும் வருந்தினான். களவாடிய பொருளை மீட்டி வணிகனிடம் தந்து அவனை உபசரித்து அனுப்பிவிட்டு இவனைப் பதவியிலிருந்து விலக்கி ஒழித்தான். குடிபெயர்ந்து போய் மிடியனா யிழிந்து இவன் அடியோடு அழிந்தான். களவு வழியில் புகுந்தவர் பழி பாவங்களில் இழிந்து நெறிகேடுகளைச் செய்து ஆங்கே கடுமையாய் அழிந்து ஒழிவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது.

வஞ்சமும் தூதும் பொய்யும் வரம்பின்றி வளர்த்து நல்ல நெஞ்சினைக் கெடுத்து நீச நிலையினில் நிமிர்ந்து நின்றார் வெஞ்சினக் கூற்றம் வந்து விளியும் போது அந்தோ என்ன தஞ்சம் என்று எழுவர் கொல்லோ? தம்மையே கொல்கின்றாரே!
(வீரபாண்டியம்)

இதனை நெஞ்சம் கொண்டு நினைந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

இழிகளவை எண்ணினார் ஈனம் அடைந்து
பழிதுயரே காண்பர் பரிந்து.

நீசக் களவை நினையாதே.

290. பண்டேன் வசுக்கள் பசுக்களவால் தம்முடம்பும்
கொண்டனவும் தீர்ந்தார் குமரேசா—அண்டிநின்று
கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு. (10)

இ. ள்.

குமரேசா! ஒரு பசுவின் களவால் வசுக்கள் எண்மரும் ஏன்
இழிந்து அழிந்தார்? எனின், கள்வார்க்கு உயிர் நிலை தள்ளும்
கள்ளார்க்குப் புத்தேள் உலகு தள்ளாது என்க.

களவு கள்ளாமைகளின் நிலைகள் காண வந்தன.

களவே புரியும் இளி வினையாளர்க்கு உயிர் நிலையான உட
லும் ஒழியும்; களவு புரியார்க்கு அரிய தேவருலகமும் எளிதே
பரிமையாம். இன்ப வாழ்வும் துன்பச் சாவும் தெரிய வந்தன.

உயிர் நிலை=உடம்பு. உயிர் நிலைத்து நின்றற்கு இடமா
யிருத்தலால் உடலுக்கு இவ்வாறு ஒரு பெயர் உயர்வாய் வந்தது.

அன்பின் வழியது உயிர் நிலை (குறள் 80)

உண்ணாமை யுள்ளது உயிர்நிலை. (குறள் 255)

உயிர்நிலை நச்சிலேன். (இராமா, மீட்சி, 236)

இவற்றுள் உயிர் நிலை உணர்த்தி நின்றல் அறிக.

உயிர் வாழ்வு உடம்பின் வழியே சுகமாய் நடந்து வருத
லால் யாவரும் இதனை ஆவலோடு பேணி வருகின்றனர். உடை
அணி முதலியவற்றால் இனிது புனைந்து உடலைப் போற்றி வருவ
தே உலக வாழ்வாய் நிலவி வருகிறது. தைலம் தேய்த்துச் சீப்
பிட்டு வாரிச் சிங்காரித்து மலர்கள் சூட்டி மயிரை உயிரினும்
உவந்து பாதுகாத்து வருதலால் தேகத்தில் மாந்தர் கொண்
டுள்ள மோக நிலையும் முற்றிய அபிமானமும் தெரியலாகும்.

இவ்வாறு விழைந்து மகிழ்ந்து புனைந்து பூசித்து வருகிற
உடம்பு கள்வார்க்கு எவ்வழியும் எப்பொழுதும் அழிவு நிலையிலே
யே பழுதாய்ப் பழிபடிந்து வருகிறது. காவாய்ப் புகுந்து பிறர்
பொருளைக் களவாடும் பொழுது அகப்பட்டுக் கொண்டால் கள்
ளர் படுகிற பாடுகள் கடுந்துயரங்களாய் நெடுந்திகில்களை நீட்டி
நெஞ்சங்களை யாண்டும் நடுங்கச் செய்கின்றன.

எட்டிப் பிடித்தல் கட்டியடித்தல் கைகால்களை வெட்டி எறி
தல் தலையைத் துணித்தல் முதலிய கொலை நிலைகள் எல்லாம்
களவு புரியும் கள்வர்பால் இயல்பாய் நிகழ்ந்து வருகின்றன.

அருமையாய் இனிது பேணி வருகிற தன் உடம்பும் கள்ள
னுக்கு உரிமை யில்லாமல் ஒருவியே நிற்கிறது. அந் நிலைமையை
நினைந்து தெளிந்து உய்யும்படி செய்யவே கள்வார்க்கு உயிர் நிலை
தள்ளும் என்று உள்ளம் உணர உரைத்தார்.

களவு செய்பவர் ஆங்கே வீவர் என்று முன்னம் குறித்தார்;
அச் சாவு நிலையை ஈங்கு விழிதெரிய விளக்கியருளினார்.

கள்ளனை அவன் உயிரும் வெறுத்து எள்ளுகிறது; உடம்
பும் உருத்துத் தள்ளுகிறது; உலகமும் பழித்து ஒட்டுகிறது.
இவ்வாறு பல அழிச்சுகுகளை விழித்திரை கண்டிருந்தும் உள்ளம்
திருந்தாமல் கள்வர் ஊனமுற்றழல்வது ஈனமான பழக்க
வாசனையே உாம். நீச வாசனையால் நீசர் ஆகின்றார்.

“செருப்பைத் திருடிச் செருப்படி படுவதிலும்
பருப்பைத் திருடிப் பல்லுடை படுவதுமேல்”

என்று களவு நிலையிலேயே கள்வர் இப்படி அளவு கூறி
அவலமாயுழல்கின்றனர். மருள் வழியில் இருள்படிந்து பொருள்
கவர்ந்து வருபவர் எவ்வழியும் இழிந்து கழிந்தே நிற்கின்றார்.

அச்சமும் ஐயமும் அகத்தே பதிந்துள்ளமையால் புறத்தே
திருடர் யாண்டும் மருண்டு மறுகித் திரிகிறார். குற்ற வுணர்ச்சி
அவரைக் குற்றயிராக்கி எவ்வழியும் வதைத்து வருகிறது.

Suspicion always haunts the guilty mind:
The thief doth fear each bush an officer. (King Henry 6)

“குற்றம் உள்ள மனத்தை ஐயம் எப்பொழுதும் கலக்கி
வருகிறது; ஒவ்வொரு புதரிலும் தன்னைப் பிடிக்க வருகிற காவல்
அதிகாரி ஒளிந்திருப்பதாகக் கள்ளன் அஞ்சுகிறான்” என்னும்
இந்த ஆங்கில வாசகம் ஈங்கு ஊன்றி உணரத் தக்கது.

களவால் அளவில்லாத துயரங்கள் விளைகின்றன. பொருள்
அழிவு முதலாகப் பழிகள் பல இழிவாய் நேர்கின்றன.

பொருளினைப் போக்கும் சீர்த்தி தன்னொடு புகழைப் போக்கும்
 அருளினைப் போக்கும் சுற்றம் தன்னொடு மாயு போக்கும்
 பெருமையைப் போக்கும் பேறு தன்னொடு பிறப்பைப் போக்கும்
 திருவினைப் போக்கும் தேற்றம் தன்னொடு சிறப்பைப் போக்கும்
 அங்கத்தைக் களைந்துவீழ்க்கும் அருஞ்சிறைப் பிணியையாக்கும்
 வெங்கயத் தடியின் வீழ்க்கும் வெந்நுனைக் கழுவின் ஏற்றித்
 தொங்குவித் தொழியும் தூண்டிற் றோலினை யுரிக்கப் பண்ணும்
 கொங்கலர் தாரோய் பின்னும் கண்ணினைக் குடையப் பண்ணும்
 விழுந்தெழு நரகத் துய்க்கும் வெருவுறு விலங்கி லாக்கும்
 அழிந்ததீக் குலத்தில் உய்க்கும் அட்டுணை வகத்துள் ஆக்கும்
 இழிந்ததம் சுற்றத் தார்க்கும் பிச்சையும் இடாமல் காக்கும்
 கழிந்தநோ யுடம்பை யாக்கும் தாயரும் கடியப் பண்ணும். (3)
 (மேருமந்தர புராணம்)

களவினால் உளவாகும் அல்லல்களையும் அழிகேடுகளையும்
 இவை தெளிவாய் விளக்கியுள்ளன. சிறிது சிந்தித்தாலும்
 பரிதாபமான இந்த இழிசெயலை எவனும் செய்யான். கள்ளன்
 என்பது எள்ளல்கள் எல்லாவற்றினும் இழிந்தது. பொல்லாத
 புலையான களவைத் தழுவிப் புலையாயிழியாமல் நல்ல வழியில்
 வாழ்வதே நன்மையாம். இவ் வுண்மையை உணர்ந்து உய்யும்
 நெறியை ஓர்ந்து செய்யாது உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

பொருளை நெறியே ஈட்டி அருளுடன் வாழ்பவர் நல்ல
 மக்கள்; அவ்வாறு உழையாமல் பிழையாய்த் திருடிப் பிழைப்
 பவர்கள் கள்ளமாக்கள். இனிய மனித வாழ்வுக்கு இடையூறுக
 ளாயுள்ளமையால் கள்ளரை அரசர் கடுமையாய்த் தண்டிக்கின்ற
 னர். கடிந்து ஒழிக்கின்றனர். கொல்லவும் செய்கின்றனர்.

கருமனும் இறைவ கேளாய் களவுசெய் தோர்கள் தம்மை
 இருபிள வாகச் செய்வன் எம்மரசு அருளி னாலே
 ஒருவழி யாலும் சீவன் உண்டெனக் கண்டது இல்லை
 பெரியதோர் சோரன் தன்னைப் பின்னமாய்ச் சேதித்திட்டும். (1)

மற்றொரு கள்வன் தன்னை வதைசெய்ய முன்னும் பின்னும்
 இற்றென நிறைசெய் திட்டும் இறைவனே பேதம் காணேன்
 உற்றதோர் குழியின் முடி ஒருவனைச் சிலநாள் வைத்தும்
 மற்றவன் உயிர் போ யிட்ட வழி ஒன்றும் கண்டி லேனே. (2)
 (யசோதர காவியம்)

திருடர்களைச் சித்திரவதை செய்து கொன்று தொலைத் திருப்பதை இதில் உய்த்துணர்ந்து கொள்கிறோம். இவ்வாறு பழியாய் அழிவடைந்து இழிவாய்க் கழிதலால் உயிர் நிலையான உடம்பும் கள்வர்க்கு உதவாமல் ஒழிகின்றது.

பொல்லாத இக் களவின் புலைகளை அணுகாதவர் நல்ல மேலோர்களாய் உயர்கின்றார். உள்ளம் தூய்மையான புண்ணிய சீலர்க்கு விண்ணுலக இன்பம் நேரே உரிமையாய் அமையும் ஆதலால் கள்ளார்க்குப் புத்தேள் உலகு தள்ளாது என்றார்.

தள்ளும் தள்ளாது என்றது கள்ளல் கள்ளாமைகளால் விளையும் பலன்களை வியனா விளக்கி நின்றது. களவு ஒழிந்து புனிதமுடன் வாழ்ந்து எவ்வழியும் செவ்வியனாய் இன்பம்பெறுக.

களவு செய்ய நேர்ந்தவர் உரிய உயர் நலங்களை யெல்லாம் ஒருங்கே இழந்து பரிதாபமாய் இழிந்து பதைத்து வருந்துவர்.

இவ்வுண்மை வசுக்கள் எண்மர்பால் நேரே அறியநின்றது.

சரிதம்

வசுக்கள் என்பவர் விண்ணுலக வாசிகள். திசை காப்பாளர் போல் ஒரு தொகையாய் இசை காத்து வந்தவர். அனலன், அணிலன், ஆபச்சைவன், தரன், துருவன், சோமன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்னும் இந்த எண்மரும் நண்பராய் இணைந்திருந்த மையால் அட்ட வசுக்கள் எனப் பேரும் சீரும் பெற்றிருந்தனர். இவருள் பிரபாசனுடைய மனைவி போழகி. ஒரு நாள் அவள் அருந்ததியின் விருந்தினளாய்ப் போயிருந்தாள். அங்கே இருந்த காமதேனுவின் திவ்விய மகிமையை அறிந்து வியந்தாள். விருந்து முடிந்ததும் வீட்டுக்கு வந்தாள். அந்தப் பசுவை எப்படியும் கொண்டு வந்து விட வேண்டும் என்று கணவனிடம் வேண்டினாள். அவளுடைய சொல்லைத் தட்ட முடியாமல் இசைந்து துணைவரிடம் போய்ச் சொன்னாள். அவரும் இணங்கினார். இரவே கள்ளமாய்க் கரந்து போய் வசிட்டரிடமிருந்த அந்தப் பசுவைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்தனர். முனிவர் மறுநாள் அறிந்தார். முனிந்தார். உயர்ந்த பதவியிலிருந்தும் இழிந்த இந்தச் செயலைச் செய்தாரே என்று சிந்தை நொந்த அவர் இவரை இழிந்த பிறவியில் பிறந்து உழல்க என்று சபித்தார்.

அந்தச் சாப நிலையை அறிந்து வருந்தினார். விண்ணிலிருந்து மண்ணுலகை நோக்கி இழிந்து வருங்கால் கங்காதேவியை இடையே காண நேர்ந்தார். களவால் நேர்ந்த இழவை அழுது சொன்னார். அத்தேவி ஆறுதல் கூறித் தேற்றி யருளிஞள்.

என்ணையிங்கு இழிந்தவாறு எங்கள் மாநதி
அன்ணையென்று அவளடி அவர் வணங்கலும்
தன்ணையங்கு அயனிடு சாபம் கூறிஞள்
பின்ணையங் கவரும் தம் பெற்றி பேசுவார்: (1)

உற்றுறை எங்களுள் ஒருவன் தன்மனைப்
பொற்றொடிக் கழிந்தவள் புன்மை வாய்மையால்
சற்றுமெய் யுணர்வறத் தகாதொன்று எண்ணினான்
மற்றொழு வரும் அவன் வயத்தர் ஆயினேம். (2)

தூநகை மொழிப்படி சோரர் ஆகியே
வானவர் வணங்குதாள் வசிட்டன் வாழ்மனைத்
தேனுவை இரவினில் சென்று கைக்கொளா
மீனெறி கரந்தென மீள ஏகினேம். (3)

பசுக்கவர்ந் தனர் எனப் பயிலு மாதவ
முசுக்குல மணையமெய்ம் முனிவர் கூறலும்
சிசுக்களின் அறிவிலாச் சிந்தை செய்தவர்
வசுக்கள் என்று அருந்ததி மகிழ்நன் எண்ணினான். (4)

உம்பதம் இழந்துநீர் உததி மண்ணுளோர்
தம்பதம் பெறுகெனச் சாபம் கூறலும்
எம்பதம் பெறுவதென் றினியென அவன்
செம்பதம் எமதுபூஞ் சென்னி ஏந்தினேம். (5)

அன்புடை முனிமுனிவு ஆறி மானுடப்
புன்பிறப்பு எழுவரும் புரிந்து மீளுதிர்
மின்புரை தெரிவைசொல் விழைந்த நீயவண்
இன்பமற்று அநேகநாள் இருத்தி என்னவே. (6)

விண்வரு செல்வமும் விழைவும் மேன்மையும்
எண்மரும் இழந்தனம் என்செய் வேம்என
மண்வரு தையலை வணங்கத் தையலும்
பண்வரு மொழிசில பகர்ந்து தேற்றினான். (7)

(பாரதம், குருகுலம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை நன்கு விளக்கியுள்ளன. சோரர் ஆகியே பசுக் கவர்ந்தனம்; அதனால் இந்த இழி நிலையை அடைந்தோம் என்று இவர் உள்ளம் கொந்து மொழிந்துள்ளனர். பொருள் நிலைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். களவு செய்ய நேர்ந்தமையால் உயர்ந்த உருவங்களை இழந்து இழிந்தனர். கள்வார்க்கு உயர்நிலை தள்ளும் என்பதை உலகம் காண இவர் நன்கு உணர்த்தி நின்றார். களவுக்குரிய புலைத்துயர்நீங்கிப் புனிதரானமையால் பின்பு இவர் புத்தேளுலகம் எய்தினார்.

பொய்யாற் றொழுக்கம் பொருளெனக் கொண்டோர்
கையாற் றவலம் கடந்ததும் உண்டோ?
களவேர் வாழ்க்கையர் உறூஉம் கடுந்துயரம்
இளவேய்த் தோளாய்க் கிதுவென வேண்டா;
மன்பே ருலகத்து வாழ்வோர்க் கிங்கிவை
துன்பம் தருவன துறக்கல் வேண்டும். (மணிமேகலை, 23)

களவால் அளவில்லாத கொடிய துயரங்கள் உளவாம். அதனை ஒழித்து ஒழுகுவோரே விழுமியோராய் வியன் பயனுறுவர் என இது நயமுற நன்கு உணர்த்தியுளது.

களவு கநேரக மாகும் இலையேல்
அளவிலா இன்பமே யாம்.

கள்ளாமல் உயர்க.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.
களவு இழிவான புலை.
எண்ணினாலும் தீமையே.
அதனால் கேடே வரும்.
தொலையாத துன்பமேயாம்.
நல்லோர் அதனைக் கருதார்.
அதனை விழைவார் இழிவார்.
நேர்மையாளர்பால் அது நேராது.
களவும் கரவும் உறவே.
களவை உவந்தார் விளிந்தார்.
களவு நரக துன்பம்; கள்ளாமை பேரின்பம்.

29-வது கள்ளாமை முற்றிற்று.

முப்பதாவது அதிகாரம்

வாய்மை.

அஃதாவது உண்மையின் தன்மை. களவு செய்யாதே என்று முன்னம் உரைத்தார். பொய் பேசாதே என இதில் உணர்த்துகின்றார். செயல் உரைகளின் உயர்நலன்கள் இயலுரிமைகளோடு அதிகார முறைமையால் நிரலே அறிய நின்றன.

291. உள்ளதே சொன்னான் உயர்தருமன் பொய்யென்று கொள்ளநின்றான் என்னே குமரேசா—உள்ளபடி வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும் தீமை யிலாத சொல்லல். (1)

இ-ள்

குமரேசா! உள்ளதையே உரைத்தும் தருமன் ஏன் பொய்யன் என்று எள்ளுற்றான்? எனின், வாய்மை எனப்படுவது யாது எனின் யாது ஒன்றும் தீமை இலாத சொல்லல் என்க.

எந்த உயிருக்கும் யாதொரு தீமையும் நேராமல் யாண்டும் நீர்மையோடு நினைந்து பேசுவதே சீர்மையான வாய்மையாம்.

உண்மையான உண்மை ஓர்ந்து உரை வந்தது.

உள்ளதை உள்ளதாகவும் இல்லதை இல்லதாகவும் சொல்லி வருவதே மெய் என்று துலங்கி நிற்பினும் அந்த உண்மை இன்மைகளால் பிறர்க்குத் தீங்கு நேருமாயின் அவ்வரை நியதாய் மாறிவிடும். எந்த வகையிலும் பிற உயிர்கள் துயர் உறாமல் சிந்தனையோடு ஒழுகி வருபவனே தன் உயிர்க்கு இன்பத்தைச் செய்தவன் ஆகிறான். விழுமிய நிலையில் அவ்வாறு மொழிகளை வழங்கி வரின் அது தூய்மையான வாய்மை மொழியாய் எவ்வழியும் மேன்மையோடு விளங்கி வரும்.

வாய் பேசும் வாய்ப்பினாலேயே மனித இனம் உயர்ந்து வந்துள்ளது. ஆடு மாடு முதலிய பிராணிகள் பேசா. பேச்சுவழக்கு ஒழிந்தமையால் இழிந்த விலங்குகளாய் அவை கழிந்து நின்றன. பேசும் திறத்தால் மனிதன் பெரு மேன்மை அடைந்திருக்கிறான். அரிய மாட்சியைத் தனக்கு உரிமையுடன் அருளி வருகிற பேச்சைப் புனிதமாய்ப் போற்றி வரும் அளவே மனிதன் இயரியனாய் உயர்ந்து யாண்டும் நன்கு சிறந்து வருகிறான்.

1384 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வாய் வார்த்தை நோய் வார்த்துவரின் பேய் வார்த்த
பேதையாய் அவன் பிழைபட்டு இழிகிறான். மொழியின் வழியே
மனிதன் எவ்வழியும் தெளிவாய் விழிதெரிய வருகிறான்.

கள்ளாமை என்றது போல் பொய்யாமை என இந்த அழி
காரத்திற்குப் பெயர் வைத்திருக்கலாம். அவ்வாறு வைக்க
வில்லை. வாய்மை என்றே வரைந்திருக்கிறார். வாயுடைமையின்
மகிமையைத் தகைமையாயுணர இது வகைமையாய் வந்தது.

மனம் மொழி மெய்களால் மனிதன் இயங்கி வருகிறான்.
இந்த மூன்றும் வாய்மையால் தூய்மை தோய்ந்து வருகின்றன.

உள்ளத்தின் தூய்மை உண்மை என உற்றது.

வாயின் தூய்மை வாய்மை என வந்தது.

மெய்யின் தூய்மை மெய்மை என மேவியது.

பெயர்களின் குறிப்புகள் இயல்புகளை விளக்கியுள்ளன.

சாதம் வாய்மை சத்தியம் உண்மை

நீதி நிலைமை நியாயம் நிச்சயம்

வாய்திடம் ஆணை மன்றம் சரதம்

வேளாண்மை பட்டாங்கு மெய்யென உரைப்பர்.

(பிங்கலந்தை)

மெய்க்கு இவ்வாறு பதினைந்து பெயர்கள் மேவியுள்ளன.
யாவும் காரணக் குறிகளுடையன. கருதியுணர வேண்டும்.

சாரமாய் என்றும் நிலைத்திருப்பது சத்து. அதனை உரை
யால் முறையே உணர்த்தி வருவது சத்தியம் என வந்தது.

யாண்டும் உண்மையே பேச வேண்டும்; ஆயினும் அப் பேச்
சில் தீமை கலந்திருக்கக் கூடாது. எவ்வகையிலும் இதம்
தோய்ந்து யாதொரு தீமையுமில்லாத சொல்லே தூய்மையான
வாய்மையாம். தீமை தோயின் அது வாய்மையாகாது.

வாய்மை எனினும் புலரியைக் கூறுதல் வாரணங்காள்!
சேய்மை யறுநம் கொழுநர்தம் கூட்டம் சிதைத்தெமக்குத்
தீமை பயந்தமை யால்வெங்கை நாயகர் செய்த அறத்
தூய்மை யுணர்ந்தவர் வாய்மையன் றுமெனச் சொல்லுவரே.

(திருவெங்கைக் கோவை 211)

“ஓ சேவல்களே! பொழுது விடுவதைக் குறித்து நீவிர் கூவுவது வாய்மையே எனினும் என் காசலரை நான் அடையாதபடி தடைசெய்தலால் எனக்குத் தீமை செய்துள்ளீர்; ஆகவே வாய்மை யிழந்தவராய் நோய்மையுறுவீர்” என ஒரு தலைவி கோழிகளை நோக்கி இவ்வாறு குறை கூறியுள்ளாள். இந்தக் குறளின் பொருளை விநடமாய் விரித்து இந்நூலாசிரியர் இங்ஙனம் சுவையாப் பாடியிருக்கிறார். தேவர் வாய்மொழியை வாய்மையாப்பேணிக் கவிஞர்கள் தூய்மை தேரய்ந்து வருவதை நூல்கள் எங்கணும் நோக்கி இந் நூலின் சாற்பினை வியந்து வருகின்றோம்.

தீமை தோயாதபடி தூய்மையாக வாய்மையைப் பேணி வருக. அதனால் அரிய பல மகிமைகள் பெருகி வரும். நாவியிருந்து வெளிவருகிற சொல் நலமாய் வரின் அவன் பூவில் உயர்ந்த புனிதனாய் ஒளிபெற்று உயர்ந்து வருகிறான்.

யாது ஒன்றும் என்றது எவ்வுயிர்க்கும் எவ்வகையிலும் யாதொரு துயரும் நேராதபடி பேசுக என்றவாறு. கடுஞ்சொல், புறஞ்சொல், இன்னாச் சொல், இழி சொல், வஞ்சச் சொல் என்பன தீமை கலந்தமையால் இவ்வாறு தீய நாம மடைந்தன.

வாய்மை ஆனாலும் பிறர் துயருறும்படி கூறினால் அது தீமையேயாம். இவ்வுண்மை தருமனிடம் நன்கு தெரிய வந்தது.

சரிதம்

பாண்டவர்க்கும் துரியோதனன் ஆதியர்க்கும் போர் மூண்டது. இருதிறப் படைகளிலும் பல்லாயிரம் பேர் மாண்டு பட்டனர். பதினைந்தாம் நாள் போர் தொடங்கியது. அதிகசய வில் வீரமான துரோணச்சாரியார் சேனாதிபதியாய் நின்று சேனைகளை நடத்தினார். தலைமையான அந்தத் தளபதியைக் கொன்று வீழ்த்தினாலன்றி வென்றி காண முடியாது என்று கண்ணன் கருதினான். அவரை நேரே போரில் யாரும் வெல்ல முடியாது; மாறாகவே கொல்ல வேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டு தருமனை அணுகினான். அவன் பொய் சொல்ல அஞ்சுவான் ஆதலால் வஞ்சமான வழியில் மொழிய வேண்டினான். மாளவ தேசத்து மன்னனுடைய பட்டத்து யானையை வீமன் அன்று கொன்று தொலைத்திருந்தான். அந்த மத யானைக்கு அசுவத்தா

ரன் என்று பெயர். “அந்தா! அசுவததாமன வ்மனால அழிந
தான்” என்று சொல்லுக; நடந்த ஒரு காரியம்; இதைச் சொண்
னால் தன் மகனான அசுவத்தாமனே செத்தான் என்று எண்ணித்
துரோணன் பித்தனாய் நின்று விடுவான். காரியம் நமக்கு வெந்
றியாய் விடும் என்று கண்ணன் வினையமாய் விளம்பினான். அவ்
வுரைகளைக் கேட்டதும் தருமன் பெரிதும் மறுகினான்:

வையினால் விளங்கு நேமி வலம்புரி வயங்கு செம்பொற்
கையினான் அந்த னான கையறல் புகன்ற காலை
மெய்யினால் வகுத்த தன்ன மெய்யுடை வேந்தன் கேட்டுப்
பொய்யினால் ஆள்வது இந்தப் புவிகொலோ என்று நக்கான்.

அண்ணிய கிளையும் இல்லும் அரும்பெறல் மகவும் அன்பர்
திண்ணிய அறிவும் சீரும் செல்வமும் திறலும் தேசும்
எண்ணிய பொருள்கள் யாவும் இயற்றிய தவமும் ஏனைப்
புண்ணியம் அனைத்தும்சேரப்பெர்யம்மையால்பொன்றுமன்றே.

நயமாய் ஒரு பொய்யைச் சொல்லும்படி கண்ணன் கூறிய
பொழுது தருமன் இவ்வாறு பதறியிருக்கிறான். சத்தியத்தை
உரிமையோடு இவன் போற்றி வந்துள்ளமையை இதனால்
உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். நன்மைகள் யாவும் பொய்ய்மை
ஒன்றால் பொன்றுமே என்று இவன் வாதாடி மறுத்தும் அந்த
மாயவன் விடவில்லை. நயமாய் வசக்கி இதமா இணக்கினான்.

கண்ணன் கழறியது.

உம்மையில் மறுமை தன்னில் உறுபயன் இரண்டும் பார்க்கின்
இம்மையில் விளங்கும் யார்க்கும் அவரவர் இயற்கை யாலே
மெய்ய்மையே ஒருவர்க் குற்ற விபத்தினை மீட்கும் ஆகின்
பொய்ய்மையும் மெய்ய்மை போலப் புண்ணியம் பயக்குமாதோ!

வல்லவர் அனந்த கோடி மறைகளின் படியே ஆய்ந்து
சொல்லிய அறங்கள் யாவும் நின்னிடைத் தொக்க ஆற்றால்
புல்லிய பொய்யொன்று என்றும் பொருபெரு நெருப்புக்கு ஈரம்
இல்லைநீ ஒன்றும் எண்ணாது இயம்புதி இதனை என்றான். (2)
(பாாதம், 15ம் போர்)

கண்ணன் இன்னவாறு வற்புறுத்தவே வேறு போக்கின்றீ
தருமன் விரகோடு சிலேடையாய் விதந்து பேச நேர்ந்தான்.

தருமன் கூறிய பொய் வகை.

அத்தனை! அடுவல் லாண்மை அச்சுவத் தாமா என்னும்
மத்தவா ரணத்துக்கு ஐயோ மாருதி சிங்கம் ஆனான்
எத்தனை கோடி சேனை இக்களத்து இறந்தது இந்த
வித்தகன் மலைந்து செற்ற விரகைகள் சொல்வதுஎன்றான்.

துரோணன் அயர்ந்து நின்றது.

தீதிலான் உரைத்த மாற்றம் செவிப்படும் அளவில் நெஞ்சில்
கோதிலான் எடுத்த வில்லும் கொடியவெங் கணையும் வீழ்த்திப்
போதிலான் இறந்தான்போலும் புதல்வன் என்று இணைதலின்றி
ஏதிலான் போல நின்றான் யார்கணும் பந்தம் இல்லான்.

தருமன் சாதுரியமாய்ச்சொன்னதைக்கேட்டதும் தனது அருமை
மகன் இறந்தான் என்று கருதி அவ்வீரன் மறுகி நின்றான். அந்த
நிலையில் அவன் தலையைத் திட்டத்துய்மன் கொய்து வீழ்த்தி
னான். யாவரும் பரிந்து புலம்பினார். மெய்யே சொன்னாலும் அச்
சொல் வெய்ய துயரத்தை விளைத்தமையால் பொய்யன் என்
னும் பழியைத் தருமன் அடைய நேர்ந்தான். யாதோன்றும்
தீமை இல்லாத சொல்லே வாய்மை; தீது தோயின் அது தீய
பொய்யே என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்ந்தி நின்றான்.

எவ்வுயிர்க்கும் ஏதும் இடரின்றிப் பேசுவதே
சேவ்விய வாய்மை தேளி.

உண்மையை ஓர்ந்து பேசுக.

292. மாதர் கலைக்கோட்டு மாமுனிபால் பொய்யுரைத்தும்
கோதடையார் என்னே குமரேசா—தீதுடைய
பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின். (2)

இ. ள்.

குமரேசா! மாதர் இருவர் கலைக்கோட்டு மாதவர் முன் பொய்
புகன்றும் ஏன் மெய்யராய் நின்றார்? எனின், புரைதீர்ந்த நன்மை
பயக்கும் எனின் பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த என்க.
தீமையின்றி நன்மை ஓங்கி வருவதே நல்ல மெய்யாம்.

மெய்யான மெய் மொழி சிழி தெரிய வந்தது.

குற்றம் அற்ற நல்ல பலனை நல்குமாயின் பொய்யான மொழிகளும் மெய்யான வழியினவாய் ஒளி மிகுந்து வரும்.

புரை = குற்றம்; பழுது; தீது.

புரை தீர்ந்தன்று. (புறம், 42)

புரை தீர. (கலி, 146)

புரை தீரா. (நாலடி, 11)

இவற்றுள் புரை உணர்த்தி நின்றல் அறிக.

தன்னலம் பாராமல் பிற வுயிர்கள் துயர் தீர்ந்து உய்ய அருள் கூர்ந்து புரியும் தன்மையே புரை தீர்ந்த நன்மையாம். இந்த நிறைவு இல்லாதது புரையுடையதாய்ப் புலையுறும்.

தீமை இல்லாமல் பேசுவதே வாய்மை என்று முன்பு அறிந்தோம்; பிற உயிர் நன்மையுறக் கூறுவதே மெய் என இதில் அறிகிறோம். உண்மையின் உயிர்நிலை உணர வந்தது.

நடந்ததை நடந்த படியே கூறினும் அதில் தீமை இருக்குமாயின் அது வாய்மை ஆகாது; நடவாததேயாயினும் அதில் நன்மையுளதல் அது உண்மையாம். எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இடர் நேராதவாறு எவ்வழியும் ஓர்ந்து உணர்ந்து வாய்மொழியை வழங்கி வருவதே வாய்மை என விளங்கி நின்றது.

மெய் புண்ணியம்; பொய் பாவம் என யாவரும் எண்ண வந்துள்ளன. நிலையான இந்த நீதி முறைகளில் தலையான ஒரு சீர்திருத்தம் இங்கே மிகவும் தகவாய்ச் செய்ய நேர்ந்தது.

உயிர்கள் சுகமாய் வாழவே தரும நீதிகள் உரிமையாய் வந்துள்ளன. எவனுடைய செயல் பிற உயிர்களுக்கு இதம் புரிகிறதோ அது தருமம் ஆகிறது; எது துயர் செய்கிறதோ அது பாவமாய் வருகிறது. மன்னுயிர்கள் மருவுகிற இனிமை இன்னுமைகளின் வழியே அறமும் பாவமும் நிரலே நேர்ந்திருக்கின்றன.

பிற உயிர்க்கு நேர்ந்துள்ள கொடிய துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டுச் சொல்லுகிற சிறிய ஒரு பொய் மெய்யாய் மேன்மையுறுகிறது. அந்த அருள் வழியே வருவதே அரிய இனிய மெய்.

ஒரு பசுவைக் கொல்ல வாரும் கையுமாய் ஒரு முரடன் முண்டு வந்தான்; அது ஒரு துறவியின் குடிசை வழியே ஓடி

அயலே மறைந்து போயது; தொடர்ந்து வந்த அவன் அப் பெரியவரை நோக்கி “இங்கே ஒரு மாடு ஓடி வந்ததே! அது எங்கே?” என்று கேட்டான். அவனது நிலைமையை நோக்கினார்; கொலை நோக்கோடு வந்துள்ளதை உணர்ந்து கொண்டார். யா தோன் றும் ஈண்டு வரவில்லை என்று அவர் உறுதியாய்ச் சொன் னார். அவன் மீண்டு போனான். அத் தறவி கூறிய பொய்யில் ஈண்டு பெரிய புண்ணியங்கள் பெருகி யிருக்கின்றன. அவை எவை? அந்தப் பசு துயர் தீர்ந்து சுகமாய் உயிர் வாழ்ந்தது; அவன் கொடிய கொலை பாதகனாய் அடு நரகில் வீழாமல் அழைந்து நின்றான். இனிய இந் நிலைகளை எண்ணி யுணர்சு.

இவ்வாறு புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் வகையில் சொல்லு கிற பொய் நல்ல மெய்யாய் நலம் பெறுகிறது. விதி விலக்காக வகுத்துரைத்த இந்தக் குறளைச் சுய நலத்துக்காகப் பலரும் எடுத்துச் சொல்லிப் பொய்யை வளர்த்து வருவது புலையாய்க் கிளைத்துத் தொலையாத சோதனையாய்த் தொடர்ந்து வருகிறது.

மெய்ம்மையே ஒருவர்க்குற்ற விபத்தினை மீட்குமாயின் பொய்ம்மையும் மெய்ம்மை போலப் புண்ணியம் பயக்கும்.

கண்ணனை இவ்வாறு கரவாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறான்.

நன்மைக்குக் கொடுத்துள்ள அடைமொழிகளை நன்ரு கவனிக்க வேண்டும். பயக்கும் எனின் என்ற குறிப்பு நுனித்து உணர வந்தது. புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்கும் நிலை நேர்வது அரிது. அருள் கனிந்த அந்த நிலையில் நஞ்சும் அமுதம் ஆதல் போல் பொல்லாத பொய்யும் நல்ல புனிதமான மெய்யாம்.

பொய்யுரை புகலின் தீமையாம் என்னப்

புகன்றனர் புலமைநன் குணர்ந்தோர்

ஐயநுண் மருங்குற் செய்யவாய் மகளிர்

புலவியில் அந்தணர் ஆவி

உய்யும்என் புழியில் ஆவினை அளிக்கும்

இடத்தினில் ஓடரி நெடுங்கண்

தையலார் மணத்தில் பொய்ம்மையும் மெய்ம்மை

தன்னினும் விழுமிதாம் அன்றே.

(காசி காண்டம், 39:36)

பொய்ம்மையும் மெய்ம்மையாகும் இடங்களை இது குறித்துள்

1390 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ளது. குறிப்பெல்லாம் நல்ல உயிர்கள் அல்லலுறாமல் நலமுறும் நிலைகளையே துலக்கியுள்ளன. வாய்மொழி யாதும் நோய் விளையாமல் யாண்டும் தூய அருள் வழியில் நீண்டு பழகுவரின் அவன் சிறந்த உண்மையாளனாய் உயர்ந்து வருகிறான்.

அயலார்செய் குற்றங்கள் கூறாமல்
மறைத்தலே அறமாம் அன்றார்
துயருற வண்ணம்நாம் பொய்த்தாலும்
பிழையன்று; சொந்தமா ஓர்
பயன்வேண்டிச் சிறியதோர் பொய்சொலினும்
பெரும்பழியாம் பார்மேல் கீழாய்
அயர்வாகப் புரண்டாலும் பிறர்க்கின்ற
தரும்பொய்யை அறையல் நெஞ்சே. (நீதி நூல்)

வாய் வார்த்தைகளைப் பேணி வரும் வகைகளை இது தொகையா புரைத்துளது. அயலார் துயருற வழியில் நுழையும் பொய் பிழை ஆகாது; சுயநலமாக அணு அளவும் பொய் கூறலாகாது. தன்னலமான பொய் யாண்டும் இன்னலேயாம்.

தனது வாய்ச் சொல் தண்ணளி தோய்ந்து வரப் பாதுகாத்து வருபவன் புண்ணியவானாய் உயர்ந்து உய்தி பெறுகிறான்.

உய்தும் நெஞ்சமே வாக்கினை மௌனமாக்கு
இலைஎனின் உளதே சொல்
மெய்தரும் சொலும் பொய்நயம் பயக்கிலா
இடத்தின் அது உடைத் தேனும்
பொய்தரும் சொலி யான்செய்தேன் பிறர்செய்தார்
எனின் அவை போனாலும்
எய்தரும்சிவம் அன்றிதென்று ஒன்றைநீ
இசைத்தல் பொய்எனத் தேரே.

(வைராக்கிய சதகம், 27)

வாய்மையைக் குறித்து இது தூய்மையாய் விளக்கியுளது. கவியில் பொதிந்துள்ள பொருள்கள் மிகவும் கருத்தூன்றியுணர வரியன. மெய்யும் நயம் பயக்கிலா இடத்துப் பொய்யாம் என்றது இக் குறளைக் குறிக்கொண்டு வந்தது. பேசாமல் மவுனமாய் உள்நோக்கி யிருப்பது நல்லது; பேச நேர்ந்தால் மெய்யே பேசு; அந்த மெய்யும் சீவ கருணை மருவி யிருக்க வேண்டும்;

யான் எனது என்னும் செருக்கின்றி எல்லாம் இறைவன் செயலை, அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறான் என்று உணர்ந்து உண்மையான சத்திய நிலையைத் தெளிந்து உய்தி பெறுக எனத் தமது நெஞ்சை நோக்கிச் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இங்ஙனம் உரைத்திருக்கிறார். பொய்யாமையின் மெய்யான புனித நிலை தத்துவக் காட்சியாய் இதில் நன்கு தழைத்து வந்துள்ளது.

ஆய்மையான வாய்மை யாது? எவ்வயிர்க்கும் யாதொரு நிதும் கோராமல் எவ்வழியும் நீர்மைபாய்ப் பேசுவதே.

ஆய் நன்மை விளையும் வழியில் மொழியும் பொய்யும் மெய்யாய்ப் பொலியும். இதனை மாதர் இருவர் ஒதியுணர்ந்தினர்.

சரிதம்

சுதமதி மதனவதி என்னும் மங்கையர் இருவர் உருவ அழகியும் கலையறிவினும் சிறந்தவர். அங்க தேசத்து வேந்தனான சீரோம்பதன் அரசவையில் ஆடல் பாடல்களைச் செய்து வந்தவர். தன் நாட்டில் மகழியின்மையால் கலைக் கோட்டு முனிவரைக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று அம் மன்னன் கருதினான். அம் முனிவர் தனியே ஒரு வனத்தில் ஒதுங்கி அருந்தவம் புரிந்துருந்தார் ஆதலால் அவரைக் கொண்டு வருவது யார்? என்று அரசன் மறுகி நின்றான். அந்நிலையில் தாம்போய் அழைத்து வருவதாக இவர் உறுதி கூறினார். வேந்தன் உவந்து வரிசைகள் பல தந்து தேரில் ஏற்றிச் சீரோடு இவரை அனுப்பினான். மாந்தரை விலங்குகள் என்று இகழ்ந்து மாதவத்தில் உறைந்துள்ள அவரிடம் இவர் சாதூரிய சாகசமாய் அணுகினார்; தாமும் அரிய மாதவர் போல் நடித்துப் பெரிய தத்துவ நிலைகளை வித்தகமாப் பேசினார்; விநயமாய் ஒழுகி நின்றனர். முடிவில் அவரை வசப்படுத்தி நடத்தி இராசதானிக்கே அழைத்து வந்தனர். எவரை யும் மதியாத அரிய முனிவரை இவர் எளிதே விரகாய்க்கொண்டு வந்தது அதிசய விசித்திரமாய் விளங்கி நின்றது.

அருந்தவன் தந்தையை அற்றம் நோக்கியே
கருந்தடம் கண்ணியர் கலைவ லாளனிற்
பொருந்தினர் பொருந்துபு விலங்கெ றுப்புரிந்து
இருந்தவர் இவரென இனைய செய்தனன்.

அருக்கியம் முதலினோடு ஆசனம் கொடுத்து
 இருக்கென இருந்தபின் இனிய கூறலும்
 முருக்கிதழ் மடந்தையர் முனிவனைத் தொழாப்
 பொருக்கென எழுந்துபோய்ப் புரையுட் புக்கனர். (2)

திருந்திழை யவர்சில தினங்கள் தீர்ந்துழி
 மருந்தினும் இனியன வருக்கை வாழைமாத்
 தருந்தரும் கனியொடு தாழை யின்பலம்
 அருந்தவ அருந்தென அருளி னாரேரா. (3)

இன்னன பல்பகல் இறந்த பின்திரு
 நன்னுதல் மடந்தையர் நவையில் மாதவன்
 தன்னை எம்மிட்த்தினும் சார்தல் வேண்டும்என்று
 அன்னவர் தொழுதலும் அவரொடு ஏகினான். (4)

விம்முறும் உவகையர் வியந்த நெஞ்சினர்
 அம்ம இதுஇது என அகலும் நீள்நெறி
 செம்மையின் முனிவரன் தொடரச் சென்றனர்
 தம்மனம் எனமருள் தைய லார்களே. (5)

(இராமாயணம்)

இந்த மங்கையர் செய்துள்ள காரிய சாதனைகளை இங்கே
 கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். நகரை அணுகியதும் முனிவர்
 இவரது பொய்யான நிலைமையை அறிந்து முனிந்தார். அரசன்
 விரைந்து வந்து அவருடைய அடியில் விழுந்து தொழுது துதித்
 தான்: “முனிவர் பெரும! பல்லாயிரம் உயிர்களும் பயிர்களும்
 உவந்து வளர்ந்து வரத் தாங்கள் இங்கு வந்திருக்கிறீர்கள்”
 என்று மன்னன் பணிந்து வேண்டவே மாதவர் முனிவு நீங்கி
 இனிய அருள் புரிந்தார். மழையும் பெய்தது; நாடெங்கும் நல
 மாய்ச் செழித்தது. தம் சிறிய பொய்யால் அரிய பெரிய நன்மை
 கள் விளைந்தமையால் உயர்ந்த புண்ணியவதிகள் என்று இவரை
 எல்லாரும் புகழ்ந்து போற்றினார். புரை தீர்ந்த நன்மை பயக்
 கும் எனின் பொய்மையும் வாய்மையாம் என்பதை உலகம்
 இவர்பால் உணர்ந்து தெளிந்து உவகை மீதுர்ந்து வந்தது.

மெய்யும் துயர்விளைக்கின் வெய்யபொய்; இன்பருளின்
 பொய்யுமே மெய்யாம் பொலிந்து.

உயிர்கள் நலமுற உரை.

293 வேதாவும் தாயையுமுன் வெய்யதொருபொய்புகன்றேன்
கோதடைந்து நொந்தார் குமரேசா—ஏதேனும்
தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (3)

இ-ள்

குமரேசா! பிரமாவும் தாயையும் நெஞ்சம் துணிந்து
பொய்யுரைத்துப் பின்பு ஏன் வெய்ய துயரடைந்தார்? எனின்,
தன் நெஞ்ச அறிவது பொய்யற்க; பொய்த்தபின் தன் நெஞ்சே
தன்னைச் சுடும் என்க.

தனது மனம் உணர்வதை மறைத்து ஒருவன் பொய்
சொல்லலாகாது; பொய் கூறின் பின்பு அம் மனமே அவனைச்
சுட்டு வருத்தும். தீய பொய் தீ என நோந்தது.

உரிய இனிய நெஞ்சம் எரி என மாறி இடர்கள் மிகச்
செய்யும் என்றதனால் பொய்யின் பொல்லாத நீசம் புலனாய்
பின்றது. நாசம் புரிவதை நயந்து கொள்வது நீச மயலாம்.

பொய்யால் வெய்ய துயரங்கள் பல விளைந்து வருகின்றன.
பழி, பாவம், எவரும் இகழ்ந்து வெறுக்கும் இழிவு, மதிப்பு
மரியாதைகளின் ஒழிவு, முதலியன எவ்வழியும் தொடர்ந்து
பிற்கின்றன. புறத்தே கடுத்து நிற்கிற இவற்றையெல்லாம்
கவனியாமல் மானம் கெட்டு மடமையாய் மழுங்கி யிருந்தாலும்
அகத்தே உள்ள மனச்சாட்சி நாளும் தேள் போல் கொட்டி
வருத்தும். மானச தத்துவம் மதிதெளிய வந்தது.

சுடும் என்ற குறிப்பால் உள்ளே அது சுட்டுத் தகித்து
வரும் கொடிய வேதனைகளை யூகித்து உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

மனம் மனிதனுடைய அகக்கண். முகத்திலுள்ள கண்ணில்
புழுதி விழுந்தால் அது அழுது வருந்தும். அகத்தில் உள்ள
கண் ஆகிய மனத்தில் பழுது படிந்தால் பரிதாபமாய் அது
பதைத்துத் தடிக்கும். மனம் அமைதியின்றிக் கடுததுக்
கொறித்தால் அந்த மனிதன் தீயுள் அகப்பட்டவனாய் நோயுழந்து
உழலுவான். சாதல் அனைய அந்நோதலை நுனித்துணரவே சுடும்
என்ற சொல்லைச் சுட்டியருளினார். ஆடும்என்னுமல் சுடும்என்றது
சித்திராவதையான அதன் துயர நிலைகளை உய்த்தத் தெளிய.

மனச்சாட்சி சீவசாட்சி என்பன பழமொழிகளாய் வந்துள்ளன. இந்தச் சாட்சிகளின் காட்சிகளால் மனிதனுடைய வாழ்வு புனிதமாய் மாட்சியடைந்து வருகிறது. கடவுள் உயிர்க்கு உயிராய் எங்கும் நிறைந்திருத்தலால் மன உணர்வில் அவன் ஒளி மருவியுள்ளது. மன விழி பரமன் ஒளியாயுள்ளமையால் தூயதை அது உவந்து கொள்ளுகிறது; தீயதை இகழ்ந்து தள்ளுகிறது.

Conscience is God's presence in man. (Swedenborg)

மனச் சாட்சி என்பது மனிதனிடத்திலுள்ள கடவுட் காட்சியே என்னும் இது இங்கே ஊன்றி நோக்கி உணர்ந்து கொள்ள வரியது. ஈசனது நிலையம் என நெஞ்சை நினைந்து வருக.

கடவுள் உள்ளும் புறமும் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்; யாவும் நேரே அறிந்து வருகிறார்; அவர் அறியாதது யாதும் இல்லை என்று ஒருவன் சிறிது அறியினும் பொய் பேசக் கூசுவான்; அறியாத அஞ்ஞான மருளாலேதான் பொய் கூறிய புலைபாய் இழிந்து தொலையாத துயரையடைந்து வருகிறான்.

பொய்ஒன்று சொல்லப் புகுவீர் புகுமுன்னே
ஐயோநீர் ஒன்றை அறிமிகே---வையமெங்கும்
கண்ணுடையான் நேர்நின்று காண்கின்றான் நீர்துணிந்த
எண்ணம்பின் என்றும் இடர். (1)

உள்ளத்தைக் கொன்றுன் உயர்நாவைப் பாழ்படுத்தி
எள்ளப் படுபொய் இயம்புகின்றாய்---கள்ளத்தே
இட்ட வழியும் இருநாள் கழியுமுன்னே
வெட்ட வெளியாய் விடும். (தருமதீபிகை) (2)

பொய் சொல்ல நேர்ந்தபோது மனிதன் சிந்திக்கவேண்டிய வழிகளை விழிதெரிய இவை விளக்கியுள்ளன. உள்ளத்தைக் கொன்று உயர்நாவைப் பாழ்படுத்தி என்றது பொய்யால் விளையும் அழிவுகளை உய்த்துணர்வந்தது. மானசத்தத்துவங்கள் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளாய் இயங்குகின்றன. பொய் பேச நேர்ந்த போதே அந்த மனிதனுடைய மனமும் நாவும் நீசமாய் நாசமடைகின்றன. அடையவே அவன் கடையனாயிழிகிறான். சத்தியத்தை இழந்த எவனும் உயிரோடு செத்தவனாகின்றான்.

இம்மை நலன் அழிக்கும் எச்சம் குறைபடுக்கும்
அம்மை அருநாகத் தாழ்விக்கும்---மெய்ம்மை

அறம்தேயும் பின்னும் அலர்மகளை நீக்கும்
மறந்தேயும் பொய்யுரைக்கும் வாய். (சிறுபஞ்ச முலம்)

எல்லா நலன்களையும் ஒருங்கே அழித்து உயிரை நாக
துயரத்தில் ஆழ்த்தும் எனப் பொய்யின் கொடிய புலையை இது
குறித்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து உணர வரியன.

பொய் புலையான நீசம் ஆதலால் அதனைத் தழுவின
பொழுதே மனிதன் இழி நீசனாய்த் தாழ்ந்து ஈனமான துயரங்
களை அடைய நேர்கின்றான்.

தன் நெஞ்சு அறிந்தது என்னால் அறிவது என்றது பொய்
புகலும் போது உள்ளம் துடிக்கும் அந் நிலைமை தெரிய. எவரும்
அறிய வில்லை என்று மடமையாய் மனிதன் பொய் சொல்லுகி
றான். உள்ளே உள்ளம் அறிந்து வருந்துகிறது; எள்ளி நகுகின்
றது; அல்லல் உறுமே என்று அலமந்து வெறுக்கின்றது; பொல்
லாத அந்த நிலைகளை எல்லாம் உணராமல் பொய்யனாய்ப் புலையு
றுவது வெய்ய மூடமாய் விரிந்து நிற்கிறது.

பிறர் அறியாதபடி ஒருவன் பொய் சொன்னாலும் எப்படி
யும் அது வெளிப்பட்டு விடும். ஒரு முறை பொய்யன் என்று
தெரிந்து கொண்டால் பின்பு வையம் அவனை நம்பாது. அவனு
டைய வாழ்வு முழுவதும் வசையாய்த் தாழ்வடைந்து போம்.

ஏதேனும் பயன்வேண்டிப் பொய்சொல்லின்
அப்பொய்தான் எவ்விதத்தும்
மாதரையில் வெளியாகும் அப்பொழுது அப்
பயன் அழியும் வளரும் துன்பம்
சாதலின்மை வேண்டிவிடம் உண்ணலொக்கும்
பயன்கருதிச் சலமுரைத்தல்
ஆதலினால் உண்மைதனைத் துணைக்கொள்ளின்
எப்பயனும் அடைவோம் நெஞ்சே. (1)

மெய்யர்எனப் பெயர் பூண்டார் வறிஞரே
எனினும் நிதி மிகவும் அன்றார்
கையதனில் கொடுத்துவைக்க எவரும் அஞ்சார்
பொய்யரெனக் கவ்வை பூண்டார்
செய்யபொருள் மிகவுளார் எனினும்வர்
கையில் ஒரு செல்லாக் காசும்

ஐயமின்றி ஒருவர் கொடார் எனில்படிநின்
தன்மைதனை அறைய தென்னே?

(2)

பழியிலார் ஒருவர்க்கும் அஞ்சாது
நேர்வழியே படர்வார் வவ்வும்
தொழிலுளார் பகற்கஞ்சும் துரிஞ்சில்போல்
இட்டிகையில் தொடர்ந்து செல்வார்
இழிவுளார் என்பதற்குப் பொய்த்தலே
சான்றாகும் ஏசில் தூய
வழியுளார் என்பதற்குச் சரதமே
சாட்சியாம் மகியின் கண்ணே.

(நீதி நூல்)

பொய்யால் விளையும் புலைகளையும் மெய்யால் உளவாம்
மேன்மைகளையும் இவை தெளிவாய் விளக்கியுள்ளன. பொருள்
நிலைகளைக் கருதியுணர்ந்து உறுதி நலன்களை ஓர்ந்து கொள்ள
வேண்டும். பொய் ஒழியின் மெய்யொளி தெளிவாய் வெளியாம்.

மெய்யன் என்று கடவுளுக்குப் பெயர். அதனால் மெய்யின்
மகிமையை அறிந்து கொள்கிறோம். பொய் நீசம் உடையது
ஆதலால் அதனைப் பேசி வருபவர் நாசங்களை அடைகின்றார்.

எடுத்த சம்மத்து மேன்மை எவ்வளவு இருந்த போதும்
கடுத்தவை மாற்றல் அன்றிக் கழிந்தசன் மத்தும் செய்ய
அடுத்த புண்ணியங்கள் எல்லாம் அழித்திடும்பொய்மைஎன்னின்
தொடுத்தமேற் பிறப்பின் ஆற்றும் தொழிலினை உரைப்ப
தென்னே.] (காசி ரகசியம்)

பெருமைகள் யாவும் பொய்யால் அழிவுறும் என இது
உரைத்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்கவுரியன.

பொய் எவரையும் சிறுமைப் படுத்தி எவ்வழியும் வெய்ய
துயரங்களை விளைத்து விடும். இவ் வுண்மை வேதாவின்கண்
ணும், தாமழையிடமும் நேரே நன்கு தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

ஆதி மூல சோதியாய் நீண்டு நின்ற சிவபெருமானுடைய
அடியையும் முடியையும் கண்டு வர வேண்டும் என்று உறுதி
பூண்டு திருமாலும் பிரமனும் முறையே சென்றார். அரி பன்றி
வடிவம் கொண்டு பூமியை ஊடுருவிப் போகவே அயன் அன்னம்

பறவை உருவமாய் விண்ணில் விரைந்தான். ஆண்டுகள் பல கழிந்து நீண்டு போயும் யாதும் காண முடிய வில்லை; முடிவில் ஒரு தாமம்பூ எதிரேவந்தது. மேலிருந்து கீழ்நோக்கி விரைந்து வருகிற அம் மலரை நோக்கிப் பிரமா விசாரித்தான்: “முழு முதல் பரமன் முடியிலிருந்து நழுவி என்பது நாராயிரம் வருடங்கள் ஆகின்றன; என் பதம் இழந்து போகிறேன்” என்றது. அவ் வுரையைக் கேட்டதும் பிரமன் மறுகினான். கரவு புரியக் கூருதினான். “இறைவன் திருமுடியை நான் கண்டதாக அரியிடம் வந்து எனக்குச் சாட்சி கூறியருளுக” என்று வேண்டினான். அயன் கெஞ்சி வேண்டவே அந்த மலரும் இசைந்தது.

வஞ்சம்என்று இகழ்ந்திடேல் வருந்தினார்க்கு உயிர்த்
தஞ்சமாம் எனின்பெரும் பொய்யும் சாற்றலாம்
அஞ்சியே சொலத்தகா மொழியும் அன்றிது
நஞ்சம்உண்டு அமைவரே நண்பு வேண்டினார். (1)

கண்ணுதல் முடியில்வாழ் கைதையே பிறிது
எண்ணுவது ஒழிகென இயைந்து போந்தது
விண்ணினும் இருந்துகீழ் விரைந்து வேதியன்
மண்ணுலகு அளந்தமால் மருங்கு நண்ணினான். (2)

சீதரா கேட்டிஎன் வரவின் செய்கையைக்
காதம்நூ ருயிரம் கணத்தி லேகடந்து
ஆதியான் முடியறிந்து அணுகினேன் என
ஓதினான் கைதையும் உள்ளது என்றதே. (3)

(அருணாசலம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்
ளன. இவ்வாறு இவர் பொய் கூறவே உருத்திர மூர்த்தி உக்கிர
கோபமாய் உருத்தெழுந்தார். “ஏ வேதா! நீ தீதாய்ப் பொய்
கூறினமையால் உலகில் உனக்குக் கோவில்கள் உளவாகா” என்று
சபித்து விட்டுத் தாமையைநோக்கினார்: “ஏ கைதவக் கைதையே!
நீ தெய்வ பூசைக்கு ஆகாது ஒழிக” என்று இகழ்ந்து மறைந்
தார். பொய்யில் விளைந்த புலை நிலைகளை நினைந்து இருவரும்
வெய்துயிர்த்து நொந்தார். நெஞ்சம் அறிவதை வஞ்சித்துப்
பொய்த்தவர் நெடுந்துயர் அடைந்து கொடும் பழியுறவர்
என்பதை உலகம் காண இவர் நிலையாய் உணர்த்தி நின்றார்.

1398 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பொய்ம்மை அண்ணல்பால் புகன்ற தீங்கெலாம்
மைம்மணிக் கடல் வைகலும் படிந்து
அம்ம தீக்குமாறு அடுத்த போன்றன
விம்மு தேமலர் விரிந்த முண்டகம். (தணிகைப்புராணம்)

பரமனிடம் பொய் சொன்ன பாவத்தை நீக்கும் பொருட்டு
நாளும் கடல் நீர் படிந்து தாழை தவம் புரிகிறது என இது
குறித்துள்ளது. பொய்யர் புலையா யிழிவுறுகின்றார்.

மன்னுயிர்க்குத் தூய நலம்தரும்சொல் வாய்மையே
இன்றா வினைக்கும்சொல் பொய்யே இஃதுணர்ந்து
தன்னெஞ் சறிவது பொய்யாமைச் சாற்றலுறின்
என்னபிற இல்லெனினும் என். (இன்னிசை)

உள்ளம் அழிய ஒருபொய் மொழியினே
எள்ளல் இழிவே யிடர்.

பொய்பேசிப் புலையுறாதே.

294. வள்ளலரிச் சந்திரனேன் வையத்தார் உள்ளமெலாம்
கொள்ளநின்றான் இன்றும் குமரேசா—எள்ளளவும்
உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன். (4)

இ-ள்

குமரேசா! உலகில் உள்ள எல்லாருடைய உள்ளங்களிலும்
அரிச்சந்திரன் ஏன் இன்றும் நின்றுள்ளான்? எனின், உள்ளத்
தால் பொய்யாது ஒழுகின் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம்
உளன் என்க.

தன் மனத்தாலும் பொய்யை மருவாது ஒருவன் ஒழுகு
வன் ஆயின் உலகில் உள்ள எல்லார் உள்ளங்களிலும் அவன்
உளனாவன். மெய்யனை வையம் உரிமையா வழிபட்டு வருகிறது.

ஒழுகின் என்றது அந்த ஒழுக்கத்தின் அருமையும் அவ்
வாறு ஒழுகுவார் அரியர் என்பதும் தெரிய நின்றது. ஒழுகின்
உளன் என்றதனால் அங்கனம் ஒழுகாதவன் இலன் ஆய் இழிந்து
விரைந்து மறைந்து ஒழிவன் என்பது தெளிய வந்தது.

ஒருமையில் உரைத்தது அருமை கருதியே. ஒரு ஆன் ஆவது உண்மையில் உயர்ந்து எவ்வழியும் நன்மையில் பழகி விழுமியனாய் ஒழுகுவரின் அதுவே உலக அதிசயமாம்.

பொய்த்து ஒழுகுவார் புலை நிலையர் ஆதலால் அவரை உலகம் யாதும் மதியாது. பொய்யாது ஒழுகுவார் அரிய பெரிய தவ நிலையர். தலைமையான அவரை எவரும் மதித்துத் துதித்து வருவர். அவ்வாறு வழிமுறையே பரப்பரையாய்த் தொடர்ந்து வளர்ந்து வரும். உலகில் பிறந்து வருகிற மனிதர் எல்லாரும் சத்திய சீலரான அவரை எண்ணி எண்ணி வியந்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வருதலால் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ளன்றார். உள்ளத்தில் பொய்யாதவன் உலக ஒளியாயுயர்கிறான்.

உண்மையை உண்மையாகத் தழுவி யுள்ள மனிதன் உலகத்தில் நிலைத்த புகழ்பூடு நிலி நிற்கின்றான். அந்த நிலைமை தலைமையாய் உரை வந்தது. சத்திய விரதன் நித்திய சிரஞ்சீவியாய் நித்தன் போல் என்றும் நிலைத்து நிலியுள்ளான்.

எவ்வளவு பெரிய அரசன் ஆனாலும் நேற்று இறந்தால் இன்று மறந்து விடுவர்; இன்று செத்தவனை நாளை நினையார். இந்த நிலையிலேயே எந்த வழியிலும் யாண்டும் பழகி வருகிற மனித இனம் உண்மையான மட்டும் ஊழியும் மறவாமல் நினைந்து நினைந்து நெடிது பேணி வருகிறது. பொய்யை நினை யாத புனிதனை வையம் நினைந்து வாழ்த்தி வருவது தெய்வ வழி பாடாய்ச் சிறந்து யாண்டும் தேச மிகுந்து திகழ்கிறது.

இராமபிரான் மறைந்து போய்ப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளா கின்றன. சத்திய சீலன் என்று இன்றும் அவ் வுத்தமனை உலகம் போற்றி எவ்வழியும் வாழ்த்தி வருகிறது.

வாய்மை என்னும் ஈதன்றி வைகம்
தூய்மை என்றும் ஒன்றுண்மை சொல்லுமோ
தீமைதான் அதில் தீர்தல் அன்றியே
ஆய்மெய் யாகவேறு அறையலாவதே. (இராமாயணம்)

வாய்மையைப் போற்றி வருவதே தூய புண்ணியம் எனத் தம்பி பரதனுக்கு இராமன் இவ்வாறு உறுதி கூறியிருக்கிறான்.

1400 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உள்ளத்தால் என்றது பொய்யின் வகைகளை ஊன்றி உரை வந்தது. உள்ளத்தால் பொய்த்தல், உரையால் பொய்த்தல், செயலால் பொய்த்தல், அயலால் பொய்த்தல் எனப் பொய்கள் பல வழிகளில் வெளி வருகின்றன. பிறரை வஞ்சிக்க உள்ளே கரவாய்க் கருதுதல்; நிகழாததை நிகழ்ந்ததாகப் பேசுதல்; கள்ளவேடம் பூண்டு நல்லவர் போல் நடத்தல்; இல்லாதன எல்லாம் புனைந்து தன்னை அயலார் புகழ்ந்து பேச அதற்கு மவுனமாயிசைந்திருத்தல்; மேலே குறித்த நான்கு பொய்த்தல்களுக்கும் இவை முறையே ஒத்து நிற்கின்றன. உள்ளத்தால் பொய்யாதவன் உயர் பராகிரான்; ஆகவே அதிகசய மகிமைகளுடையவனாய் எல்லாராலும் துதி செய்யப் பெறுகிறான். கடவுளுக்கு மெய்யன் என்று பெயர். பொய் இல்லாத மெய்யன் அவனுடைய அருள் ஒளியை நேரே அடைதலால் இருள் நீங்கி இன்பம் பெறுகிறான்.

பொய்யிலன் மெய்யன் புவனா பதிஎந்தை

மையிருள் நீக்கு மதியங்கி ஞாயிறு

செய்யிருள் நீக்கும் திருவுடை நந்திஎன்

கையிருள் நீங்கக் கலந்தெழுந் தானே.

(1)

செய்தான் அறியும் செழுங்கடல் வட்டத்துப்

பொய்தான் மிகவும் புலம்பும் மனிதர்கள்

மெய்தான் உரைக்கில் விண்ணோர் தொழ்ச்செய்வன்

மைதாழ்ந் திலங்கு மிடறுடை யோனே. (திருமந்திரம்)

எள் அளவும் பொய் இல்லாத மெய்யான இறைவன் உள்ளத்தால் பொய்யாத ஒழுக்க முடையவனை விண்ணோர்களும் விழைந்து தொழும்படி புரிந்து அவனுக்கு மேலான பதவியை அருளுவன் எனத் திருமுலர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

பொய்யர் இழிந்து அழிவதும் மெய்யர் உயர்ந்து மகிழ்வதும் தெய்வ நியதிகளாய் விளைந்து வருகின்றன. இயல்பாகவே மனிதன் பொய்யை அருவருத்து வெறுக்கிறான். தன்னைக் குறித்துப் பொய்யன் என்று யாரேனும் கூறினால் எவனும் சகிப்பதில்லை. அவ்வளவு இழிவான பொய்யை மக்கள் விழைந்து பேசி வருவது வியப்பை விளைத்து வருகிறது. உலகப் புலைகளாலும் சுற்றியுள்ள சூழல்களாலும் புலையான பொய்யை மனிதர் பேசி வர நேர்ந்துள்ளனர். பழகி வந்துள்ள பழக்கத்தால் பின்பு

அது வழக்கமாய் வலியடைந்துகொள்ளுகிறது. கொள்ளவே தள்ள முடியாமல் உள்ளங்களை மழுக்கி ஊனமாய்ப் பொய் பேசு எல்லாரும் ஈனமாயிழிந்து எவ்வழியும் கழிந்து நிற்கின்றனர்.

நீசமான பொய்யை வாயில் வைத்தபோதே அந்த மனிதன் ஈசனை விட்டு வெகு தூரம் விலகி விடுகிறான். விடவே நீசனாய் நிலைகுலைந்து நெடிய துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தழிகின்றான்.

பொய்வளரும் நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே

பொய்யிலா மெய்யர் அறிவில்

போதபரி பூரண அகண்டிதா காரமாய்ப்

போக்குவரவு அற்ற பொருளே!

(1)

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யருள் இருந்துநீ

மெய்யான மெய்யை எல்லாம்

மெய்என உணர்த்தியது மெய்இதற்கு ஐயம்இல்லை;

மெய்ஏதும் அறியா வெறும்

பொய்விடாப் பொய்யினேன் உள்ளத்திருந்துதான்

பொய்யான பொய்யை எல்லாம்

பொய்யென வண்ணமே புகலவைத்தாயெனில்

புன்மையேன் என்செய்குவேன்?

(தாயுமானவர்)

இறைவனை நோக்கித் தாயுமானவர் இவ்வாறு உள்ளம் உருவி உரையாடியிருக்கிறார். பொய்யர் காணாத பொருள்; மெய்யர் அறிவில் மேவிய ஒளி என ஈசனைக் குறித்திருத்தலால் பொய்யின் புலையும்; மெய்யின்; நிலையும் தெளிவாய்த் தெரிய வின்றன. பொய்யை நீங்கிய அளவு மனிதன் தெய்வமாய் ஒங்கி வருகிறான். பொய் படிய அவன் புலையா யிழிகிறான்.

பொய்யின் நீங்குமின் பொய்யின்மை பூண்டுகொண்டு

ஐயம் இன்றி அறநெறி ஆற்றுமின்

வைகல் வேதனை வந்துறல் ஒன்றின்றிக்

கவ்வை யில்லுலகு எய்துதல் கண்டதே.

(வனையாபதி)

மலங்கிமதி யின்றியயர் வெய்திமயல் கூர

நலங்கியறி யா துதுயர் எய்திநனி வாடும்

விலங்குறு கடுந்துயர் விலங்குதல் விரும்பின்

புலன்கொள்வழி பொய்யுரை புறத்திடுமின் என்றான்.

(சிந்தாமணி)

துன்பயின்றி இன்பமாய் வாழ வேண்டுமானால் பொய் பேசும் புலையை ஒழித்து விட வேண்டும் என இவை உணர்த்தியுள்ளன. பொய்யாமல் ஒழுகி வருபவன் மெய்யான யுயர்ந்து எழுமையும் விழுமிய மேன்மைகளை எய்தி மகிழ்கின்றான்.

சித்த சத்தி தோய்ந்த சத்தியவான் நித்திய சத்துவனாய் நிலைத்து எல்லாரும் போற்றி வர யாண்டும் ஏற்றமாய் நிற்கின்றான். இவ் வுண்மை அரிச்சந்திரன்பால் நன்கு அறியின்றது.

சரிதம்.

அரசர் பெருமான் ஆன அரிச்சந்திரன் அரிய பல குண நலன்கள் நிறைந்தவன். சத்தியம் கருணை பொறுமை அறிவு அடக்கம் உறுதி முதலிய உயர் நீர்மைகள் எல்லாம் இவனிடம் இயல்பாய் இனிது அமைந்திருந்தன. மெய்யை எவ்வழியும் செவ்வையாய்ப் பேணி ஒழுகி வந்த இவனது விழுமிய நிலைமையைப் பழுது படுத்த வேண்டும் என்று விசுவாமித்திர முனிவர் கொடிய வஞ்ச வினைகளைக் கடுமையாய்ச் செய்தார். அதனால் இவன் அரசை இழந்தான்; மனைவியையும் மகனையும் விற்றான்; தானும் ஒரு புலையனிடம் விலைப்பட்டுச் சுடலை காத்தான். படாத பாடுகள் படுத்தியும் வாய்மையை இவன் தூய்மையாய்ப் பாதுகாத்து வந்தான். முடிவில் முனிவர் நயமாய் வந்து ஒரு சிறு பொய்யைச் சொல்லிவிடின் இந்த அல்லல்கள் எல்லாம் நீங்கிப் போம்; நல்ல சுகமாய் மீண்டுபோய் அரசை ஆளலாம் என்று விரகோடு வேண்டினார். அவ்வமையம் அவரை நோக்கி இவன் உரைத்த உரைகள் உண்மையின் உறுதியை விளக்கி உணர்வொளிகளாய் ஒங்கி வந்தன. அயலே வருவன காணுக.

சேய்மை அண்மையில் உயிர்க்கொரு துணையெனச் சிறந்த வாய்மையால் அகம் தூய்மையாம் மற்றிலை புறத்தைத் தூய்மை செய்வது நீரலால் சொல்லின் வேறுளதோ நோய்மை செய்யினும் வாய்மையே நோன்பெமக் கறிதி. (1)

புலைய னும்விரும் பாதஇப் புன்புலால் யாக்கை நிலையென மருண்டு உயிரினும் நெடிதுறச் சிறந்தே தலைமை சேர்தரு சத்தியம் பிறழ்வது தரியேம் கலையுணர்ந்தநீ எனக்கிது கழறுவது அழகோ? (2)

இம்மை அம்மை வீடு எனமறை புலங்கொள இயம்பும்
மும்மை யுந்தரு முறையுடைத் தெனுநிலை முரணி
எம்மை யாழ்வயிற் றடக்கி மீட்டுமிழ்கலா எரிவாய்
வெம்மை கூர்நர குய்க்கினும் மெய்ம்மையை விடேமால். (3)

பதி யிழந்தனம் பாலனை இழந்தனம் படைத்த
நிதி யிழந்தனம் இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதி யிழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேம் என்றார்
மதி யிழந்துதன் வாயிழந்து அருந்தவன் மறைந்தான். (4)
(அரிச்சந்திரம்)

சத்தியத்தை இந்த உத்தமன் எத்தகைய நிலையில் மதித்து
எவ்வாறு போற்றி வந்துள்ளான் என்பதை இவற்றால் ஓர்ந்து
உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். வாய்மையை இங்ஙனம் போற்றி
வந்தமையால் முடிவில் தேவதேவரும் இவன் எதிரே வந்து
காட்சி தந்து கருணை புரிந்தருளினார். பொய்சொல்லா மெய்யன்
என வையமும் வானமும் உவந்து இவனை வாழ்த்தி மகிழ்ந்தன.

காருள சோலை சூழும் கௌசிகன் தீமை நன்கே
நீருள அளவும் ஈரேழ் நிலமுள அளவும் உன்றன்
பேருளது ஒருகாலத்தும் பிழைப்பில துனக்கு நேர்வேறு
ஆருளர்? என்னு வாழ்த்தி அருந்தவ முனிவர் போனார்.

அமரரும் அரிய தவ முனிவரும் அன்று வாழ்த்திப் போன
படியே இவனுடைய பேரும் சீரும் எங்கும் பரவி எல்லாருடைய
உள்ளங்களிலும் உரைகளிலும் இன்றும் நின்று நிலவி வருகின்
தன. உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின் உலகத்தார் உள்ளங்
களிலெல்லாம் அவன் உள்ளவராய் ஒளிமிகுந்து விளங்குவன்
என்பதை இவன் தெளிவாய் நேரே விளக்கி நின்றான்.

பொய்பேசா வாயனெனும் புண்ணியப்பேர் பூண்டுநேர்
மெய்பேசி எவ்வழியும் மேலோராய்---வையமெலாம்
சத்திய சீலனென்று சாற்றஅரிச் சந்திரன்
நித்தியரூ யுள்ளான் நிலைத்து.

வாயில்பொய் பேசானை வையம் வியந்துவந்து
வாயில் புகழ்ந்து வரும்.

சத்தியத்தைப் பேணிவரும் சத்துவனை நித்தியரூ
எத்திசையும் போற்றும் இனிது.

மெய்யனை வையம் வாழ்த்தி வரும்.

295. பண்டு மனம்பொருந்தப் பாஞ்சாலி மெய்புகன்று
கொண்டாள்சீர் என்னே குமரேசா—உண்டாம்
மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் றலை. (5)

இ-ள்

குமரேசா! பாஞ்சாலி மனம் பொருந்தி மெய் கூறி ஏன் உயர்ந்த மாண்புகள் எய்தினான்? எனின், மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு தானம் செய்வாரின் தலை என்க.

சத்தியத்தின் மகிமைகள் உய்த்துணர வுற்றன.

மனம் படிந்து ஒருவன் மெய் பேசி வரின் தவமும் தானமும் செய்வாரினும் அவன் தலை சிறந்தவனாவான்.

உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின் உலகத்தார் அவனை உள்ளி வருவர் என்றார் முன்பு; இதில் அதனால் விளைந்து வருகிற அரிய பெரிய பலன்களை நலமாய்த் தெரிய அருளுகிறார்.

மனமும் வாய்மையும் தவமும் தானமும் இனமாயினைந்து ஈண்டு எண்ண வந்துள்ளன. கூட்டுறவுகள் கூரிய சீரிய நிலைகளில் குலாவி நேரே குண நலங்களை நயமாய் விளக்கி யிருக்கின்றன.

ஐம்புலன்களையும் நன்கு அடக்கி அரிய விரத நியமங்க ளோடு புரிவது தவம்; தான் ஈட்டிய நல்ல பொருளை உயர்ந்தோர்க்கு ஒருவன் உவந்து தருவது தானம். முன்னது துறவறத்தார்க்கு உரியது; பின்னது இல்லறத்தார்க்கு இசைந்தது. இந்த இருவகை அறத்துறைகளிலும் நெறி தவறாமல் நின்று புரியும் புண்ணிய பலன்கள் எல்லாம் பொய் பேசாத புனிதனிடம் எளிதே வந்து சேருகின்றன. சேரவே அவர் எவரினும் சீர்மையாளனாய்ச் சிறந்து இவன் உயர்ந்து திகழ்கின்றான்; ஆகவே தவத்தொடு தானம் செய்வாரினும் தலை என நின்றான்.

அருந்தவம் புரிந்து படாதபாடுகள் பட்டு மாதவர்கள் வருந்தி அடைகின்ற உயர்ந்த பேறுகளையெல்லாம் யாதும் பேசாமலிருந்தே வாய்மையாளர் பெற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். அரிய பெரிய அந்தப் பேறுகள் அதிகசயமாயிங்கே தெரிய வந்தன. உண்மை வழியே உயர் புண்ணியங்கள் உறுகின்றன.

உவமம் தீர்ந்திடு வாய்மை ஒன்றேயுறின் உலகில்
 தவமும் தானமும் ஒருங்குறச் செய்தலின் தலையாய்ப்
 பவமகன்றுநான் மறைமுடி வாகிய பரம
 சிவனரும்பதம் பெறும்படி உயர்த்திடும் தெரியின். (1)

மன்னன் ஆகியிவ் வுலகெலாம் புரந்திட வரினும்
 மூன்னல் தானுழந்து உடலம்விட் டிறந்திட வரினும்
 பன்னும் வாய்மையில் பிறழ்ந்திடா தொழிக இப்பவம்போய்
 மன்னுலாம் சடைஎம்பிரான் பதம்புக வேண்டின். (2)
 (திருக்கூவப் புராணம்)

மெய்யேசிறந்தபெருநலமாம்மெய்யேஎவையும் நிலைபெறுத்தும்
 மெய்யால் அழல்கால்கதிர்பிறவும் தத்தம் தொழிலின் விலகாவாம்
 மெய்யே எவைக்கும் இருப்பிடமாம் மெய்யே மெய்யேசிவமாகும்
 மெய்யே பிரமபதமுமெனப் புகன்றான் வினை தீர் காசிபனே.
 (காஞ்சிப் புராணம்)

மெய்யை அகன்று தனக்குறுதி விரும்பும் துணைவர் வேறில்லை
 மெய்யைக்கெடுத்து நாள்தோறும் வினைக்கும் தருமம்வேறில்லை
 மெய்யைத்தவிர்ந்துபுனிதழ்ந்துமெலிந்துதேடும் நிதியம்இல்லை
 மெய்யை அகற்றி உடல்வருந்தி விதிக்கும் தவங்கள்வேறில்லை
 (திருப்பரங்கிரிப் புராணம்)

தவம் தானம் பரமபதம் முதலிய பேரின்ப நிலைகள் எல்
 லாம் வாய்மையாளர்க்கு உறவுரிமைகளாய் வரும் என இவை
 உணர்த்தியுள்ளன. அரிய தவசிகளும் பெரிய ஞானிகளும் இவ்
 வாறு கூறியிருத்தலால் வாய்மையால் அவர் அடைந்துள்ள
 ஆன்ம ஆதியங்களை ஈண்டு நன்கு அறிந்து கொள்கீரோம்.

மெய்ப் பொருளான கடவுள் உறவை உற்றவர் போல்
 மெய்யை மருவினவரும் மேலான மேன்மைகளை அடைந்து
 வாண்டும் சால்போடு உயர்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.

அரிய தெய்வ மணிபோல் கருதிய செல்வங்களை யெல்லாம்
 வாய்மை உரிமையாய் அருளி வருதலால் உயிர்க்கு உறுதியாக
 உயர்ந்தோர் இதனைப் பேணி வருகின்றனர். மனமும் வாக்கும்
 ழன்மியரும் அளவே வாய்மை தூய்மை தோய்ந்து வருகிறது.

ழம் வாங்மே மநஸி ப்ரதிஷ்ட்டிதா
 மநோமே வாசி ப்ரதிஷ்ட்டிதம் (ஐதரேய உபநிஷத்து3-4)

என் வாக்கு மனதிலும், மனம் வாக்கிலும் இனமாய் மருவிய நிற்க வேண்டும் என வேத கால முனிவர்கள் இவ்வாறு வேண்டியுள்ளனர். மனத்தொடு வாய்மை மொழிவதே தவத்தொடு தானம் செய்வதினும் மேல் என்று அம்மேலோர் கருதியுள்ளனர். அந்த உண்மை இந்த வேத மந்திரத்தால் உணரவந்துள்ளது. வாய்மை அரிய மகிமை யுடையது; அதனைப் பேணி வருபவர் பெரிய மகான்களாயுயர்ந்து பேரின்பம் பெறுகின்றனர்.

Truth is the most valuable thing we have. Let us economize it. (Mark Twain)

உண்மை விலைமதிக்க முடியாத அரிய பொருள்; அதனை எவ்வழியும் செவ்வையாக நாம் பேணி வர வேண்டும் என்னும் இது இங்கே காணவரியது. மனத்தில் வாய்மை பொருந்திவரின் உயர்ந்த மாட்சிகள் எல்லாம் அம்மனிதனை நோக்கி வருகின்றன.

அரிய மாதவர் பெரிய கொடை வள்ளல் எனப் பெயர் பெறுவதினும் சத்தியசீலன் என்று பேர்பெற்று வருபவன் சாலவும் மேலோனாய்த் தலை சிறந்து விளங்கி வருகிறான்.

உள்ளம் தூய்மையாய் உண்மை பேசிவரின் எல்லா மேன்மைகளும் என்தே எய்த வரும். அதிசய நிலைகளும் அடையப் பெறும். துரோபதைபால் இது தெளிவாய் அறிய வந்தது. சரிதம்.

பாஞ்சால தேசத்து அரசன் மகள் ஆதலால் பாஞ்சாலி என்று துரோபதை பேர் பெற்றாள். பாண்டவரை மணந்து கொண்டாள்; வனவாச காலத்தில் அவரோடு சேர்ந்து கானகம் போயிருந்தாள். ஒரு நாள் மலைச் சாரல் ஒன்றில் அரிய ஒரு நெல்லிக் கனியைக் கண்டாள். அது அமுதமயமானது; அதிசய முடையது; பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை பழுப்பது; தன்னை உண்டவரை நீண்டகாலம் பசியின்றி வாழச் செய்வது. அயித்திரர் என்னும் அருந்தவர் உரிய பருவத்தில் வந்து அதனை அருந்துவது வழக்கம். அதன் நிலைமை நீர்மைகளை அறியாமல் இவள் விரும்பவே விசயன் எய்து கொடுத்தான். அக் கனியைக் கண்டு தருமர் வருந்தினார். முனிவரது சாபம் நேருமே என்று எண்ணிமறுகிய அவர் முடிவில் கண்ணைக்கருதினார். பாண்டவர் சகாயன் ஆன அவர் உடனே தோன்றினார். நிகழ்ந்ததை அறிந்து

கெஞ்சும் தேற்றினார். உற்றது சொன்னால் அற்றது பொருந்தும் என்பது பழமொழி. உங்கள் வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்களான அந்தாங்க சிந்தனைகளை யாதும் மறையாமல் உரைத்தால் சீராய்வு கொண்ட கனி மீண்டு போய் ஆண்டு எய்திப் பழமை போல் வளமையாய் நிற்கும் என்று குறித்தார். ஐவரும் முறை சீராய்வு நினார்; கனியும் நிரையே மேல் எழுந்தது. இறுதியில் பாலாபிதன் உள்ளத்தைத் திரந்து உண்மையை உரைத்தான். உரிய நிலையில் விரைவாய் அது மருவி நின்றது.

பாஞ்சாலி மொழிந்தது.

அம்புலன் களும்போல் ஐவரும் பதிகள்
ஆகவும் இன்னம்வேறு ஒருவன்
எம்பெருங் கொழுநன் ஆவதற்கு உருகும்
இறைவனே! எனதுபேர் இதயம்
அம்புவி தனில்பெண் பிறந்தவர் எவர்க்கும்
ஆடவர் இலாமையின் அல்லால்
நம்புதற்கு உளதோ என்றனள் வசிட்டன்
நல்லற மனைவியே அணையாள்.

(21)

பழம் பொருந்தியது.

அறுவரும் இவ்வாறு உண்மையே உரைத்தார்
ஆதலால் நிரைநிரைப் படியே
மறுவணி துளப மார்பனும் கேட்டான்
மாமுனிக்கு ஓதனம் ஆன
நிறைசுவை அமுத நெல்லியின் கனியும்
நின்றகொம்பு அணைந்ததால் என்றும்
பெறுமுறை பெறுமே உள்ளவாறு உரைத்தால்
பெரியவர் பேசும் வாசகமே.

(22)

(பாரதம் பழம் பொருந்து)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. விகளில் நுண்மையாய் மருவி யிருக்கும் உண்மைப் பொருள் களை வண்பி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உளம் பொருந்திய வாய்மையும் பழம்பொருந்திய தூய்மையும் அதிசய புதுமைகளாய் விளங்கியுள்ளன. மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் அது தயத்தொடு தானம் செய்வாரினும் தலைமையான நிலைமையை அருளும் என்பதை உலகம் அறிய இவள் உணர்த்தி நின்றாள்.

நல்ல உயர்வேல்லாம் நாவில்போய் இல்லானை
ஒல்லை அடையும் உவந்து.

மெய்யே பேசி மேன்மைகள் பெறுக.

296. போத உதத்தியனேன் பொய்யாமை பூண்டதனால்
கோதிலறம் கொண்டான் குமரேசா—தீதகன்ற
பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை எய்யாமை
எல்லா அறமும் தரும். (6)

இ-ள்

குமரேசா! பொய்யாமை ஒன்றையே பேணி வந்த உதத்
தியன் எல்லா அறங்களையும் ஏன் ஒருங்கே எய்தினான்? எனின்,
பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை எய்யாமை எல்லா அறமுந்
தரும் என்க. மெய்யின் விளைவுகள் வியராய் விளங்கி நின்றன.

பொய் சொல்லாமை போன்ற சீர்த்தி வேறு யாதும்
இல்லை; புண்ணியங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே அற
கொடுத்தருளும்.

மெய்யே பேசி வருவதால் விளைந்து வருகிற உயர்ந்த
மேன்மைகளை யெல்லாம் தொடர்ந்து உணர்ந்து வருகிறோம்.

சிறந்த மனிதன் எனப் பிறந்தவன் தனது வாழ்நாளில்
அடைந்து கொள்ள வேண்டிய உயர்ந்த பொருள்கள் புகழும்
புண்ணியமுமே. புகழ் இம்மையில் மதிப்பாய் இனிய ஒளி வீசி
வருகிறது. புண்ணியம் மறுமையில் பேரின்பம் தருகிறது. இரு
மையும் பெருமையாய் உயிர்க்கு இன்பம் தருகிற புகழ் புண்
யங்கள் பொய் சொல்லாத புனிதனிடம் உரிமையோடு தனியே
உவந்து வந்து சேருகின்றன.

சத்திய சீலன் என்னும் பேரை ஒருவன் பெறுவான் ஆனால்
அவன் அதிகசய மகிமையாளனாய் எவராலும் துதி செய்யப்
பெறுகிறான். அரசன் புலவன் வள்ளல் வீரன் எனப் புகழ்கள்
பல வகையில் வருகின்றன. அந்த இசைகள் எவற்றினும் சத்
தியவான் என்னும் சீர்த்தி உத்தமமாய் உயர்ந்து ஒளி வீசி
சிற்கிறது. உண்மையாளன் உயர்பரனாய் ஒங்கி வருகிறான்.

பொய்யாமையால் எய்தும் புகழ் யாதும் செய்யாமலே சேர்ந்து வருகிறது. வேறு புகழ்களினும் இது வியனிலையுடையது. விழுமிய வளங்கள் மேன்மையாய் வாய்ந்தது.

நாட்டை நீதிமுறையோடு நன்கு ஆண்டு வரும் அளவே அரசன் என்னும் பெயர் நீண்டு வருகிறது. பல நூல்களையும் பயின்று தெளிவாய்த் தேர்ந்த பொழுதுதான் புலவன் என்னும் பேர் நிலவி வரும். அரிய பொருள்களை எல்லாம் வாரி வழங்கிய பின்புதான் வள்ளல் என்னும் பெயரைக் கொள்ள முடியும். எதிரிகள் பலரை வென்ற வழியே வீரன் என்னும் பேர் சேர வரும். தன்னை அறிந்த வழி தத்துவஞானியாய் விளங்குகிறான்.

மெய்யன் என்று ஒருவன் பெயர் பெற என்ன செய்யவேண்டும்? யாதும் செய்ய வேண்டா; பொய் ஒன்று பேசாமல் இருந்தாலே போதும். அரிய செயல்களை நெடிது ஆற்றி அடைகிற பெரிய புகழ்களை எல்லாம் நாவசையாமலே வாய்மை யாளன் நன்கு பெற்று எங்கும் மாண்பாய்ச் சிறந்து விளங்குகிறான்.

தவமும் தானமும் வாய்மை வழியே வளமையாய் வரும் என முன்னர் அறிந்தோம்; புகழும் புண்ணியமும் உரிமையாய் வரும் என இதில் அறிகிறோம். மேலான இந்த மேன்மைகள் எல்லாம் மெய்யால் எய்தும் என்றதனால் அதனைப் பேணி வருபவருடைய பெரிய மகிமைகள் நேரே தெரிய வந்தன.

எய்யாமை = குறையாமல். எய்த்தல் = இளைத்தல்; மெலிதல்.

சத்தியம் தருகிற நிறைவுகளை இது உய்த்துணர வந்தது.

எய்யா மையே அறியா மையே. (தொல்காப்பியம்)

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் எய்யாமைக்கு இவ்வாறு பொருள் கூறியுள்ளார். பொய்யாமை யுடையவனிடம் எல்லா அறங்களும் அவன் அறியாமலே விரைவாய் வந்து உறவாய்ச் சேரும் என இதன்படி இதமாய்த் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

யாதும் குறையாமல், ஏதும் வருந்தாமல், எவ்வழியும் அளிதாய் எல்லா நன்மைகளும் வாய்மையாளன்பால் வளமாய் வந்து கிழமையுடன் பெருகி நிற்கும் என்பது தெரிய வந்தது.

1410 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வாய்மையின் வழாது மன்னுயிர் ஒம்புநர்க்கு
யாவதும் உண்டோ எய்தா அரும்பொருள்.

(சிலப்பதிகாரம்)

வாய்மையும் அருளும் உடையான் எல்லாப் பெரும்
பொருள்களையும் ஒருங்கே அடைந்து கொள்கிறான். அவன்
அடையாத அரிய பொருள் யாதும் யாண்டும் இல்லை என்னும்
இது ஈண்டு எண்ணி உணர வுரியது.

கூற்றுவன் தண்டம் இல்லைக் கோள்செய்யும் தீமை யில்லை
மாற்றரும் அசனி தீய வளிமழை அராக்கள் செய்யும்
சாற்றரும் வருத்தம் இல்லைத் தரித்திரம் சற்றும் இல்லை
ஏற்றமார் மெய்யே கூறிப் பொய்யினை இரித்து ளார்க்கே. (1)

பொய்யுளான் மறந்தோர் மெய்மை புகலினும் பொய்மையாகும்
உய்யுமாறு என்றும் இல்லை உறுதி என்பதும் சாராது
கொய்யுமா மலர்ப்பூஞ் சோலை தழ்ஞவ லயத்து நாளும்
நையுமாறு எதுசெய்தாலும் பொய்தவி லாமை வேண்டும். (2)
(காசி ரகசியம்)

பொய்யாமையால் உளவாம் இன்ப நலன்களையும் பொய்
மையால் விளையும் துன்ப நிலைகளையும் இவை விளக்கி யுள்ளன.

மெய்யுரை விளங்குமணி மேலுலக கோபுரங்கள்
ஐயமிலை நின்றபுகழ் வையகத்து மன்னும்
மையல்வினை மாநரக கோபுரங்கள் கண்டார்
பொய்யுரையும் வேண்டா புறத்திடுமின் என்றான்.

(சிந்தாமணி, 2869)

மெய்யால் நிலைநின்ற புகழும் மேல் உலக இன்பங்களை
அருளுகின்ற புண்ணியமும் உளவாம்; பொய்யால் இம்மையில்
நெடிய பழியும், மறுமையில் நெடிய நரக துயரமும் உண்டாம்
என இது உரைத்துளது. உரைக் குறிப்புகள் ஊன்றி உரைத்
தக்கன. பொய் புலைத்துயர்; பொய்யாமை நிலைத்த சுகம்.

பொய்பான்பொய் மேவான் புலால்உண்ணான் யாவரையும்
வையான் வழிசீத்து வாலடிசில்---நையாதே
ஈத்துண்பான் ஆதும் இருங்கடல்தழ் மண்ணரசாய்ப்
பாத்துண்பான் ஏத்துண்பான் பாடு. (ஏலாதி, 44)

பொய்யாமையைத் தலைமையாகப் பேணி வருபவன் வைய
கம் முழுவதும் ஆளும் அரசனாய் மாண்புகள் வாய்ந்து யாண்டும்
மகிமைகள் மிகப் பெறுவான் என இது குறித்துளது.

பொய் கூறாத மெய்யன் புகழ் புண்ணியங்களுடையனாய்
எவ்வழியும் உயர்ந்து இன்ப நலன்களை எங்கும் அடைகிறான்.

இது உதத்தியன் பால் உணர்வந்தது.

சரிதம்.

இவன் கோசல நாட்டிலிருந்த தேவதத்தன் என்னும்
வேதியன் புதல்வன். தாய் பெயர் உரோகிணி. இளமையிலேயே
அடக்கம் அமைதி முதலிய உயர் குணங்கள் இவனிடம் இயல்
பாய் அமைந்திருந்தன. கல்வி பயிலும் பொருட்டுப் பள்ளிக்குச்
சென்றான்; அந்தப் பள்ளிப் படிப்பு இவன் உள்ளத்தைக் கவர
வில்லை. சூழ்ந்திருந்த சூழல்களை ஓர்ந்து உணர்ந்தான். வாழ்ந்து
வருகிற மக்களிடம் வஞ்சனை சூதுகள் தோய்ந்து வருதலை
ஆய்ந்து வந்தமையால் உலக நிலைகளை வெறுத்துத் துறவியாய்த்
தனியே ஒதுங்கித் தவ நிலையில் இருந்தான். கானக வாழ்வு
நூலான போனகமாய் நண்ணி வந்தது. ஒரு நாள் காட்டுப் பன்றி
ஒன்று இவன் சூடிசை முன் வேகமாய் ஓடி அயலே புதரில்
மறைந்தது. வேட்டுவன் ஒருவன் வில்லும் கையுமாய் விரைந்து
தோன்றி “இங்கே ஒரு மிருகம் வந்ததே! அது எங்கே?” என்
றான். இவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனது நிலையை அறிந்
தான்: “பன்றி சென்றதைச் சொன்னால் வேடன் கொன்று விடு
வான்; அதைக் காணவில்லை என்றால் பொய் சொன்னதாகும்;
யாது செய்வது?” என்று உள்ளம் மறுகி உரையாடாதிருந்தான்.
அவன் மீண்டும் வெகுண்டு கேட்டான். இவன் வாய் பேசவில்லை;
கண்களிலிருந்து நீர் சொரிந்து வழிந்தது. வேடன் கண்டான்;
நெஞ்சம் இரங்கி நிலைமையை விசாரித்தான். அழுத காரணத்
தை அவன் கேட்கவே இவன் முழுதும் தெளிவாய்ச் சொன்
னான். “இந்த வாழ்வு தீயது; இனிமேல் எந்த உயிரையும் கொல்
லாதே; கந்த மூலங்களையும் காய் கனி தானியங்களையும் உண்டு
வாழ்வதே நல்லது; அதுவே உயிர்க்கு எவ்வழியும் நன்மையாம்”
என்று கூறினான். அவ்வாறே அவன் தேறி வாழ்ந்தான். இவனு
டைய நீர்மை சீர்மைகளை அறிந்து யாவரும் வியந்தார். சத்திய

1412 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

சீலன் என்று தேவரும் புகழ்ந்தார். இவனது சீவிய சரிதத்தைத் தேவி பாகவதம் விரித்து மெய்பின் உயர்வை விளக்கி யுள்ளது.

வேட்டைமேல் முண்டு வந்த வேட்டுவன் விரைந்து தோன்றிக் காட்டுறு மிருகம் ஒன்று கடுகியிங்கு அடைந்தது எங்கே காட்டுக என்று கேட்டான் கண்கள்நீர் சொரிந்திருந்தான் தேட்டமாய் வாய்மை காத்துத் தேவரும் போற்ற நின்றுன்.

பொய்யாமையை இவ்வாறு எவ்வழியும் செவ்வையாய்ப் பேணி வந்தமையால் புகழ் புண்ணியங்களை அடைந்து புத்தே ஞாலகமும் போற்ற நின்றுன். சத்திய விரதனை இவனைப் பெற் றோரும் பேரின்பங்களைப் பெற்றுப் பெரு மகிழ்ச்சி யுற்றார்.

மெய்யையே பேணிவரும் மேலோனை மேன்மையெலாம் மெய்யாக மேவி வரும்.

பொய்யா மொழியொய்ப் புகழ் ஒளி பெறுக.

297. ஓரறமும் செய்யான் உயர்ந்தான் பொய் யாமையால் கோரனென்பான் என்தே குமரேசா—சீருடைய பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று. (7)

இ-ள்

குமரேசா! ஒரு அறமும் செய்யாத கோரன் பொய்யாமை ஒன்றால் ஏன் நலம் பல எய்தினான்? எனின், பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்க. பிற என்றது அன்னசத்திரம்முதலிய தருமங்களை.

மெய்யையே ஒருவன் மெய்யாகப் பேணிவரின் வேறு அறங்கள் செய்யாது விடினும் அது அவனுக்கு நன்மையாம்.

மனிதனுடைய சொல்லும் செயலும் இங்கே சேர்ந்து காண வந்துள்ளன. சொல்லுக்கு மகிமை பொய் இல்லாமையே; செயலுக்கு மதிப்பு அறம் உண்மையே. பொய் சொல்லாதவன் புண்ணியவான் ஆகின்றான்; ஆகவே அறம் புகழ் முதலிய எவ் லா நன்மைகளும் அவனிடம் ஒருங்கே வந்து நிறைகின்றன. தருமவான் கீர்த்திமான் எனத் தன்னை யுடையவனைச் சத்தியம் ஆக்கியருளுகிறது. அதிசய மேன்மைகள் உளவாகின்றன.

பொய் சொல்பவன் வேறு அறங்களைச் செய்தாலும் அவை பொய்யான பலன்களை வியனா வினையா. அடுக்குகள் ஈரிடத்தும் பொருளை உறுதியா வலியுறுத்த வந்தன. தனித் தனியாகவும் தனித்தனியாக நின்றது. கருத்தைக் கருத்துன்றிக் காணுக.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் = பொய் சொல்லாமை தவறாமல் ஒருவன் செய்ய வல்லவனாயின். அவ்வாறு கூறி ஒழுக்குவார் மிகவும் அரியர் என்பது தெரிய ஆற்றின் என்றார். அரியதை ஆற்றினவர் பெரியராய்ப் போற்ற நின்றார்.

பொய்யாமையே புகழும் அறமும் என்று முன்னம் கூறினார்; அதை மெய்யாகப் போற்றி ஒழுகின் அறம் புகழ் முதலிய வேறு உயர் நலன்களை விழைந்து யாதும் செய்ய வேண்டிய நிலை என மெய்யின் பயனை இதில் வியனா உரைத்துள்ளார்.

அறம் செய்யாமை நன்று; பிற செய்யாமை நன்று என்று பிரித்துக் கூட்டிப் பொருளைக் குறித்து ஒர்ந்து கொள்ளலாம்.

தருமங்களையே எவ்வழியும் வியந்து புகழ்ந்து விரித்து விளக்கி வருகிற தேவர் ஈண்டு அறத்தை இவ்வாறு பின்னே நினைந்து நினைந்து வருக்கினார். சத்தனான பரமனைப் போல் சத்தியம் தனி நிலையில் உயர்ந்துள்ளது. அதனைப் புனிதமாகப் பேணி வருபவனிடம் எல்லா மேன்மைகளும் காணியாய் வந்து சேருகின்றன.

வாய்ச் சொல்லைப் பொய்யாமல் மனிதர் போற்றி வாழ்வித்து போதித்து வருகினார். பொய்யாமொழி என்று இவர் தாறுக்கு மெய்யான ஒரு பேர் மேவி வந்துளது.

பொய்யாத மெய்யன் என்று ஈசன் பேர் பெற்றுள்ளமை கால் பொய்யாமை புடையவரது தெய்வீக நிலை தெரிய நின்றது.

பொய்யேதும் இல்லாத மெய்யன் தன்னைப்

புண்ணியனை நண்ணுதார் புரம்நீருக

எய்தானைச் செய்தவத்தின் மிக்கான் தன்னை

ஏறமரும் பெருமானை.

(தேவாரம்)

இறைவனை அப்பர் இப்படித் துதித்திருக்கினார்.

பொய்யா மொழியார் முறையால் ஏத்திப் புகழ்வார் திருமேனி பொய்யார் கரிய மிடற்றார் வெண்ணூல் சேர்ந்த அகலத்தார்.

1414 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

திருஞான சம்பந்தர் சிவபெருமானை இவ்வாறு துதித்திருக்கிறார். பொய்யா மொழியுள் எவ்வளவு தெய்வ ஒளிகள் எழில் வீடு மெய்யான இன்ப நலன்கள் தெளிவாய் மேனி நிற்கின்றன.

பொய்யாத வாய்மொழியால்

போற்றிசைத்துப் பூசை செய்து. (தேவாரம்)

மெய்யான கடவுளை வழிபடுவாரைச் சுந்தரர் இங்ஙனம் விளக்கி உண்மையின் உயர் நிலையைத் துலக்கியுள்ளார்.

பொய்யாத வாய்மொழி தோய்ந்த பொழுது மனிதன் தெய்வ ஒளியாய்த் தேச வீசிச் சிறந்து வருகிறான்.

பொய்யாத தவமுனிபின் போயருளித் தாடகைதன் மெய்யாவம் நிகர்என்ன வெஞ்சரத்தால் அழுத்தியபின் மையாழி முகில்வண்ணன் வாங்கியன பூங்கமலக் கையாலும் ஒருசாபம் காலாலும் ஒருசாபம்.

(பாரதம், 12ம் போர் 1)

கோசிகர் உறவை அடைந்துள்ள இராமனை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். பொய்யாத தவமுனி பின் போனமையால் செய்ய அரியன செய்து திவ்விய செல்வங்களை எய்தியுள்ளான்.

பொய் நுழையாமல் தன் வாய் மொழியை ஒருவன் பாதுகாத்துவரின் எய்த அரிய பெருமைகளை எல்லாம் எளிதே எய்தி உயர்ந்த தெய்வ ஒளியாய் அவன் சிறந்து திகழ்கிறான்.

பொய்பேசா வாயே புனிதவாய் மற்றவெலாம் வெய்யநோ யாகி விளியுமால்---மெய்யனென ஈசன் இலங்கி யிருத்தலால் பொய்பேசின் நீசனே யாவாய் நினை.

இதனை ஈண்டு நினைந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

பொய்யா விரதம் மனிதனைப் புனிதனாக்கி அரிய பல தருமங்களை நல்கியருளுகிறது. இது கோரன் பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்

இவன் கொங்கு நாட்டிலே வல்லம் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். இயற்கையில் நல்லவன். பொல்லாத சூழல் இவனைப் புலைப்படுத்தி யிருந்தது. களவு வஞ்சனை முதலிய தீமைகளைத் துணிந்து செய்பவரோடு தொடர்ந்து நேர்ந்தமையால் இவன்

பொய்யுத்த திரிய நேர்ந்தான். ஒரு நாள் கணிகர் என்னும் முனிவரைக் கண்டான். தொழுது வணங்கினான். இவனது இயல்பான கிளைய அறிந்து ஆவர் நெஞ்சம் இரங்கினார். பொல்லாத பழக்கங்களால் எல்லாம் ஒல்லையில் ஒழிந்து இவன் நல்லவனாக வேண்டுகிறது உரிய உபாயத்தை நாடினார். நயமாய்ப் போதித்தார்: "அப்பா! மனிதனுடைய புனித நிலை பெல்லாம் நாவிலேதான் அடங்கியிருக்கின்றன. அது வாய்மையால் தூய்மையானால் அந்த மனிதன் நெய்வமாய்த் தேசு புரிந்து திகழ்கிறான்; இன்று உயர்ந்த வகையிலும் பொய் சொல்லாமல் நீ பழகி வந்தால் உயர்ந்த திருவருளை நேரே காணலாம்" என்று சொல்லியருளினார். அந்தப் பெரியவருடைய உரை இவனுடைய உள்ளத்தில் உணர்வொளியை ஊட்டியது. அன்று முதல் இவன் பொய்யான தந்தை மெற்கொண்டான். சத்திய நீர்மையால் சித்த சத்தியாயிது. ஆகவே தத்துவ ஞானம் தோன்றியது. உலக நிலைகள் எல்லாம் கலகப் புலைகள் என்று கருதி விலகினான். அகமுகம் பிழைக்கி ஆன்ம நாட்டமாய் மருனி யிருந்தான். அதிசய சித்திகள் இவனிடமிருந்து வெளிவரலாயின. தூய துறவிகளும் இவனுடைய தூய்மையை வியந்து புகழ்ந்தனர். யாவும் வாய்மையால் வந்த மகிமைகள் என்று உணர்ந்து மகிழ்ந்து யாவரும் இவனை விழைந்து கொண்டாடி உவந்து வந்தனர். பொய் பேசாத ஒன்றிய புனிதனாய் உயர்ந்து வந்தமையால் பொய்யா மொழியன் என்று இவன் புகழ்பெற்று வந்தான். அரிய புண்ணியங்கள் யாவும் இவனிடம் உரிமையாய் நண்ணி நின்றன. பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம் பிற செய்யவே வேண்டாம் என்பதை வையகம் காண இவன் நன்கு உணர்த்தி நின்றான்.

பொய்யினை ஒழித்தான் புலையெலாம் ஒழிந்து

புனித நன் நிலையினில் உயர்ந்து

மெய்யினின் மெய்யாய் விளங்கினன் எவரும்

விழுமிய தவன் என விழைந்து

கைதொழு துவந்தார் கணிகமா முனிவர்

கருணையை அனுதினம் கருதி

உய்யுமா றுணர்ந்துள் ஒளிமிகுந் திருந்தான்

உம்புரும் புகழ்ந்தனர் உவந்தே.

1416 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

சத்தியத்தால் இவன் எய்தியுள்ள உத்தம நிலையையு
உயர் பெருந்தலைமையையும் இது நலமாய் உணர்த்தியுளது.

பொய்யா மொழிவழியே புண்ணியங்கள் யாவுமே
எய்யாமல் எய்தும் எளிது.

உண்மையே பேசி உயர் நிலையுறுக.

298. பண்டு செழியன் பரதன் பிருதுமெய்யால்
கொண்டனரேன் தூய்மை குமரேசா—கண்ட
புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும். (8)

இ-ள்

குமரேசா! வழி மன்னன் பரதன் பிருது வாய்மையால்
என் தூய்மை அடைந்தார்? எனின், புறம் தூய்மை நீரான்
அமையும் அகம் தூய்மை வாய்மையால் காணப் படும் என்க.

உடம்பு அழுக்கு நீங்கிச் சுத்தம் ஆதல் நீரால் உளதாம்;
அதுபோல் மனம் மாசு தீர்ந்து தூய்மையுறுதல் வாய்மையால்
காணலாம். சித்த சுத்தி தெய்வ சித்தியாம்.

வெளியே உருவமாய்த் தோன்றுகிற உடல் புறம் என
நின்றது. உள்ளே அருவமாயுள்ள மனம் அகம் என வந்தது.
இருவகைத் தூய்மைகளும் ஒருங்கே தெரிய நோர்ந்தன.

வெயர்வை புழுதி முதலியன படிதலால் உடம்பு அழுக்க
டைகிறது. நீரில் குளித்த பொழுது அழுக்கு ஒழிந்து உடல்
சுத்தமாகிறது. தீய எண்ணங்களால் மனம் மாசுகின்றது.
அந்த மாசுகள் சத்தியத்தால் ஒழிகின்றன; ஒழியவே உளம்
ஒளிமிகுந்து உயர்ந்து தெளிவாய்த் திகழ்ந்து வருகிறது.

நீரால் அன்றி வேறு எந்த வகையாலும் உடல் அழுக்கு
நீங்காது; அதுபோல் வாய்மையால் அன்றி வேறு எவ்வகையா
லும் மனம் மாசுகள் ஒழியா. உண்மை வாயில் தோய்ந்த
பொழுதே உள்ளம் தூய்மை தோய்ந்து உயர்ந்து திகழ்கிறது.

தண்ணீர் தோயாத உடல் அழுக்கு மிகத்திரண்டு புழுத்து
காறாய்; உண்மை தோயாத உள்ளம் புண்மை தோய்ந்து புலை

சீரவர்களே வீசும். மனம் மாசு படிந்து நீசமானால் அந்த மனிதன் ஈசன் அருளை இழந்து இழிந்து படுகிறான்.

மெய்யன் என்னும் பெயரைக் கடவுள் மேலி யிருத்தலால் பொய்யார்கள் அவனை விட்டு விலகி வெகு தூரம் ஒதுங்கி வெய்ய குபர்களில் விழுந்து உழல்கின்றனர். மெய்யர்களே மெய்ப் பொருளை மெய்யாக அடைய முடியும்.

ஈசன் பரிசுத்தன் ஆதலால் சித்த சுத்தியில் அவன் தேசு இயல்பாய் வீசி நிற்கிறது. யாரும் அணுக முடியாத அரிய அந்தர தூய்மையாளன் அகம் தூய்மையான வாய்மையாளரி லுள்ளவன்மையாய் வந்து சிழிமையுடன் உவந்திருக்கிறான்.

நாயமே கோயி லாகக் கடிமனம் அடிமை யாக
வாய்மையே தூய்மை யாக மனமணி யிலிங்க மாக
நேயமே நெய்யும் பாலா நிறையநீர் அமைய ஆட்டிப்
பூனை ஈச னுர்க்குப் போற்றவிக் காட்டி னோமே. (1)

மெய்யம்மையாம் உழவைச் செய்து விருப்பெனும் வித்தைவித்திப்
மெய்யம்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறையெனும் நீரைப்
(பாய்ச்சித்
தமமையும் நோக்கிக் கண்டு தகவெனும் வேலி யிட்டுச்
மெய்யம்மையுள் நிற்பர் ஆகின் சிவகதி விளையு மன்றே. (2)
(தேவாரம்)

யிருநாவுக்கரசர் ஈசனை வழிபட்டு நேசமாய் எய்தியுள்ள
மையை இப் பாசுரங்கள் விளக்கியுள்ளன.

வாய்மையே தூய்மை ஆக மெய்ம்மையாம் உழவைச்செய்து
மேலின்ப போகத்தை அவர் நேரே அடைந்திருக்கிறார்.

மெய்யில் சிவம்பிறக்க மேவும்இன்பம் போல் மாதர்
பொய்யில்இன் பின்றென்று பொருந்தாநாள் எந்நாளோ?

மெய்மையில் சிவம் பிறக்கும் எனத் தாயுமானவர் தமது
அய்யபவத்தை இவ்வாறு வெளியிட்டிருக்கிறார். மனிதனுடைய
இதயம் புனிதமான போது அங்கே கடவுள் உதய மாகிறார்.

Blessed are the pure in heart: for they shall see God.
(Bible: Matt 5, 8)

1418 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உள்ளத்தில் தூய்மை யுள்ளவர்கள் புண்ணியவான்கள் :
கடவுளை அவர்கள் நேரே காணுகின்றனர் என ஏசுநாதர் இவ்
இவ்வாறு சித்த சுத்தியின் சீர்மையைக் கூறியுள்ளார்.

அகம் தூய்மையான போது அந்த மனிதன் தெய்வ
நீர்மை தோய்ந்து திவ்விய மகிமைகளை அடைந்து கொள்கிறான்.
இறைவன் ஒருவனை என்றும் உள்ளவன். ஆகவே உண்ணா
என்பது அவனுக்குத் தனியுரிமைபான பெரிப பேர்.

மெய்யனே! விகிர்தா! (திருவாசகம்)

உண்மை யறிவானந்த உருவாகி. (திருவிளையாடல்)

கடவுளை உண்மை, மெய்யன் என்று இவைகுறித்துள்ளன.

God is truth. (Plato)

உண்மையே கடவுள் என்று பிளாட்டோ என்னும் கிரீஸ்
தேசத்து அறிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். சுத்தியத்தை
எந்த நாடும் யாவரும் மேன்மையாகப் போற்றி வருவதை இது
னால் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகிறோம்.

உள்ளத்தைப் புனிதமாக்கி உயர்ந்த பேரின்ப நிலையை அரு
ளுதலால் உண்மை உயிரினும் ஒம்பவரியது. தேக சுத்தியும்
மனோ சுத்தியும் ஆத்தம சித்திகளுக்கு நேரே அணுகலங்களா
யுள்ளன. உண்மை ஒன்றே உயர் நலங்களை அருளுகின்றது.

வாய்மையுடையவர் தூய்மையாளராய்த் துலங்கி நிற்கின்றார்.
இவ் வுண்மை பாண்டியன் பரதன் பிருதுபால் தெரிய வந்தது.

சரிதம் 1.

மதுரையில் இருந்து அரசு புரிந்து வந்த இராசசேகரன்
என்னும் பாண்டிய மன்னன் பேரறிவுடையவன். பெருந்தகை
யாளன். சுத்தியும் தருமம் கருணை சீதி முதலிய உத்தம நீர்மை
கள் இவனிடம் ஒருங்கே நிறைந்திருந்தன. அறுபத்து நான்கு
கலைகளையும் நன்கு ஆய்ந்து தெளிந்தவன். ஒரு நாள் நடராசப்
பெருமானைத் தரிசித்து நின்றான். ஒரு காலே ஊன்றி நெடுங்கால
மாக இப்படி நின்று வருதலால் எம்பெருமான் சேவடி எப்படி
வருந்துமோ? என்று எண்ணி மறுகினான். பரத நாட்டியத்தை
தான் பயின்று வந்தபோது நேர்ந்த தேக வருத்தங்கள் எல்

காரம் இறைவனுக்கு நேர்ந்திருக்குமே என்று பத்திப் பரவசத்
தரல் உருகினான்; கண்ணீர் பெருகி வந்தது; வரவே கண்ணுதற்
கடவுள் தன் காலே மாற்றி நின்றருளினார். வாய்மை தோய்ந்து
உள்ளம் தாய்மையாயிருந்தமையால் தாய் பரமனும் இவன்
உருவியபடியே கருணை புரிந்து உரிமையுடன் நின்றார்.

வான்மாறியும் மொழி மாறாத மாறன் மனம்களிக்கக்
காள்மாறி ஆடிய கற்பகமேநின் கருணைஎன்பால்
தான்மாறியும்விட்டு நான்மாறி டேன்பெற்ற தாய்க்குமுலைப்
பான்மாறியும்பிள்ளை பான்மாறு மோஅதில் பல்லிடுமே.

(அருட்பா)

இந்த அரசனுடைய பரிவுக்காகப் பரமன் கால்மாறி ஆடிய
குளிய அடியை நிலையை இராமலிங்க சுவாமிகள் இவ்வாறு துதி
செய்திருக்கிறார். வான் மாறியும் மொழி மாறாத மாறன் என்று
இவ்வாறு சத்திய சீலத்தை வியந்து உள்ளம் உவந்து புகழ்ந்து
குறித்திருப்பது இங்கே நயந்து நோக்கத்தக்கது.

சரிதம் 2.

இராமன் அரசு துறந்து கானகம் போனபின் திருவடையாற்
தியருகே நந்தியம்பதியில் பரதன் விரதம் பூண்டிருந்தான். வன
வாச காலம் முடிந்தவுடன் அண்ணன் வரவில்லையானால் தன்
உயிரை மாய்த்து விடுவதாக உறுதி கூறி இவன் வந்திருந்தான்
ஆதலால் குறித்த தவணையை எதிர்பார்த்து நின்றான். பதி
னான்கு ஆண்டுகள் முடிந்தும் அந்நம்பியைக் காணாமையால் இத்
தம்பி மாண்டு போக மூண்டான். தீயுள் பாய்ந்து மாய்ந்து
போக மூண்டெழுந்த இவனைக் கோசலைத்தாய் வந்து தடுத்து
யிறுத்தினாள். அப்பொழுது அந்த அன்ணையை நோக்கி இவன்
உரைத்த உரைகள் இவனுடைய உண்மை நிலையை உணர்த்தி
வுள்ளன. அந்த வாய்மொழிகள் அயலே காண வருகின்றன.

யானும் மெய்யினுக்கு இன்னுயிர் ஈந்து போய்
வானுள் எய்திய மன்னவன் மைந்தனால்
கானுள் எய்திய காசுத்தற் கேகடன்
ஏனை யோர்க்கி திழுக்கில் வழக்கன்றோ?

(1)

நாய்சொற் கேட்டலும் தந்தைசொற் கேட்டலும்
பாசத்து அன்பினைப் பற்றற நீக்கலும்

ஈசற் கேகடன் யானஃது இழைக்கிலேன்
மாசற் றேன்இது காட்டுவென் மாண்டென்றான். (2)

(இராமா, மீட்சி)

அண்ணன் குறித்தபடி குறித்த காலத்தில் வராமையால் இவன் சாக நேர்ந்துள்ளான். இன்று பொறுத்திரு நாளே வந்து விடுவான் என்று தாய் பரிந்து தேற்றுகிறாள். சொல்லிய வாய்மை தப்பி நான் உயிர் வாழேன் என்று துணிந்து செல்வ ளான். சத்தியத்திற்காகத் தன் உயிரை நீத்த மன்னன் மகன் நான்; ஆகவே நானும் உண்மைக்காக உயிரை விடுவேன்; மாந அற்ற நான் மாசற்று வாழேன் என்று கூறித் தீயில் பாய நேர்ந் தான். அப்பொழுது வானவீதியில் அதி வேகமாய் வந்த அணு மான் அந்த அக்கனி குண்டத்தில் பாய்ந்து அதனை அவித்தரு ளினான். மெய்யின் மெய்ய நின் இன்னுயிர் வீழினால் உய்யுமோ அவன்? என்று சொல்லிக் கொண்டே எரியுள் குதித்து அதனை அவன் கரியாக்கி நின்றான். இவனது உள்ளத்தின் தூய்மையை வாய்மொழிகளும் செயல்களும் தெளிவாய்க் காட்டியுள்ளன.

சரிதம் 3.

பிருது மன்னன் பெரிய நீதிமான். அரிய பல் குண நலன் களும் இவனிடம் இனமாய்ப் பெருகி யிருந்தன. சத்தியத்தை எவ்வழியும் வழுவாமல் பேணி வந்தமையால் திவ்விய மகிமைக ளோடு இவன் சிறந்து விளங்கினான். தேவர்கள் யாவரும் இவன் பால் ஆவல் மீக்கூர்ந்து ஆவன செய்தருளினார்.

அரியணை வழங்கினன் அளகை காவலன்
திருமுடி நல்கினன் தேவர் கோமகன்
வருணன்வந் தளித்தனன் வட்ட வெண்குடை
விரிநிலாக் கவரிகால் வேந்தன் வீசினான். (1)

கலைமகள் திங்களங் கலையெனக் குலாய்
அலர்கதிர் விரிக்குமுத் தாரம் ஈந்தனள்
பலர்புகழ் வியாபியாம் பரிதி போல்திகழ்
மலர்மகள் நிதித்திரு மணப்ப நல்கினாள். (பாகவதம்4: 4)

தெய்வக் திருவருள்களை இவ்வாறு உரிமையோடு பெற்று உலகம் இன்புற இவன் அரசு புரிந்து வந்தான். இவனுடைய ஆட்சியில் பூமி தேவி சிறந்த வளங்களை உயிரினங்களுக்கு வழங்கி

வாய்மையால் பிருதிவி என்று இவன் பேரால் ஒரு விருது பெற்று விளங்கினான்.

பிருதிவி எனும்பேர் பெற்றுப் பெண்ணை விளங்க இப்பார் ஒருகுடை நிழற்று செங்கோல் உறுபுகழ்ப் பிருதுமன்னன் வரைபுரை மார்பம் புல்லி வரிவிழி வருச்சி என்பாள் பொருவரும் எழில்சேர்ந் தந்தண் புதல்வரை உதவினானால்

இங்மனம் இவன் பெற்றுவந்த பெரு மேன்மைகளுக்கெல்லாம் இவனது வாய்மையே காரணமாய் வாய்ந்திருந்தது. பொய்மை புகாமல் மெய்மையை ஒருவன் பேணிவரின் அவனிடம் தெய்வ ஒளி தேச வீசி வரும் என்பதை யாவரும் இவன்பால் அறிந்து வந்தனர். வாய்மையால் அகம் தூய்மையாம்; அதனால் அபிசய மகிமைகள் உளவாம் என்பதை இம் மூவரும் தேவர் முதல் யாவரும் எதிரே காண இனிது விளக்கியுள்ளனர்.

உயிர்புனிதம் ஆகி உயரும் உளநா
பயிலுவ மெய்யே படின.

வாய்மையைப் பேணி வளம் பல காணுக.

209. தண்டார்த் தசரதன் சத்தியன் சன்னுமெய்யால்
கொண்டார் ஒளியேன் குமரேசா—உண்டான
எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (9)

இ-ள்

குமரேசா! தசரதன் சத்தியகாமன் சன்னு முனிவர் ஏன் மெய்யால் ஒளிமிகுந்து விளங்கினார்? எனின் எல்லா விளக்கும் விளக்கு அல்ல சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு என்க.

மெய்யே மேலான விளக்கு என இது விளக்குகிறது.

மெய்யே விளங்கும் ஒளிகள் எல்லாம் தெளிவான ஒளிகள் அல்ல; சால்புடையார்க்கு உண்மை ஒளியே உயர்ந்த ஒளியாம்.

மெய்யான சோதி வையம் தெரிய வந்தது.

வாய்மையின் பெருமையைப் பலவகையிலும் விளக்கி வருகிறார்; ஈண்டு உலக விளக்கோடு எஜிர் நிறுத்தி இதன் உயர்வை

வியனா விளக்கியுள்ளார். நெய் விளக்கு மணி விளக்கு கற்பூபா விளக்கு கை விளக்கு என விளக்குகள் பலவுள்ளன.

சூரியன் சந்திரன் தீ என்னும் பேரொளிகளும், இயன்ற அளவில் விளக்கி வரும் எல்லா விளக்குகளும் புறத்தில் உள்ள இருளை மாத்திரம் நீக்கி உலகப் பொருள்களைத் தோன்றச் செய்யும்; பொய்யாமையாகிய ஒளி ஆகத்திருளை நீக்கி அறிதற்கு அரிய பரம்பொருளையும் நேரே அறியும்படி புரியும். ஆகவே இந்த மெய் விளக்கு வையக விளக்குகள் எவற்றினும் மேலாய்த் தெய்வ ஒளி வீசித் தேச மிகுந்து எவ்வழியும் சிறந்து விளங்கும்.

வாய்மையை முன்பு நீரொடு உவமித்தார்; இங்கு நெருப் போடு உருவகித்து இருக்கிறார். தண்ணீர் உடம்பைச் சுத்தம் செய்யும்; சத்தியம் உள்ளத்தைத் தூய்மை ஆக்கும். ஒளி புற இருளை நீக்கும்; உண்மை ஆகவிருளை ஒட்டி ஆண்டவனைக் காட்டியருளும். மெய் ஒளி தெய்வ ஒளியாயுளது.

பொய்யா விளக்கு = பொய் சொல்லாமையாகிய புகழ்.

தன்னையுடையானை எங்கும் விளங்கச் செய்து யாண்டும் நன்கு துலக்கி வருதலால் இங்கு மெய் விளக்கு என வந்தது.

இரவில் ஒளிரும் விளக்குகள் பகலில் விளங்கா; பகலில் தோன்றும் ஒளிகள் இரவில் தோன்றா; பொய்யா விளக்கு பகலிலும் இரவிலும் எவ்வழியும் திவ்விய ஒளி வீசிச் செவ்விய வழியில் உயிரை உயர்த்தி உயர் பேரின்பத்தில் உய்த்தருளும்.

யாவர்க்கும் என்னாது சான்றோர்க்கு என்றது வாய்மைக்கு உரிமையாளரின் பெருமை தெரிய. சிறந்த குணங்களால் நிறைந்த உயர்ந்த பெருந்தகையாளரே சான்றோர் என நின்றார்.

பொய் பேசாமல் ஒழுக நேர்ந்த போதே அந்த மனிதன் மகான் ஆய் உயர்கின்றான். அவனுடைய உள்ளத்தில் ஈசனுடைய இன்ப ஒளி என்றும் தெளிவாய் இனிது வீசுகின்றது.

பொய்யா நாவதனால் புகழ்வார்கள் மனத்தினுள்ளே மெய்யே நின்றொரியும் விளக்கே ஒத்த தேவர்பிரான் செய்யா னும்கரிய நிறத்தானும் தெரிவரியான் மையார் கண்ணியொடு மகிழ்வான்கழிப் பாழையதே.

(தேவாரம்)

பொய்யாத நாவினர் மனத்துள்ளே மெய்யான விளக்காய்
சுதன் விளங்குவான் எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இவ்வாறு கூறி
பிருக்கிறார். உண்மையை உருவமான பாஞ்சோதி உண்மையா
ளிர் உள்ளத்தில் உரிமையாய் ஒளி வீசி நிற்கிறது.

விளக்கே என்றதில் ஏகாரம் அதன் தலைமையான தனி
மேன்மையை ஆணிதூ விளக்கி நின்றது. மெய்ஒளி பார்த்தவுடனே
பொய்யான புலையினுள் எல்லாம் அடியோடு ஒழிந்து போ
யின்தள. போகவே நிலைபான பொருள் நிலி நிற்கிறது.

பொய் பேசுகிறவன் இருள்படிந்து மருளாயிழிகிறான்.

மெய் பேசுகிறவன் அருள் மிகுந்து தெருளாயுயர்கிறான்.

இருள் நாக துயரம்.

ஒளி சுவர்க்க இன்பம்.

துன்பம் இன்றி இன்பமாய் உயரவேண்டுமானால் பொய்
பேசாமல் யாண்டும் மெய்யே பேசி வர வேண்டும். நாவில்
வாய்மை தேராய்ந்துவரின் அந்த மனிதன் தேவின் இனமாய்ச்
சிறந்து யாண்டும் தேச மிகுந்து திகழ்கிறான்.

விளக்கு இல்லாத வீடு போல் மெய்யில்லாதவன் மையல்
மருள் களில் மருண்டு வெய்ய இருளாய் விளிவுறுகின்றான்.

மெய்விளக்கே விளக்கல்லால் வேறுவிளக்கு

இல்லையென்றார் மேலோர் நானும்

பொய்விளக்கே விளக்கெனவுட் பொங்கிவழி

கின்றேன்ஓர் புதுமை யன்றே. (அருட்பா)

இராமலிங்க அடிகள் இக் குறளை மருவி இப்படிப் பாடி
பிருக்கிறார். பொய்யா விளக்கே என்னும் இந்தப் பொய்யா
மொழியை மெய் விளக்கே என்று வெளிதெரிய மொழி பெயர்த்து
பிருப்பது வித்தக விநயமாய் விளக்கி நிற்கிறது.

மெய் வார்த்த விளக்கைப் போல் மெய் வார்த்தையால்
வாழ்வு விளங்க வரும்; நீரை வார்த்த விளக்குப் போல் பொய்
வார்த்தையால் வாழ்வு விளங்காது. பொய் ஒழிந்த போதுதான்
மெய்ஒளி விரிந்து மேன்மைகள் எவ்வழியும் சுரந்து வரும்.

1424 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மெய்யராகிப் பொய்யைநீக்கி வேதனையைத் துறந்து
செய்யராணர் சிந்தையானே தேவர்குலக் கொழுந்தே.

(தேவாரம்)

மெய்யர் சிந்தையில் மேவியிருக்கும் தெய்வமே என இறை
வனை ளோக்கித் திருஞானசம்பந்தர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

பொய்யே செய்து புறம்புறமே திரிவேன் தன்னைப் போகாமே
மெய்யே வந்திங்கு எனையாண்ட மெய்யா மெய்யர் மெய்ப்

பொருளே. (தேவாரம்)

மெய்யா! மெய்யர் மெய்ப்பொருளே! என ஆண்டவனைச் சந்த
ரர் இங்ஙனம் துதித்திருக்கிறார். மெய்மைக்கும் கடவுளுக்கும்
உள்ள உறவுரிமைகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

பொய் வெய்ய இருள்; மெய் தெய்வ ஒளி. இந்த இனிய
ஒளி வழியே ஒழுகுவருபவர் விழுமிய சான்றோராய் விளங்கி
இருமையும் மகிமையாய் இன்பமெய்தியுயர்கின்றார்.

பொய்வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை அரக்கரைப்பொருந்தி அன்
சய்வினைக்கு உதவும் நட்பால் செல்பவர் தடுப்ப தேய்க்கும்
மைவிளக்கியதே யன்ன வயங்கிருள் துரக்க வானம்
கைவிளக்கு எடுத்த தென்ன வந்தது கடவுள் திங்கள்.

(இராமா, 2. 5, 41)

இராமன் காணகம் போன காட்சியை இது காட்டியுள்ளது.
பொய்யர்களான அரக்கர்களுக்கு உறவாய் இரவு மையிருள்
விரித்து இந்த மெய்வீரன் வழி நடந்து போவதற்கு இடையூறு
புரிந்தது; அப்பொழுது சந்திரன் தோன்றினான்; அந்தத் தெய்வ
ஒளி ஒரு கைவிளக்காய் இவர் கால்நடைக்கு உதவியாயிருந்தது.
இந்த உருவக் உரைகளில் மருவிபுள்ள பொருள் நயங்கள் கருதி
யுணர வரியன. மெய் ஒளி தரும நீர்மையது.

ஏறாற்கு இருளை நீங்கக் கைவிளக்கு ஏந்தி யாங்கு
வீறுயர் மதியம் தோன்ற விரைவொடு போய பின்றை
மாறிலாப் பரிதி வட்டம் வருதிரை முனைத்த வாங்கண்
ஆறுசெல் ஒருவற்கு அண்ணல் அணிகலம் அருளலுற்றான்.

இரவில் வழிநடந்து போன சீவகனுக்கு மதி கைவிளக்கு
ஏந்தியது போல் உதயமாகி இருளை நீக்கி உதவி புரிந்துள்ளது.

மெய் விளக்குடைய நல்லோருக்குத் தெய்வ ஒளிகள் கைவிளக்குகளாய்க் கனிந்து துணைபுரியும் என்பது இங்கே காண வந்தது.

பொய் பேசாத புனித மொழியாளர் மனித உருவில் கருவியிருந்தாலும் அவர் தெய்வ ஒளிகளாய் விளங்கி எவ்வழியும் புகழ்ஒளி பரப்பி உலகம் உவந்து தொழ உயர்ந்து திகழ்வார்.

மெய்யையே பேசிவரும் மேலோனை வானகமும் வைகமும் வாழ்த்தி வருதலால்---மெய்வழியே தெய்வ ஒளியதனைச் சேராதார் வாழ்வெல்லாம் வெய்ய இருளாய் விடும்.

இதன் பொருள் நிலைகளை ஓர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

மெய் ஒளியை விலகினவர் பொய்யிருளில் புலையாயுழன்று வழி துயரங்களில் அழுந்தி வீணே இழிந்து கழிந்து அழிகிறார்.

பொய்மையே பாவம் எல்லாம் விளை தரு பூமி யாகும்
பொய்மையே பிறவி எல்லாம் புகப்புரி வித்தும் ஆகும்
பொய்மையே வறுமையெல்லாம் போதரப் புரிவ தாகும்
பொய்மையே நரகம் எல்லாம் புகுதரப் புகுத்தா நிற்கும்.

ஏனை நல் லொழுக்கம் முற்ற இருப்பினும் இன்மை செய்யும்
ஊனமில் ஈன்றாள் மாட்டும் அருவருப்பு ஒருங்கு செய்யும்
மானமிக் கவராம் சான்றோர் மருங்குநாம் புகல்வதுஎன்னே
ஈனமார் பொய்மை கூறல் எற்றைக்கும் பொல்லாதாகும்.

(காசி ரகசியம்)

முன்னம்ஓர் பொய்யுரைக்க அப்பொய்வெளி

யாகாமல் முடும் வண்ணம்

பின்னும்ஓர் பொய்யுரைக்க அதையும்நிலை

நிறுத்தஓர் பெரும்பொய் சொல்ல

இன்னவகை கைதவம்ஒன்று இருநாறு

கைதவத்துக் கிடமாம்; வாய்மை

தன்னையே முன்பகரின் சங்கடம்ஒன்

றிலையதுவே தகைமை நெஞ்சே.

(1)

இமுதைசொல்லி மறைக்கலாம எனும் திடத்தால்

பாதகங்கள் எல்லாம் தீயர்

பொழுதெல்லாம் புரிதலால் குற்றங்கள்

யாவுக்கும் பொய்பி தாவாம்:

வழுதொன்றை நீக்கிடின்தீ வினைகளெல்லாம்
நீங்கிடும்தல் உண்மை ஒன்றே
முழுதுமுணர் அறிஞர்க்குத் தோழனும்
அதற்கதனால் மோசம் உண்டோ?

அங்கதமே பொருளென்னக் கைக்கொண்டோர்
மறந்தொரு மெய் அறைந்திட் டாலும்
இங்கதனை எவரும் நம்பார் துணைவியர்புத்
திரர்தமரும் இகழ்ச்சி செய்வார்
அங்கணுலகு எங்கணுமே வசையாகும்
நரரெல்லாம் அகிதர் ஆவார்
பங்கமுறும் பொய்யரைப்பொய் யரும்சேரார்
தம்முளமும் பழிக்கு மன்றே. (நீதி நூல்)

பொய்யினால் விளையும் பழிபாவங்களையும் துயரங்களையும்
இவை வகையாய்க் கூறியுள்ளன. பொருள்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து
கொள்ளுபவர் பொய்யின் புலை ஒழிந்து உய்தியுறுவர்.

தொலையாத துன்பங்களை விளைத்து வருதலால் புலையான
பொய்யை எந்த வகையிலும் யாதும் பழகாமல் தூயனாய்வாழ்க.

தான்கெடினும் தக்கார்கேடு எண்ணற்க தன் உடம்பின்
ஊன்கெடினும் உண்ணார்கைத் துண்ணற்க---வான்கவிந்த
வையகம் எல்லாம் பெறினும் உரையற்க
பொய்யோ டிடைமிடைந்த சொல். (நாலடியார், 80)

வானகமும் வையகமும் வருவதாயினும் பொய் கலந்த ஒரு
சொல்லைச் சொல்லாதே என்று போதித்துள்ளது. வாய்மை
ஒன்றை ஒருவன் பாதுகாத்துவரின் அவன் எதிரே வானும்
வையமும் வணங்கி நிற்கும்; அந் நிலையை நினைந்து தெளிந்தவர்
எந் நிலையிலும் உண்மை நழுவாமல் திண்மையாய்த் தழுவி
ஒழுக்குவார். இந்த ஒழுக்கம் அதிசய மேன்மையாம்.

ஸத்யமேவ ஜயதே நாந்ருதம்.

(முண்டக உபநிடதம் 1-6)

மெய்யே வெல்லும்; பொய் வெல்லாது என்னும் இந்த
வேத மந்திரம் இங்கே போதமா நன்கு சிந்திக்க வுரியது.

சத்தியத்தைப் பேணி ஒழுக்கி வருபவர் உத்தமராய் ஒளி
மிகுந்து எத்திசையிலும் வெற்றி வீரராய் விளங்கி வருகின்றார்.

பொய்யாத மொழியாளர் யாண்டும் பொன்றாத புகழாளர்
என்றும் எங்கும் உயர்ந்து நன்கு தலங்கி நிற்பார்.

இது தசரதன் முதலியோர்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

மன்னர் மன்னவனாய் மாட்சி மிகுந்திருந்த தசரதன்
சத்தியவாக்கி என்று எத்திசையும் புகழ் இசைபெற்று நின்றான்.
தன்னை வஞ்சித்து வரம் வாங்கித் தனது ஆருயிர் அனைய இரா
மனைக் கானகம் போகுமாறு கைகேசி ஏவினான். அவளிடம்
சொன்ன வார்த்தையை மறுக்க மாட்டாமல் பிள்ளைப் பிரிவினால்
உள்ளம் துடித்து உயிர் பதைத்து இவன் இறந்தான். உயிரினும்
உயர்வாக வாய்மையை இவன் பேணி நின்றான் பெருந்தகை
மையை வைபகம் முழுவதும் வியந்து புகழ்ந்தது.

மெய்எனும்நல் அணிபூண்ட வேந்தன்.

(இராமா, பள்ளி 29)

கைத்த சொல்லால் உயிர் இழந்தும் புதல்வற்பிரிந்தும்
கடையோட மெய்த்த வேந்தன். (தைலம், 73)

திறம்பாத உண்மை யுடையான். (கிளை, 66)

பொய்ப்பகை; மெய்க்கு அணி. (சடாயு, 21)

வாய்மை காத்து உயிர் துறந்த தூயவன். (வாலி, 76)

மெய் உரைத்து உயிர் கொடுத்து அமரரும்
பெறுகிலா வீடு பெற்றான். (மந்திரம், 84)

மெய்யினுக்கு உயிர் அளித்து
உறுபுகழ் படைத்தோன். (மீட்சி, 133)

மெய்யினுக்கு உயிரை ஈந்த வேந்தர் கோன்.

(மீட்சி, 298)

மெய்யை இவன் பேணி வந்திருக்கும் நிலைமையை இவை
நிலைமையாக் காட்டியுள்ளன. பொய்யா விளக்கால் இவன் புகழ்
ஊழி யாண்டும் நீண்டு வந்துள்ளது. சத்திய விரதன் எனத் தன்
தந்தையை இராமன் எண்ணி யுருகி ஏங்கி யழுதுள்ளான்.

நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தேரர்
நந்தாய் தனியறத்தின் தாயே தயாநிலையே
எந்தாய் இகல்வேந்தர் ஏறே இறந்தனையே
அந்தோ இனிவாய்மைக்கு ஆருளரே மெய்யுற்றார். (கிளை, 60)

வாய்மைக்கு இனி யார் உளர்? என்றது இவனது தூய்மையை விளக்கி நின்றது. பொய்யா விளக்கு உடைய தந்தையை நந்தா விளக்கு என்று மைந்தன் இங்ஙனம் போற்றியுள்ளான்.

சத்திய காமன்.

உத்தம குணங்கள் எல்லாம் இவனிடம் இயல்பாய் இனிது அமைந்திருந்தன. பதினாறு வயதுப் பருவம் மருவிய போதே ஞான முனிவர்களோடு இவன் நன்கு பழகி வந்தான். இவனுடைய அடக்கம் அமைதி அறிவு முதலிய தகைமைகளை உணர்ந்து துறவிகளும் வியந்து வந்தனர். எந்த வகையிலும் யாதும் பொய் பேசாமல் எவ்வழியும் மெய்யையே செவ்வையாய்ப் பேணி வந்தான். வாய்மையைப் போற்றி வருகிற இவனது தூய்மையை அறிந்து மகிழ்ந்து சாபாலி முனிவர் இவனுக்குச் சத்தியகாமன் என்று பேரிட்டார். அருந்தவரான அப்பெருந்தகையிடமிருந்து இவன் பெற்ற பேர் பெரிய மகிமையாய்ப் பெருகி வந்தது. மாதவர் யாவரும் இவனது நீர்மை சீர்மைகளை உவந்து புகழ்ந்தனர். உண்மை ஒளியில் ஒழுகி வந்த மையால் விழுமிய மேன்மைகளை அடைந்து இவன் உயர்ந்து விளங்கினான். ஆன்றோர் குழு இவனைச் சான்றோன் என்று போற்றி வந்தது. சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு என்பதை இவன் எங்கும் நன்கு விளக்கி நின்றான். இவனுடைய சரிதம் வேத உபநிடதங்களிலும் வியராய் விளங்கியுள்ளது.

சன்னு முனிவர்.

இவர் சந்திர குல வேந்தர். சுகோத்திரன் என்னும் அரசனுடைய அருமைத் திருமகன். நெறிமுறையே அரசு புரிந்து வந்தார். பின்பு தமது மைந்தன் ஆன சுமந்துவிடம் ஆட்சியைக் கொடுத்து விட்டு யாவும் துறந்து அருந்தவ நெறியில் பொருந்தியிருந்தார். சத்திய சீலராய் ஒழுகி வந்தமையால் இவரிடம் அநிசய சித்திகள் அமைந்திருந்தன. பகீரதன் அருந்தவம் புரிந்து கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தபோது இவரது தவக் குடிசை வழியே பொங்கி வந்தது. யாக குண்டத்தின் அருகே மண்டி வரவே இவர் கைநீட்டி அதனை வாரிப் பருகினார். மூண்டு முழங்கி வந்த கங்கை இவர் கைக்குள் அடங்கி வாய்க்குள் புகுந்ததைக் கண்டதும் பகீரதன் கலங்கி நின்றான். இரங்கி வெளியே

புலவர், விடவே வெள்ளம் மீண்டு ஆரவாரமாய் நீண்டுபோயது.

சகரத்தம் பொருட்டு அருந்தவம் பெரும்பகல் தள்ளிப்
பகிரதன் கொணர்ந் திடுதலால் பகிரதி ஆகி
மகிதலத்திடைச் சன்னுவின் செவிவழி வரலால்
நிகரில் சானவி எனப்பெயர் படைத்ததிந் நீத்தம்.

(இராமா, அகலிகை 61)

அணையவன் தேசினால் அமைந்த கங்கைநீர்
எணையவும் பருகினன் இமைப்பி லார்களும்
விளைதெறு முனிவரும் வேண்ட நல்கலால்
தணைய என்றுரைத்தனர் சன்னு மன்னற்கே.

(விண்டு புராணம், 4-7)

இவருடைய தொடர்பினால் சானவி என்று கங்கை பேர்
பெற்றதுள்ளமையை இவை விளக்கியுள்ளன. வாய்மை காத்து
வந்த நாய்மையால் இவ்வாறு மகிமைகள் பல தோய்ந்து வந்
தன. பொய்யா விளக்கே சான்றோர்க்கு மெய்யான ஒளியாகம்
என்பதை வையம் அறிய இவரும் நேரே விளக்கி நின்றார்.

பொய்யாத வாய்மை புனித ஒளியாகி
உய்யவழி செய்யும் உயிர்க்கு.

பொய்வழி விலகி மெய்வழி ஒழுகுக.

— — —

100. மாறில் சகாதேவன் வாய்மையினை அன்னையென்று
கூறினான் என்னே குமரேசா—தேறிநின்று
யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனத் தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற. (10)

இ-ள்

குமரேசா! வாய்மையே தனக்குத் தாய் என்று சகா
தேவன் ஏன் உவந்து கூறினான்? எனின், யாம் மெய்யாக் கண்ட
வற்றுள் எனத் தொன்றும் வாய்மையின் நல்லபிற இல்லை என்க.

யாம் உண்மையாய் ஆய்ந்து அறிந்தவைகளுள் வாய்மை
போல மேலான நன்மையுடையன வேறு யாதும் இல்லை.

நல்லவை என்று மேலோர்களும் நாலோர்களும் சொல்லி
யுள்ள தருமங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சத்தியமே தலை இறந்

1430 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அள்ளது அதற்கு ஒப்பானது வேறு ஒன்றும் இல்லை. அந்த இன்மைக்குத் தம்மையே உண்மையான சாட்சியாகத் தேவ இங்கே உறுதி கூறி யிருக்கிறார். வாய்மையின் தூய்மைமையும வியனான பயனையும் நன்கு அனுபவித்துள்ளார். அவ் வுண்மை உரையின் திண்மையால் நுண்மையாய் ஈண்டு உணர வந்தது.

தேவ கோடிகளுள் தேவதேவனாய்க் கடவுள் தலை சிறந்திருக்கிறார்; அதுபோல் சீவ குணங்களுள் உண்மை உயர்ந்து நிற்கிறது. மெய்யன் என்ற கடவுளுக்குப் பெயர். என்றும் தலைமையாய் நிலைத்துள்ளவன் என்பது இதன் பொருள். மெய்யும் அல்லாதே எல்லா நன்மைகளினும் மேலோங்கித் தலைமையாய் நிலவியுள்ளது. எவ்வளவு நல்ல குணங்கள் ஒருவனிடம் அவை திருந்தாலும் அங்கே மெய் இல்லையானால் அவன் பொய்யான யிழிவுறுகிறான். புலைகளெல்லாம் பொய்யுள் நிலைபா யுள்ளன.

மறைமுழுது உணர்ந்தார் ஏனும் மகம்பல புரிந்தார் ஏனும் குறைவறு தானம் எல்லாம் கெட்டுத்தறம் கூர்ந்தார் ஏனும் நிறைபெருந் தீர்த்தம் எல்லாம் நிரம்புறத் துளைந்தார் ஏனும் கறையுறும் ஒருபொய் கூறின் கடுநரகு அழுந்து வாரே.

(காசி ரகசியம்)

பகர்சத்தியத்தை விட்டுண்மைப் படுத்தும் கேள்வி யாது நமை தொகுசத் தியத்தை விட்டுமுன்று தோயும் புனிதநீர் யாது தகுசத்தியத்தை விட்டு நின்று தழலை வளர்க்கும் மகம் யாது திகழ்சத்தியத்தை விட்டவர்க்குத் தெரிசற் குணங்கள் யாது மன்றோ. (திருப்பரங்கிரியம்)

வாய்மை தப்பினார்கள் இந்த மானிலத்தில் ஈனராய்த் தீய்மையுற்று மேலுளோர் பழிக்கவே திரிந்துபின் தூய்மையற்ற சும்பியுள் துளைந்தமுங்கு வாரென வாய்மனுப் பகாந்த வேத சாகை முற்றும் அறையுமே.

(பிரமோத்தர காண்டம்)

வாய்மை ஒன்றே எல்லா நன்மைகளுக்கும் உயிராதாரமாய் யுள்ளது; அது இல்லையானால் எவ்வகை உயர் நலன்களும் இழிவுற நேரும் என இவை நேரே தெளிவுறுத்தியுள்ளன.

உள்ளத்தில் ஒருவன் சத்தியத்தைத் தழுவி நின்றால் உலகத்தில் அதிகசய சித்திகளுடையனாய் அவன் ஒளி பெற்று நிற்கின்றான். சத்தியம் நித்திய நிமலனாய் நெடிது நிலவுகின்றது.

ஏதஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாம ஸத்யம்.

(சாந்தோக்கியம் 8. 3. 4)

இந்தப் பிரமத்தின் பெயர் சத்தியம் என வேதம் இவ்வாறு குறித்துள்ளது. ஆகவே உண்மையின் உயர் நிலையை உணர்ந்து உணர்ந்து உளம் மிக வியந்து கொள்கிறோம்.

வாய்மையே எல்லா நலன்களுக்கும் தாய்மையாயுள்ளது. அதனைப் பேணி வருபவர் பெரியராய் உயர்ந்து திகழ்கின்றார்.

இது சகாதேவன்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

பாண்டவரின் இளவலான இவன் பல கலைகளையும் நன்கு பயின்று தெளிந்தவன். நேர்மை முதலிய நல்ல நீர்மைகள் இவனிடம் சீர்மையாய்ச் சிறந்திருந்தன. சால்புடைய சத்திய நிலை. பொய் சொல்லா மெய்யன் என்று புகழ் பெற்றிருந்த மையால் பகைமை மண்டியிருந்த துரியோதனனும் இவனை மதித்துத் துதித்து வந்தான். உன் உள்ளத்தில் உயிர் ஆதார மாய்க் கருதியுள்ள உண்மையை நீ மறையாமல் உரைக்க வேண்டும் என்று கண்ணன் ஒருமுறை இவனிடம் கேட்டான்; அப்பொழுது இவன் கூறிய மொழிகள் சீரிய ஒளிகளாய் வந்தன.

ஒருமொழி அன்னை வரம்பிலா ஞானம்

உற்பவ காரணன் என்றும்

தருமமே துணைவன் கருணையே தோழன்

சாந்தமே நலனுறு தாரம்

அரியதிண் பொறையே மைந்தன் மற்றிந்த

அறுவரும் அல்லது ஆர் உறவென்று

இருவரில் இளையோன் மொழிந்தனன் தன்பேர்

இதயமா மலர்க்கிடை எடுத்தே. (பாரதம்: பழம், 20)

இவன் ஒழுகி வந்துள்ள விழுமிய நிலைகளை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். ஒரு மொழி என்றது சத்தியத்தை. வாய்மையே தனது தாய் என்று உரிமையோடு உரைத்திருக்கிறான். ஞானம் சாந்தம் பொறுமை தருமம் கருணை என்னும் இயைபு முறையே தந்தை தாரம் மைந்தன் துணைவன் தோழன் என இவன்பால் உறவாய் மருவியிருந்துள்ளன. உற்ற உறவினர் எவரினும் பெற்றதாய் எவ்வாறு பெருமையும் அருமையும்

1432 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உடையளோ அவ்வாதே மற்ற அறங்கள் எவற்றினும் உயர்வாக
வாய்மையை இவன் வணங்கி வந்துள்ளான். அந்த வுண்மை
இந்த உருவக உரையில் நன்கு தெரிய வந்தது. வாய்மைபோல்
உயர்ந்த நன்மை யாதும் இல்லை; அதனைப் பேணி வருவார் பெரிய
மகிமையுறுவார் என்பதை உலகம் அறிய இவன் உணர்த்தினான்.

துறந்தோர் பொய்ம்மை யுரைத்திடுதல்
தீது தோமில் மாயையினால்
மறந்தோர் பொய்ம்மை யுரைத்தாரேல்
வருந்தி ஒருநாள் உண்டிஒழிந்து
அறங்கூர் பிரானு யாமமொரு
நூருற்றிடுக கள்ளுநரேல்
சிறந்த சாந்தி ராயணமோர்
வருடம் செய்ய வேண்டுமால்.

(கூர்ம புராணம்)

உண்மை ஒன்றுமே உயிரினுக் குயிரொளி உயர்ந்த
திண்மை ஞானம்மெய்த் தேசுயர் தவமெலாம் அதனால்
எண்மை யாகவே இனிதுவந் தெய்தும்எவ் வழியும்
ஒண்மை யாயுயர் பரனொளி வீசும்அவ் வுளத்தே.
வாய்மையைத் தாய்மையா வாழ்த்தி வணங்கிவரின்
நோய்மையெலாம் நீங்கி விடும்.

வாய்மையை வணங்கி வாழுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.
வாய்மை என்பது தீமையில்லாத சொல்.
நன்மை பபந்து வருவதே நாவில் உயர்ந்த மெய்.
பொய்யைப் புலையாய்ப் பேசாதே.
உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுக்கு.
மனத்தொடு வாய்மை மொழிக.
பொய்யாமைதேய புகழ் புண்ணிபங்கள்.
எல்லா அறங்களும் பொய்யாமையால் வரும்.
வாய்மையால் அகம் தூய்மையாம்.
பொய்யா விளக்கே புனித சோதி.
எல்லா நன்மைகளும் வாய்மையில் உள்ளன.

30-வது வாய்மை முற்றிற்று.

முப்பத்தோராவது அதிகாரம்

வெகுளாமை.

அஃதாவது சினத்தைச் செய்யாமல் மனத்தைப் பேணுதல். உள்ளத்தே கொதித்து எழுகின்ற வெகுளி அறிவைக் குலைத்துப் பழிபாவங்களை விளைத்துத் தன்னைக் கொண்டுவனைக் கொடிய துயரில் ஆழ்த்தும் ஆதலால் அதனை ஒழித்து ஒழுகவேண்டும் என்று இதில் உணர்த்துகின்றார். வாய்மையால் உள்ளம் தூய்மையாம்; வெகுளாமையால் விழுமிய மேன்மையாம்; ஆகவே அதன் பின் இது உரிமையாய் அமைந்த நின்றது.

301 தெள்ளுபுகழ் அல்லமனார் செல்லிடத்தும் வெஞ்சினத்தைக் கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளாமல் செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பான் அல்லிடத்துக் காக்கினென் காவாக்கால் என். (1)

இ-ள்

குமரேசா! தம் சினம் செல்ல வல்ல இடத்தும் அல்லமனார் என் சீறாமல் நின்றார்? எனின், செல் இடத்துக் காப்பான் சினம் காப்பான்; அல் இடத்துக் காக்கின் என் காவாக்கால் என் என்க.

இது கோபம் எங்கும் கொள்ளாதே என்கின்றது.

தன் சினம் பலிக்கும் இடத்தில் காத்தலை காப்பாய்; பலியாத இடத்தில் காப்பினும் காவா விடினும் மாட்சி இல்லை.

சினம் சீற்றம் முனிவு கதம் வெகுளி வேரம் என இன்னவாறு கோபத்துக்குப் பெயர்கள் வந்துள்ளன. யாவும் காரணக் குறிகளாய் நேர்ந்திருக்கின்றன. மனிதனுடைய இயல்புகள் குழல்களால் தோய்ந்து அயலே தெரிய வருகின்றன.

மனம் கனன்று மறுகி எழுகிற முனிவினால் உயிர்க்குத் துயர்கள் பல தொடர்கின்றன. அதனை அடக்கி அமைதியுறுவோரே துயர் நீங்கி உயர்நிலை யுறுகின்றார்.

செல் இடத்து = கோபம் சென்று பலிக்கும் இடத்தில்.

அல் இடத்து = அவ்வாறு பலியாத பக்கத்தில்

1434 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வலி முதலியவற்றால் தன்னினும் மெலியவர்பாலும் எளியவர் மேலும் ஒருவனுடைய கோபம் விரைந்து புகுந்து வெந்துயர் விளைக்கும் ஆதலால் அது செல் இடம் என நோந்தது.

செல்லும் இடத்துத் தன் சினத்தை அடக்கி நிற்பவன் சிறந்த பொறுமையாளனாய் உயர்ந்து திகழ்கின்றான். தருமமும் மதிப்பும் அவனை உரிமையுடன் மருவுகின்றன.

கோபத்தை அடக்குவதால் பிறர் துயர் உறாமல் காக்கின்றான்; அவ்வாறு காக்கவே தன் உயிர்க்குப் புகழும் இன்பமும் ஆக்குகின்றான். இன்பத்தையே நாடும் இயல்பினையுடைய மனிதன் துன்பத்துக்கே நிலையமான சினத்தை எவ்வழியும் நன்கு அடக்கி வரவேண்டும். அந்த அடக்கம் அதிகசய நன்மையாம்.

செல் இடம் அல் இடம் என்றது எளியர் வலியர் நிலைகளை எண்ணி வந்தது. ஏழைகள் எதிர்த்து யாதும் செய்ய முடியாது; ஆகவே அவரையே எவரும் சினந்து சீற நேருவர் ஆதலால் அந்த இனமும் இயல்பும் தெரிய அது முதலில் நின்றது.

சினம் செல் இடம் தீமையாய் நீண்டு தெய்வ தண்டனையைத் தருகிறது. அல் இடம் பகைமையாய் மூண்டு எதிரிகளால் படு துயர்களை விளைக்கிறது.

வலியவர் மெலியவர் ஒத்தவர் என எத் திறத்தாரும் இம் முத்திறத்துள் அடங்குவர். எவரிடமும் கோபம் தவறுடையதாய் அல்லல்களையே விளைக்கும் ஆதலால் அதனை ஒழித்து ஒழுக்குவதே யாண்டும் நல்லதாய் நலம் பல புரிகிறது.

வலியவன் இடத்தும் ஒத்தான் மாட்டினும் வெகுளி காத்தல் பொலிவுசெய் அறமதென்னப் பொருந்துறது; அணையர்தம்பால் நலிவுறு வெகுளி செல்லாது ஆதலால் நலியல் ஆற்று மெலியவன் இடத்தில் காக்கும் வெகுளியே அறமது என்பார். (1)

வைதவன் தன்னை நன்று வாழ்த்தினன் எனவும் தீய செய்தவன் தன்னை நல்ல செய்தவன் எனவும் கொள்வோன் கைதவம் அகன்ற முத்தி கண்டவன்; அவ்வாறு உன்னான் பொய்தவன் என்பது என்று புகன்றனர் புலவர் அன்றே. (2)

பெரியவர் தம்மைக் காய்ந்தான் பிறங்கல் கல்லியகோல் ஒப்பான்; புரிவன புரியப் பட்டுப் புலம்புவன் ஒத்தார்க் காய்ந்தான்;

எரிநர கதனில் வீழ்வன் இழிந்தவர்க் காய்ந்தான் என்றால்
உருவர்தம் இடத்தும் சீற்றம் உருமையே நன்று மாதோ! (3)
(பிரபுலிங்க லீலை 13)

வெகுளி எவ்வழியும் வெவ்விய துயரங்களையே விளைக்கும்;
அதனை யாண்டும் யாரிடத்தும் செய்யலாகாது என இவை குறித்
திருக்கின்றன. குறிப்புப் பொருள்களைக் கூர்ந்து சிந்திக்க
வேண்டும். இந்தத் திருக்குறளைக் கருத்தில் கொண்டு இதற்கு
ஊரு விருத்தியுரை போல் இவை விரிந்து வந்துள்ளன. உண்மை
யை ஓர்ந்து கொள்பவர் உரை நயங்களைத் தேர்ந்து கொள்வர்.

காப்பான் என்றது அந்தப் பாதுகாப்பின் அருமையும்
பெருமையும் அமைதியும் திறமையும் தெரிய நின்றது.

கோபத்தை வெளியே கொதிக்க விட்டால் கொடிய ஆபத்
தேயாம். அதனை அடக்கினவனே அல்லல் யாதும் இன்றி நல்ல
கைத்தையும் நன் மதிப்பையும் நன்கு பெறுகின்றான்.

உள்ளம் கவர்ந்தெழுந்து ஓங்கு சினம்காத்துக்
கொள்ளும் குணமே குணமென்க—வெள்ளம்
தடுத்தல் அரிதோ தடங்கரைதான் பேர்த்து
விடுத்தல் அரிதோ விளம்பு. (நன்னெறி, 8)

சினம் உள்ளத்தைக் கலைத்து உணர்ச்சியைக் குலைத்து
உருத்து எழுந்து பெருத்த தயர் விளைக்கும்; அதனை ஒங்க
விடாமல் உடனே அடக்கினவனே உயர்ந்த குணவானாய் ஒளி
யிகப் பெறுகின்றான் என இது உணர்த்தியுள்ளது. கோபம் கொள்
வது எளிது; அதனை அடக்குவது அரிது; அரியதைச் செய்து
பெரியவன் ஆகுக.

வெகுளாமை என்று இந்த அதிகாரத்திற்குப் பெயர் வைத்
திருக்கிறார். வெகுளும்படியான வேதனை நிலைகள் சோதனைக
ளாய் அடிக்கடி உலகில் நிகழும்; ஆயினும் வெகுளாமல் அடங்கி
மனிதன் புனிதனாய் இனிது வாழ வேண்டும் என்பதை எதிர்
மறைப்பேர் விதிமுறையில் அதிநயமாய்க் குறித்துள்ளது.

உயிரும் உடம்பும் பிரிவுண்மை உள்ளிச்
செயிரும் சினமும் கடிந்து—பயிரிடைப்
புற்களைந்து நெற்பயன் கொள்ளும் ஒருவன்போல்
நற்பயன் கொண்டிருக்கற் பாற்று. (அறநெறி, 178)

1436 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

புல்லிய களையைக் களைந்து நீக்கி நல்ல பயிரை வளர்த்துப் பலன் கொள்ளும் உழவன் போல அகத்தே களைத்து எழுகின்ற சினத்தைக் கடிந்து ஒதுக்கி உயிரை இனிது பேணி உயர் பயன் பெறுக என இது உணர்த்தியுளது. நிலையாமையை நீனைந்து தெளிந்து வெகுளியின் புலையை உணர்ந்து களைந்து விழுமிய நிலைமையில் தலைமையாய் வாழ்வதே வாழ்வாம்.

களை படிந்த பயிர் போல் கதம் படிந்த உயிர் பழுது படும்; அவ்வாறு படாமல் பாதுகாத்து ஒழுக்குவோரே விழுமியோராகின்றார். சினம் ஒழியச் சீர்மை விளைகிறது.

கற்பிளவோடு ஒப்பர் கயவர் கடுஞ்சினத்துப்
பொற் பிளவோடு ஒப்பாரும் போல்வாரே—விற்பிடித்து
நீர்கிழிய எய்த வடுப்போல மாறுமே
சீரொழுகு சான்றோர் சினம். (முதுரை 23)

சான்றோர் சினம் அறிவிரைவில் நீங்கி விடும் என ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். சினம் நீங்கிய அளவு சீர்மையான ராய் ஒங்கி மேன்மையோடு சிறந்து விளங்குகின்றார்.

நெடுங்காலம் ஓடினும் நீசர் வெகுளி
கெடுங்காலம் இன்றிப் பரக்கும்—அடுங்காலை
நீர்கொண்ட வெப்பம்போல் தானே தணியுமே
சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம். (நாலடியார் 68)

ஆன்ற பெரியோர் யாண்டும் வெகுளார்; அவர் வெகுண்டு சீறும்படி யாரேனும் வேதனை புரிந்தால் சிறிது வெகுளி எழும்; எழினும் விரைவில் மாறி விடும்; நல்ல தண்ணீர் நெருப்புத் தோய்ந்தால் வெதும்பி வெந்நீராம்; ஆயினும் விரைந்து ஆறி விடும்; ஆதலால் நீர்கொண்ட வெப்பம் சீர்கொண்ட சான்றோர் சினத்துக்கு ஒப்பாய் வந்தது. இந்த ஒப்புமையிலுள்ள துட்பமும் நயமும் உய்த்து உணரத் தக்கன. கயவர் நீசர் எனக் கடுஞ்சினம் உடையாரைக் குறித்திருப்பது வெகுளியால் விளையும் பழி இழிவுகள் கருதி.

சிலையின் பிளவு நிலப்பிளவு மணலின் பிளவும் சிறந்தபுனல் தலையின் பிளவும் என நான்குவகையாம் வெகுளி தனையுடையோர் தொலைவில் நாகம் புள்விலங்கு நரராய்ப் பிறந்து துயர் உழப்பர் மலையும் தகர நிழலுடனே மலையும் களிற்று மன்னவனே.

(செவ்வந்திப் புராணம்)

வெகுளியால் நேரும் வெய்ய பிறவித் தயரங்களை இது
விளக்கியுள்ளது. சினம் எவ்வழியும் தீயது; அதனை அடக்கி ஒழு
முவிடையாண்டும் நல்லது; என்றும் நீண்ட பாய்வுள்ளது.

தம் கோபம் செல்ல வல்ல இடத்தும் மேலோர் அதனைச்
செய்யாமல் அடக்கி நல்ல உணர்வைச் சொல்லியருளுவர்.

இது அல்லமர்பால் அறிய சின்றது.

சரிதம்.

இவர் நெளிந்த ஞான யோகி. சிறந்த தலசீலர். எவ்வயிர்க்கும்
இவருடையாவருக்கும் அறிவு நலங்களையருளி எவ்வழியும் திவ்விய
பொருளாகிய யாண்டும் இவர் உலாவி வந்தார். அவ்வாறு வருங்
காலம் சொன்னலாபுரம் என்னும் ஓர் ஊரினை அடைந்தார். அங்கே
சிறந்தாடமன் என்னும் பேரினையுடைய ஒரு சித்த யோகியைக்
கண்டார். யோக சித்திகளில் வல்லவன் ஆதலால் இந்த நல்ல
பொருள் பொல்லாத வாதாடல்களை அவன் வீணே புரிந்தான்.
சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் இந்த நான்கனுள்
கரும யோகமே சிறந்தது என்று செருக்கி அவன் தருக்கம்
செய்தான். “ஞானமே மேலானது; அதுவே ஆன்ம உய்தியை
அருளுவது; வான ஒளிகளுள் சூரியன் போல் எத்தகைய நிலை
களிலும் தத்துவ ஞானமே உயர்ந்தது” என்று இவர் உறுதி
பாச உரைத்தார். வாதத்தில் வெல்ல முடியாமையால் அவன்
பொறுதியை இழந்து சினந்து சீறி இவரை இகழ்ந்து வைதான்.
அவன் செய்த அல்லல்களையும் எள்ளல்களையும் அமைதியோடு
இவர் சகித்து நின்றார். ஞான சீலரான இவரது சாந்த நிலையைக்
கண்டு அவன் அஞ்சி நடுங்கி இவரது அடியில் விழுந்து தொழு
தான். அவனை உரிமையோடு தழுவி உணர்வு நலன்களை இவர்
உரைத்தருளிஞார். அவன் பணிந்து அடங்கியதும் இவர் பரிந்து
அருளியதும் சிறந்த நீர்மைகளாய விளங்கி நின்றன.

நீயனைன் அறிவிலாமல் செய்பிழை பொறுத்து ஆட்கோடி
பெயர்நூன் ஒருவன் செய்த பிழையினை அவனை ஈன்ற
தாயலால் பொறுப்பார் யாவர் தாணுவே என்று இராமன்
பெயர்நூர் அமுதின் செந்தாட் போதினைப் பற்றி வீழ்ந்தான்.
பெயர்நூள் மலரில் வீழ்ந்த சித்தனை அருளால் நோக்கி
நாயர் எழுக நெஞ்சில் அஞ்சலை என்று கூறிக்

1438 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கையினால் எடுத்து அணைத்துக் கல்வியும் தவமும் மாய்க்கும்
வெய்யதாம் வெகுளி தன்னை விட்டிடு என்று எந்தை சொல்வாரா

யாவார்க்கும் ஒப்ப நன்றும் என்னினும் சினம் இலாமை
மூவார்க்கும் அரிய செய்யும் முனிவார்க்குச் சிறந்தது என்று
தேவார்க்கும் அரிய இன்பம் சித்தராமப்பேர் அண்ணல்
மேவற்கு வடிவம் கொண்டு மேவிய விமலன் சொன்னான். (1)
(பிரபுலிங்க லீலை)

மேலே நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து காட்டு
யுள்ளன. கல்வியும் தவமும் மாய்க்கும் வெய்யதாம் வெகுளி
தன்னை விட்டிடு; சினம் இலாமை முனிவார்க்குச் சிறந்தது என்று
இவர் மொழிந்துள்ளதை ஈண்டு நாம் ஊன்றி உணர்ந்து
கொள்ள வேண்டும். ஒரு சொல்லால் எல்லாம் செல்ல வல்ல
வன்மையிருந்தும் இவர் வெகுண்டு சீராமல் அடங்கி நின்றான்
தை யாவரும் வியந்து புகழ்ந்தார். செல் இடத்தும் சினத்தை
காப்பவரே சிறந்த சான்றோர்; உயர்ந்த மாதவர்; தெளிந்த
மேதை என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

எளியர் வலியர் எவரிடமும் சீற்றம்
இளிவே ஒழிதல் இனிது.

சினம் அடக்கிச் சீரியன் ஆகுக.

302. செல்லாச் சினத்திழிந்தார் செல்லிடத்தும் கோசிகரே
கொல்லுதலே செய்தார் குமரேசா—பல்விதத்தும்
செல்லா இடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்தும்
இல்லதனின் தீய பிற. (2)

இ-ள்

குமரேசா! தம் சினம் செல்லாத இடத்தில் கோசிகர்
சிறுமையடைந்தார்; செல்லும் இடத்துக் கொலை புரிந்து என்
புலை படிந்தார்? எனின், செல்லா இடத்துச் சினம் தீது; செல்
இடத்தும் அதனில் தீய பிற இல் என்க.

கோபம் எளிதே இயலா இடத்தும் தீமையாம்; அது
பலிக்கும் இடத்தும் படு தீமையாய்க் கொடிய துயரே செய்யும்.

மேல் சொல் இடத்தம் அல் இடத்தம் சினம் காக்க என்
 னுள் இடில் அங்ஙனம் காலா வழிக் கடுந்தீமையாம் என்கின்றார்.

உள்ளத்தைக் கெடுத்து உணர்வைப் பாழாக்கி உயிர்க்குத்
 துயர் விளைத்தலால் சினம் தீது என நின்றது. தீதான ஆதனை
 யாண்டும் தீண்டாமல் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள
 சிவண்டும். அவ்வாறு கொள்வதே ஆருயிர்க்கு நல்லதாம்.

நி கடுவதும் நஞ்சு கொல்லுவதும் போல் சினம் எவ்வழி
 யும் அல்லக்களை விளைத்து அவலக் கெடுகளையே செய்யும். அகத்
 தில் சினம் மூண்டபோது தீயவார்த்தைகளும் தீய செயல்களும்
 சிகழுகின்றன. அவற்றால் எங்கும் துன்பங்களே விளைகின்றன.

பிறரை எள்ளி இகழ்ந்து இன்னல் புரிவதால் அவருடைய
 உள்ளம் பதைத்து வருந்துகிறது; அதனால் பாபமும் பழியும்
 விளைகிறது; அவ் விளைவால் அழி துயர்களும் இழி நாகங்களும்
 வழி வழியே தொடர்ந்து உயிரை வதைத்து வருகின்றன.
 துயரம் இந்தத் தீய நோய்களுக்கெல்லாம் மூல வித்தாயிருத்
 தலால் கோபம் கொடிய தீமை என்று குறிக்க நேர்ந்தது. தீது
 என்றது நன்மைகளையெல்லாம் நாசமாக்கி நீசப்படுத்தல் கருதி.

அதனின் தீய பிறழில் = அச் சினத்தினும் தீயது வேறு
 யாதும் இல்லை. ஆசை செருக்கு பொறாமை முதலிய தீமைகள்
 அவற்றினும் கோபம் கொடிய தீமையாய் கொடிய கெடுகளை
 நேரே கடிது விளைக்கும் ஆதலால் பொல்லாத அந்த நீசத்தை
 ஐழித்து ஒழுகுக என இங்ஙனம் உணர்த்தியருளினார்.

தன்னினும் வலியார்மேல் ஒருவன் சினந்து சீறினால் கல்
 மேல் மோதிய கழிபோல் தனக்கே அழி துயராம்; ஏனை மெளி
 யாரை வெகுண்டு வருத்தினால் பாவம் மண்டிப் படு துயரங்கள்
 உண்டாம். எளியரை வெகுள்பவன் அழிவே யடைகிறான்.

ஏழை பங்காளன் என்று கடவுளுக்கு ஒரு பெயர். எளியவ
 னை இகழ்ந்து சினந்தால் தெய்வ தண்டனை விரைந்து வரும்.
 ஆகவே எவ்வகையிலும் யாண்டும் வெகுளி வெவ்விய தீமையே
 யாய் மூண்டு கொடிய கெடுகளை விளைத்து விடும்.

வலியோர்மேல் வரும்வெகுளி மறித்துடனே
 தமைக்கெடுக்கும் வறிதே கோபம்

மெலியோர்மேல் வரில் இகத்தில் வெம்பழியும்
 மேல்நரகும் விளைக்கும் அல்லால்
 நலிவோர்தம் உவப்பினுக்கும் நகைக்கும் எய்தும்
 கேடுஇனிய நட்பு மாற்றும்
 புலியோகம் பசுவினம்போல் பல்காமை
 அதன்சினத்தின் பொருட்டால் அன்றோ?

(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

வெகுளியின் தீமையை இது நன்கு விளக்கியுள்ளது.
 இந்தக் குறளைக் கருத்தில் கொண்டு விருத்தியடைந்து வந்துள்ள
 ளது. உண்மை நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்க.

வலியரைச் சினப்போர் வரையினின் மோது
 மட்கலம் எனவுடைந் தழிவார்;
 பொலிவுறத் தமைஒப் பவர்களைச் சினப்போர்
 புலியிரண்டு ஒன்றைஒன் றடித்து
 மெலிவொடும் இரண்டும் கெடுதல்போல் கெடுவார்;
 மெலியரை வெகுளுவோர் வேங்கை
 எலியினை எதிர்த்த தன்மைபோல் இழிவுற்று
 எரிநர கிடையிழிந் தழிவார். (நீதி நூல்)

செல்லா இடத்திலும், செல்லும் இடத்திலும் சினத்தால்
 விளையும் தீமைகளை இது வடித்துக் காட்டியுள்ளது. எவ்வழியும்
 வெகுளி வெவ்விய தூயரங்களை யே விளைத்து விடும் ஆதலால்
 இதனை யாண்டும் அடக்கி ஒடுக்கி ஒழித்து விடுவதே நல்லது.

பெற்றிடு திருவினில் பிறந்த வெஞ்சினம்
 கற்றவர் உணர்வையும் கடக்கும் அன்னது
 முற்றுறு கின்றதன் முன்னம் அன்பினோர்
 உற்றன கூறியே உணர்த்தல் வேண்டுமால்.

(கந்த புராணம்)

கற்றார்முன் தோன்றா கழுவரககம் காதலித்தொன்
 றுற்றார்முன் தோன்றா உசாவுதல்—தெற்றென
 அல்ல புரிந்தார்க்கு அறம்தோன்றா எல்லாம்
 வெகுண்டார்முன் தோன்றா கெடும். (நான்மணி)

சினம் எவரையும் கீழாக்கி எல்லாத் தீமைகளையும்
 இழைத்து விடும் என இவை உணர்த்தியுள்ளன. தீய இதனை
 அடக்கினவரே தூயராய் உயர்ந்து சிறந்து வருகிறார்.

சுருக்குக செல்லா இடத்துச் சினம். (நான்மணி, 89)

விளம்பிநாகனார் இங்ஙனம் விளம்பியுள்ளார். செல்லா இடத்துச் சினம் எனத் தேவர் வாய்மொழி இதில் மேலியுள்ளது.

இன்னு சிறியார்மேல் செற்றம் கொளல்.

(இன்னு நாற்பது 38)

சேல் இடத்தும் சினம் துன்பமே என்பதைக் கபிலர் இவ்வாறு செவ்வையாக் கூறியுள்ளார். இன்பமே வேண்டும் என்று யாண்டும் விரும்பியுள்ள மனிதன் துன்பங்களுள் துன்பமான கோபத்தைக் கொள்ளலாகாது. கோபத்தைக் கொண்டால் கொடிய பல ஆபத்தைக் கொண்டவனாய் யாண்டும் அல்லல் களும் பழிகளும் மண்டி அவன் அழிவையே அடைகிறான்.

வல்லோற் சினந்துதக்கன் நொந்தான் வலிகொண்டே
அல்லல் விளைத்தும் அழிந்தான் சுயோதனன்பின்
செல்லா இடத்துச் சினந்தீது செல்இடத்தும்
இல்லதனில் தீய பிற. (இன்னிசை)

வலியர் மெலியர் ஆகிய இருவர்பாலும் சினந்து இழிந்து அழிந்துள்ளவரை இதில் அறிந்து கொள்கிறோம். இந்தக் குறளை இறதியில் மடுத்து இதனை ஒடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

அல்லலின்றி நல்ல சுகமாய் வாழ வேண்டுமானால் போல்வாத சினத்தை மனத்தே கொள்ளாது காக்க வேண்டும்.

சினம் எவ்வழியும் சீரழித்து வெவ்விய துயரங்களை விளைத்தா னீடும். அரிய தவத்தரும் சினத்தால் அவத்தராவர். இது விசுவாமிததிரர் பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் சிறந்த அருந்தவர். அரிய தவ விரதங்களையுடையரா யிருந்தும் கோபத்தை இவர் விடாமல் இருந்தமையால் கொடிய துயரங்களை அடைய நேர்ந்தார். வசிட்ட முனிவரோடு மாறுபாட்டுப் போராடித் தோல்வியடைந்தார். அவர்மீது கோபத்தால் அரிச்சந்திரனுக்கு அல்லல் புரிந்தார். சத்திய சீலன் ஆன அந்த உத்தமனைப் படாதபாடுகள் படுத்தினமையால் பழி இழிவுகள் படிந்து தவத்தில் பாதியை இழந்தார். தெய்வ மங்கையான திலோத்தமையைக் கண்டு மயங்கி அவளோடு காமபோகங்களை

1442 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

றுகர்ந்து களித்தார். பின்பு தெளிந்து அவளைச் சபித்து விடுத்
தார். மாலி, மகேந்திரன் என்னும் அரசர் சேனைகளைச் சினந்து
நோக்கிச் சரம்பராக்கினார். தான் கூறியபடி நடக்கவில்லை என்று
வெகுண்டு தன் பிள்ளைகளை எள்ளி யிகழ்ந்து பொல்லாத
புலை வேடர்களாய் இழிந்து உழலும்படி சபித்தார்.

எழுங்கதிரவனும் நாணச் சிவந்தனன் இருகண் நெஞ்சம்
புழுங்கினன் வடவை தீய மயிர்ப்புறம் பொறியில் துள்ள
அழுங்கலில் சிந்தையாநீர் அடவிகள் தோறும் சென்றே
ஒழுங்கறு புளிஞர் ஆகி உறுதுயர் உறுக என்றான்.

(இராமாயணம்)

இவ்வாறு இவருடைய கோபத்தால் பலர் கொடிய துயரங்
களை அடைந்துள்ளனர். வலியவரைச் சினந்து வசை படிந்தார்;
எளியவரை வெகுண்டு பழி பாவங்களை அடைந்தார். தமது
கோபத்தால் தவத்தை இழந்து அவத்தை அடைந்த இவர் முடி
வில் தெளிந்து வட திசையை நண்ணி மனம் அடங்கி மாதவம்
புரிந்தார். செல்லா இடத்தும் செல்லும் வழியும் சினம் பொல்
லாத தீமையே யாம்; அதனை ஒழித்த பொழுதுதான் உய்நி
யுண்டாம் என்பதை உலகம் அறிய இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

யாரிடமும் கோபம் அழிதுயரே எவ்வழியும்
ஒரிடமும் கொள்ளாது ஒழி.

சினத்தை மனத்தே கொள்ளாதே.

303. தள்ளா வெகுளியைச் சாந்தலிங்கர் யார்மாட்டும்
கொள்ளாத தென்னே குமரேசா—தள்ளி
மறத்தல் வெகுளியை யார்மாட்டும் தீய
பிறத்தல் அதனான் வரும். (3)

இ-ள்

குமரேசா! எவரிடமும் வெகுளாமல் சாந்தலிங்கர் என்
யாண்டும் அமைதியாய் இருந்தார்? எனின், யார் மாட்டும்
வெகுளியை மறத்தல்; தீய பிறத்தல் அதனான் வரும் என்க.

இது சினத்தை மனத்தில் நினைவாதே என்கின்றது.

கொடிய துயரங்கள் கோபத்தால் விளைந்து வரும் சூத
லால் அதனை எவரிடமும் கருதாமல் மறந்து விடுக.

தள்ளா என்றது எளிதே நீக்க முடியாத அதன் நிலை தெரிய. கோபத்தை அகத்தே கொள்ளாமல் தள்ளினவன் புறத்தே எல்லா மேன்மைகளையும் எளிதே எய்தி யாண்டும் நல்லவனாய் எவ்வழியும் இன்ப மிகப் பெறுகிறான்.

யார் மாட்டும் = எளியர் வலியர் முதலிய எவரிடத்தும்.

வெகுளி உள்ளத்தில் இருந்தால் கொள்ளித் தீ போல் கொடுமை செய்யவே தூண்டும் ஆதலால் யாண்டும் அதனை உள்ளாது அறவே ஒழித்து விடுக என்பார் மறத்தல் என்றார். உடன்பாட்டு வியங்கோள் உறுதியாய் வலியுறுத்தி நின்றது. மறத்தல் இலையேல் இறத்தல் அனைய இழிதூயரங்களை விளைத்து விடும் ஆதலால் தீய பிறத்தல் அதனால் வரும் என்று தெளிவுறுத்தினார்.

மேல், செல்லா இடத்தும் செல் இடத்தும் சினம் தீதாம் என்றார்; இதில் தீய அதை மாய ஒழி என்கின்றார்.

கோபம் பொல்லாதது; அல்லல் பல விளைப்பது; அது நெஞ்சுள் இருந்தால் நஞ்சு தோய்ந்ததாய் உயிர் நாசம் அடைய வேறும் ஆதலால் அந்த நீசத்தை அஞ்சி ஒழித்து விடு என இவ்வனம் அறிவுறுத்தியருளினார். திவ்விய இன்ப நலன்கள் சித்த சாந்தியால் விளைகின்றன. அமுத மயமான அந்த இனிய நிலையை வெகுளி அடியோடு விளியச் செய்கிறது.

அறிவு குலைய அமைதி அழியச்

செறிவுயர் வெல்லாம் சிதைய---நெறிகேடு

முண்டெதிரே தோன்ற முடுகிவரு கோபம்போல்

மண்டெதிர் இல்லை இடர். (தரும தீபிகை, 632)

உணர்வு குலைந்து அமைதி இழந்து உயிர் தூயராய் இழிந்து படும் என வெகுளியின் விளைவை இது விளக்கியுள்ளது. உயிர்க்கு யாண்டும் ஒளி புரிந்து வருகிற அறிவைக் கெடுத்து ஆருயிரைப் பாழ்படுத்தும் என்றதனால் கோபத்தின் கொடிய தீமையும் கொடிய துன்பங்களும் நேரே தெரிய நின்றன.

சினம் மனம் புகுந்த போதே மனிதன் மதிகேடானாகிறான்; ஆகவே அது பாதகங்களை அடைந்து அழிதூயரில் வீழ்கின்றான்.

க்ரோதாத் பவதி ஸம்மோஹ:

ஸம்மோஹாத் ஸ்மிருதி விப்ரம:

ஸ்மிருதும்ப்ரசாத் புத்தி நாசோ

புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி.

(கீதை, 2: 63)

“கோபத்தால் மதி மயங்குகிறது; அம் மயக்கத்தால் நினைவு தடுமாறுகிறது; அதனால் உணர்வு கெடுகிறது; அது நாச முறவே அவன் அழிந்து ஒழிகிறான்” எனக் கண்ணன் இன்னவாறு வெகுளியின் தீய விளைவுகளை முறையே விளக்கியிருக்கிறான். எரி புகுந்த மனைபோல் சினம் புக மனிதன் அழிகிறான்.

எரிநிகர் வெகுளி பொங்க மயக்கம்வந்து எய்தும் எய்தத் தெரிபவை சிதையும் உள்ளம் தெரிந்தவை சிதைந்த போதே உரியதன் உணர்வு மாயும் உணர்வுமாய்ந்து ஒழிந்த வாரே அரியவென்று அறிஞர் பேசும் அனைத்துமாய்ந்து ஒழியுமன்றே. (பரமார்த்த தரிசனம்)

வெங்கதம் தவத்தை மாய்க்கும்; வினைவினைவிக்கும் மேன்மை தங்கிய புகழைப் போக்கும்; தபோதனர்க்கு அடுப்ப தன்றால்; இங்கிது சுவர்க்கம் மோக்கம்; இரண்டையும் தீர்க்கும் என்றே பொங்குவெஞ் சினத்தை நீத்தார் புண்ணிய முனிவர் ஐய.

(விண்டு புராணம்)

கோபம் தீயை ஒத்தது; அறிவை மாய்த்து ஆருயிரைத் தீய்ப்பது; தவம் முதலிய உயர் நிலைகளை அழிப்பது; அதனை உள்ளத்தில் கொள்ளாமல் ஒழித்தவரே உயர்ந்த புண்ணியசீலர்; சிறந்த தவ முனிவர்; இருமையும் இன்பம் பெற வரிய பெருமகிமையாளர் என இவை தெளிவாய்க் குறித்துள்ளன.

சினத்தால் கொடிய பல தீமைகள் விளைந்து வருதலால் அதனை யாதும் கருதாமல் யாண்டும் மறந்து விடுவதே நல்லது.

சினம் இன்றி மனம் அடங்கியிருப்பவர் சிறந்த மாதவராய் உயர்ந்து தெய்வீக இன்ப நிலையில் நிறைந்து விளங்குவார்.

இது சாந்தலிங்க சுவாமிகள்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் அரிய கலைகள் பலவும் பயின்றவர். பெரிய தவ நெறி யாளர். அடக்கம் பொறை அருள் முதலிய உயர் குணங்கள் எல்லாம் இவர்பால் ஒருங்கே நிறைந்திருந்தன. தத்துவ ஞானம் இவரிடம் உத்தம நிலையில் ஒளி வீசி நின்றது. உலக ஆசைகள்

பாசமும் உறந்து பரணையே கருதி அரிய யோகியாய் இவர் மருணி
 விருத்தார். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி யாண்டும் சாந்த சீலராய்
 அமர்ந்திருந்தமையால் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் என்று மாந்தர்
 இவரை மகிழ்ந்து போற்றி வந்தனர். தண்ணளி நிறைந்த இப்
 புண்ணிய சீலர் சமாதியிலிருந்து வெளி வருங்கால் எவரை
 சிசுக்கிடனும் அவர் மெய்யுணர்வுடையராய் உயதி யுறுவர். பாப
 வழிகளில் இழியாமல் சீவர்கள் யாவரும் உய்ய வேண்டும் என்
 னீத உணர்வு நலங்களை இவர் உரைத்து வந்தார். துருவாசர், விசு
 வாமித்திரர் முதலிய பெரிய தவ முனிவர்களும் கோபத்தை
 அடக்காமல் சாபத்தையிட்டுத் தவங்களை யிழந்துள்ளதை
 நினைந்து இவர் வருந்தி யுள்ளார். அருள் கனிந்த இவருடைய
 சித்தனைகள் பொருள் பொதிந்த கவிகளாய் வந்துள்ளன.

எய்தவன் உறமற்று ஏவைஎன் நோவது
 எனவுலகு உரைத்தலின் ஒருதாம்
 செய்துள வினைக்குத் தக்கபேர் இறைவன்
 சேர்க்குதல் தனைமறந்து என்னை
 உய்தவம் அறியாக் கைதவர் ஐயம்
 உதவிடார் தமையுத வினரை
 வைதல்வாழ்த் திடுதல் செய்துமற் றெருசாண்
 வயிறுநாள் தொறும் வளர்ப்பதுவே. (1)

தன் அருகு உறுசேய் சிரத்துஒரங் குலியால்
 தான்புடைத்து ஒருவன்மீது ஒருவன்
 சொன்னமாத் திரத்தின் அவனை அச் சேயும்
 துணிவுகொடு எழுந்தறை குதல்போல்
 முன்னவன் வினையாட் டாயஐந் தொழிற்கு
 முன்னிலை யாய்சீ வரைப்பார்த்து
 இன்னல்செய் சாபம் இட்டுமா தவரும்
 என்கொலோ தவம்இழப் பதுவே! (2)
 (வைராக்கிய தீபம்)

எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது போல் இறைவன்
 செய்வதை உணராமல் சீவர்களை வைவது மடமையாம். அவரவர்
 செய்த வினைகளுக்குத் தக்கபடியே ஜண்டவன் பலன்களை
 ஊட்டி வருகிறான். அவனுடைய தொழில்களின் மருமங்களை
 உணராமல் மகா ஞானிகளும் கோபத்தைக் கொண்டு சாபத்தை

1446 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பிட்டு ஆபத்தையடைகிறார்களே என்று இவர் இங்ஙனம் இயம்பியிருக்கிறார். கவிகளில் மருவியுள்ள பொருள் நயங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். யார் மாட்டும் வெகுளியை மறந்து மேலான மகிமைகளை எய்தியுள்ள இவர் வெகுண்டு வெந்தாயடைந்தவர்களை நினைந்து நொந்துள்ளார். வெகுளியை மறத்தால் நல்லது; இல்லையேல் தீய பிறத்தல் அதனால் வரும் என்பதை உலகம் அறிய இவர் இதமாய் நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

தள்ளா வெகுளி தழலிற் கொடியதே
உள்ளா தொழிக வுடன்.

தீய முனிவு நீங்கித் தூய முனிவன் ஆகுக.

304. தீ துபகை ஏ துமிலாச் சித்தரா மன்சினத்தால்
கோதடைந்தான் என்னே குமரேசா—போதும்
நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்திற்
பகையும் உளவோ பிற. (1)

இ-ள்

குமரேசா! புறத்தீக பகை யாதும் இல்லாத சித்தராமன் சினத்தால் ஏன் வருந்தி கொந்தான்? எனின், நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்திற் பகையும் பிற உளவோ என்க.

இது கொல்லும் பகை கோபமே என்கின்றது.

முக மலர்ச்சியையும் மன மகிழ்ச்சியையும் கொன்று எய்துகின்ற சினத்தினும் கொடிய பகைகள் வேறு யாதும் இல்லை.

மேல், சினத்தை மனத்தில் கொள்ளாதே என்றார்; கொண்டால் அது பொல்லாத கேடாம் என இதில் உணர்த்துகின்றார்.

மனிதனுடைய புனிதமான இனிய வாழ்வின் தனி அடையாளங்கள் முகம் மலர்ந்து பொலிந்திருப்பதும் அகம் உவந்து மகிழ்ந்திருப்பதுமேயாம். மலர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் மாட்சியான வாழ்வின் காட்சிகளே. நகையை முதலில் குறித்தது வெளியே தெளிவாய்த் தெரிதல் கருதி. உள்ளே உவகையுற உணர்வு ஒளியுறுகிறது. அகமும் புறமும் தகவா யறிய வந்தன.

கோபம் மூண்டபோது நகை மாண்டு விடுகிறது; உவகை ஒழிந்து போகிறது. கண்கள் சிவந்து புருவம் துடித்து வாய்

புறத்து உடல் வெயர்த்து உள்ளம் கலங்கி உணர்வு அழிந்து உயிர் துயராய் இழிந்து படும்படி சினம் எழுந்து வரும் ஆதலால் அதன் நீய அழிவுகளைத் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

ஒரு வீட்டின் உள்ளே கொதித்து எழுந்த தீ அங்கே உள்ளவற்றை எரித்து ஒழித்து வெளியே கொளுந்து விட்டுத் தீதான் முதல் போல் மனிதனது அகத்தீத உவகையை அழித்து புறத்தீத முகத்தின் நகையை ஒழித்து நவையாய் நாசங்களை விளைக்கும் ஆதலால் சினம் கொடிய நீசப்பகை என நோந்தது.

கொல்லும் என்றது பொல்லாத புலையான அதன் கொலை விலகலைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது.

சினத்திற் பகையும் உளவோ? என்ற வினா விநயமாய்ச் சிந்திக்க விளைந்தது. பகை என்ற சொல் பிளவுசெய்து பேரிழவு கூட்டிப் பெருந்துயர்களை நீட்டும் என்னும் பொருளை யுடையது.

நண்பர் நலமாய் இதம் புரிவர்.

பகைவர் தீதாய்க் கேடே செய்வர்.

எவ்வளவு கொடிய பகைவரும் சமையம் பார்த்தே கேடு செய்ய நோர்வர். எப்படியும் அவரை எதிர்த்துத் தடுக்கலாம். கோபம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் உள்ளே யிருந்தே உருத்து எழுந்து உயிரைத் துயருறுத்தும் ஆதலால் புறத்தில் உள்ள அப் பகைவரினும் அகத்தில் நின்று பழி தீமையாய் முண்டு அழிதீகடுகள் செய்யும் சினம் மிகவும் கொடியதாம்.

சினமும் பகையுமிகத் தீமைசெய்யும் ஏனும்

சினம்போல் பகைதீங்கு செய்யா—சினந்தான்

உள்ளிருந்தே எல்லா உயர்நலனும் கொன்றுகீழ்த்

தள்ளுமே துன்பமெலாம் தந்து. (தருமதீபிகை, 637)

நீய பகையினும் சினம் மிகவும் தீயது என இது குறித்துள்ளது. நஞ்சினும் வெஞ்சினம் நாசம் செய்யுமே.

அரிய கல்வி பெரிய அறிவு சிறந்த தவம் முதலிய சீரிய நிலைகளில் உயர்ந்துள்ள மேலோரையும் வெகுளி விரைந்து கீழே தள்ளி விடும் ஆதலால் பொல்லாத தீயினும் புலையான பகை விரினும் கொடியதாகி அது நெடிது நீண்டு நீசமாய் நின்றது.

1448 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஒள்ளிய தவத்தால் கல்வியால் உணர்வால்
 உண்மையால் உணர்ந்தவர் உயர்ந்தார்
 எள்ளிய குற்றம் இல்லவர் பொல்லா
 வெகுளியால் இப்படி இழிந்தார்
 தெள்ளிய வீரச் சிலையினாய் புறத்துத்
 திறற்பகை வெல்லலாம் சினமாம்
 உள்ளாறு பகையை அறிந்தவர் உலகத்து
 ஒருவரும் வென்றவ ரில்லை.

(இராமா, உத்தர 13-25)

புறப் பகைவர்களை எவரும் வெல்லலாம்; அகப் பகையால் சினத்தை வென்றவர் யாரும் இல்லை என இது குறித்துள்ளது.

சித்த சாந்தி அமைந்த தெளிந்த தத்துவ ஞானிகளோடு கோபம் கொதித்து எழுந்து இழிந்து வீழ்ச் செய்யும் ஆதலால் பொல்லாத தீய பகையாய்க் கொல்லாமல் கொல்லும் கொடிய கொடியாளியாய் நெடிய புலை நஞ்சமாய் அது அஞ்ச நின்றது.

கோபம் பாபம் பழி என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது. கோபத்தால் விளையும் தீய விளைவுகளை இது தெளிவா விளக்கியுள்ளது. கொடிய பகைவராலும் செய்ய முடியாத நெடிய கேடுகளைக் கோபம் விளைத்து விடும் அமைதியான இனிய மன நிலையைக் கெடுத்து அல்லல்களை விளைக்கும் ஆதலால் பொல்லாத கோபத்தை நல்லீலார் ஒல்லையில் ஒழித்து ஒழுக நேர்கின்றார்.

ஒடாமல் பாழுக்கு உழையாமல் ஓரம் உரைப்பவர்பால்
 கூடாமல் நல்லவர் கூட்டம் விடாமல் வெங் கோபம் நெஞ்சில்
 நாடாமல் நன்மை வழுவாமல் இன்றைக்கு நாளைக்கென்று
 தேடாமல் செல்வம் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனை.

ஆண்டவனிடம் பட்டினத்தார் இவ்வாறு வரங்களை வேண்டியிருக்கிறார். வெங்கோபம் நெஞ்சில் நாடாமல் என்று பாடியிருத்தலால் இவரது சாந்த சீலத்தைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம். வெகுளியை மறந்த அளவு விவேக ஒளி நிறைந்து வருகிறது. மேன்மைகள் விரைந்து மிகுந்து விளைகின்றன.

ஆன்ம நோக்கமாய்த் தவம் புரியவுரிய துறவிகள் சினத்தை நீக்கி மனத்தைப் புனிதமாக்கிப் போற்றிக் கொள்ளுகின்றனர்.

பாபம் நீங்கினவன் புண்ணியவான் ஆகிரான்.

கோபம் நீங்கினவன் தண்ணளி நிறைந்த தவசியாகிரான்.

காமம் என்கின்ற கதுவுவெந் தீயும்
கடுஞ்சினம் எனப்படும் புலியும்
களிப்பெனும் சிறுகட் புகர்முகப் புழைக்கைக்
கறையடிக் களிநல் யானையுமே
நாமிகும் எனது மனம் எனும் வனத்தில்
தனிவரல் வெருவினை யாயின்
நழலில் நின்று ஆடிப் புலிகரி யுரிபோர்த்
தடுத்த ஆண் துணையொடும் வருவாய்!

(விருத்தகிரி)

இறைவியை நோக்கிச் சிவப்பிரகாசர் இவ்வாறு துதித் திருக்கிரார். காம வெகுளி மயக்கங்கள் மருவிய என் மனத்தில் இருக்க அஞ்சுவையாயின் அஞ்சாத ஆண் துணையுடன் வருக என ஆண்டவனைக் குறித்துக் காட்டி வேண்டியுள்ளார். குணங் களின் குறிப்புகளையும் நயங்களையும் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். கடும் சினம் எனப்படும் புலி என்றது அதன் கொலை ஆள் கொடிய பயங்கர நிலையும் தெரிய வந்தது.

கொல்ல வல்ல கொடிய புலியினும் நெடிய பகையினும் நீசப் பேயினும் சினம் பொல்லாத கொடியது. அதனை அணுக விடாமல் அயலே போக்கி விடுவதே ஆக்கமாம்.

ஆக்குவது ஏதுஎனில் அறத்தை ஆக்குக;
போக்குவது ஏதெனில் வெகுளி போக்குக;
நோக்குவது ஏதெனில் ஞானம் நோக்குக;
காக்குவது ஏதெனில் விரதம் காக்கவே. (மேரு மந்தரம்)

மனிதன் விரைந்து செய்யவரிய செயல்களை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது. தருமம் ஞானம் தவம் ஆகிய இவை ஆன்ம அமுதங்கள். இவை பழுதுபடாமல் விழுமிய நிலையில் இருக்க வேண்டுமாயின் வெகுளியை அடியோடு ஒழிக்க வேண்டும். போக்க வரியது வெகுளியே என்றது ஈண்டு வியந்து நோக்க வரியது. தீய அதை நீக்கினவன் சிறந்து விளங்குகிரான்.

கொழுங்கனலோ அவிக்குமது

கோபம் எனும் கொடுங்கனலே. (மோகவதைப் பரணி)

1450 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொடிய தீயினும் கோபமே கொடியது; கடிது விரைந்து
அவித்து ஒழிக்க வரியது அதுவே என இது குறித்துள்ளது.

கோபம் மிக்க போது ஏவர் ஆறுவார்
குறுகு வேர்தமைக் கொடிய நோய்புகும்
சாபம் இட்டு மாதவர்க ளாயினார்
தலைமை மிக்ககும் கவம் இடம்பரே. (அஞ்ஞவதைப்பரணி)

கோபம் முண்டமபாது எவரும் துயரம் அடைவர்; அரிய
தவசிகளும் பெரிய ஞானிகளும் அதனால் தவம் இழந்து அவலம்
அடைந்துள்ளனர் என்று இது பரிந்து வரைந்துள்ளது.

கோபமே பாவங்க ளுக்கெலாம் தாய்தந்தை
கோபமே குடி கெடுக்கும்
கோபமே ஒன்றையும் கூடிவர ஒட்டாது
கோபமே துயர் கொடுக்கும்
கோபமே பொல்லாது கோபமே சீர்கேடு
கோபமே உறவு அறுக்கும்
கோபமே பழிசெயும் கோபமே பகையாளி
கோபமே கருணை போக்கும்
கோபமே ஈனமாம் கோபமே எவரையும்
கூடாமல் ஒருவன் ஆக்கும்
கோபமே மறலிமுன் கொண்டுபோய்த் தீயநர
கக்குழியில் வீழ்த்தி மாய்க்கும். (அறப்பளிசுரம்)

கொடிய துயரங்களுக்கெல்லாம் வெகுளி நிலையமாயுள்ள
மையை இது விளக்கியுள்ளது. பொல்லாத இந்தத் தீமையை
நீக்கி ஒழிப்பதே நல்ல சுகத்தை நன்கு ஆக்கிய படியாம்.

சினம் புகாமல் மனத்தைப் பாதுகாப்பதே சிறந்த மாதவம்.

வித்தக விவேகியா யிருந்தாலும் கோபம் கொண்டால்
அவன் பித்தனாயிழிந்து பேயனாய்க் கழிந்து பீழையுறுவன்.

இது சித்தராமன்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் கண்ணட தேசத்தினர். சொன்னலாபும் என்னும்
ஊரில் இருந்தவர். பேரறிவாளர். அரிய யோகங்களைச் செய்து
பெரிய சித்திகளை இவர் பெற்றிருந்தார். மனிதன் செய்கின்ற
கருமங்களை அவனுக்கு எவ்வழியும் செவ்வையாய் இனிய பலன்

கலியாண நல்கும்; தனியே ஒரு கடவுள் வழிபாடு தேவையில்லை என்
 னும் எண்ணம் இவர்பால் திண்ணமாய் நண்ணியிருந்தது. தான்
 அடைந்துள்ள யோக சித்தி அதிகசய சத்தியுடையது என்று
 உறுதியிருந்தமையால் எவரையும் மதியாமல் யாண்டும் இவர்
 பெருமிதம் கொண்டு நின்றார். இவரது நிலை பிழைபாடுடையது
 என்று அல்லமதேவர் என்னும் பெரியவர் ஒரு முறை சொல்ல
 வேந்தார். நேரவே இவர் நேரே சீறி வந்து சினந்து வைதார்.
 சாந்த சிலரான அவர் மிகவும் விநயமாய் இவர்க்கு அறிவு நலங்
 கலியாண அருளினார். அவ்வுரைகள் உன்னியுணர்வு வரியன.

என்னை வைதவன் யாரவன் எனமுனிந்து எரிபோல்
 முன்னர் எய்தினன் சித்தரா மப்பெயர் முதல்வன்
 அன்னை யன்ன நம் அல்லமன் அவன்சினம் அறிந்து
 சென்னி ஒண்கரம் அசைத்துவெண் நகைசெய்து செப்பும்:

சிறப்புப் பெற்றநல் யோகிதன் மனத்தெழு சினம்தன்
 அறத்தைக் கொன்றிடும் முன்புபஞ்சியில்புகும் அழல்போல்
 ஓறுக்கப் பட்டவன் பவம்பினை ஒழித்திடும் அதனால்
 பொறுத்தற்கு ஒப்பிலை என்றுநன்று அறிந்தனை போலும்!

காலன் நின்முனம் பொறையுளன் ஆகுவன்; கடல்சேர்
 ஆலம் நல்லமுது ஆகும்என்று அவன் தவம் புகழ்வான்
 போல வைதனன் கொடியவன் எனும்பொருள் தோன்றச்
 சீலம் நல்கும்ஓர் தொழில்செயும் அல்லம தேவன். (3)
 (பிரபுலிங்க லீலை)

சால்புடைய அப் பெரியவர் இவ்வாறு பொருள் பொதிந்த
 மொழிகளை அருளோடு கூறவே சிலேடைக் குறிப்பால் இகழ்ந்து
 மொழிந்தார் என்று வெகுண்டு மூண்டு இவர் வெந்துயர் புரிந்
 தார். தான் புரிந்த தீமையெல்லாம் புன்னகை புரிந்து நின்ற
 அந்த மெய்ஞ்ஞானி எதிரே விரைந்து அழிந்து ஒழிந்தன; ஒழி
 யவே வெருவி வந்து அவர் அடியில் விழுந்து தொழுது இவர்
 அடிமை பூண்டு நின்றார். அவர் ஆதரித்தருளினார். நல்ல யோகி
 யாயிருந்தும் பொல்லாத கோபத்தால் அல்லல்பல அடைந்தார்.
 பிறந்த உயர் நலங்கள் எல்லாம் சினத்தால் சீரழிந்து போம்
 என உணர்ந்து கொள்ளவே அதனை ஒழித்து ஒழுகி உய்தி பெற்
 றார். மினம், கொடிய பகை; அதை வேரோடு நீக்கினவரே

1452 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

சீரோடு சிறந்து தெய்வக் திருவருளை அடைந்து வாழ்வார்
என்பதை உலகம் அறிய இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

பாபம் பழிதுயர்கள் யாவும் படியுமே
கோபம் சிறிது கோளின்.

சினம் உறாமல் சீர்மை யுறுக.

—

305. திண்டோள் இரணியன் தன் சேய்மேல் சினந்ததனால்
கொண்டான் அழிவேன் குமரேசா—கொண்டாடும்
தன்னைத்தான் காக்கிற் சினம்காக்க காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம். (5)

இ-ள்

குமரேசா! தன் மகன் மேல் சினந்து சீறிய இரணியன்
உடனே ஏன் அழிந்து வீழ்ந்தான்? எனின், தன்னைத் தான்
காக்கின் சினம் காக்க; காவாக்கால் தன்னையே சினம் கொல்லும்
என்க. காக்க என்றது சினத்தை நீக்க என்பதாம்.

உயிர் துயர் உறாது வாழ ஓர் உபாயம் கூறுகின்றது.

துன்பம் உறாமல் தன்னை ஒருவன் இனிது காக்க விரும்பின்
சினம் புகாமல் காக்க; காவானாயின் அது அவனையே, கொன்று
விடும். புலையான கொலை புலன் தெரிய வந்தது.

தன்னை என்றது ஆன்மாவை.

தான் என்றது அதனையுடைய மனிதனை.

காக்க என்றது உயிர் துயர் அடையாமல் பாதுகாத்தலை.

கண்ணில் தூசி முதலியன படியாதபடி இமை காத்தல்
போல் தன் ஆன்மா அல்லல் உறாதபடி மனிதன் புனிதமா
இனிது பாதுகாத்து வர வேண்டும். ஊரைக் காப்பது வீட்டைக்
காப்பது காட்டைக் காப்பது எனக் காவல்கள் பலவகைகளில்
உள்ளன; அவற்றுள் எல்லாம் தன்னைத்தான் காப்பதே தலைமை
யான நிலைமையாம். பாதுகாப்பது தீது தீர்ப்பதாம்.

பட்டிமாடு வேலையைக் கடந்து புலத்துள் புகுந்தால்
உழவன் விரைந்து அதனை அயலே ஓட்டி நீக்கிப் பயிரைப் பாது
காத்து வளர்க்கின்றான். சினம் ஆசிய கொடிய புலி உள்ளே

புற எழுந்தால் அதனை மாறி அடக்கி ஒடுக்கி உயிரைக் காக்க
கிளவன் உத்தமனாய் உயர்ந்து ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றான்.

கோபத்திற்கு வசப்பட்டவன் கொடியனாய் இழிகின்றான்;
அதனை அடக்கினவன் புனிதனாயுயர்கின்றான்.

கொலைப் புலைகளை விளைப்பது ஆதலால் கோபம் கொடிய
நினைவு உடையது; நெடிய துன்பங்கள் நிறைந்தது. தீயதை
உயர்ந்தவன் தூயனாய்த் திகழ்ந்து சுகம் மிகப் பெறுகின்றான்.

சான்றோர் ஆன்றோர் என வான் தோய் புகழோடு வருப
வர் எவரும் குற்றங்கள் நீங்கிக் குணங்களால் உயர்ந்தவரே..

கசட்டுறு வினைத்தொழிற் கள்வ ராயுமல்
அசட்டர்கள் ஐவரை அறுவர் ஆக்கிய
வசிட்டனும் அருமறை வடிவு போன்றொளிர்
விசிட்டனும் வேந்தவை பொலிய மேவினார்.

(இராமா, அவதாரம் 77)

தசரத மன்னனுடைய சபையில் மகிமையோடு வீற்றிருந்த
வசிட்ட முனிவரையும், கலைக்கோட்டு முனிவரையும் இங்ஙனம்
அழகா வரைந்து காட்டியிருக்கிறார். ஐம்புலன்களையும் வென்று
அறிசய ஞானியாய் ஒளி பெற்றுள்ளவர் ஆதலால் ஐவரை
அயவர் ஆக்கியவர் என்றார். குற்றங்களை அறுத்து ஒழித்துக்
குணங்களை நன்கு வளர்த்துள்ளவரை வித்தக வினோதமா இவ்
வாறு விளக்கி யுள்ளார். பதங்களில் படிந்துள்ள நயங்களை
கண்டறி உணர்ந்து சுவைகளை ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

காமமும் வெகுளியும் களிப்பும்

கைத்தெழு கோமுனி.

(இராமாயணம்)

கலைக் கோட்டு முனிவரை இவ்வாறு குறித்துள்ளார்.

தன்னைத் தான் காந்து வருபவன் எத்தகைய மதிப்பை
ஏய்ந் வருகின்றான் என்பதை ஈண்டு உய்த்து உணர்ந்து கொள்ளி
டுமும். அரிய காவல் பெரிய மகிமைகளை அருளுகிறது.

வையா மாலையர் வசையுநர்க் கறுத்த

பகைவர் தேளத் தாயினும்

சினவாய் ஆகுதல் இறும்பூதால் பெரிதே.

(பதிற்றுப்பத்து 32)

1454 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பகைவரிடத்தும் சினத்தை அடக்கி வந்துள்ள ஒரு சேர
மன்னனைக் குறித்துக் காப்பியனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்
வனம் வியந்து புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார்.

சினம் அடங்கினால் அந்த மனிதன் சிறந்த சாந்த சீலனாய்
உயர்ந்து எவ்வழியும் ஒளிமிகுந்து யாண்டும் மேன்மை தோய்ந்து
திகழ்கிறான். பேரின்ப நிலை அவனிடம் பெருகி வருகிறது.

சினந்தனை அற்றுப் பிரியமும் தான் அற்றுச் செய்கை அற்று
நினைந்ததும் அற்று நினையாமையும் அற்று நிர்ச்சிந்தனையத்
தன்ந்தனி யேயிருந்து ஆனந்த நித்திரை தங்குகின்ற
அனந்தலில் என்றிருப்பேன் அத்தனேகயி லாயத்தனே.

(பட்டினத்தார்)

சினம் நீங்கி மனம் அமைதியாயிருக்கும் புனித நிலையைப்
பட்டினத்தார் இவ்வாறு ஆண்டவனிடம் வேண்டி யிருக்கிறார்.

சித்த சாந்தி உத்தம ஞானத்தின் ஒளியாய் உதயமாகிறது.
உயிர் அமுதமான அது சினத்தால் சிதைந்து போம்; போகவே
புலைத்துயரங்களெல்லாம் வேகமாய் விரிந்து வரும்.

தன் உயிர்க்கு யாதொரு துயரமும் நேராமல் சீரோடு
ஒருவன் பாதுகாக்க விரும்பின் சினத்தை எந்த வகையிலும்
சினதையுள் புகாமல் ஒதுக்கி வர வேண்டும். அதனோடு சிறிது
பழக நேர்ந்தாலும் கொடிய துயரம் சேர்ந்து விடும். தன்னைக்
கொண்டவனது அறிவைக் கெடுத்து வெறியனாக்கி அவலக்
கேடுகளை விளைப்பது ஆதலால் கோபம் கொடிய சண்டாளன்
என்னும் நெடிய பழியை அது நேர்ந்து கொண்டது.

உரியவனையே கொல்லும் இக் கொலை பாதகனை அருகே
அணுக விடாதே; அணுகின் கொடிய அழிவுகள் விளைந்து விடும்.

தான் இழிந்து அழிந்து பட எந்த மனிதனும் விரும்பான்;
உயர்ந்து வாழவே யாண்டும் யாவரும் விழைந்து வருகின்றனர்.
இயல்பாகவே இவ்வாறு உயர் நலங்களில் பிரியம் உள்ள உயிரி
னங்கள் துயரினங்களுக்கெல்லாம் நிலையமான வெகுளியை எவ்
வகையிலும் யாதும் மருவலாகாது.

பற்றிய தீ உற்றதையெல்லாம் எரித்து ஒழித்தல்போல்

உள்ளே மூண்ட கோபம் உடையவனை அடியோடு மாண்டுபடச் செய்யும். தன்னைக் கொல்வதைத் தழுவிக்கொள்ளலாமா?

கொல்லும் என்னும் சொல்லால் அதன் கொடிய கொலை பாதகங்களை யெல்லாம் நேரே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளலாம்.

ஒருவன் உள்ளத்தில் கோபம் மூண்ட பொழுது சொல்லாலும் செயலாலும் பிறர்க்கு அவன் அல்லல் செய்ய நோக்கின்றான்; முடியுமானால் கொல்லவும் செய்கிறான்; செய்யவே அவனும் கோரமாய்க் கொலையுண்டு கொடுமையாய்ச் சாகின்றான்.

தன்னையே கொல்லும் என்று குறித்தது கோபத்தின் நிலை புலை கொலை முதலிய யாவும் குறிப்பாக் கூர்ந்து ஓர்ந்துகொள்ள வந்தது. பழி பாவங்களை விளைத்துத் தன்னையே அழித்து ஒழிக்கும் சினத்தை மனிதன் ஒழித்து நீக்காமல் ஒழிவது ஊனமான மடமையே. தீயதால் தீங்கே ஒங்கி வரும்.

முங்கிலில் பிறந்த முழங்குதீ முங்கில்
முதல்அற முருக்குமா போல
தாங்கரும் சினத்தீ தன்னுளே பிறந்து
தன்னுறு கிளையெலாம் அழிக்கும்
ஆங்கதன் வெம்மை அறிந்தவர் கமையால்
அதனையுள் அடக்கவும் அடங்காது
ஒங்கிய கோபத் தீயினை ஒக்கும்
உட்பகை உலகில் வேறு உண்டோ?

(இராமாயணம்)

இராமபிரான் இலக்குவனை நோக்கி இவ்வாறு சினத்தின் தீமையை விளக்கி யிருக்கிறார். ஒரு முங்கிலில் பிறந்த தீ அந்தக் காடு முழுவதையும் எரித்து அழித்தல் போல் ஒருவன் உள்ளே மூண்ட கோபத்தீ அவனைக் கிளையோடு அழித்து ஒழிக்கும். உவமைக் குறிப்பை ஊன்றி நோக்கிப் பொருள் நிலையை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தன்னையே அழிக்கும் சினத்தீ என்றது ஈண்டு உரிமையாக உன்னி உணர வரியது.

நெஞ்சிடையே கோபத்தை நிகொண்டால் வெந்தீயைப் பஞ்சிடையே வைத்த படியாமே—அஞ்சியதை நீக்கி விடுகநீ நீக்காயேல் நோக்காடும் சாக்காடும் கண்டாய் சரிந்து.

1456 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொடிய அழிவுகள் இவ்வாறு கோபத்தால் விளைதலால் அதனை ஒழிய விடுபவர் உய்தி பெறுகிறார். அறிவைக் கலக்க அவலத் துயர்களை விளைப்பது ஆதலால் கோபம் உயிர்க் கொல்லி என நோந்தது. கொலைப்பெயர் புலைப்பழியைப் புலப்படுத்தியது.

Wrath killeth the foolish man. (Bible)

மூட மனிதனைக் கோபம் கொல்லும் என்று இது இய்யனம் குறித்துள்ளது. மதியைக் கெடுத்து மனிதனை அழிக்கும் கோபத்தை எவ்வழியும் விழிப்புடன் அடக்கி ஒழிக்க வேண்டும்.

முனிவு நீங்கிய வழி இனிமை ஒங்கி வருகிறது.

அரிய பெரிய திறலுடன் கொடிய வலியுடையன் ஆயினும் கொடிய சினம் புகின் அவனை அது கடிது கொன்று விடும்.

இது இரணியன்பால் அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவன் அரிய பெரிய வரபலங்களையுடைய அதிகசய நிலையினன். தேவர் முதல் யாவரையும் அடக்கி அகில வுலகங்களையும் இவன் தனியுரிமையா ஆண்டு வந்தான். யாண்டும் எவராலும் எவற்றாலும் எவ்வகையாலும் இறவாவண்ணம் உயர்வரம் பெற்றது ஊழியும் தேயாமல் ஆழி செலுத்தி அரசு புரிந்து வந்தமையால் எல்லாரும் இவனை இறைவன் என்று ஏத்திப் போற்றி வந்தனர்.

தேவர் ஆயினும் ஏவரும் திரிதரும் இயக்கர்
யாவர் ஆயினும் எண்ணவும் நினைக்கவும் இயன்ற
கோவை மால் அயன் மாணிடன் யாவரும் கொல்ல
ஆவி தீர்கிலன் ஆற்றலும் தீர்கிலன் அணையான். (1)

நீரில் சாகிலன் நெருப்பினும் சாகிலன் நிமிர்ந்த
மாரு தத்தினும் மண்ணின்மற்று எவற்றினும் மாளான்
ஒரும் தேவரும் முனிவரும் பிறர்களும் உரைப்பச்
சாரும் சாபமும் அன்னவந்தனைச் சென்று சாரா: (2)

உள்ளிற் சாகிலன் புறத்தினும் உலக்கிலன் உலவாக்
கொள்ளைத் தெய்வவான் படைக்கலம் யாவையும் கொல்லா
நள்ளிற் சாகிலன் பகலிடச் சாகிலன் நமனார்
கொள்ளச் சாகிலன் ஆரினி அவனுயிர் கொள்வார்? (3)

புதம் ஐந்தொடும் பொருந்திய உணர்வினிற் புணரும்
வேதம் நான்கினும் விளம்பிய பொருள்களால் விளியான்
தாதை தன்னைத்தான் தனிக்கொலை சூழினும் சாகான்
ஈது அவன்றிலை எவ்வுலகங்கட்கும் இறைவன். (4)

(இராமாயணம்)

இவ்வாறு எவ்வழியும் பெருமித நிலைகளில் தலைமையாய்
இவன் பெருகியிருந்தான். கணிகளில் மருவியுள்ள பொருள்களைக்
கருநி யுணர்பவர் இவனது மகிமை மாண்புகளைத் தெளிந்து
கொள்வர். எல்லாச் செல்வங்களும் எல்லா வலிமைகளும் நன்கு
பிழைந்திருந்தமையால் தன்னையே தனிமுதல் கடவுளாக
எண்ணி இவன் தருக்கி நின்றான். இவனுடைய அருமைத் திரு
மகன் ஆன பிரகலாதன் இளமையிலேயே பேரறிவாளனாய்
விளங்கி யிருந்தான். தன் தந்தை பிழையான வழியில் செருக்கி
வருவதை அறிந்து அம்மைந்தன் வருந்தினான்: “மாயன் ஒருவ
னே தூய பரமன்” என்று இவனிடம் அவன் நேயமாய்க் கூறி
னான். கூறவே இவன் சீறிச் சினந்து அக் குலமகனைக் கொல்லும்
படி பணித்தான். அக் கொலை கொடிய நிலையாய் நின்றது.

எதிரில் நின்றவன் இவையுரைத் திடுதலும்

எவ்வுலகமும் அஞ்ச

முதிரும் வெங்கத மொழிகொடு முண்டது

முதுகடற் கடுரய்ப்பக்

கதிரும் வானமும் சுழன்றன நெடுநிலம்

கம்பித்த கனகன்கண்

உதிரம் கான்றன தோன்றின புகைக்கொடி

உமிழ்ந்தது கொடுந் தீயே.

(இரணியம்)

இவன் கொதித்து மூண்டுள்ள நிலையை இது தெளிவாக்
கூறித்துக் காட்டியுள்ளது. பெற்ற மகன் மேல் பேய் போல்
உருத்து நோய் பல செய்து சினந்து சீறவே தீருமால் நேரே
காசின்கமாய்த் தோன்றி இவனைக் கொன்று தொலைத்தார்.
யாராலும் சாவில்லை என்று சாகா வரம் பெற்றிருந்த இவன்
தன்னுடைய சினத்தாலேயே சீரழிந்து செத்தான். தன் உயி
ரைக் காக்க விரும்பினால் சினத்தைக் காக்க; காவாக்கால்
தன்னையே கொல்லும் சினம் என்பதை உலகம் காண இவன்
உணர்த்திச் சினத்தின் கேட்டுக்கு ஒரு காட்டாய் நின்றான்.

1458 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பஞ்சபடு தீயிற் படுவாய் சினமுனது
நெஞ்சு படினோ நீனை.

அழி சினம் ஒழி.

306. வெற்றித் திரிசங்கேன் வெஞ்சினத்தால் தன் குருவைக்
குற்றமுறத் தீர்ந்தான் குமரேசா—உற்ற
சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும். (6)

இ-ள்

குமரேசா! சினம் கொண்ட திரிசங்கு ஏன் உறுதித்துணை
பை இழந்து இழிந்தான்? எனின், சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக்
கொல்லி இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுடும் என்க.

கோபம் என்கின்ற கொடிய தீ இனிய உறவான உறுதித்
துணைகளை உருத்து எரித்து அழித்து ஒழித்து விடும்.

சினம் தன்னையே கொல்லும் என்றார் முன்னம்; இதில்
சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்று அதைக் குறித்துள்ளார்.

வெகுளியைக் கொள்ளாமல் மனிதர் இனிது வாழ வேண்
டும் என்று போதித்து வருகலால் அதன் கொடிய தீமையைப்
பலவகையிலும் நேரே குறித்துக் காட்டி வருகிறார்.

சேர்ந்தாரைக் கொல்லி = தீ. தன்னை அடுத்த பொருள்களை
யெல்லாம் அழித்து ஒழிப்பது என்னும் காரணத்தால் இப்
பெயர் அதற்கு வந்தது. சினத்துக்கு இவ்வாறு குறிப்போடு
ஒரு சிறப்புப் பேரைச் சூட்டியது, அதனை யாதும் அருகே
அணுகலாட்டாமல் தம்மைப் பாதுகாத்து மனிதர் உய்யவேயாம்.

சேர்ந்தாரைக் கொல்லியைச் சேராதார் தேவராய்
ஆர்ந்த பெருமை அடைகின்றார்—சேர்ந்தவரோ
எள்ளல் இடர்கள் இழிபழி பாவங்கள்
கொள்ள அழிவர் குலைந்து.

இதனை உள்ளம் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

கோபம் தீயினும் கொடியது; தீ புறத்தே படர்ந்து சடப்
பொருள்களை எரித்து அழிக்கும்; கோபம் உள்ளே யிருந்து

அடர்ந்து எழுந்து உயிரை வதைத்து ஒழிக்கும். தொட்டதை மட்டும் சுட்டு எரிக்கும் நெருப்பினும் தொடரதையும் எட்டி வருத்திச் சுட்டுத் தொலைக்கும் சினம் மிகவும் தீயது.

நெருப்பை அஞ்சி விலகுவதினும் கோபத்தை அஞ்சி விலக வேண்டும். கோலை பழி முதலிய குடிகேடுகள் எல்லாம் வெகுளி வால் விளைவதால் அதன் வெய்ய அழி நிலை தெளியலாம்.

Make no friendship with an angry man: and with a furious man thou shalt not go. (Bible; P 22, 24)

கோபக்காரனோடு நட்புக் கொள்ளாதே; கொடியவனோடு நட்புக் கொள்ளாதே என்று சாலமன் என்னும் நீதிமான் இவ்வாறு அறிவு கூறிக் கோபி பாவினை விளக்கியிருக்கிறார்.

சினம் உடையவன் தான் கெடுவதோடு தன்னை அடுத்தவர் எவரையும் கெடுத்து விடுகிறான். தூரியோதனன் ஒருவன் கொண்ட சினத்தால் அவனுடைய இனம் முழுவதும் அடியோடு அழிய நேர்ந்தது. அந்த அழிவுகள் பரிதாப நிலையின.

கொடியசுயோ தனன்உளத்தே கொதித்தெழுந்த
சினத்தீயால் கூடி நின்ற

முடியரசர் படிமடிந்தார் முதறிஞர்
குடியழிந்தார் முதன்மை வாய்ந்த

நெடியகுரு குலமுழுதும் நிலைகுலைந்து
தொலைந்ததே நீச மான

படிபடிந்த வெகுளியே படுகொலையும்
அடுநரகும் பயந்த தன்றே.

சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சுட்டுச் சேமத் துணைகளை ஒருங்கே எரித் திருத்தலை இங்கே திருத்தமாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

ஏமம் = சேமம்; இன்பம்.

புணை = தோணி; மரக்கலம்.

நல்ல உறுதிமொழிகளைக் கூறி உயிர் வாழ்வைப் புனித மரக்கலங்களும் பெரியோர்கள் ஏமப்புணை என நின்றார். உருவக உரைகள் உரிமையாளரை உய்த்துணர அமைந்தன.

பிறவிக் கடலில் வீழ்ந்து வருந்தாவண்ணம் உபதேசங்கள் புரிந்து பேரின்பக் கரையில் சேர்த்து அருளுகிற மேலோர் என்பது புணை என்னும் குறிப்பால் நன்கு தெரிய வந்தது.

எவ்வழியும் பணிவோடு போற்றி வரவுரிய மேலோரைச் சீறிப் பேச நேர்ந்தால் அவர் உள்ளம் திரிந்து உடனே பிரிந்து போய் விடுவர்; இனிய துணையா யிருந்த அவர் அவ்வாறு பிரிய வே ஏமப் புணையை இழந்தவன் போல் துன்பக்கடலில் வீழ்ந்து இவன் ஆழ்ந்து தாழ்ந்து அவலமாய் அழிந்து படுவான்.

சேர்ந்தாரைக் கொல்வதோடு அமையாது சேமமாய்ச் சார்ந்தாரையும் சினம் சுடும் என்றதனால் அதன் கொலைப் புலையும் கொடுந் தீமையும் நெடுங்கேடும் நேரே தெரிய நின்றன. இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை இதில் மறைந்துள்ளது.

அழி துயரங்களையே யாண்டும் இயல்பாகச் செய்து வருகிற வெகுளியை ஒழித்து விடுக. கோபம் நீங்கத் தரபம் நீங்கும்.

பொல்லாத சினம் நல்ல இனங்களைப் பிரித்து அல்லல்களை விளைக்கும். அதனைக் கொள்பவர் கொடுந்தயர்களை அடைவர்.

இவ் வுண்மை திரிசங்குபால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

இந்த வேந்தன் திருவயோத்தியிலிருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். சிறந்த மதிமான். சத்திய விரதனான அரிச்சந்திரனுடைய அருமைத் தந்தை. அருந்திறலும் பெருந்திருவும் பேரறிவும் பெருந்தகைமையும் நிறைந்திருந்த இம் மன்னன் உரிய பருவம் வரவும் அரசைத் தன் அருமை மகனிடம் அளித்து விட்டு அரிய தவ நெறியில் மருவி நின்றான். தனது குலகுருவாகிய வசிட்ட முனிவரை ஒரு நாள் அணுகி “உடலோடு சுவர்க்கம் புக வேண்டும்; அதற்குரிய வேள்வியை இயற்றியருளுக” என்று பணிவோடு வேண்டினான். “இந்த மனித தேகத்துடன் அந்தப் புனித வலகிற்குப் போகலாகாது; பின்பு ஏகலாம்” என்று அவர் அன்போடு கூறினார். “நான் எண்ணியதை எண்ணியபடியே எய்தி மகிழ்வேன்; அதற்கு உரிய புண்ணிய நீரரை நாடிக்கொள்வேன்” என்று இவன் சிறிது சீறி மொழிந்தான். மொழியவே அம் முனிவர் முனிவு மீக் கொண்டார்: “உரிய

புலரியன் என்ற மரியாதையை மறந்து கருவமாய் எதிர்த்து
 உரிமையால் நீ நீசன் ஆவாய்!" என்று அவர் வெகுண்டு
 சபித்தார். அவ்வாறே இவ் அரசன் ஆகி அலைந்தான். சிறந்த
 மனதையான இந்த மன்னனைச் சினந்து சபித்த பாவத்தை
 நினைந்து வருந்தி வசிட்டரும் வனம் புகுந்து தவம்
 புரிந்தார். சினத்தின் தீமைகள் மனத்தை வருத்தின.

மதன் நிசையதனை நண்ணிச் செய்தவம் செய்யும் செவ்வி
 வன் நிறல் அயோத்தி வாழும் மன்னவன் திரிசங்கு என்பான்
 தன் துணைக் குருவை நண்ணித் தனுவொடு துறக்கம் எய்த
 இன்றுஎனக்கு அருளுகென்ன ஆண்டிற்றந்து எய்துகென்றான்.

நினக்குஒலாது ஆகின்ஐய நீணிலத்து யாவர் ஏனும்
 மனக்கிரியை யாரை நாடி வகுப்பல்யான் வேள்வி என்னச்
 சினக்கொடுந்திறலோய் முன்னர்த் தேசிகற் பிழைத்துவேரூர்
 நினக்கு இதன்நாடி நின்றாய் நீசராய் விடுதி என்றான். (2)

மலருளோன் மைந்தன் மைந்த வழங்கிய சாபம் தன்னால்
 ஆலரியோன் தானும் நானும் வடிவிழந்து அரசர்கோமான்
 புலரியங் கமலம் போலும் பொலிவொர் இவதனம் பூவில்
 பலருமாங்கு இகழ்தற்கு ஒத்த படிவம் வந்து உற்றதன்றே. (3)

காசொடு முடியும் பூணும் கரியதாம் கனகம் போன்றும்
 தூசொடு மணியும் முந்நூல் தோல்தரும் தோற்றம் போன்றும்
 மாசொடு கருகி மேனி வனப்பழிந் திடவூர் வந்தான்
 சீரீ என்று யாரும் எள்ளத் திகைப்பொடு பழுவம் சேர்ந்தான்.
 காணிடைச் சிறிது வைகல் கழித்தொர்நாள் கௌசிகப் பேர்க்
 கோணினி துறையும் சோலை குறுகினன் குறுக அன்றான்
 ஈனன்நீ யாவன் என்னை நேர்ந்ததில் விடையின் என்ன
 மேனிகழ் பொருள்கள் எல்லாம் விளம்பினன் வணங்கிவேந்தன்
 (இராமாயணம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்
 ளான. இனிய துணையாயிருந்த குருவைச் சினந்து அரசன் அவ்
 வல் அடைந்தான்; மன்னனை வெகுண்டு சபித்து மாதவன்
 வருந்தி நொந்தான். உரிமையாயிருந்த ஆதரவுகளை இருவரும்
 துறங்கே இழந்தார். சினம் என்னும் நீ இனம் என்னும் ஏமம்
 புணையச் சுட்டு எவ்வழியும் வெவ்வித தயாரங்களை வினைக்கும்
 என்பதை உலகம் காண இவர் நேரே உணர்த்தி நின்றார்.

1462 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நல்ல உறவுகளை நாசப் படுத்துமே
போல்லா வேகுளி புகின்.

சினத்தை மனத்தே கொள்ளாதே.

307. கொண்டார் சினம்பொருளாக் கொங்கணர்பின் வாசகியா
கொண்டாரேன் கேடு குமரேசா—மண்டு
சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று. (7)

இ-ள்

குமரேசா! சினம் உடைய கொங்கணர் ஏன் வாசகியான
சீரழிந்தார்? எனின், சினத்தைப் பொருள் என்று கொண்ட
வன் கேடு நிலத்து அறைந்தான் கை பிழையாது அற்று என்க
சினத்தின் கேடு உவமையோடு சிந்திக்க வந்தது.

கோபத்தை ஒரு பொருளாகப் பிடித்தவன் கெடுவது
தரையில் ஒங்கி அடித்தவன் கை தப்பாமல் தாக்கப் படுவது
போலாம்.

பொருள் என்றது தனக்கு ஓர் உறுதித்துணை என்று
ஒருவன் மருளாக் கருதிக் கொண்டதை நோக்கி வந்தது.

சினந்து சீறினால்தான் எவரும் பயந்து அடங்குவர் என்று
மனிதன் மயலாய் நினைந்து கொள்கிறான். கொள்ளவே சினத்தை
ஒரு மூலதனமாக வைத்துக் கொண்டு வாழ்வை நடத்த நோ
கிறான். அந்த வாழ்வு தாழ்வானது; அழி துயரங்களுடையது;
இழி புலைகள் விளைவது; பழி பாவங்கள் படிந்தது; பழுதான
அதில் வீழ்ந்து பாழாய் அழியாதே என்று ஓர் உவமையை
விழிதெரிய இணைத்து இதில் விளக்கி யிருக்கிறார்.

சினத்தை நெருப்பு என்று முன்பு குறித்தார்; இதில்
நிலத்தை நேரே காட்டி நிலைமையைத் தெளிவா உணர்த்துகிறார்.

கோபம் உள்ளே மூண்டு எழுகிறது; வெளியே கை மேலே
நீண்டு உயர்கிறது; அது பாவத்தில் தோய்கிறது; இது பாரில்
பாய்கிறது; அது பழியாய்ப் படுதாய் விளைக்கிறது; இது
கடிதாய்க் கொடிய வேதனை அடைகிறது. நிலத்தில் அறைந்த

கொடிய துயரை உடனே அடைதல்போல் அபலே விரைந்து முண்ட சினம் நீண்ட துன்பங்களை நேரே அடைந்து கொள்ளுதலது. தரையில் அடித்த கையை யுடையவன் வேதனையால் தடித்தல் போல் பிறரிடம் மடுத்த சினத்தை யுடையவன் அடங்கியேனாய்ப் பேதுற்று அழிகிறான்.

தனக்கு உண்டாகும் துன்பத்தை உணராமல் தனது சிவ்விய கையை வலிய தரையில் அறைந்து வருந்தும் மடை உடைபோலப் பொல்லாத சினத்தை நல்லது என்று கொண்டு மனிதர் பலர் அல்லல் அடைகின்றாரே என நாயனார் இரங்கி வருகிறார். அந்த இரக்கத்தை உரைக்குறிப்புகளால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். உவமானம் உய்த்துணர வுற்றது.

உள்ளத்தே கோபம் கொள்ளுதல் கொள்ளிக் கட்டையைக் கொண்டு தலையைச் செரிதல் போல் தனக்கே கொடுந் துயரமாம். தன் உயிர்க்கு இனியவன் முனியலாகாது.

தன்னை முனிவுற்ற தறுகண் தகவிலோனைப்
பின்னை முனிவுற்றிடும் எனத் தவிர்தல் பேணாது
உன்னை முனிவுற்றுன குலத்தை முனிவுற்றாய்
என்னை முனிவுற்றிலை யிதென்னென இசைத்தான்.

(இராமா, மாரீசன்)

தன்னைச் சினந்து சீறிய இராவணனை நோக்கி மாரீசன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான். நீ கொண்ட கோபம் உன்னைக் கொன்று உன குலத்தை அழிக்கவே தோன்றியுள்ளது என்று அவன் உரைத்திருப்பது ஊன்றி உணர வரியது. தன் சினத்தைக் காரிய சாதனமா இலங்கை வேந்தன் காட்ட நோர்ந்தமை போல் வீரோடு அவன் இவ்வண்ணம் விளம்ப நோர்ந்தான்.

கொடிய கேடுகள் பின்னை வினைய நோர்ந்துள்ளமைக்கு முன்னறி குறியாகவே கோபம் கொதித்துத் தோன்றுகிறது.

பிழையாது அற்று = தப்பாதவாறு போல்.

பிழைத்தல் = தப்புதல்; தவறுதல். பிழையான கோபம் பிழைப்பைக் கெடுத்துப் பிழையாதபடி பிழைகளை விளைத்தே விடும். நீ சுதமாய் வாழ வேண்டுமானால் சினத்தை வளர்த்துக் கொள்ளாதே; கொண்டால் கட்டாயம் கெட்டுப் போவாய்.

1464 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அந்தக் கேட்டின் உறதியைத் தெளிவாக விளக்குதற்கு நிலத்த அறைந்த கையை நேரே எடுத்துக் காட்டினார். கண் எங்கே காணும் காட்சி உவமையால் கருதிக் காண வந்தது.

கல்லில் முட்டிய தலை, கழுமுள்ளை மிதித்த கால் முதலிய வேறு உவமைகளைக் கூறாமல் மண்ணில் அடித்த கைகளைக் குறித்துக் காட்டியது சினத்தோடு அதற்குள்ள தொட்பு கருதி. கோபம் கொடுமையாய் மூண்டபோது கையே கடுமையாய் நீண்டு வேலை செய்கிறது. அகத்தே கொதித்த கொடியு புறத்தே கதித்து வருகிறது. அந்த உறவு தெரிய வந்தது

வெகுண்டோன் அவிநயம் விளம்பும் காலை
மடித்த வாயும் மலர்ந்த மார்பும்
துடித்த புருவமும் சுட்டிய விரலும்
கன்றின உள்ளமொடு கைபுடைத் திடுதலும்
அன்ன நோக்கமோடு ஆய்ந்தனர் கொளலே. (அவிநயம்)

உள்ளத்தில் வெகுளி மூண்டபொழுது உடலில் தோண்டி இன்ற சின்னங்கள் இன்னவாறு தெரிய வந்துள்ளன. உடல் புடைத்திடுதல் சினத்தின் இனத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறது.

சினம் மிகுந்தவுடன் மனிதன் சீறி எழுகிறான்; தீய வார்த்தைகளை வாரி எறிகிறான்; பிறரை எள்ளி இகழ்ந்து பேசுகிறான். இழிவாக ஏசுகிறான்; ஏசவே கொடிய சண்டைகள் மூளுகின்றன. கொலை பாதகங்கள் விளைகின்றன. கொடுந் துன்பங்களுக்கிடையே லாம் கோபம் காரணமாயுள்ளமையால் இனிய வாழ்வையே பாழ்படுத்தும் பழி நீசமாய் அது அஞ்ச நின்றது.

சாற்றும் உள்ளூறும் விருப்பம் தடைப்படில் எழும்
சீற்றமே உருவமாம் எனையும் என்சிந்தை நோய்
மாற்றும் ஓர் கொலைஎனும் மாதையும் கலகனும்
ஆற்றல்சேர் மகனையும் ஆர்கொல் வெல்வார்களே? (1)

எதிருறத் துடிதுடித்து எரிவிழித் துணைசிவந்து
அதிர்கொள் சொற்படபடத்து அங்கமும் பதைபதைத்து
உதிரமெய்க் குலைகுலைத்து உட்கொதித்து எழுசினக்
கொதி பொறுப்பவர்கள் எக்குவலயத் தவர்களே. (2)

கோபமெய்க் கொடியன் யான் எய்தில் ஆர் குலைவுறார்
தீபம் ஒத்து ஒளிர் தபோ தனர்களும் சினம்எனும்

பாபம்உற்று அயலுளோர் பதைபதைத்து உயிர்இறச்
சாபம்இட்டு அணையர்தம் தவமும்விட்டிடுவரே. (3)

பொறையும் மாமதிநலம் புணர்விவே கனுமிசைந்து
உறையும் ஓரிடனும் வெந்து ஒழிவுறும்படி எரித்து
புறையும் மோகணையலால் எங்கும் வேறிலை எனும்
பறையு மோதுவன் எனப் படபடத்து ஒதினான். (4)
(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

மோகன் என்னும் மன்னன் எதிரே நின்று கோபன் இன்ன
வாறு தனது வீரப்பிரதாபங்களை விரித்துப் பேசியிருக்கிறான்.

அறிவு அமைதிகளை யாண்டும் நிலை குலைத்தக் கலகம்
கொலை பழி பகை பாவங்களை எங்கும் விளைத்து மனிதர்களு
டைய வாழ்வுகளைப் புலைப்படுத்திக் கொடிய அஞ்ஞான ஆட்சி
யை என்றும் நிலை நிறுத்தி விடுவேன் என்று கூறியிருத்தலால்
அவனுடைய புலையான நீசங்களை நேரே உணர்ந்து கொள்ள
லாம். உருவக வுரைகள் யாவும் கருதி யுணர வரியன. கோபனு
டைய மனைவி கொலை; மகன் கலகன் என்று குறித்துள்ளமை
யால் வெகுளி மூண்ட இடத்தில் நீண்டு தோன்றும் இனங்கள்
தெளிவாய் விளங்கி நின்றன. நீசக் கூட்டங்களால் நாசத் துயர்
களை யாண்டும் நீண்டு வருகின்றன.

தெளிந்த ஞானிகளும் சிறந்த மாதவர்களும் சினத்தால்
சொழிந்திருக்கின்றனர். கோபம் மூண்டபோது அவர் உள்ளம்
கொதித்துச் சாபம் இடுகின்றனர்; அதனால் அவருடைய அரிய
தவங்களை இழந்து அவமே அவலங்களை அடைகின்றனர்.

சாபாஸ்தரா: குர்வந்தி தபஸோ வ்யயம்.

(ரகுவம்சம் 15; 3)

சாபம் ஆகிய அம்புகளையுடைய முனிவர்கள் தவம் இழத்த
லைச் செய்கின்றனர் என்னும் இது இங்கு அறிய வரியது.

ஆன்ம உய்திக்கு உரிய அரிய இனிய தவத்தைக் கொடிய
கோபத்தால் வறிதே இழந்து மாதவர்களும் வருந்த நேர்கின்
றனர். தூயரையும் சினம் தீயராக்கி விடுகிறது.

கோபத்தால் கோசிகர் தவத்தைக் கொட்டினார்
கோபத்தால் துருவசர் பவத்தைக் கூட்டினார்

1466 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கோபத்தால் சகரரைக் கபிலர் கொன்றனர்
கோபத்தால் இழிந்தவர் கோடி கோடியே.

பெரிய மேதைகளும் வெகுளியால் இவ்வாறு வெந்துயர்
அடைந்துள்ளமையால் அதன் கொடிய நீசத்தை அறிந்து
கொள்ளலாம். நீசமுடைய அதனை நெருங்கலாகாது.

சினத்தைப் பொருள் என்று கொள்ளாமல் மனத்தை
அடக்கியருள். வெகுளியால் வேதனைகளே விளையும்; மேன்மை
களும் அழியும்; அஃது ஒழியின் விழுமிய இன்பமாம்.

இது கொங்கணர்பால் தெரிய வந்தது.

சரிதம்.

இவர் சிறந்த தவயோகி. அணிமர மகிமா முதலிய எண்
வகைச் சித்திகளையும் இவர் நன்கு பெற்றிருந்தார். போகர்
மாகர் வாமர் இடைக்காடர் முதலிய சித்தர்களும் இவருடைய
சித்திக் கலைகளைக் கண்டு சித்தம் வியந்திருந்தனர். ஐம்பொறிகளை
யும் அடக்கி அடவியில் ஒரு முறை இவர் தனியே தவம் புரிந்
திருந்தார். ஒரு நாள் அயலே நின்ற ஆலமரத்திலிருந்து
கொக்கு ஒன்று எச்சம் இட்டது. அது இவர் தலைமேல் வந்து
பட்டது. படவே மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தார். உடனே அப்
பறவை எரிந்து கீழே விழுந்தது. கரிந்து வீழ்ந்த அதனைக் கண்
டதும் தமது தவ மகிமையை இவர் வியந்து கொண்டார். தம்
பார்வையால் எவரையும் வென்று விடலாம் என்ற செருக்கு
உள்ளே கிளைத்து நின்றது. இவரைக் கண்டு யாவரும் அஞ்சி
ஒதுங்கினர். சினத்தை மதித்துச் சித்தம் களித்து வந்த இவர்
ஒரு நாள் நாயனார் வீட்டையடைந்து பிச்சை கேட்டார். நாயக
னுக்குப் பணி புரிந்திருந்தமையால் சிறிது தாமதித்து வாகுவி
அம்மையார் அன்னம் கொண்டு வந்தார். உடனே வாலில்லை
என்று இவர் சினந்து பார்த்தார். கொக்கு என்று பார்த்தீரோ
கொங்கணரே! என்று அந்த உத்தமி உரைத்தார். இச் சித்தர்
கிகைத்தார்; சிந்தை நாணினார்; தவசிகளினும் கற்புடையார்
அற்புத நிலையினர் என்று அறிந்து தெளிந்தார். அன்று முதல
சினத்தை விட்டார். மனத்தை அடக்கி மாதவம் புரிந்தார்.

கற்புடையாள் எதிரேபோய்க் கடுஞ்சினத்தைக்

காட்டியதால் கடுத்து நேர்ந்த

அற்புதத்தை அறிந்ததுமே அருந்தவனும்
 கொங்கணன்தன் அகத்தே நாணி
 பற்பலநேர் கருதினான் பதிவிரதை
 பால்உமா பதியின் ஆற்றல்
 பொற்புறநின் ஞெளிர்கின்ற புலன்தெரிந்து
 போற்றியே புகழ்ந்து போனான். (1)

அன்றுமுதல் சினத்தைவிட்டான் அமைதியே
 எவ்வழியும் ஆருயிர்க்கு
 நன்றுதரும் என்றுணர்ந்தான் நாடியெங்கும்
 பலகலைகள் நன்கு தேர்ந்து
 நின்றுபெருந் தவம்புரிந்தும் நெஞ்சகத்தே
 சாந்தமின்றேல் நிலைமை என்னும்
 என்றுதெளிந் துள்ளொளிகொண்டு எங்கணுமே
 சாந்தனாய் இனிது வாழ்ந்தான். (2)

(கொங்கணம்)

நேர்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து நாம் உள்ளம்
 வியந்து உவந்து கொள்ளுகிறோம். சினத்தை ஒரு பொருளாக்
 கொண்டு திரிந்த இவர் சீரழிந்து நொந்து தெளிந்து திருந்தி
 யிருக்கிறார். நிலத்தில் அறைந்தவன் கை வலித்து நோதல்
 போல் சினத்தில் உறைந்தவனும் விரைந்து கெடுவான் என்பதை
 உலகம் நேரே காண இவர் உணர்ந்தி யருளினார்.

கோபத்தைக் கொண்டாடி நின்றான் கோடியதோர்
 ஆபத்தைக் கொண்டான் அவன்.

கேடு நேராமல் நாடி வாழுக.

308. எள்ளித் துயர்செய்தும் ஏனோ சிவஞானர்
 கொள்ளவில்லை கோபம் குமரேசா—தள்ளி
 இணரெரி தோய்வன்ன இன்னு செயினும்
 புணரின் வெகுளாமை நன்று. (8)

இ-ள்

குமரேசா! தமக்குப் பெருந்துயர் செய்தவனிடத்தும் சிவ
 ஞான தேசிகர் ஏன் வெகுளவில்லை? எனின், இணர் எரி தோய்வு
 அன்ன இன்னு செயினும் வெகுளாமை புணரின் நன்று என்க.

அரிய பொறுமை இதில் அறிய வந்தது.

திரண்டதீ தீண்டியது போல் கொடிய துன்பத்தைப் பிறர் செய்தாலும் முடியுமாயின் வெகுளாமல் பொறுப்பது நல்லது.

வெகுளாமையால் எவ்வழியும் யாண்டும் நன்மையே விளைந்து வருதலால் விழுமிய அந்த விளைவின் நன்மையும் தன்மையும் நன்கு தெரிய நன்று என்று நயமாய் நவீன்றார்.

இணர் = கொத்து; கற்றை. இணைந்து பிணைந்து இனமாய் எங்கும் திரண்டிருப்பது இணர் என வந்தது.

எரி = தீ. எரிப்பது என்னும் ஏதுவால் இசைந்தது.

கொடிய துன்ப நிலையைத் தெளிவாக விளக்குதற்கு உவமையாய் வந்த தீ அடையடுத்து அடைந்தது. இணர் என்பது பெரும்பாலும் பூவின் கொத்தையே குறித்து வரும்.

இணர் ஊழ்த்தும் நாராமலர். (குறள், 650)

இணர்க் கண்ணி. (புறம், 24)

இணர் ஞாமல். (கலி, 127)

இணர் ததை ஞாமல். (பதிற்றுப்பத்து, 30)

இணர் நறுந்தார். (ஐங்குறு நூறு, 82)

இணர் விரும்புபு கொய்து. (பெருங்கதை, 2, 12)

இவற்றுள் இணர் உணர்ந்தி நின்றலை உணர்ந்து கொள்வீரோம். இனிய மலர்க்கொத்து இயலறிய நின்றது.

கொள்ளித தீயை விலக்கி விட்டுக் கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயைத் துலக்கி யிருக்கிறார் ஆதலால் இணர் எரி என்றார். உடம்பைச் சுட்டு வருத்தும் தீ உயிரின் கொடுத்துயரை உணர்வந்தது. சுடு நெருப்பிலும் கடுமை காட்டினார்.

பிறர் கடுமையாய்க் கூறுகிற சுடு மொழிகளும் கொடுமையாய்ச் செய்கிற அடு துயர்களும் உள்ளத்தை வதைத்த உயிரைத் துடிக்கச் செய்யும். சகிக்க முடியாத அந்தக் கொடுந் துன்பங்களையும் பொறுமையாய்ச் சகித்துக் கொள்வதே நல்லது.

புணரின் என்றது அவ்வாறு பொறுப்பது அரிது என்பது தெரிய நின்றது. எந்த வகையிலும் கோபத்தை அடக்கி வருவது

தீத பெருமை. மண்டி எரிசிற தீயைப் போல் இன்னாமை மருவி வரினும் இனிமையாய்ப் பொறுத்துவரின் புடம் இட்ட தங்கம் போல் அந்த உயிர் வாழ்வு ஒளிவிட்டு உயர்ந்து விளங்கும்.

நீய சோதனைகளில் தூய சாதனையாய் உயர்ந்து கொள் வேரே சிறந்த பெரியோராய்த் துலங்கி வருகிறார். கோபம் நீங்கிய அளவு அங்கே நல்ல குணங்கள் ஓங்கி வருகின்றன.

வெகுண்டால் பழியும் பாவமும் விளையும்; வெகுளாமை யால் புகழும் புண்ணியமும் உளவாம். தீயைத் தண்ணீரால் அளிப்பது போல் பிறர் செய்யும் தீமையைத் தண்மையான பொறுமைதால் அடக்குபவன் புண்ணிய நீராழைப் பொலிந்து வருகிறான். அறம் அடைய விரும்பின் அடுகினம் ஒழிக.

தனக்குத் துன்பம் செய்தவர் மீது தானும் சினந்து வருவான் இடர் செய்ய நேர்ந்தால் பகையும் பழியும் துயரும் யாண்டும் தொகையாய் நீண்டே வரும்; வெகுளாமல் அமைதி யாயிருந்தால் எதிரிகள் அடங்கி விடுவர்; தகைமையை உணர்ந்து திருநடவர்; இன்னாமை யாவும் நீங்கி இனியராய் வரவும் நேர்வர். தீராவ இருவகையிலும் இன்பமாய் எவ்வகையிலும் மேன்மை யாம். ஒரு பொறுமை பல பெருமைகளை அருளும்.

கொடிய பகைவரையும் இனியராத் திருத்தித் தீய செயலி னரையும் நல்லவராக்கி வெகுளாமை நலம் பல புரிகிறது. விளை வின்ற நன்மைகளை நுண்மையாய்க் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தீய சினம் இலகைல் அவன் தேவ இனமாம்.

வெகுளாமை நன்று என்று நயமாய்ச் சுட்டி விட்டிருக்கிறார். வெகுண்டால் தீமைகளை விளைந்து எங்கும் என்றும் துன்பங் களை நீண்டு மூண்டு வரும் என்பதை ஈண்டு இது குறித்துள்ளது.

பினத்தைப் பொருள் என்று கொள்ளாதே; கொண்டால் கேடும் துன்பங்களும் கிளர்ந்தே வரும். யாண்டும் இன்பமாய் வாழ விரும்புகிற மனிதன் கொடிய துன்பங்களுக்கெல்லாம் மூல காரணமாயுள்ள கோபத்தைக் கொள்ளலாமா? இதனை உள்ளி உணருக. உறுதி நலன்களை மருவி உயர்க.

வெகுளி எவ்விடமும் வெவ்விடமே; அதனை எவ்வகையிலும் மருவலாகாது. அயலார் மயலாய்ச் சினத்தை முட்டினாலும் நீ

1470 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மனத்தை அடக்கி அமைதியாயிரு; சாந்த சீலம் அரிய பல மன
மைகளை ஏந்தியருளும்; அதனால் அதிசய இன்பங்களுள்வாம்.

அசாந்தஸ்ய குத: ஸுகம். (கீதை, 2, 61)

சாந்தி இல்லாதவனுக்கு இன்பம் எப்படி உண்டாகும்?
கண்ணன் இப்படி வினவி யிருக்கிறார். இதனை ஈண்டு எண்ணி
யுணர்பவர் அமைதியின் பெருமையைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து
கொள்ளுவார். சினம் இன்மையே மன அமைதியாம்.

பொறுமை இனிமையாய் இன்பம் தருகிறது; கோபம்
கொடுமையாய் யாண்டும் நீண்ட துன்பமே புரிகிறது.

Whosoever is out of patience, is out of possession of
his soul. (Bacon)

பொறுமையை இழந்தவன் தனது சீவனை இழந்தவனாகி
றான் என இது குறித்துள்ளது. உயிர் அமுதம் ஈண்டு உணர்
வந்தது. துயர் ஒழிய வேண்டின் சினம் ஒழிய வேண்டும்.

கோபம் பாவத்தை விளைத்து வருதலால் சீவனுக்கு அது
கொடிய பகையாய் கொடிய துன்பமாய் நோர்ந்து நின்றது.

He that would be angry and sin not, must not be
angry with anything but sin. (Secker 1693-1768)

கோபமா யிருப்பவன் பாவம் புரியான் ஆயினும் பாவம்
தோடேயே கோபம் கூடி யிருக்கும் என இது கூறியுள்ளது.

பாபத்துக்கும் கோபத்துக்கும் உள்ள உறவுரிமையை
இங்கு உணர்ந்து கொள்கிறோம். கொடிய தீமைகளுக்கு வெகுண்டி
அடி வேராயுள்ளமையால் அதனை அடியோடு களைந்து எறிய
வேண்டும் என்று தெளிந்த மேலோர் மொழிந்துள்ளனர்.
சினத்தை நீக்கி மனத்தைப் பண்படுத்தி வருதற்குப் பலவகை
யான உபாயங்களை நயமாக் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

உழந்துமுந்து கொண்ட உடம்பினைக்கூற றுண்ண
இழந்திழந்து எங்கணும் தோன்றச்—சுழன்றுமுன்ற
சுற்றத்தார் அல்லாதார் இல்லையால் நன்னெஞ்சே
செற்றத்தால் செய்வ தெவன். (அறநெறி 102)

எத்தனையோ பிறவிகளில் பிறந்து வந்திருக்கிறோம்; அத்
தனை விலக்கினாலும் யாவரும் உறவாய் ஒட்டி வந்துள்ளனர் ஆத

அவ்வாவரையும் சினந்து சீறாதே என்று முனைப்பாடியார் இப்
பாடி மணித மரபின் உறவை இனிது நினைப்பூட்டி யிருக்கீரார்.

ஆய்ந்த அறிவினர் அல்லாதார் புல்லுரைக்குக்
காய்ந்துளதிர் சொல்லுபவோ கற்றறிந்தார்—தீந்தேன்
முக்குத்தி நக்கு மலைநாட தம்மைப்
பாக்குத்திற் குத்துவார் இல். (பழமொழி 268)

புல்லர் அல்லல் செய்தாலும் நல்லோர் வெகுளார்; மடமை
வள்ள மிருகம் என்று அவரைக் கருதிப் பொறுமையோடு
போவர் என இது குறித்துள்ளது. தனக்கு இன்னு செய்தவ
ரைப் பொறுப்பதற்கு இனிய வழி யாது? எனின், அவரை
இழிந்த ஒரு விலங்காக எண்ணி விலகி விடுவதேயாம்.

நாயோடி வந்து நமைக்கடித்தால் நம்முடைய
வாயால் அதைக்கடியா வாறுபோல்---தீயவர்
சீறியிடர் செய்தாலும் தேறிப் பழவினையை
ஆறி யருள்க அமர்ந்து.

நமக்கு நேர்கிற இன்பமும் துன்பமும் நாம் முன்பு செய்
துள்ள நல்வினை தீவினைகளின் அளவாய் முறையே வருகின்றன.
வாரோஹும் இன்னு செய்தால் நமது தீவினைப் பலனே இவர்
முலம் இவ்வாறு மருமமாய் வருகிறது என்று கருதியுணர்ந்து
செய்து செய்து கொண்டால் பொறுதி தானாகவே வரும்.

கேடு பிறரால் கெழீஇயினும் தாம்சினவார்
கோடா மனத்தவர் கூர்ந்துணரின் எப்பயனும்
பிடுறும் ஊழான் அலதில் பிறர்கருவி
நாடினம்பை நோதல் நகை. (இன்னிசை)

ஊழின் செயலை உணராமல் இன்னு செய்தார் என்று
பேரை வெகுள்வது எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவது போல்
மடமையாம். எந்த வகையிலும் சிந்தை தெளிந்து சினத்தை
அடக்குக. அதனால் அரிய பெரிய நன்மைகள் உளவாம்.

'The greatest remedy for anger is delay (Seneca)

கோபத்தை அடக்குவதற்குச் சிறந்த உபாயம் விரைந்து
துள்ளாமல் சிறிது தாமதமாய் அமைந்து நிற்பதே என இது
பேர்த்துள்ளது. சிந்தனை புரிந்தால் சினம் மறைந்து போம்.

1472 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

When angry, count ten before you speak; if very angry, count a hundred. (Jefferson 1743-1826)

கோபம் முண்டபொழுது பேசாதே; பேசமுன் பத்த வரை எண்ணு; அதிக வெகுளியானால் நூறுவரை எண்ணுக என ஜேவ்வர்சன் என்பவர் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். இவர் அமெரிக்காவின் முன்னூவது ஜனாதிபதியாயிருந்தவர்.

When anger rises think of the consequences. (Confucius)

கோபம் எழுந்த பொழுது அதனால் விளைந்து வருகிற பலன்களைச் சிந்தனை செய்து பார்! என்று கான்பூசியஸ் என்னும் சீன தேசத்துப் பெரியவர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். இவர் இரண்டாயிரத்தைநாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்தவர்.

வெகுளியை அடக்கி மனிதர் இனிது வாழும்படி நூல்களும் மேலோரும் இங்ஙனம் போதித்துள்ளனர். இணர் வாய் அனைய தயரிலும் இனிய அமைதியை மருவி வருபவர் அந்நிய நிலையராய் எவ்வழியும் துதி செய்யப் பெறுகின்றார்.

புணரின் என்பதற்கு வேறு பொருள் கூறுவாரும் உயர் எதிரியாய் நின்று கொடிய துன்பங்களைச் செய்தவன் நின்று பணிந்து வந்து கூடினால் அவனை வெறுத்து வெகுளாமல் பொறுத்து அருளுவது நன்று என்பர். நயமான பொருள் என அவர் நயந்து கூறினும் வியான பயனை இது விரவ வில்லை.

வெகுளி ஒழிந்த அளவு விழுமிய மேன்மை விளைந்து வருகிறது. உயர் நலன்கள் உறவிரும்பின் இழி சினம் ஒழிக.

பிறர் பெருந்துயர் செய்யினும் பெரிதேயார் வெகுளாமல் சாந்தமாயிருப்பார். வேந்தரும் அவரை வியந்து தொழுவார்.

இது சிவஞான தேசிகர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் தெளிந்த ஞானி; சிறந்த தவசி; உயர்ந்த யோசி. எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி இவர் அருள் புரிந்து வந்தார். மந்திர வலியில் கைதேர்ந்திருந்த தானீகன் என்னும் ஒரு மாந்திரிகன் இந்தச் சாந்தசீலர் மேல் பொறுமை கொண்டு அல்லல பண

செய்தான். எல்லா வழிகளிலும் எள்ளி யிகழ்ந்து கொடுத்துய
சங்களை அவன் செய்து வந்தாலும் இவர் உள்ளம் பொறுத்து
வந்தார். பொறுமைக் கடலான இப் பெரியவர்க்கு அக் கொடிய
வன் இடர் செய்து வருகிறானே என்று மாந்தர் யாவரும் மறுகி
வந்தனர். ஒரு நாள் அவன் கடலில் நீராடப் போனான்; அங்கே
கறா மீனால் கடியுண்டு மாண்டான். அவன் இறந்ததை அறிந்து
பலரும் உவந்தனர். தண்ணளி நிறைந்த இவர் கண்ணீர்
சொரிந்து அழுதார். இவருடைய பெருந்தன்மையைக் கேள்வி
புற்று அந்த நாட்டு மன்னனான திரியம்பகன் என்பவன் நேரே
வந்து இவரைத் தொழுது வணங்கினான். சித்த சாந்தியுடைய
இவரைச் சீவன் முத்தர் என்று யாவரும் போற்றி வந்தனர்.
இவருடைய மகிமை மாண்புகளை வியந்து புலவர்களும் பாட
கேள்வந்தனர். அயலே வருகிற பாடல் ஈண்டு அறிய வரியது.

தவஞானம் இல்லாதார் சாற்றினும்வீடு எய்தும்
சிவஞான தேவெனும்பேர்ச் செல்வன்—பவநாசன்
விற்றோள் மதவேளை வெல்லும் அடை யாளம் எனக்
கற்றோய் துகில் மருங்கில் காட்சி தரக்—கற்றோர்
அறியா அறிவாகும் ஆனைமேல் கொண்டு
மறியா மனத்தை மறிப்பார்—உறியாயது
அற்றுநிலம் வீழ்ந்ததுபோல் ஆசையற மெய்ச்சிவத்தின்
உற்றுவசம் அற்றிருக்கும் உண்மையார்—முற்றும்
அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா அறமுடையர் என்பார்—வழுக்கா
மனை துறந்தார் மாயை வலி துறந்தார் பாவ
வினை துறந்தார் போகம் வினை சிந்--தனை துறந்தார்
வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாதார் மெய்யன்பு
பூண்டு சிவனடியே பூசிப்பார்--மீண்டுபவம்
வாராவாறு ஓர்வார் மறையும் சிவாகமும்
ஆராய்வார் ஆரா அனுபூதி--சார்வாவார்
பொன்னும் சிலையும் புகழும் பழியுமே
மன்னும் குடிலுமணி மாளிகையும்--உன்னும்
படிவேறி லாதார் பகைநட்பு இலாதார்.

(நெஞ்சுவிடு தூது)

இவற்றால் இவரது நிலைமை நீர்மைகளை ஓரளவு உணர்ந்து
கொள்கிறோம். இவ்வாறு தவராச யோகியா யிருந்தவர் எவ்

வகையிலும் யாண்டும் வெகுளாமல் இருந்தமையால் சாந்த
மூர்த்தி என்று மாந்தர் யாவரும் இவரைப் போற்றி வந்தனர்.
மகிமைகள் பல இவரிடம் மருவி வந்தன. இணர் எரி தோய்
வன்ன இன்னா செயினும் எவ்வழியும் வெகுளாமை நன்று
என்பதை உலகம் அறிய இவர் நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

நெஞ்சில் சினமீலனேல் ந்ருலகம் அன்னவனமுடும்
தஞ்சமென நிற்கும் தணிந்து.

வெகுளாமையே விழுமிய தவம்.

309. பண்டு வெகுளாப் பரத்துவரேன் உள்ளியதைக்
கொண்டார் உடனே குமரேசா—தண்டாமல்
உள்ளிய வெல்லாம் உடனெய்தும் உள்ளத்தால்
உள்ளான் வெகுளி எனின். (9)

இ-ள்

குமரேசா! வெகுளி நீங்கிய பரத்துவாசர் கருதியன யாவும்
ஏன் உடனே பெற்றார்? எனின், உள்ளத்தால் வெகுளி உள்
ளான் எனின் உள்ளிய எல்லாம் உடன் எய்தும் என்க.

மனத்தில் சினத்தை ஒருவன் நினையான் ஆயின் அவன்
கருதிய பொருள்கள் யாவும் உடனே வந்து உரிமையாய்
அடையும். எய்தும் = இயல்பாகவே எதிர் வந்து நிற்கும்.

உள்ளிய = உவந்து எண்ணிய. நினைத்தல் எண்ணல் கருதல்
சிந்தித்தல் விரும்பல் விழைதல் கேண்டல் முதலியன எவற்றி
னும் உள்ளல் ஆழ்ந்த நோக்கு உடையது.

உலக நகைகள் யாவும் துறந்த துறவி உள்ள வுரியது பாடல்
பொருள் ஒன்றே; வேறு வெறும் பொருள்கள் அன்று; அந்த
நிலையில் உள்ள அவர் ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால் எதைவே
னும் உள்ள நேரின் அவ்வாறு உள்ளியன எல்லாம் உடனே
விரைந்து வந்து அவரை அடைந்து நிற்கும். அந் நிலையையும்
தலைமையும் சீர்மையும் ஈண்டு நேரே தெரிய நேர்ந்தன.

உடன் எய்தும் = நினைத்த அப்பொழுதே கிடைக்கும்.

கருதிய பலன்கள் கருதியபடியே உடனே வந்து கைகூடும் என்பதை இவ்வாறு செவ்வையாய்க் காட்டியருளினார்.

மேல், யாண்டும் வெகுளாமை நன்று என்றார்; ஈண்டு அதனால் விளைந்து வரும் பலன்களை விழுமிய நிலையில் விளக்கியருளினார். திருவும் இன்பமும் சேர வருவன தெரிய வந்தன.

உள்ளத்தால் என்றது நல்லோருடைய அங்க உள்ளத்தின் புனித நிலையை ஓர்ந்து உணர. ஈசனையே எண்ணி ஒளி பெற உள்ள அந்த உள்ளம் நீசமான வெகுளியை எந்த வகையிலும் நினைவாது என்பது தொனியாய் நின்றது.

உள்ளான் என எதிர்மறை வினையால் பெயர் குறித்தது, உள்ளுபவனது உள்ளல் இழிவுகளை எளிதே தெரிய வந்தது.

உள்ளத்தால் வெகுளியை உள்ளாது இருப்பவர் மிகவும் அரியர் ஆதலால் எனின் என்றார். எச்சமான இந்தக் குறிப்பு வெகுளாமையின் உச்ச நிலையை உணர்ந்தியுளது. அரிய இந்த நிலையையுடையவரிடம் அரிய பெரிய பொருள்கள் எல்லாம் பிரியமாய் விரைந்து வந்து உரிமையோடு சேருகின்றன.

சினம் படியாத மனத்தில் அமைதியும் அருளும் படிக்கின்றன: படியவே தருமம் விளைகிறது; விளையவே தெய்வத் தன்மையை அடைகின்றது; அடையவே அது கருதியன யாவும் எவிரே பெருகி வந்து இயலுரிமை புரிகின்றன.

மனிதனிடம் தீய கோபம் நீங்கி ஒழியவே தூய தெய்வங்கள் அவனிடம் உவகையாய் அருள் புரிந்து வருகின்றன.

முனியாதார் முன்னிய செய்யும் திரு (நான்மணி 41)

வெகுளாதவர்க்கு விளைந்து வரும் பலன்களை விளம்பி நாகரூர் இங்ஙனம் விளம்பியுள்ளார். உள்ளத்தே முனிவு இல்லார் உள்ளியவற்றையெல்லாம் திருமகள் உவந்து தருவள் என்றதனால் வெகுளாமையின் வியான விழுமிய பயன்கள் விளங்கி யின்றன. அதிகசய ஆக்கங்கள் மதிதெளிய வந்தன.

கோபம் கொடிய பாபம் உடையது; உயிரினங்களுக்கு எவ் வழியும் தூயரங்களையே தருவது. அத்தகைய பொல்லாத தீமைகளை அறவே ஒழித்தவன் உத்தம ஞானியாய் ஒளி மிகுந்து

1476 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

திகழ்கின்றான்; பரமனுடைய அருள் அவன்பால் உரிமையாய்
மருவி மீளர்கிறது. அரிய பொருள்கள் யாவும் அவனிடம்
உவகையோடு வந்து ஒருங்கே குவிக்கின்றன.

எவனுடைய மனப்புற்றில் இராகமுனிவு
எனும்பணிகள் இயக்கம் இல்லை
அவன்எனும் கற்பகதருவால் அணுகாதது
ஒன்றுஉண்டோ அறிவின் மிக்கோய்
கவனமற அறிவினால் மதத்தோராய்ப்
பலகலைநூல் கல்வி மிக்குத்
தவம்அறு காமம்வெகுளி நிறைந்தோரே
வேசரிபோல் தள்ளத் தக்கோர்.

(வாசிட்டம், தேவபூசை 6)

கோபம் என்னும் கொடிய பாம்பு எவனுடைய உள்ளத்தில்
இல்லையோ அவன் ஒரு அதிசயமான தெய்வக் கற்பகம். எவ
லாப் பொருள்களும் அவனை உவந்து வந்து அடைகின்றன என்
னும் இது ஈண்டு ஊன்றி உணர வரியது. உள்ளத்தே வெகுளி
யை உள்ளி வருபவர் வேசரிபோல் தள்ளத் தக்கவர் என வரி
டமுனிவர் இவ்வாறு உள்ளி இகழ்ந்துள்ளார். வேசரி = கழுதை.

அரிய மனிதப் பிறவியில் பிறந்தும், சிறந்த அறிவுநலம்
இருந்தும் இழிந்த வெகுளியை விழைந்து கொண்டு இழிந்து
கழிந்து அழிந்து ஒழிவது பரிதாபம் ஆதலால் முனிவுடையாரை
நினைந்து முனிவர் இங்ஙனம் துனியோடு மொழிந்துள்ளார்.

எண்ணியன எல்லாம் எண்ணியவாரே ஒருவன் எய்த
வேண்டுமானால் வெகுளியை யாதும் யாண்டும் அவன் எண்ண
லாகாது. சினம் ஒழியின் அந்த மனம் தெய்வ இனமே.

வியக்கத்தக்க நன்மைகளும் மேன்மைகளும் வெகுளான
யிலிருந்து விளைந்து வருகின்றன. இந்த வரவை மாந்தரெல்லா
ரும் சிந்தனை செய்து உறவாயடைந்து உயர்ந்து வாழ வேண்டும்.

சினம் நீங்கிய மனம் திவ்விய தேசோடு சிறந்து திகழ்
கிறது. மனிதன் உள்ளம் புனிதம் ஆனால் ஈசன் ஆங்கே வாசமா
யிருக்கிறான். ஆகவே எல்லாச் செல்வங்களையும் எல்லா இன்
நலன்களையும் அவன் எளிதே எய்தி மகிழ்கின்றான்.

கோபம் ஒன்றை ஒழித்து விடு: கோடிக்கணக்கான நன்மைகளை உன்னை நாடி உறவுகொண்டாடி உரிமையுடன் ஓடிவரும்.

குழந்திருப்பவர் சுடு சினங்களை விளைக்க நேர்வர்; நேரினும் சீரீரூமல் பொறுமையைப் பழகி வருக; அந்தச் சாந்த நீர்மை வந்திய சீர்மையாய் எல்லாமெமைகளையும் ஒருங்கே தந்தருளும்.

முனிவு பித்தன் ஆக்கும்; முனியாமை முத்தன் ஆக்கும்.

உள்ளத்தே சினத்தை ஒழித்தவர் உயர்ந்த சித்தராகின்றார்; ஆகவே உள்ளியன எல்லாம் உடனே பெறுகின்றார்.

இவ்வுண்மை பரத்துவாசர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் அருந்தவ நிலையில் சிறந்த பெரியவர். சித்த சாந்தியும் தத்துவ ஞானமும் இவ் வுத்தமரிடம் ஒளி மிகுந்திருந்தன. அரிய தவயோகிகளும் இவருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்டுப் பெரு மகிமை அடைந்துள்ளனர். தண்ணளி நிறைந்த இவர் எய் வுயிர்க்கும் இதம் புரிந்து புண்ணிய சீலராய்ப் பொலிந்திருந்தார். பரம் பொருளிடத்தே என்றும் தம் உள்ளத்தைப் பதித்திருந்தமையால் பரத்துவாசர் என்னும் சிறப்புப் பெயருடன் இவர் சிறந்து விளங்கினார். வனவாசம் புகுந்திருந்த இரா மனைத் தேடிப் பாதன் படைகளோடு வந்தபோது இடையே இவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தான். அக் குலமகனைக் கண்டு உளம் உவந்து உபசரித்து விருந்து புரிந்தருளினார். கையில் யாதொரு பொருளும் இல்லாத இவர் ஒருதிய வுடனே தெய்வத் திரவியங்கள் எல்லாம் நேரேவிரைந்து வந்து சேர்ந்தன. தேவ போகங்களை யாவரும் அங்கே நுகர்ந்தனர்.

துறந்த செல்வன் நினையத் துறக்கம்தான்
பறந்து வந்து படிந்தது பல்சனர்
பிறந்து வேறோர் உல்குபெற்றார் என
மறந்து வைகினர் முன்னைத்தம் வாழ்வெலாம். (1)

நந்தலில் அறம் நந்தினர் ஆம்என
அந்த ரத்தின் அரம்பையர் அன்பினர்
வந்து வந்தெதிர் ஏத்தினர் மைந்தரை
இந்து விற்சுடர் கோயில் கொண்டு எய்தினார். (2)

1478 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொம்பின் நின்று நுடங்குறு க்காள்கையார்
செம்பொனின்கல ராசி திருத்தினார்
அம்பரத்தின் அரம்பையர் அன்பொடும்
உம்பர் கோனகர் இன்னமிர்து ஊட்டினார். (3)

ஏந்து செல்வத்து இமையவர் ஆம்என
கூந்தல் தெய்வ மகளிர் கொண்டாடினார்
வேந்தர் ஆதி சிவிகையின் வீங்குதோள்
மாந்தர் காறும் வரிசை வழாமலே. (4)

மாதர் யாவரும் வானவர் தேவியர்
கோதில் செல்வத்து வைகினர் கொவ்வையாய்த்
தீதில் செல்வ மடந்தையர் சேடியர்
தாதி மாரெனத் தம்பணி கேட்கவே. (5)

(இராமாயணம்)

சாந்த சீலரான இவர் வேந்தரோடு வந்துள்ள யாவருக்கு
தேவ போகங்களை வர வழைத்து விருந்து புரிந்துள்ள அந்நிய
நிலைகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. காட்சிகளைக் கண்ட
ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். துறந்த செல்வன் நிலையி
துறக்கம் பறந்து வந்து படிந்தது என்றது வியந்து சிந்திக்க மின்
றது. எல்லாம் துறந்த இந்த அருந்தவச் செல்வர் எண்ணிய
வுடனே விண்ணுலகத்தின் விழுமிய செல்வங்கள் யாவும்
விரைந்து வந்துள்ளன. அவ் வுண்மையை இதில் துண்மையாக
உணர்ந்து கொள்கிறோம். சினம் துறந்த சீரிய செல்வர் மனம்
கருதிய அளவில் வானக போனகங்கள் எல்லாம் வையகத்தே
எய்தி யிருக்கின்றன. உள்ளத்தால் வெகுளியை உள்ளான
எனின் உள்ளிய எல்லாம் உடன் எய்தும் என்பதை உலகம்
நேரே காண இவர் சீரோடு தெளிவாய் விளக்கி நின்றார்.

பொறுமை அமிர்தம் புசித்துப் புனித
மறுமை மருவி மகிழ்வார்—சிறுமைச்
சினமென்னும் தீநஞ்சைத் தீண்டார் தெளிந்த
மனமன்னும் மாட்சி யவர். (தரும தீபிகை, 640)

உள்ளம் வெகுளி ஒழியின் உயர்நலங்கள்
வேள்ளமாய்ச் சேரும் விரைந்து.

சினம் ஒருவினவன் தெய்வந் திருவினன்.

110. திண்டோட் சகரர் சினந்திறந்தார் அஞ்சுமான்
கொண்டான் உயர்வேன் குமரேசா—மண்டி
இறந்தார் இறந்தார் அனையர் சினத்தைத்
துறந்தார் துறந்தார் துணை. (10)

இ-ள்

குமரேசா! சகரர் சினத்தால் இழிந்து இறந்தார்; அஞ்சு
மான் ஏன் வெகுளாமல் உயர்ந்தான்? எனின், இறந்தார் இறந்
தார் அனையர்; சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை என்க.

இது, கடுங்கோபம் கொடுங்கேடு என்கின்றது.

பிக்க செற்றமுடையவர் செத்தவரை ஒத்தவரே; கோபத்
தை ஒழித்தவர் சாவு நீங்கிய நித்திய முத்தர்களை நேரானவர்.

இறந்தார் இரண்டனும் முன்னது சினத்தில் மிகுந்தாரை
யும், பின்னது செத்தாரையும் முறையே குறித்து நின்றது.
சொல்லணி தோய்ந்து உல்லாச வினோதமாய் இப்பாட்டு வந்
துள்ளது. இறப்புச் சொல் குறிப்புப் பொருளது.

இறந்தார் = சினத்தை மிகவும் மனத்தில் கொண்டவர்.

இறத்தல் = மிகுதல்; சாதல்; போதல்.

மிகுதியும் மரணமும் போக்கும் இறப்பே. (பிக்கலத்தை)

இறத்தல் குறித்து வரும் பொருள்களை இதில் அறிந்து
கொள்கிறோம். இறந்து படாமல் சிறந்து வாழுக.

வாம்பு கடந்து மிகுந்து நிற்பல் இறத்தல் என நேர்ந்தது.

சினத்தை இறந்தார் = கோபத்தை மிகுதியாகவுடையவர்.

கடுவே நின்ற சினம் இருமருங்கும் இசைந்துள்ளது.

கோபத்தை அதிகமாய்த் தழுவிக்கொண்டவரது அழிவை
யும் அதனை ஒருவி நின்றவரது உயர்ந்த மகிமையையும் ஒருங்கே
சொல்லி உணர்ந்து உறுதிநலனைத் தேர்ந்து கொள்கிறோம்.

அளவு கடந்த கோபம் உடையவர் இறந்தார் என நேர்ந்
தார். உயிருடன் இருந்தும் துயருடன் சாகின்றார்.

இறந்த வெகுளி. (குறள், 531)

இறந்து அமைந்த சார்புடையர். (குறள், 900)

இவற்றன் இறத்தல் குறித்து நிற்கலை அறிக.

முன் கோபம் சிறு கோபம் காரியக் கோபம் என வெகுளி பலவகை நிலைகளில் மருவி வருகிறது. மனைவி மக்களைத் திருத்தி கல்வழிப் படுத்த, வினையாளர்களைச் செவ்வையா வேலைகளில் செலுத்தச் சில சமையங்களில் சிறுசிறு கோபங்கள் மனிதரிடம் தோன்றுகின்றன. அவையெல்லாம் மருமமான கருமத் துணைகளே அன்றிக் கொடிய சினங்கள் ஆகா. அந்த உணர்ச்சி வேகங்களினும் வேறுபாடு தெரியப் பொல்லாத கொடுங் கோபத்தை இறந்த வெகுளி என்று இங்கே இதமா வரைந்து காட்டினார்.

முன்னம் குறித்த நிலைகளைக் கடந்து எல்லைமீறி எழுந்த பொல்லாத புலைக்கோபம் பொங்கி முண்டால் கொலைப் பழிகள் கொடிதாய் விளைந்து நிலைத்த துயரங்கள் நீண்டு வரும். புலையான அந்தக் கேடுகள் ஈண்டு நாடி உணர வந்தன.

இறந்த சினத்தார் இறந்த இனத்தார் ஆதலால் மறந்தும் அதனை மருவலாகாது என்று குறிப்பா வலியுறுத்தியருளினார்.

பிறந்த பயனை உணர்ந்து சிறந்த நிலையில் வளர்ந்து சாந்த சீலமாய்ச் சீரோடு வாழ்ந்து வர விரிய மாந்தர் வாழ்வை வேரோடு கெடுத்து வெய்ய புலைகளை விளைத்து வெகுளி நாசப் படுத்தி விடுதலால் அதனை ஒரு நீச நஞ்சாக அஞ்சி விலக வேண்டும். கோபம் முண்டால் கலகங்கள் மூளுகின்றன; கொலைகள் நீளுகின்றன; கொடிய பழி பாவங்கள் நீண்டு யாண்டும் அல்லல்களே பெருகி அழி துயரங்களேயாகின்றன.

கொலையே மனைவி கொடுமை துணைவன்
புலையும் பழியும் புதல்வா---தொலையாத
பாபம் துயரம் படுநரகம் சுற்றங்கள்
கோபமெனும் நீசன் குலம்.

கோபத்தின் குடும்ப நிலைகளை இதில் காண்கின்றோம். குறித்துள்ள இனங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து வெகுளியின் கொடிய விளைவுகளைச் சிந்தித்துத் தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சினம் முண்ட போது மனிதன் பேயாய் நீண்டு பெருக துயரங்களைச் செய்ய நேர்கின்றான். கோபன் அவ்வாறு கொடுங்குதுக் கொடுமைகள் செய்ய நேரினும் பொறுமையாளர் சகித்துச் சாந்தமாய் அமர்ந்து சால்பு தோய்ந்து நிற்கின்றார்.

மன்னுபுரு வச்சிலை குனித்துவிழி
 கக்குபொறி வார்களை வடித்து
 உன்னுமதி உட்கொதி கொதித்துஎயிறு
 அதுக்கல்எனும் ஓர்முரசு எழுத்
 துன்னுவெயர் மெய்க்கவசம் இட்டழல்
 மொழிச்சுரிகை தொட்டு நெடுமுச்சு
 என்னும் இரதத்தின்மிசை இஞ்சையொடு
 கோபன்எதிர் ஏறி வரவே.

(பிரபோத சந்திரோதயம்)

வெகுளியின் மெய்ப்பாடுகளை இது விளக்கியுள்ளது. உள்ளம் கொதித்துக் கோபன் இவ்வாறு உருத்து எழுந்த பொழுது அவனை எதிர்த்து வெல்ல வரியவன் சாந்தனை. நெருப்புநீரின் எதிரே அழிந்து ஒழிதல்போல் பொறுமையாளன் முன்னே கோபன் பொன்றி ஒழிகிறான். அமைதி சாந்தம் என்னும் அரிய பண்புகள் மனிதரைத் தேவராக்கி மகிமைகள் புரிகின்றன.

சினம் மனிதனைச் சீரழித்துச் சிறுமைப்படுத்துகிறது; பொறுமை பெருமையாய்ப் பேரின்பம் அருளுகிறது.

இறந்த வெகுளியால் இழிந்து அழிந்து போகாமல் அதனைத் துறந்து சிறந்த மேலோனாய் உயர்ந்து வாழவேண்டும்.

துறந்தார் துறந்தார் துணை என்றது சினத்தைத் துறந்தவர் இறவாத உயர்ந்த இன்ப நிலையை அடைந்தவர் என்பது தெரிய வந்தது. உள்ளத்தே வெகுளி ஒன்றைத் துறந்தவன் உலகத்தே எல்லா ஆசைகளையும் ஒருங்கே துறந்த பெரியவன் என்பதையும் இதில் யுகமாய் அறிந்து கொள்கின்றோம்.

வெகுளி தீய நஞ்சு; வெகுளாமை நல்ல அமுதம்.

வெகுளியைக் கொண்டவன் அல்லல் பல அடைந்து அவலமாய் அழிகின்றான். வெகுளாதவன் நல்லவனாயுயர்ந்து நலன்கள் பல பெற்று நாளும் சிறந்து தெளிந்து திகழ்கிறான்.

கோபம் பாவமாய்ப் பழிதுயர்களை விளைத்தலால் அதனை புடையவன் உயிரோடு இருந்தாலும் செத்தவனையாகின்றான். கோபம் இல்லாதவன் புண்ணிய சீலனாய் உயர்ந்து யாண்டும் சிரஞ்சீவியாய் விளங்கி மேலான இன்பங்களை அடைகிறான்.

1482 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உயர்க்கு நிலையமான வெகுளியை அடியோடு விட்டு ஒழி.
உயர்க்கு இனிய அமுதமான சாந்தத்தைப் பேணி உயர்க.

Keep cool and you command everybody. (St. Just)

சாந்தமா யிரு: மாந்தர் எவரையும் நீ எளிதே வசமாக்கிக்
கொள்ளலாம் என்னும் இது ஈங்கு ஊன்றி உணர வரியது.

When thou art above measure angry, bethink thee
how momentary is man's life. (Marcus Aurelius)

அளவுக்கு மிஞ்சிய கோபம் மூண்டு எழும் பொழுது மனி
தனுடைய வாழ்வு எவ்வளவு அற்பமானது என்பதை நீ
எண்ணிப் பார் என ரோமாபுரி மன்னன் கூறியிருக்கிறான்.

பொய்யை ஒழியாய் புலாலைவிடாய் காளத்தி
ஐயரே என்றாய் அறம்செய்யாய்—வெய்ய
சினமே ஒழியாய் திருவெழுத்தைந் தோதாய்
மனமே உனக்கென்ன மாண்பு. (பட்டினத்தார்)

பொய் பேசாதே, புலாலை உண்ணாதே, இறைவனை எண்ணு,
தருமம் செய், சினத்தை ஒழித்து விடு, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்
தை ஒது; இவை பிறவித் துயரங்களை நீக்கிப் பேரின்பம் அரு
ளும். இவ்வாறு செய்யாது ஒழியின் வெவ்விய துயரங்களே
விளையும் எனத் தம் மனத்தை நோக்கிப் பட்டினத்தார் இங்
னம் மதியுறுத்தி உலகிற்குத் தெளிவுறுத்தியுள்ளார்.

கண்சிவந்திட மெய்யெலாம் நடுங்கிடக் காலால்
மண்சிதைந்திட உதைத்துநாக் கடித்திதழ் மடித்தே
எண்சிதைந்திடச் சினங்கொள்வீர் நும்முடை இதயம்
புண்சுமந்ததால் பிறர்கென்ன குறையது புகல்வீர்! (1)

சினமுளோன்மனை மைந்தர்கள் அவன்வெளிச் செல்லும்
தினமெலாந்திரு விழவுகொண் டாடுவர் செல்லாது
இணையன் தங்குநாள் இழவுகொண் டாடுவர் இறப்பின்
மனையில் ஓபெரு மணவிழா வந்தென மகிழ்வார். (2)

நாளும் நாம்கொளும் துயர்க்கெலாம் காரணம் நாடின
முளும் சீற்றத்தின விளைவதாம் முனிவகம் உடையோர்
தேளும் பாம்பும்வெஞ் சினவிலங் கினங்களும் நனிவாழ்ந்
தாளும் காரில்வாழ் பவரெனத் தினமஞர் அடைவார். (3)
(நீதி நூல்)

சினத்தைக் கொண்டவருடைய பழி நிலைகளையும் அழி
பயர்களையும் இவை தெளிவாக விளக்கியுள்ளன.

கடிய கோபம் எவ்வழியும் கொடிய அழிவையே தரும்;
இளிய அமைதி யாண்டும் இன்ப வாழ்வுகளையே அருளும்.

இவ் வுண்மைகள் சகர்பாலும் அஞ்சுமான் இடமும் அறிய
பின்றன. அந்த நிலைகளை அயலே காண வருகிறோம்.

சரிதம் 1.

சகரர் என்பவர் திருவயோத்தியில் இருந்து அரசு புரிந்த
சகர மன்னனுடைய புதல்வர். தாய் பெயர் சுமதி. இந்தச்
சேயர் யாவரும் கலைகள் பல பயின்று தலைமை எய்தி வந்தனர்.
உருவிலும் திருவிலும் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் ஒரு நிகரானவர்.
தந்தை ஆர்வத்தோடு செய்த அசுவமேத யாகத்தில் இந்திரன்
காவாய் வந்து குதிரையைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய்ப் பாதலத்
தில் தனியே தவம் புரிந்திருந்த கபிலமுனிவர் அயலே நயமாய்
நூறு தருவில் பிணித்து விட்டு மறைந்து போனான். பரியைக்
காணாமையால் அரசர் பரிதாபமாய் மறுகினார். யாண்டும்
அதனைத் தேடியலைந்த இவர் முடிவில் வந்து முனிவர் அருகே
கண்டார். மாதவர் செய்த சதி என்று மாறுபட்டு மனம் திரிந்து
சினந்து சீறிச் செருக்கி வைதார். அவரது நிலையை யாதும் உண
ராமல் புலையாய் மருண்டு இவர் சீறி மீறி வரவே அவர் மாறி
நோக்கினார். நோக்கவே யாவரும் ஒருங்கே எரிந்து அழிந்தார்.

நூறு யோசனை அகலமும் ஆழமும் நுடங்கக்
கூறு செய்தனர் என்பரால் வடகுண திசையில்
ஏறு மாதவக் கபிலனது இருக்கைகண்டு எரியிற்
சீறி வைதனர் செருக்கினர் நெருக்கினர் செறுத்தார்.
(இராமாயணம்)

இவ்வாறு வெகுண்டு மூண்டவர் ஒருங்கே விரைந்து எரிந்து
ஆண்டு வெந்து மாண்டார். சினத்தை இறந்தார் இறந்தார் என்
பதை உலகம் அறிய அன்று இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

சரிதம் 2.

அஞ்சுமான் என்பவன் போசணன் என்னும் வேந்தனு
டைய அருமைத் திருமகன். சகர சக்கரவர்த்தியின் பேரன்;

பேரறிவாளன். சாந்த குணசீலன். சிறந்த கல்வியும் உயர்ந்த பண்பும் தெளிந்த ஞானமும் தேர்ந்த அனுபவமும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. யாகத்தை முடிக்க மாட்டாமல் பாட்டன் வருந்துவதை அறிந்து பரிபை நாடி இவன் விரைந்து தேடினான். இறுதியில் முனிவரிடம் வந்து அவருடைய அடியில் வீழ்ந்து பணிந்து தொழுது வாசியை அருளுமாறு வணங்கி வேண்டினான். இவனுடைய மன நிலையையும் அமைதியையும் அறிந்து மாதவர் உவந்து வாழ்த்தியருளினார். அசுவம் வரவே யாகம் இனிது முடிந்தது. வேந்தன் மணி முடி சூட்டி இவனை மன்னன் ஆக்கினான். மாந்தர் யாவரும் சாந்த மூர்த்தி என்று இந்த வந்தலைப் போற்றிவர நீண்ட காலம் நிறைந்த புகழுடன் உலகை ஆண்டு வந்தான். சினத்தைத் துறந்தவர் சிறந்த திவ்விய நிலையினர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது.

பேயினும் நோயினும் பீழை நஞ்சினும்
தீயினும் தீயவெங் கோபம் தீயதே
ஆயுயர் அறிவெலாம் அவல மாக்குமந்
நாயினை நணுகிடார் நரருள் தேவரே.

சினமுடையார் சேத்தார் சினமிலார் என்றும்
கனமுடைய ராவர் கனிந்து.

வெகுளியை விட்டு விழுமியன் ஆகுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

சினம் புகாமல் மனத்தைக் காத்தருள்.

எந்த இடத்தும் அது தீயதே.

அதனை மறந்து விடுதலே நல்லது.

அது கொடிய பகை.

கொல்ல வல்லது.

தீயினும் தீயது.

யாண்டும் கேடே தருவது.

எவ்வழியும் அதை நீக்கி ஒழி.

அது ஒழியின் எல்லா நலமும் வரும்.

வெகுளி சரவு; வெகுளாமை வாழ்வு.

31-வது வெகுளாமை முற்றிற்று.

முப்பத்திரண்டாவது அதிகாரம்.

இன் னு செய்யாமை.

ஆல்தாவது யாருக்கும் யாதொரு துயரமும் நோது ஒழு
கும் நீர்மை. வெகுளியை அடக்கி அமைதியாய் ஒழுகி வருக
என முன்பு குறித்தார்; எவ்வுயிர்க்கும் எவ்வழியும் இன்னல்
புரியாமல் இனியனாய் வாழுக என்று இதில் உணர்த்துகின்றார்.
அகமும் புறமும் மிகவும் புனிதமாய் வரும் வழி விழி தெரிய
வந்தமையால் அதிகார முறைமையும் இங்கு அறிய நின்றது.

311. உற்றமுன்னோன் இன்னு உறுவென ஏன் இளங்கோ
குற்றமற நீத்தார் குமரேசா—முற்றும்
சிறப்பீனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (1)

இ-ள்

குமரேசா! அண்ணனுக்கு இன்னு நேரும் என்று கருதி
அரச திருவையும் இளங்கோ ஏன் துறந்தார்? எனின், சிறப்பு
ஈனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கு இன்னு செய்யாமை மாசு
அற்றார் கோள் என்க.

இது, எவரும் வருந்தா வகை வாழுக என்கின்றது.

உயர்ந்த மகிமைகளை அருளுகிற சிறந்த செல்வம் பெறுவ
தாயினும் பிறர்க்கு அல்லல் புரியாமை உள்ளம் தூய நல்லோர்
நீர்மையாம். புனித நிலைமை இனிது தெரிய வந்தது.

உலக இன்பங்களையும் அரிய பல பெருமைகளையும்
பொருள் அருளும் ஆதலால் சிறப்பு ஈனும் செல்வம் என்றார்.
பொருள் இல்லையானால் தாய் இல்லாத பிள்ளைகள் போல்
மனிதர் மறுகி மருளுவர். இவ் வுண்மையை ஈனும் என்னும்
தாய்மைக் குறிப்பால் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.
“அருள் என்னும் அன்பு ஈன்குழனி பொருள் என்னும் செல்வச்
செவிலியால் உண்டு” (குறள், 757) என்றதையும் ஈண்டு
உரிமையோடு உணர்ந்து தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்னு = துன்பம். இனிமைக்கு நேரே மாருனது இன்னு
மை என வந்தது. இன்பத்தையே யாண்டும் விரும்பும் இயல்

புடைய உயிர்களுக்குத் துன்பத்தை யாதும் செய்யலாகாது அவ்வாற செய்யாதவரே செவ்விய மேலோராய்ச் சிறந்து விளங்கினார். பிறர்க்கு இதம் புரிவதே பெரிய மகிமையாம்.

மாசு அற்றார் = குற்றம் இல்லாத குணசீலர்கள். உள்ளம்தூய நல்லோர்கள் எல்லா உயிர்களுக்கும் இதமே செய்து ஆதலால் அவரது இயல்பு வியன விளங்கி நின்றது.

கோள் = கொள்கை. உரிமையாகப் பூண்டிருக்கும் உறுதி நிலை. தூய அருளாளர் நீர்மை இதில் துலங்கி நின்றது.

மன்னுயிர்க்கு இரங்கி இதம் செய்பவர் மாசற்ற மாதவராய் உயர்ந்து திகழ்கின்றார். இன்னல் செய்பவர் இன்ன நிலையராய் இழிந்து கழிகின்றார்.

பிறர்க்கு இடர்கள் செய்பவன் தனக்கே கொடிய துயரங்களை விளைவித்துக் கொள்ளுகிறான். செய்த தீவினை செய்தவரின் எவ்வழியும் விடாமல் வந்து பற்றிக் கொள்கிறது; கொள்ளினால் அவன் அல்லல்களில் ஆழ்ந்து அவலனாய் அவதி யுறுகிறான்.

பிறர்க்கு இன்னொ செய்தலிற் பேதைமை இல்லை
பிறர்க்கின்னொது என்றுபேர் இட்டுத் — தனக்கு இன்னொ
வித்தி வினை த்து வினைவினைப்பக் காண்டலிற்
பித்தும் உளவோ பிற. (அறநெறிச்சாரம்)

பிறர்க்கு இடர் செய்பவன் பெரிய மடையன்; வித்தியாது விளைவாய் வருதல் போல் அயலார்க்குச் செய்த இன்னல் ஒன்றும் பத்தாய்ப் பெருகி வந்து தன்னையே பற்றி வருத்தும் ஆதலால் இன்னொ செய்பவன் பேதையாய்ப் பிழைபட்டுப் பித்தனாய் இழிவடைந்து பிழையுறுகின்றான் என்று முனைப்பாடியார் இராமர் இரங்கியிருக்கிறார். பேதையா யிழியாமல் மேதையா யுயர்க.

எந்த உயிர்க்கு எந்த வகையில் எந்த அளவு துயர் செய்தாலும் அது துன்பமாய் நீண்டு மீண்டு வந்து செய்த அந்த உயிரைப் பற்றி யாண்டும் துயருறுத்தும். இது விதியின் நியதி. இந்த உண்மையை மேலான அறிஞர் தெளிந்துள்ளமையால் அல்லலை யாரிடமும் யாதும் அவர் செய்யார். எவ்வழியும் எவ்வுயிர்க்கும் இதம் புரிந்து வருபவரே திவ்விய மகான்களாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றார். இனிமை புரிவது தனி மகிமையுறுவது.

இன்னொ செய்பவர் ஈனராய் இழிந்து தாழ்கின்றார்; இனிமை செய்பவர் ஞான சீலராய் உயர்ந்து நலமாய் வாழ்கின்றார்.

பிறரிடை இன்னொ இயற்றிடின்தமக்குப்
பிழைப்பற எய்தும் என்பதனை
அறிகுநர் அறிஞர் ஆதலால் உயிர்கள்
அனைத்தையும் தம்உயிர் போல
நெறியினில் கருதல் இனியவாம் ஐந்து
புலனையும் நெறியலா வழியில்
பொறியினிற் செலுத்தாது அடக்கல்நன் குணர்ந்த
புலமையோர் ஒழுக்கெனப் புகல்வார்.

(காசி காண்டம்)

பிறர்க்கு இன்னொ செய்தால் தமக்கு அது பெருந்துயரமாய் வரும் என்பதை உணர்பவரே உயர்ந்த அறிஞர்கள்; அத்தகைய தெளிந்த மதிமாண்கள் எண்ணம் சொல் செயல்களால் அயலார்க்கு எவ்வண்ணமும் யாதும் இடர் செய்யார் என்னும் இது ஈண்டு எண்ண வுரியது. புலமையோர் ஒழுக்கு என்றது மாசற்றார் கோள் என்பதை உய்த்துணர்ந்து தெளிய வந்தது.

மனம் தூய மாண்புடையாரது இனிய நிலைமையை ஈண்டு காண்த்துக் காட்டியது, அத் தலைமையாளர் போலவே யாவரும் ஒழுக்கி உயர வேண்டும் என்று கருதி, புனிதமான இனிய நீர்மையால் புண்ணியம் பெருகி வருகிறது. பிற உயிர்கள் இன்புற ஒழுக்கி வருபவன் பேரின்ப நிலையை நேரே பெறுகிறான்.

மன்னுயிர்க்கு இன்னொ செய்யாமையே மாசற்ற மாட்சியாம்; இன்னல் செய்யின் அது இழிந்த நீசத்தின் தாழ்ச்சியாம்.

செல்வம் பெறினும் இன்னொ செய்யாதே என்றது அந்தப் பொருள் ஈட்டத்தின் அல்லல் நிலைகளை உள்ளி வந்தது.

பொருளைத் தொகுக்குங்கால் பிறர்க்கு இன்னல் புரியாமல் நன்னயமாய்த் தொகுக்க வேண்டும்; செல்வம் நிறைந்தபின் செருக்கும் சிறுமையும் மண்டி எவர்க்கும் இடர் செய்யலாகாது.

சிறப்பு ஈனாத சிறு செல்வங்களும் உள ஆதலால் அவற்றினும் வேறுபாடு தெரியச் சிறப்பு ஈனும் செல்வம் என்றார். சிறந்த பெருந்திருவை இங்ஙனம் வரைந்து காட்டியது, அதன் உயர்ந்த தலைமை நிலைமை தகைமைகளை உணர்ந்து கொள்ள.

அரிய பெரிய செல்வம் வருவதாயினும் சிறிய துயராயும்
எவர்க்கும் செய்யாதே; செய்யின் உன் உயிர்க்குக் கொடிய
துன்பத்தைச் செய்தவனாகின்றாய். இன்னா செய்யாமையே என்
ணரிய பெருஞ் செல்வம்; இவ் வுண்மையை உன்னி யுணர்ந்து
யாண்டும் இனிய நன்மைகளையே செய்து உய்தி பெறுக.

உயிரினங்கள் யாவும் ஒரு பரம்பொருளின் ஒளியுருவக்
களை; மருவியுள்ள உடல்கள், பழகி வருகிற பழக்கங்கள்,
தழுவி நிற்கும் சூழல்களின்படியே சீவகோடிகள் யாண்டும்
இயங்கி வருகின்றன. எந்த உயிர்க்கு நீ இடர் செய்ய, நேர்ந்த
லும் அது ஆண்டவனுக்கு நேரே அல்லல் செய்த படியாம்.

செய்த தீமைகளுக்குத் தக்கபடியே யாவரும் வெய்ய
பிறவிகளை யடைந்து மிக்க துயரங்களில் அழுந்தி உய்தி காண
மல் உழந்து உளைந்து உழலுகின்றனர். மடமை மயக்கம் மருவ
களை இயல்பாகவுடைய பிராணிகளுக்கு இரங்கி இதம் செய்ய
வேண்டுமேயன்றி யாதும் இன்னா செய்யலாகாது. இனிமைநீய
கருதி எவன் எவ்வுயிர்க்கும் இதம் செய்து வருகிறானே அவன்
தெய்வ ஒளி பெற்றுத் திவ்விய நிலையை எய்துகிறான். சிறந்த
மனிதப் பிறவிக்குப் பயன் பிறந்த பயனை விரைந்து பெறுவதே
யாம். அருள் புரிந்து ஒழுகுவதே பிறவியின் பெரிய பயனார்.

அரும்பெறல் யாக்கை என உயர்ந்தோர்கள்
அதிசய மாய்வியந் துரைத்த

பெரும்புகழ் உடைய மானுட வருவில்
பிறந்துளாய் பிறந்தவுன் நிலையைத்
திரும்பிநீ பார்த்துத் தெளிவுடன் உயர்ந்து
சிவன்திரு வருளினைச் சேராது
இரும்பவத் துயரே கடலென விரிய
இருந்துழல் கின்றனை அந்தோ! (1)

ஓரறி வுடைய மரம்கொடி செடிகள்
உயிர்களுக் கினியநன் னிழலை

ஆரமு தனைய கனிகளை உதவி
ஆதரவாய் இனிது அருளும்
பேரறி வுடைய மனிதனாய்ப் பிறந்தும்
பிறர்க்குஇதம் இனறிநீ யிருந்தால்
பாரிடை உனது வாழ்வு பாழாகிப்
பழிதுயர் அழிவுகள் படுமே. (பாண்டியம்)

இந்தப் பாசாங்களை ஊன்றி நோக்கிப் பொருள் நிலைகளைக் கூர்ந்து ஒர்ந்து தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

இன்னு செய்யாதவர் மாசற்றாராய்த் தேசுற்று உயர் வின்றார். இனிமை கனிந்து வர மகிமை சுரந்து வருகிறது.

பிறந்த அரசு திருவே ஆயினும் பிறர் அல்லலுறவரின் உயர்ந்தோர் அதனை விரும்பார்; உள்ளம் பரிந்து துறந்து விடுவார். இவ்வண்ணமை இளங்கோவிடம் விளங்கிநின்றது.

சரிதம்

இவர் சேர மன்னனுடைய அருமைப் புதல்வர். அழகிலும் அறிவிலும் சிறந்தவர். இவருடன் பிறந்த தமையன் பெயர் சொங்குட்டுவன். அந்த அண்ணன்பால் இவர் பேரன்புடையவர். இளமையிலேயே யாவரிடமும் பேரருளுடையவராய் எவ்வயிர்க்கும் இராங்கிச் செவ்விய நீர்மையோடு இவர் சிறந்து வந்தார். அரசு மண்டபத்தில் தந்தை அரியணையில் அமர்ந்திருந்த பொழுது இந்த மைந்தர் இருவரும் அயலே இயல்பாய் மருவியிருந்தார். அப்பொழுது அங்கே ஒரு நிமித்திகன் வந்து அரசை வணங்கி நின்றான். மன்னன் அவனை உபசரித்து இருக்கும்படி பணித்தான். உருவ நிலைகளையும் உள நூல்களையும் நன்கு பாரின்று தெளிந்த அவன் இக் குமார் இருவரையும் கூர்ந்து நோக்கினான்: அதன்பின் வேந்தனை வியந்து நோக்கி, “அரசர் பெரும! இப் புதல்வர் இருவருள் இளவல் இடமே அரசாளும் தகுதி வளமாயமைந்துளது” என்று நயமா மொழிந்தான். அவ்வரையைக் கேட்டதும் முன்னவன் இன்னல் மீக்கூர்ந்தான்: முந்தவனுக்கு உரியது அரசு என்னும் முறைமை மாறியதோ? என்று சினந்து சீறி அயலே அவன் எழுந்து போனான். அண்ணன் நொந்து போனதைக் கண்டதும் இத் தம்பி உள்ளம் இராங்கி உருகி மறுகினார். “முன்னோன் இன்னலுற நான் என்ன வகையிலும் மன்னவன் ஆகேன்; இன்னே யாவும் துறந்தேன்” என்று கூறி விரைந்து துறவியாகி அரண்மனையை விட்டு வெளியேறி அயலே போனார். இவரது மன நிலையையும் அருள் கலனையும் பெருந்தகவையும் அறிந்து அனைவரும் வியந்தார்.

சிங்கம் சுமந்த பொங்கலை மீமிசை

உவரித் திரையிற் கவரி இரட்ட

வேந்தன் இருந்துழிச் சார்ந்த நிமித்திகள்
 அடிமுதல் முடிவரை நெடிது நோக்கி
 இன்றோள் கழியப் பொன்திகழ் உலகம்
 சேர்தி நீளனச் சேரலற்கு உரைத்தவன்
 மைந்தரை நோக்கி நந்தாச் செங்கோல்
 அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் உரிமை
 இளையோற்கு உண்டென உளைவனன் வெகுண்டு
 அழுக்காற்று ஒழுக்கத்து இழுக்கு நெஞ்சினன்
 கண்எரி தவழ அண்ணலை நோக்கும்
 கொங்கவிழ் நறுந்தார்க் கொடித்தேர்த் தாணச்
 செங்குட்டு வன்தன் செல்லல் நீங்கப்
 பகல்செல் வாயில் படியோர் தம்முள்
 அகலிடப் பாரம் அகல நீக்கிச்
 சிந்தை செல்லாச் சேணெடுந் தூரத்து
 அந்தமில் இன்பத்து அரசாள் வேந்தாய்க்
 குணவாயில் கோட்டத்து அரசு துறந்திருந்த
 குடக்கோச் சேரல் இளங்கோ வடிகள். (சிலப்பதிகாரம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் உணர்ந்து கொள்ளுக
 றோம். அண்ணன் அல்லல் உறுதபடி அரசு திருவையும் துறந்து
 நின்ற இவரது மகிமையை மாதவரும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்தனர்.
 சிறப்பு ஈனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கு இன்னு செய்யாமை
 மாசற்றார் கோள் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்ந்தது
 நின்றார். அருள் நீர்மையால் அமரராயினார்.

மன்னுயிர்க் கின்னா மறந்தும் நினையாதே
 உன்னுயிர்க்கு நன்மை யுணர்.

எவ்வுயிர்க்கும் இடர் செய்யாதே.

312. செற்றங்கொண் டின்னாமுன் செய்தார்க்கும் செய்தியா
 கொற்றம் குடியார் குமரேசா—முற்றும் [ரேண
 கறுத்தின்னா செய்தவக் கண்ணும் மறுத்தின்னா
 செய்யாமை மாசற்றார் கோள். (2)

இ-ள்

குமரேசா! சீறித் தயர் செய்தவர்க்கும் கொற்றம் கு
 னார் ஏன் மாறி இடர் செய்ய வில்லை? எனின், கறுத்த இய்ஞ

செய்த அக் கண்ணும் மறுத்து இன்னொ செய்யாமை மாசற்றார்
கோள் என்க. கோள் = இயல்பாய்க் கொண்டிருப்பது.

உள்ளம் தூயோர் யார்க்கும் அல்லல் செய்யார் என்கிறது.

பிறர் வெகுண்டு தமக்குத் தூயர் செய்த போதும் மாறி
அவர்க்கு இடர் செய்யாத மனமை மனம் தூயார் தகைமையாம்.

கறுத்து என்றது மனம் கனன்று உருத்து வரும் செற்றத்
தை, பகைமை கோபம் மடமை முதலிய காரணங்களால்
மனிதன் பிறர்க்குத் துன்பம் செய்ய நேர்கின்றான். இன்னொ
செய்தற்கு இனமான ஏதுக்களுள் தலைமையான ஒன்று ஈண்டு
உரிமையாய் நேரே எண்ண வந்தது.

அகந்தை ஒருவன் உள்ளம் கறுத்தபோது புறத்தே
அவன் எள்ளி இகழ்ந்து அல்லல்களைச் செய்கின்றான்.

கறுத்தல் = வெகுளிக் குறிப்பு.

கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள். (தொல்காப்பியம்)

சினத்தின் குறுப்புகளை இங்ஙனம் விளக்கி உணர்த்தியுள்
ளமையால் அதனால் விளையும் தீமைகளை உணர்ந்து கோள்
வினோம். மனம் கனலவே தூயர் தொடர்ந்து வருகிறது.

இன்னொ செய்கின்றவன் நெஞ்சம் நஞ்சமாய் முன்னதாக
இழிந்து படுகிறது; அதன் பின்னரே இன்னல்கள் விளைகின்
றன. உள்ளம் கறுத்துச் சிவந்து அபாய நிலையை அடையவே
அந்த மனிதன் துன்பங்களைத் துணிந்து செய்கிறான். அகந்தை
மரக உற்ற பின்பே புறத்தே நீசங்கள் முற்றி வருகின்றன.

மாசு அற்ற தூயவெள்ளை யுள்ளம் தீயகை யாதும் நினை
வாது; ஆகவே மாசற்றார் யாருக்கும் யாண்டும் யாதொரு இன்
னலும் செய்யாமல் எவ்வழியும் இனிமையே புரிகின்றார்.

கள்ளம் கபடம் வஞ்சனை சூது பேராசை பொறுமை முத
லியன மாசுகளாம். தீமையான இக் குற்றங்கள் இல்லாதவர்
மாசற்ற மேலோராய்த் தேசுற்றுத் திகழ்கின்றார்.

பிறர்க்கு இன்னொ செய்பவர் இழி மாசுடையாய் அழிதூய
சடைவின்றார். இதம் செய்பவர் விழுமிய சான்றோராய் மேலான
இன்பங்களை யாண்டும் நேரே எய்துகின்றார்.

செய்த அக் கண்ணும் என்றது பொறுத்திருக்க வரிய அரிய இடம் தெரிய நின்றது. செய்தவன் கண்ணும் என்ற பாடமும் உண்டு. அவ்வாறு கொண்டால் வினையாளனை நேரே கண்டு கொள்ளலாம். பிறர் கறுத்துக் கடுங்கையர் செய்யினும் மறுத்து இன்னு செய்யாமல் பொறுத்தருளின் அவர் புனித மகான்களாய் இனிது உயர்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.

சிறப்பினும் செல்வம் பெரினும் இன்னு செய்யாதே என்று முன்னம் குறித்தார்: பிறர் சிறி இன்னு செய்தாலும் மாறி நீ இடரை யாரிடமும் செய்யாதே என்று இதில் வலியுறுத்து யுள்ளார். இன்னுமை ஒழிய இனிய வழி யருள்கிறார்.

எவ்வகையிலேனும் எவ்வளவாயினும் தான் செய்த துன்பத்தை எவனும் அனுபவிக்க வேண்டும் ஆதலால் அதனை யாண்டும் யாதும் தீண்டாமல் விலக்கி விடுவதே நல்லது. இன்பத்தையே எவ்வழியும் வேணவாவோடு கருதி வருகிற மனிதன் துன்பம் தன்னைத் தொடர்ந்து வர இடங்கொடுக்கலாகாது. தம உயிர் துயர் உறாமல் உயர்வுறச் செய்து வருவோர் உயர்ந்த மேலோராய் ஒளி மிகுந்து சிறந்து வருகிறார்.

இறப்பச் சிறியவர் இன்னு செயினும்
பிறப்பினால் மாண்டார் வெகுளார்—திறத்துள்ளி
நல்ல விறகின் அடினும் நனிவெந்நீர்
இல்லம் சுடுகலா வாறு. (பழமொழி, 370)

பிறா இன்னு செயினும் சிறப்புடைய பெரியோர் வெகுளார் என இது விளக்கியுள்ளது. சிறுமை பெருமைகளுக்கு இடைமைகள் தெரிய வந்தன. இன்னு செய்பவர் சிறியராய் இழிந்து கழிவீன்றார்; இதம் செய்பவர் பெரியராய் உயர்ந்து திகழ்வீன்றார்.

அரிய நான்மறை அந்தணர் தங்களில்
பெரிய ராவர் பிறர்க்கு இடர் எண்ணிலார்
தரிய லார்தமர் என்று இரு சார்பினுக்கு
உரியரோ பொருள் உண்மை உணர்ந்துளோர்.

(சேது புராணம்)

இருவினைப் பயனா யுள்ள இன்பதுன் பங்கள் வந்து
மருவினமுள் புடற்கமைந்த வனம்என வீருப்பும் செய்வார்

ஈருவரும் வெறுப்பும் கொள்ளார் பவஞ்சத்தே உறக்கம்
 ஈருவரும் உயர்செம் பொன்னும் ஓடெனக் காணும் நீரார். [வைத்தார்
 (குடந்தைப் புராணம்)

ஐயுபவந் துற்ற போதும் எதிர்மறை யுற்ற போதும்
 முன்புடல் உறும்ஊழ் என்றே விருப்புறார் முனிவும் செய்யார்
 அன்புரிற் றுயிரகத்தும் அமைத்துவாழ் கின்ற நீரார்
 வன்புமும் மலமும் நீங்கத் திருவருள் முழுமும் மாண்பார்.
 (மாயூரப் புராணம்)

கடந்தாலும் இருந்தாலும் நவின்றாலும் துயில்கொண்டு
 விடந்தாலும் விழித்தாலும் கிளர்முடிமன் னவர்முதலோர்
 தொடர்ந்தாலும் தொழுதாலும் துதித்தாலும் அவமதித்துக்
 கடந்தாலும் மெய்ஞ்ஞானி கமலவிலைப் புனல்போல்வார்.
 (சூத சங்கிதை)

மாமு நீங்கித் தேசு மிகுந்து தெளிந்த மகான்களுடைய
 நிலைமை நிலைமைகளை இவை விளக்கியுள்ளன. ஞான சீலராய்
 இன்னவாறு நன்கு உயர்ந்துள்ளமையால் எங்கும் யாரிடமும்
 இனியராய் ஒழுகி வருகின்றார். என்கே இனிமை கனிந்து வரு
 மாதிரி அங்கே தனி மகிமை சுரந்து துலங்கி வருகிறது.

செற்றம் கொண்டு சீதி இன்னொ செய்தாலும் பெரிசீயார்
 மரநி எதிர் செய்யார்; மனம் அமைதியாய் நன்மையே செய்வார்.
 இது உமாபதி சிவாசாரியார்பால் உணர வந்தது.

சரிதம்

இவர் தில்லையம்பதியில் இருந்தவர். ஆதி மகன் வேதியர்.
 வேதம் முதலிய கலைகளை எல்லாம் நன்கு ஓதி யுணர்ந்தவர்.
 சிறந்த குணநலன்களும் தெளிந்த ஞானமும் இவரிடம் நிறைந்
 திருந்தன. சிவபெருமான் பால் போன்புடையவர். சீவ கோடி
 கள் யாவினும் சிவன் மேனியுள்ளான் என்னும் மெய்யுணர்வு
 இவர்பால் மேலாக மேனியிருந்தமையால் ஓரறிவுடைய உயிரி
 னங்களிடமும் போருளுடையராய் இவர் ஒழுகி வந்தார். சாதி
 மத பேதங்களைக் கடந்து பாந்த நோக்குடன் நடந்து வந்த
 இவர் தமது முறைப்படி ஒரு நாள் பொன்னம்பலவருக்குப்
 பூசை செய்யப் போனார். வேதியர் வெகுண்டு தடுத்தார்: “சாதி

முறை தவறிய நீ ஆதி பகவனுக்குப் பூசனை புரியலாகாத" என்ற மறியல் செய்து விலக்கினார். அவ்வளவோடு அமையாமல் அவ் ஆரிலும் இருக்கலாகாது என உருத்து அல்லல் பல விளைந்தார். உள்ளம் பொறுத்து அமைதியாயிருந்து வந்த இவர் அப்பதியை விட்டு விலகி அயலே போய்க் கொற்றவன் குடி என்னுயர் சிற்றாரையடைந்து பரமபதியையே கருதி உருகி யிருந்தார். மறுநாள் பூசை செய்ய வரிய அருச்சகர் கோவிலைத் திறந்தார். அங்கே நடராச மூர்த்தியைக் காண வில்லை. யாவரும் கலங்கி நடுக்கினார். அப்பொழுது "யாம் உமாபதியிடம் போயிருக்கின்றோம்" என்று ஒர் ஒலி அசரீரியாய் வானிலிருந்து எழுந்தது. வான விதியிலிருந்து வந்த அந்த ஞான மொழியைக் கேட்டும் எல்லாரும் உள்ளம் வியந்தார்; ஒருங்கு திரண்டு வினாற்று வந்து இவர் அடியில் விழுந்து நெடிது தொழுதார். தாமதமாக செய்த பிழையைப் பொறுத்து மீண்டு ஊருக்கு எழுந்தருளியாய் படி வேண்டினார். அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி இவர் அன்புடன் வந்தார். ஆண்டவனும் வந்து கோவில் கொண்டிருந்த குலாவியருளினார். நகர மாந்தரும் நாட்டு மக்களும் இவருடைய மகிமை மாண்புகளை மகிழ்ந்து புகழ்ந்தார். கறுத்து இன்னும் செய்தவரிடத்தும் மாசற்ற மாட்சியாளர் மறுத்து இன்னும் செய்யார் என்பதை வையம் காண இவர் காட்சியாய்க் காட்டியருளினார். இவரது சீவகருணை தேவ ஒளியாய் விளங்கி வந்தது.

செற்றமீக் கொண்டு சிலர்திரண் டிகழ்ந்து
 சீறிவெந் துயர்கள் செய்தாலும்
 கொற்றவன் குடியார் குற்றமொன் றுரையார்
 குலநகர் வந்தருள் புரிந்தார்:
 நற்றவம் உடையார் மற்றவர் புரியும்
 நவைகளை நனவிலோர் கனவா
 எற்றுமே மறந்து யாவர்க்கும் யாண்டும்
 இனியராய் இதங்களே செய்வார்.

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சியை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது.
 சீறிப் பிறர்துயரம் செய்யினும் நீஎன்றும்
 மாறிப் புரியல் மறம்.

யாண்டும் இதமே செய்க.

111. திண்டோள் நிமிவசிட்டர் சீறியின்னா செய்து துன்பம்
கொண்டார்பின் என்னே குமரேசா—பண்டொன்றும்
செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னொத செய்தபின்
உய்யா விழுமம் தரும். (3)

இ-ள்

குமரேசா! நிமியும் வசிட்டரும் நிலைமாறி இன்னொ செய்து
என் இருவரும் துயர் அடைந்தார்? எனின், செய்யாமல் செற்
றார்க்கும் இன்னொத செய்த பின் உய்யா விழுமம் தரும் என்க.

யாதொரு இடரும் செய்யாதிருந்தும் செறுத்துத் துயர்
செய்தார்க்கும் மறுத்து இன்னொ செய்யின் அது கொடிய துன்ப
மேயாம். யாரிடமும் யாண்டும் இதமே செய்ய வேண்டும்.

இது, வம்பாய்த் துன்பம் செய்வார்க்கும் அன்பு செய்
என்றது. அரிய பெருந்தகைமை இதில் அறிய வந்தது.

தன்னை வைதவனை மாறி வைதலும், அடித்தவனைக்
கடித்து அடித்தலும், அல்லல் இழைப்பவனை ஒல்லை ஒழித்தலும்
உலக இயல்பு. சாதாரணமான இந்த இயற்கையைக் கடந்து
பொறுமையாய் உயர்ந்த போதுதான் எவரும் பெருமையடை
வீன்றார். அரிய நீர்மையே யாண்டும் பெரிய சீர்மையாம்.

அரிய செயல் இயல்களை மருவி வருமனவே பெரிய மனித
ராய்ப் பெருகி வருகின்றார். என்ன வகையிலாயினும் இன்னொ
செய்யவன் தன் உயிர்க்கே இழிதுயரைச் செய்து கொள்ளுகி
றான். ஆகவே அவன் சின்னலாய்ச் சிறுமையுறுகின்றான்.

கறுத்து இன்னொ செய்தார்க்கும் மறுத்து இன்னொ செய்
யாதே என்று முன்னம் குறித்தார்; செய்தால் என்னை? எனின்,
அதனால் வெய்ய துயர்கள் விளையும் என இதில் விளக்கியுள்
ளார். அல்லல் உருவகை எங்கும் நல்லதே செய்து வருக.

துன்பமான செயலை யார்க்கும் எவ்வகையிலும் செய்யலா
காது என்பதை வலியுறுத்தற்குச் செய்யாமல் செற்றாரை எதிர்
கிறுத்தினார். தீது யாதும் செய்யாத சாதுக்களுக்கு அல்லல்
செய்வது மிகவும் தீமையாம். அவ்வாறு கொடிய தீமையைச்
செறுத்துச் செய்தார்க்கும் மறுத்து இன்னொ செய்யாதவன்

1496 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மாதவனாய் மகிமை பெற்று விளங்குகிறான்; மாறிச் செய்யு
கேர்ந்தால் மாட்சி யிழந்து தாழ்ச்சி யுறுகிறான்.

உய்யா விழுமம் = உய்ய முடியாத துன்பம்.

புனித நிலையில் இனியராயிருந்தவர் தமக்கு வம்பாகத்
துன்பம் செய்தவர்க்கு இன்னு செய்யின் அத் தீயவர் மீண்டு
ஓயாமல் துன்பங்களையே செய்வார். செய்யவே வெய்ய துயரங்
களே மேலும் மேலும் விளைந்து வரும்; விளையவே தவத்தால்
உயர்ந்திருந்த உயிர் அவத்தில் ஆழ்ந்து அல்லல் உழந்து படுமா.

தனக்கு இன்னு செய்தவனை அந்தத் தீவினையே தண்டித்
கும்; தன்பால் துன்பம் செய்தவன் இம்மையிலும் மறுமையிலும்
லும் வெம்மையான துயரங்களை அடைவனே! என்று பார்த்து
இரங்கியருளுவதே ஆன்ற சான்றோர் இயல்பாம். அந்தகைய
சால்பு நிலை இழந்து படாதபடி எத்தகைய சோதனைகளால்
சாதனையாய் நின்று வித்தகமுடன் வெற்றிபெற்று வரவேண்டுமா.

இனிய நீர்மை எவ்வழியும் இன்ப நலங்களை அருளுகிறது.
இன்னுமை யாண்டும் துன்பங்களையே தருகிறது.

துயரச் செயல் எவரையும் உயரச் செய்யாது. ஊனமாள
ஈனங்களை நீங்கினவரே ஞான சீலராய் ஒங்கி வருகின்றனர்.
செயலும் சொல்லும் அவர்பால் உயர்நலமுடையனவாய் யாண்டும்
ஓளி மிகுந்து நின்று அளி சுரந்து திகழும்.

நூல் நுழைந்த நுவலரும் சீலர்தம்
பால் நுழைந்த படர்மதியார் பிறர்
கால் நுழைந்த கடுவும் தம் கண்ணின்வை
வேல் நுழைந்தென முன்னி வெருள்வரே. (1)

புறம்வருந்திடப் பூத உடம்பினை
மறவுடம்பை வளர்ப்பார் அறி விலார்;
உறவிடும்பை யுருவண்ணம் ஈந்துநல்
அற வுடம்பை வளர்ப்பார் அறிஞரே. (நீதி நூல்)

யார்க்கும் இடர் புரியார்; படர் மதியார்; எவ்வழிர்க்குமு
இரங்கி என்றும் இதமே புரிவார் என இனிய நீரை இடில்
இனிது காண்கிறோம். குறிப்புகளைக் கூர்ந்து உணர்க.

இன்னொ என்பது உயிர் வேதனையானது. ஆகவே எவ்வாறு யீதும் அது செய்த உயிர்க்கு வெய்ய துயர்களை விளைத்து விடும். தம் உயிர்க்கு உய்தி நாடி நிற்பவர் இன்னொ செயலை எவர்க்கும் எவ்வகையிலும் யாதும் கருதலாகாது.

உண்ட நஞ்சம் உயிரைக் கொல்லுதல் போல் கண்டஇன்னொ மெய் கேடே செய்யும். இன்னொமை எவ்வழியும் இன்னொமையை நானும் ஆதலால் அதனை யாதும் யாண்டும் துன்னொமையே உண்ணும். இன்பம் வேண்டுபவர் துன்பம் தீண்டலாகாது.

வினைப்பயன் ஒன்றின்றி வேற்றுமை கொண்டு
நினைத்துப் பிறர்பனிப்ப செய்யாமை வேண்டும்
புனப்பொன் அவிர்சுணங்கிற் பூங்கொம்ப ரன்னாய்!
தனக்கின்னொ இன்னொ பிறர்க்கு. (பழமொழி 266)

பிறர் துன்புறும்படி யாதும் செய்யலாகாது; செய்தால் தனக்கே அது கொடிய துன்பமாய்க் கடிது வந்து சேரும் என முன்னுறையரையர் வினை விளைவை இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.

யாவராயினும் இன்னொ செய்பவர் இழிந்து துன்புறவர். இவ்வண்ணமை நிமியிடமும் வசிட்டர் பாலும் நேரே தெரிய வின்றது. அந்த நிலைமைகளை அயலே காண வருகிறோம்.

சரிதம்

நிமி என்பவன் மனுசுல மன்னன். மதி நலம் உடையவன். அமரரும் வியக்கத்தக்க அருந்திறல் அமைந்தவன். சிறந்த போர் வீரன். நிறைந்த நீதி நெறியுடன் உலகைப் பாதுகாத்து வந்த இவன் சத்திரவேள்வி ஒன்று செய்ய விழைந்தான். அந்த யாக்கத்துக்கு வசிட்டமுனிவரை வரிசையுடன் அழைத்தான். அவர் ஒரு தேதியைக் குறிப்பிட்டு அன்று வருஷதாக உறுதி கூறிப் போனார். உரைத்தபடியே இவன் எதிர்பார்த்திருந்தான்; முடிந்த காலத்தில் அவர் வரவில்லை. அதன்பின் கௌத முனிவரைக் கொண்டு மகத்தை மகத்துவமாய் இவன் முடித்தருளினான். மாதவர்களை உபசரித்து ஆதரவுடன் தான தருமங்கள் புரிந்து மன்னன் மகிழ்ச்சி மீதுர்ந்திருந்தான். நிகழ்ச்சி நிலைகளை அறிந்து முனிவர் முனிவூர்ந்து வந்தார். அதுபொழுது அரசன் அரண்மனையுள் உறங்கி யிருந்தான். கோபம் மூண்ட அவர்

இவன் மாண்டுபட வேண்டும் என்று சபித்தார். அந்த நிலைமை அறிந்த இவன் நெஞ்சம் கொதித்தான். “யாதொரு தீமையும் செய்யாத என்னை அறியாயமாய்ச் சபித்த அச்சாபத்தின்படியே அவர் சாகட்டும்” என்று வேகமாய் வெகுண்டு மொழிந்தான். இருவரும் இறந்தார்; பருவரலுழந்தார். செய்யாமல் செற்றார்க்கும் இன்னொரு செய்யின் அது உய்யாத துன்பமாம் என்பதை இவர் மெய்யா உணர்த்தி வையம் தெளிய விளக்கினார்.

என்னைமுன் வரித்துப் போன யான்வரு வதற்கு முன்புஓர் அன்னியன் தன்னைக் கொண்டாங்கு அருமகம் நடாத்துகின்ற மன்னவன் காண நான்தான் வந்திடப் புறப்படாதோன் தன்னுடல் விடுக ஆவி எனமுனி சபித்தான் அன்றே. (1)

அன்னவன் சபிக்கக் கேட்ட அரசர்கோன் அழலிற் பொங்கித் தன்வரவு அறியேன் பாயல் சார்ந்துநித் திரைநான் சார என்னையே அநீதி யாலே எரிவித்த சாபம் அன்னான் தன்னையும் சார்க என்று சபித்தான் தவத்தின் மிக்கான். (2)

இருவரும் விரோதர் ஆகி இயங்குநாள் வசிட்டன் ஆவி தெரிவரும் பெருமை மிக்க திசைமுகன் தன்னை நண்ணி ஒருவரும் தன்னை ஒவ்வா உயர்தரு முனி சாபத்தின் பிரிவரும் உடலம் விட்டேன் பெறும்படி அருள்நீ என்றான். (3)
(உத்தர காண்டம்)

நேர்ந்துள்ள அவல நிலைகளை இவை உணர்த்தியுள்ளன. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

எவ்விடமும் இன்னொ இழிதுயரே செய்யுமது
வேவ்விடமே யாகும் விரிந்து.

யார்க்கும் இடர் எண்ணுதே.

314 பண்டு சுயோதனைப் பாண்டவரேன் கட்டவிழ்ந்துக
கொண்டுவந்து விட்டார் குமரேசா—மண்டிவந்து
இன்னொசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண
நன்னயம் செய்து விடல். (4)

இ-ள்

குமரேசா! தமக்கு யாண்டும் இன்னொ செய்த தூரியோதனைப் பாண்டவர் ஏன் இதம் செய்து விடுத்தார்? எனின், இன்னொ

செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்து விடல் என்க. பொறுமை பூண்டு வரப் பெருமை நீண்டு வரும்.

அரிய பெரிய நீர்மை இங்கு அறிய வந்தது.

தனக்குத் துன்பம் செய்தவரை ஒருவன் தண்டித்தலாவது அவர் தாமே நாணும் வகை அவர்க்கு இன்பம் செய்து விடுதலே. மனிதனது மகிமை மன அமைதியில் இனமா மருவியுளது.

நன்னயம் = நயமான இனிய நலன்கள்.

சொல்லாலும் செயலாலும் உயர்ந்த உவகையான உபசாரங்களைப் புரிந்து விடுவது சிறந்த பெருந்தகைமையாம்.

விடல் = விடுக. அல் விசுதி உடன்பாட்டு வியங்கோள்.

ஒறுத்தல் = உருத்து வருத்துதல்.

நீது செய்தோரைத் தண்டிப்பது நீதிமுறை ஆதலால் ஒறுத்தல் ஈண்டு உரிமையாய் வந்தது. இது விதிமுறையான தன்ம; புதுமுறையானது. அதிகசயமான தண்டனை மதிதெளிய வந்தது. மானச தத்துவம் இதில் நன்கு மருவியுளது.

தாம் இன்னொ செய்திருந்தும் தமக்கு இப்படி இனிமையான மரியாதைகளையும் உபகாரங்களையும் செய்கின்றாரே! என்று முன்னம் துயர் செய்தவர் தாமாகவே உள்ளம் நாணி உளைந்து உருகும்படி நல்ல இதங்களை நயந்து நன்கு செய்து விடுக என்பார் அவர் நாண நன்னயம் செய் என்று நயமா உணர்த்தினார்.

அவர் நாண என்றது இவர் செயல் நிலை காண நின்றது.

நன்னயம் செய்தோம் என்னும் எண்ணமும் கூடத் தன் நெஞ்சுள் கொள்ளலாகாது; கொண்டால் உள்ளே மெல்லப் பெருமிதம் வளர நேரும் ஆதலால் அதனை அறவே மறந்து விடுதல் நலமாம். இதம் செய்வது இனிய கடமையாம்.

இன்னொ செய்தார்க்கு இன்னொ செய்யின், பகைமை துயர் பாவங்கள் படர்ந்து வரும்; இனிமை செய்யின், நண்பு இன்பம் புண்ணியங்கள் பொங்கி வரும். மனிதன் பெரியவனாய் உயர வேண்டுமானால் சிறுமைகளை மறந்து யாண்டும் சீர்மைகளையே விடாந்து உரிமையோடு இதங்களே செய்து வர வேண்டும்.

இன்னொசெய் தார்க்கும் இனியவே செய்யாககால
என்ன பயத்ததோ சால்பு? (குறள், 987)

உயர்ந்த சான்றோராய் ஒருவன் ஒளிபெற்று வர வேண்டு
மாறால் இன்னு செய்தார்க்கும் அவன் இனியவே செய்ய வேண்
டும் என்னும் இது ஈண்டு எண்ணி யுணர வுரியது.

அல்லல் செய்தவர்க்கும் நல்லது செய்து வருபவன் எல்லை
யில்லாத மேன்மைகளை எய்தி உயர்கிறான். எவ்வழியும் செயல்
இனிமையாய்வரின் அந்த மனிதனிடம் புனித மகிமைகள்
பொலிந்து வருகின்றன. புண்ணியங்கள் விளைந்து திகழ்கின்றன.

தன்னைப் பிறர் துன்புறுத்தினும் தான் இன்பம் செய்து
வருபவன் தன் உயர்க்குப் பேரினப் நிலைகளைப் பெற்று வரு
கிறான். தெரிய தெய்வீக நிலை அவனிடம் பெருகி வருகிறது.

சாடும்வெங் கோடையைத் தலையில் தாங்கியும்
மாடுளோர்க்கு அருநிழல் வழங்கும் ஆல்எனக்
கேடுதம் பால்மிகக் கிளைக்கி னும்குணப்
பீடுளோர் நன்மையே பிறர்க்குச் செய்வரால். (நீதி நிலை)

சுடு வெயிலைத் தன் தலையில் தாங்கி இனிய நிழலை எவர்க
கும் அருளும் ஆலமரம் போல் சால்புடைய மேலோர் மாண்பும
யார்க்கும் நன்மை செய்வர் என இது உணர்த்தியுள்ளது.

இதம் செய்து வருபவன் எவ்வழியும் திவ்விய நிலையில்
உயர்கிறான். தெய்வம் அவனுக்கு இனமாய் இன்பம் செய்தருள்
கிறது. தீயதை நல்லதால் வெல்வதே நலமாம்.

Recompense to no man evil for evil. Provide things
honest in the sight of all men. (Bible, Romans: 12, 17)

எந்த மனிதனுக்கும் தீமைக்குத் தீமை செய்யாதீர்கள்;
யார்க்கும் நயமான நன்மையே செய்யுங்கள் என்று இது குறித்த
துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்க வுரியன.

தன்பால் பகைமையாய்த் தீமை செய்தவர்க்கும் ஒருவன்
தகைமையாய் நன்மை செய்யின் அவன் சால்புடையராய் உயர்
கின்றான்; அவர் உள்ளம் நாணி எள்ளலடைந்து உழல்கின்றார்.

If thine enemy hunger, feed him; if he thirst, give
him drink: for in so doing thou shalt heap coals of fire on
his head. (B. Rom: 12, 20).

உன் பகைவன் பசியாயிருந்தால் அவனுக்கு அன்னம் கொடு; தாகமாயிருந்தால் தண்ணீர் தா; இவ்வாறு நீ செய்வதால் அவன் தலை மேல் தணலைக் குவித்தவனாவாய் என்னும் இது நண்டு ஊன்றி ஓர்ந்து உணர வுரியது.

இன்னொ செய்தார் நாண நன்னயம் செய் என்றது மனித இயல்புகளை நுண்மையா உன்னி யுணர வந்தது.

இன்னொ தாழ்த்தும்; இனிமை உயர்த்தும். உயர்ந்து சுக யுற விரும்பின் அயராது யார்க்கும் எங்கும் இதமே செய்.

தமக்கு இன்னல் செய்தவர்க்கும் மேலோர் யாண்டும் நன்னாயிய செய்வர். இது பாண்டவர் பால் தெரிய வந்தது.

சரிதம்

சுருமர் முதலிய ஐவரும் எவ்வழியும் செவ்வியராய் ஒழுக்கி வந்தனர். அவர் வனவாசம் செய்து வந்த காலந்தும் துரியோதகன் இடையூறுகள் பல செய்து அவர்க்கு யாண்டும் கொடிய இன்னல்களையே இழைத்து வந்தான். ஒரு முறை அவன் மலை வாசம் செய்ய விரும்பினான். உரிய பரிவாரங்களோடு வந்து வாயிய இராச கம்பீரமாய் மருவியிருந்தான். இனிய அருவி நீர் கள் ஆடி அரிய சுகபோகங்களை நுகர்ந்து மருமலர்ச் சோலை களில் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வருங்கால் சித்திர சேனன் என்னும் வித்தியாதர வேந்தன் மனைவி மக்களோடு ஆண்டு வந்து உல்லாச வாயிற் தங்கியிருந்தான். அவனுடைய தலைமை நிலைமைகளை உணராமல் நீண்ட செருக்கோடு அவன் எதிரே இவன் மூண்டு வந்தாடினான். அந்தப் போராட்டத்தில் இவனைச் சிறைபிடித்துத் தீதால் ஏறி வான்வழியே அவன் விரைந்து போனான். இவ்வாறு அவனைப் பற்றிக் கொண்டு அவ் விஞ்சையன் போவதைப் பாராவி அறிந்தனர். பரிந்து விரைந்தார்; விசயன் வேகமாய் எழிர்ந்து போராடவே அவன் இவனைக் கட்டவிழ்த்து விட்டான். உரிமையோடு அழைத்து வந்து இனிது உபசரித்து அரிய விருந்து புரிந்து அனுப்பியருளினார். “எல்லை யில்லாத கொடிய அல்லல்களைத் தான் செய்திருந்தும் தனக்கு இவ்வாறு இதம் புரிந்து நல்ல உபசாரங்களை உவந்து புரிந்துள்ளாரே!” என்று அவன் உள்ளம் காணினான். அவ்வாறு காணினான் ஆயினும்

1502 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

“காட்டில் இருந்தும் இவ்வளவு சுகமாய் வாழுகின்றார்களே”
என்னும் தீய பொருமையோடே அத் தீயவன் போயினான்.
அவன் கொடிய நஞ்சாய்ச் சென்றான்; இவர் அமுதராய் நின்றார்.
இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல்
என்பதை வையமறிய ஐயரும் அன்று நன்கு செய்து காட்டினார்.

நாட்டிடை யிருந்து வாழும் நராதிபர் எவரும் இந்தக்
காட்டிடை யிருந்து வாழும் இவர்கள்போல் களித்திலாரே!
கேட்டிடை யிருந்தும் கேடொன் றறிகிலார் கேடில் செம்பொன்
வீட்டிடை யிருந்து வாழும் விபுதர்போல் வாழ்கின்றாரே!

இவ்வாறு பாழான பொருமையோடு அவன் பொருமிப்
போயுள்ளான். இவ்வளவு பெரல்லாத வஞ்ச நெஞ்சனையும்
பஞ்சவர் பரிந்து பேணி விருந்து புரிந்து விழைந்து புகழ்ந்து
விட்டிருப்பது எல்லார்க்கும் விசித்திரமாய் வியப்பை விளைத்து
நின்றது. பெருந்தகையாளர் என அருந்தவரும் வியந்தனர்.

சித்திரசேனன்கையில் சிக்கிநொந்த
சுயோதனனைச் சிறைநேர் மீட்டிப்
பத்திரமாக் கொண்டுவந்து பண்புபல
பாராட்டிப் பரிவு கூர்ந்தே
எத்திறமும் இதம்புரிந்து பஞ்சவர்கள்
இனிதுவிட்டார் இகலே பூண்டு
குத்திரமாய் அவன்போனான் குணக்கேடர்
மனக்கேடு கொடிதேயம்மா!

நேர்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் ஓர்ந்து கொள்கிறோம்.
உனக்கிடர் செய்தார்க் குதவிநீ செய்க
மனக்கிடர் மாற்றும் மருந்து.

கொடிய பகைக்கும் இனிமையே புரிக.

315. பூதி பவணன் புறத்துயிர்நோய் போற்றியேன்
கோதின்றிக் காத்தார் குமரேசா—ஓதும்
அறிவினான் ஆகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தந்நோய்போல் போற்றுக் கடை. (5)

இ-ள்

குமரேசா! பிற உயிர்கள் நோவுறாதபடி பூதியும் பவணனும்

என் போற்றியருளிஞர்? எனின், பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல் போற்றாக்கடை அறிவினான் ஆகுவது உண்டோ என்க.

அறிவுக்கு உரிய அரிய பயன் அறிய வந்தது.

பிற வுயிர்க்கு வந்த துன்பத்தைத் தம் உயிர்க்கு வந்தது போல் கருதிப் பேணாத இடத்து அறிவினால் யாதும் பயனில்லை.

பிறர் என்னொது பிறிதின் என இழி துணையால் குறித்தது, எறும்பு முதலிய சிறிய பிராணிகளையும் தன்னைப் போல் எண்ணித் தண்ணளி புரிந்து ஒழுக வேண்டும் என்பது தெளிய.

மாடு ஆடு முதலிய பிராணிகளை விட மனிதன் சிறந்தவனாய் உயர்ந்து வந்திருப்பது அறிவினாலேயாம். மேலான இந்த அறிவுக்கு மெய்யான பயன் எந்த உயிர்க்கும் இரங்கி இதம் புரிவதேயாம். இனியது செய்த அறிவு புனிதமுறுகிறது.

கண்ணோடித் தண்ணளி புரிந்து வரும் அளவே மனிதன் புனிதனாயுயர்ந்து புண்ணியவானாய் ஒளி மிகப்பெறுகிறான். சீவகாருணியம் உடையவன் தேவகோடியில் மேவி வருகிறான். ஆருயிர்களுக்கு அருள் புரிந்து வருபவனே போருளாளனாகின்றான். அதிசய ஆனந்தம் அருளால் வருகிறது.

உலைகளைக் கற்கவும், பொருள்களை ஈட்டவும், வாழ்க்கையைச் செம்மையாக நடத்தவும் அறிவு கருவியாக உள்ளது; ஆயினும் அருளோடு கூடி உயிர்களுக்கு இரங்கி உதவி புரிந்த போதுதான் ஆன்மாவுக்குப் பேரின்ப நிலையை அது ஆக்கியருளுகிறது. பிறர்க்கு நலம் செய்பவன் தனக்கு நல்லவனாகிறான்.

உண்டோ? என்ற வினாவிலுள்ள தொனிக் குறிப்பை நுணித்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தன் உயிர்க்குத் துயர்களை நீக்கி உய்தி புரிவதே உயர்ந்த மெய்யறிவாம்.

பிற வுயிர்களுக்குத் தான் துயர் புரியாமலும், துயர் உற்ற உயிர்களுக்கு விரைந்து இரங்கி உதவி புரிதலும் ஆகிய அருட் செயல்கள் அமைந்த அளவே அறிவு தெருளுடையதாய்ச் சிறந்து தெய்வ ஒளியை எய்தி யிளர்கிறது.

எவ் வுயிர்க்கும் எவ்வழியும் இரங்கி இதம் புரிந்து ஒழுகி வருபவனிடம் திவ்விய மகிமை செறிந்து வருகிறது.

1504 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் நடத்தல் முதலிய செயல்
வழிகளிலும் அயலே ஊர்வனவாகிய சிறிய உயிரினங்கள் ஊழ
படாவகை ஓர்ந்து ஒழுக்குவதே தேர்ந்த அறிவாம்.

ஆருயிர்களுக்குப் பேரருள் செய்து ஒழுகாவழி அந்த
அறிவு பயன் அற்றதாய்ப் பாழ்படுகின்றது.

தன் உயிர் போல் மன்னுயிரைப் பேணாதவன் எவ்வாறு
அறிவுடையவன் ஆயினும் அறிவில்லாதவனாகவே அவன்
இழிந்து கழிந்து வீணே அழிந்து போகின்றான்.

அருள் இல்லாத அறிவு ஒளி இல்லாத விழிபோல் இழிவே
உறுகின்றது. உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லாவிட உணர்வால் யாதும்
பயன் இல்லை. உயிர் துயருறாது உயர்வுறச் செய்வதே அறிவாய்.

அறிவுக்குப் பயனை நாயனார் இதில் நபமாய் அறிவுறுத்திய
யிருக்கிறார். தம்மைச் சிறந்த அறிவாளிகளாக நினைந்து இய
மாந்து நெஞ்சம் களித்து வருபவர் இந்த அருமைத் திருக்குற
ளின் பொருளையும் அருளையும் தெருளோடு நாளும் உணர்ந்து
தெளிய வேண்டும். தெளியாதவர் இளிவாய் ஒழிகின்றார்.

பிறிதுநோய் தன்னோய் போன்றுபோற் றுனேல்
பெரிதுநால் அரிதின்ஓர்ந் துணர்ந்த
அறிவினான் உண்டோ ஆவதென் றமையான்
அறைதரு சராசரம் எவைக்கும்
சிறிதும்ஓர் துயரம் மறவியுற் றேனும்
செய்யுமே மெய்யுணர் வடைவான்
மறுவறு துறவைப் பொன்செய்வா ணிகர்போல்
வருந்திநா டொறும்வளர்ப் பவனே.

(வைராக்கிய தீபம் 56)

இந்தத் திருக்குறளை மருவிச் சாந்தலிங்க சுவரிகள்
அருள் ஒழுக்கத்தைத் துறவிகளுக்கு இவ்வாறு போதித்திருக்
கிறார். ஓர் அறிவுடைய கொடி செடிகளுக்கும் ஊறு செய்யாமல்
ஆருயிர்களுக்கு இரங்கியருளுவதே பேரறிவின் பயனாம் என்ற
இப் பெரியவர் குறித்திருப்பது இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்கவுரியது.

மருளும் எவையும் நூறி மயக்கறத் தெளிந்து னோர்க்கும்
அருளறத் துறக்க லாகா அயல்ஒரு பொருளும் இல்லாத்

தெருளினை அறித லானும் சிவம்எவர் உளமு மன்னும்
அருளினை அறித லானும் அவர்செயல் அருளறந்தான்.

(ஞானசாரம்)

உயிர் நித்தம் என்றறிந்தாலும் நல்லோர் பல்லுயிர்கள் உற்ற
துயருக்குஇரங்கல்புதுமைகொல்லோ அருள்தோன்றல்முன்னுள்
செயிருற்ற தேவர் குறைகேட்டு இரங்கித் திருவுளத்தூடு
அயர்வுற்றுகுத்த கண்ணீர் அக்கமாமணி ஆய்த்தெனிலே.

(அருட்பிரகாசம்)

நடுங்காமல் எவ்வுயிரும் நறுக்காது துரும்பனைத்தும்
பிடுங்காது முதலெவையும் பிரசமலர் கொய்யாது
விடுங்காலால் ஊழ்த்துதிர்ந்த விரைமலர்கள் அவைஏந்தி
அடுங்காலன் தனையட்ட அம்புயங்கள் அருச்சிப்பான்.

(தேவிகாலோத்தரம்)

எவ்வுயிரும் யாதொரு துயரும் அடையாதபடி யாண்டும்
அருள் புரிந்து ஒழுகுவதே மதிமாண்புடைய மாதவர்கள்
இயல்பு என இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. கருணைக் காட்சி
களைக் கருதியுணர்ந்து உறுதி நலங்களை ஓர்ந்து கொள்ள
வேண்டும். உள்ளம் அளி புரிந்து வர உயிர் ஒளி புரிகிறது.

யாதொரு நோயும் இன்றி யாண்டும் இன்பமாய் வாழ
வேண்டும் என்றே எந்த மனிதனுடைய அறிவும் எவ்வழியும்
சின்தனை செய்து வருகிறது. இந்தவாறு அனுபவம் படிந்த அந்த
அறிவு எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இன்னொ செய்யாது; இன்னலுற்ற
வுயிர்க்கு இரங்கி உதவியே செய்யுப; இயல்பான இந்த அருள்
நீர்மை மாறினால் அது மயலான மருளுடையதாம்; உயர்வான
பயனை அடையாமல் அயர்வாய் இழிந்து கழிந்தேபோம்.

சிறந்த அறிவின் உயிர் சீவ தையயே.

மன்னுயிர்க்கு இரங்கு; உன்னுயிர் பொன்னுயிராம்.

பிறவுயிர்களைப் பேரருளோடு பேணுவோரே பேரறிவாள
ராவர். இது பூதியிடமும் பவணமாதேவன்பாலும் தெரியவந்தது.

சரிதம்

பூதி என்பவர் பாண்டி நாட்டிலே வயனங்கோடு என்னும்
மணியில் இருந்தவர். வேதியர் மரபினர். பல நூல்களையும் ஓதி

யுணர்ந்தவர். எவ் வுயிரையும் தன உயிர் போல் எண்ணி ஒழுமிய
தண்ணளியாளர். யாரேனும் அல்லலுறக் கண்டால் இவர் என்
ளம் கரைந்து கண்ணீர் சொரிந்து அழுவார். ஒருநாள் தனியான
ஒரு தோட்டத்தில் குழந்தையின் அழுகூரல் கேட்டது; இவர்
விரைந்து போய்ப் பார்த்தார். ஓர் ஆண் குழந்தையை ஒரு பா
பாதுகாத்து நிற்பதைக் கண்டார் கண்ணீர் மல்கி எடுத்தார்;
கையில் ஏந்தி மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு வந்து மனைவியிடம்
கொடுத்து “இது தெய்வம் தந்த பொருள்; சீருடன் பேணி
யருள்” என்று மொழிந்தார். தவறான வழியில் கருப்பம்
அடைந்த சாலினி என்னும் ஒரு பார்ப்பனி பெற்ற குழந்தை
அது; வெளியே கொண்டிபோய்ப் பேணா காணிப் பிறந்த இட
திலேயே வைத்துவிட்டு அவள் மறைந்து போனாள். அந்தப்
பிள்ளையையே இந்த மறையவர் அன்று கண்டு உள்ளம் உருவ
உவந்து எடுத்து வந்து தனது இல்லாளிடம் தந்தார்.

வாரணாசி ஓர் மறையோம் பாளன்
ஆரண உவாத்தி அபஞ்சிகள் என்போள்
பார்ப்பனி சாலி காப்புக் கடைகழிந்து
கொண்டோற் பிழைத்த தண்டம் அஞ்சித்
தென்திசைக் குமரி யாடிய வருவோள்
தல்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிருள் இயவிடை
ஈன்ற குழவிக்கு இரங்காள் ஆகித்
தோன்றாத் துடவையின் இட்டனள் நீங்கத்
தாயில் தூவாக் குழவித்துயர் கேட்டுஓர்
ஆவந் தணைந்தாங்கு தன்துயர் தீர
நாவால் நக்கி நன்பால் ஊட்டிப்
போகாது எழுநாள் புறங்காத்து ஒம்ப
வயனங் கோட்டிலோர் மறையோம் பாளன்
இயவிடை வருவோன் இளம்பூதி என்போன்
குழலி ஏங்கிய கூஉக் குரல் கேட்டுக்
கழுமிய துன்பமொடு கண்ணீர் உகுத்தாங்கு
ஆமகன் அல்லன் என்மகன் என்றே
காதலி தன்னொடு கைதொழுது எடுத்து
நம்பி பிறந்தான் பொலிகநம் கிளை எனத்
தம்பதிப் பெயர்ந்து தமரொடும் கூடி.

நிகழ்ந்துள்ள சரித்திர நிலையை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது. தாயில்லாமல் மறகி அமுத குழந்தையைக் கண்டதும் இவர் உருகி அழுதிருக்கிறார். கழுமிய துன்பமோடு கண்ணீர் உருத்து என்றதனால் பிறர் துன்பம் கண்டபோது இவர் துன்புழந்து அழுதுள்ளமையை நன்கு தெளிந்து கொள்கிறோம்.

பவணமாதேவன்.

இந்த அரசன் பேரருளுடையவன். ஓரறிவுடைய உயிர்களிடமும் ஊறு நேராமல் உரிமையோடு ஒம்பி வந்தான். தனது அருமை மகன் அழகிய அன்னப் பார்ப்பைப் பிடித்து வந்து கூட்டில் சைத்து ஆர்வத்தோடு பால் ஊட்டி வளர்த்து வருவதை ஒரு நாள் இவன் கண்டான். உள்ளம் பரிந்து வருந்தினான். மகனை அழைத்தான்; மதிநலம் உரைத்தான்: “இனிய நீர் நிலையில் தன் இனத்தோடு சேர்ந்து உல்லாசமாய் உவந்து வாழ்ந்து வருகிற இளம் பறவையைப் பிடித்து வந்து இவ்வாறு சிறைப்படுத்தியுள்ளாய்; தாயைய பிரிந்து இது நோயுழந்து படுவதை நீ உணர்வில்லை. கண்ணுக்கு அழகு கண்ணோட்டம்; அறிவுக்கு அழகு அருள்; நல்ல பிறவிக்கு அழகு பிற உயிர்களுக்கு அல்லல் செய்யாமை; எவ் வுயிரையும் தன் உயிர் போல் எண்ணி ஒழுகுவதே விழுமிய புண்ணியமாம்; ஆருயிர்களுக்கு அருள் புரியாதவன் தன் உயிரை இருள் நரகில் ஆழ்த்துகின்றான்; இந்த உண்மையை உணர்ந்து தண்ணளியுடன் இனி நீ ஒழுகி வர வேண்டும்; இந்த அன்னக் குஞ்சைக் கொண்டு போய் முன்னம் இருந்த தாமரைத் தடாகத்தில் தாயின்பால் விட்டு வா!” என்று இவ்வாறு இவன் உரைக்கவே அக் குலமகன் உளம் மிக உருகி உடனே அதனை உரிய இடத்தில் விட்டு வந்தான். பறவைக்கு நோய் செய்த அந்தப் பாவம் தீர வேண்டும் என்று அரசைத் துறந்து அருந்தவம் புரிந்து பிறவி நோயும் நீங்கினான். மகனைப் போலவே இவனும் மாதவம் மருவி உயர்க்கி எய்தினான்.

தாமமார்ந்து அணங்கு நாளும் சுரும்புதழ் தாரினானும்
தாமமார் ஒலியல் ஐம்பால் சயமதித் திருவும் ஆர்ந்த
காமமாசுண்ட காதற் கதிர்வனைத் தோளினாரும்
நாமநாற் கதியும் அஞ்சி நற்றவத்து உச்சி கொண்டார்.

(சீவக சிந்தாமணி)

1508 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

பிறவியின் இடும்பையை அஞ்சித் தன் குடும்பத்தோடு
இந்த அரசன் அந்தமில் இன்பம் அடைந்துள்ளமையை இதனால்
அறிந்து கொள்கிறோம். பிறிதின் நோய் தம் நோய் போல்
போற்றுவதே அறிவின் பயன்; அதனைப் பேணி வருவதே
பேரின்பமாம் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

தன்னுயிர் போல் மன்னுயிரைத் தான்பேணான் ஆயினவன்
என்னறிவு பெற்றாலும் என்.

ஆருயிர்க்கு அருள்புரிதலே பேரறிவுக்குப் பயன்.

316. பற்றியகை அன்னம் படுதுயர்கண் டேனுடனே
கொற்றநளன் விட்டான் குமரேசா - எற்றேனும்
இன்றா எனத்தான் உணர்ந்தவை துன்னாமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல். (6)

இ—ள்

குமரேசா! தான் பற்றிய அன்னப் பறவையின் இன்னும்
உணர்ந்த நளன் என் அதனை உடனே விட்டான்? எனின்,
இன்றா எனத் தான் உணர்ந்தவை பிறன்கண் செயல்துன்னாமை
வேண்டும் என்க.

நல்ல உணர்ச்சியின் நலனை இது உணர்த்துகின்றது.

துன்பம் என்று தான் உணர்ந்தவைகளை யாரிடமும் யாதும்
யாண்டும் ஒருவன் செய்யாதிருக்க வேண்டும்.

தூய வாழ்வு யார்க்கும் தூயர் செய்யாமையே: அதனை
யுடையவன் தூய மகானாய்த் துலங்கி வருகிறான்.

தான் என்றது அறிவுள்ள மனிதனாய்ப் பிறந்து வந்துள்ள
தனது நிலைமையை ஒருவன் உரிமையுடன் உணர வந்தது.

விலங்கு பறவை முதலிய இழிந்த இனங்களில் கழிந்து
போகாமல் உயர்ந்த பிறவியில் தோன்றிச் சிறந்த கலைகளைப்
பயின்று தெளிந்த அறிவுடன் தானும் ஒரு மனிதன் என்று
உறுதி பூண்டு ஒளி மிகுந்துள்ள ஒருவன் பிற வுயிர்கள்பால்
அருள் புரிந்து வரவே எவ்வழியும் உரியவனாய் மருவியுள்ளான்.

உணர்வுடைய பிறப்பிற்கு உண்மையான சிறப்பு எவ்வழி யுந் நன்மை புரிவதேயாம். நல்லவை செய்பவன் நல்லவனாய் உயர்கிறான்; அல்லவை புரிபவன் பொல்லாதவனாய் பிழிகிறான். இழிந்து போகாமல் தெளிந்து உயர்ந்து வர வுரிய சிறந்த வழிகளை இது வகையாய் வரைந்து மொழிந்துள்ளது.

துன்பங்கள் பல வகைகளில் தோன்றுமாயினும் சொல் செயல் என்னும் இருவகையுள் அடங்கும். பிறர் கூறுகின்ற கீடுஞ்சொல்லும், மூண்டு செய்கின்ற கொடுஞ் செயலும் தன் உள்ளத்தை வருத்தி உயிரைத் துயருறுத்திவேதனைப்படுத்தும்.

இவ்வாறு துயரங்களை அனுபவித்து உணர்ந்துள்ளவன் கழுமொழிகளையும் அடுதுயர்களையும் யாரிடமும் யாதும் மீட்டலாகா. தன்னைப்போல் பிறரையும் எண்ணி இதம் புரிந்து இனிய நீர்மையானனாய் ஒழுகிவரும் அளவே உயர்ந்த மனிதத் தன்மை மருவி யாண்டும் ஒளி மிகுந்து வருகிறது.

உணராத மடமை கடமை ஆகாது ஆதலால் உணர்ந்தவை என்றார். இன்னொமை துன்னாதவன் இனியமகானாய் மன்னி வருகிறான். துன்னாதல் = நெருங்குதல். பிறர்க்கு அல்லலான புலிகளை யாதும் கருதலாகாது என்பதை இது காட்டியுள்ளது.

வேண்டும் என்று உறுதியாய் வலியுறுத்தினார். உன் உயிர் துயருறாமல் யாண்டும் நீ சுகமாயிருக்க வேண்டுமானால் யார்க்கும் இடர் புரியாதே என நீண்ட கருணையால் குறித்தார்.

பிறர்க்கு ஏதேனும் இன்னொ செய்தால் அது உன் உயிர்க்கே தீதாய் மன்னிவரும். நல்ல உணர்வுடையவன் தன் உயிர்க்கு நலம் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அந்த நன்மையை காடுபவன் யாரிடமும் புன்மை புரியான்; நன்மையே புரிவன்.

பிறர்க்கு இன்னல் புரிபவனை எல்லாரும் ஏள்ளி வெறுப்பார். அவன் உள்ளமும் அவனை உருத்தி வருத்தும்.

உரவுநீர்க் கருங்கடல் உடுத்த பார்மிசைப்
பரர்வருந் திடஇடர் பண்ணு வோன்தனை
நரர்எலாம் பகைசெய்வர் நண்ணும் ஆயிரம்
அரவுதழ் தின்றஓர் தேரை யாவனே.

(நீதிநூல்)

இன்னுமையைத் துன்னி நின்றவர் என்னவாறு இழிந்து
படுவர் என்பதை இதில் தெளிந்து கொள்ளுகிறோம். இனிய
பண்பு படிந்து மனிதர் தனியே உயர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

பிற உயிர்க்குத் துயர் என்று உணர்ந்ததை உயர்ந்தோர்
அயர்ந்தும் செய்யார். இவ்வுண்மை நளன்பால் அறியவந்தது.

சரிதம்

நிடத நாட்டு மன்னன் ஆன நளன் ஒருநாள் இனிய
குளிர்பூம் பொழிலை அடைந்து உரிய பரிவாரங்களோடு
உவந்து தங்கியிருந்தான். அங்கு இடங்கள்தோறும் நிறைந்து
விளங்கிய வளங்கள் பலவும் கண்டு உளம் களிகூர்ந்து மகிழ்ந்து
வந்தான். அழகிய காட்சிகளை விழி களிப்ப நோக்கி உல்லாச
மாய் உலாவி வருங்கால் சோலையிடையே ஒரு தாமரைப்
பொய்கையைக் கண்டான். அன்னங்கள் அதில் மன்னியிருந்
தன. பொன்னிறச் சிறகுகள் பொலிந்து விளங்கி தனிப்ப
நின்ற ஓர் அன்னத்தின் உருவ அழகு மன்னன் உள்ளத்தைக்
கவர்ந்தது. மெள்ளப் பதுங்கிச் சென்று அப்பறவையை
விரைந்து பிடித்தான். கையில் பிடிபடவே அது பதறிக்க
தறிச் சிறகுகளை அடித்துத் துடித்துப் பதைத்தது. அந்நாள
பரிதாப நிலையைப் பார்த்ததும் அரசன் உள்ளம் இரங்கி உட்கொண்டான்
அளியுடன் அதனை வெளியே விட்டான்.

கைப்படு சிறைஅனம் கலங்கி வாய்வெரி இத்
துப்புறழ் தோலடி துடிப்பத் துன்பமுற்று
எய்ப்பொடு சிறையடித்து ஏக லாமையின்
மைப்புயல் அனையகைம் மலரில் கொத்திற்றால். (1)

அளிக்கொரு கடலனான் அதனைக் கண்டுகண்
துளித்திடு தண்புனல் துவலை வீழ்தலின்
தளிர்ந்தமென் சிறைஅனம் தளர்வு நீங்கியுட்
களித்தது காவலன் கருணை நோக்கியே. (2)

ஆகுலத் துடன்மட அனத்தை நோக்கிநின்
சேகுறு பொன்னிறச் சிறகர் நோக்குறும்
மோகமே பிடித்தனன் முழுதும் நோக்கினன்
ஏகுழி ஏகென இறை விடுத்தனன். (நைடதம்)

நேர்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். அளிக்கு ஒரு கடல் அன்னான் கண் துளித் திடு தண்புனல் என்றதனால் அந்தப் பறவையின் துயரை நோக்கி இவன் இரங்கியுள்ள இரக்கநிலை தெரிய வந்தது. இன்ன லுறவதை அறிந்ததும் அன்னத்தை மன்னன் பிராரந்து வெளியே விடுத்ததுள்ளான். இன்னொ எனத்தான் உணர்ந்தவை பிறன்கட் செயல் துன்னுமை வேண்டும் என்ற பதை உலகம் காண இவன் உணர்ந்தி நின்றான்.

அல்லலெனின் உள்ளம் அயர்கின்ற நீபிறர்க்குத் தொல்லை புரிதல் துயர்.

இன்னொ செய்யாதவரே இனிய உணர்வினர்.

317. சார்ந்து குசேலநாயர் சாங்கியரேன் யார்க்குமருள்
கூர்ந்து நடந்தார் குமரேசா—ஓர்ந்தே
எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும்
மாணசெய்யாமை தலை. (எ)

இ-ள்

குமரேசா! குசேலரும் சாங்கிய முனிவரும் யார்க்கும் என்றும் ஏன் இதம் புரிந்து ஒழுகினார்? எனின், எனைத்தானும் எஞ்ஞான்றும் யார்க்கும் மனத்தானும் மாண செய்யாமை தலை என்க.

எவ்வகையானும் சிறிதேனும் எக்காலத்தும் யார்க்கும் மனத்தாலும் தீமையைக் கருதாமலிருப்பது மேலான மேன்மையாம்.

வகையும் அளவும் தொகையாய்த் தெரிய எனைத்தானும் என்றார்.

அணு, கடுகு, தினை, எள், என ஏதேனும் ஒரு சிறிய அளவைத் தெளிவாக் குறித்துக் கூறாமல் பொதுவா உரைத் திருக்கினார். தீது யாதும் செய்யலாகாது என்பதை இத தெளிவுறுத்தியுளது.

மாண=மாண்பு இல்லாதது. என்றது தீய செயலை-
மாணநோய் செய்தான். (கலி 123)

1512 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மனம் மாண உட்பகை.

இனம் மாண ஏதம்.

(குறள், 884)

இவற்றுள் மாண உணர்த்தி நிற்கும் பொருளை உணர்.

இன்னு என்னுமல் மாணு என்றது அதன் இயல்பை எண்ணியுணர. தன்னைத் தொட்டவர் எவராயினும் அந்நபர்க்கெட்டவராக்கி மதிப்பும் மாண்பும் போக்கி மாளாத் தூய்மைகளை அவர்க்கு யாண்டும் விளைத்து இன்னு செயல் இயற்கை விடும் என்பது மாணு என்பதனால் காண வந்தது.

மதிப்புடையனாய் நீ மாண்படைய வேண்டின் இன்னுமையை ஒழி; இனிய செயலைய யாண்டும் எவர்க்கும் என்றும் எவ்வழியும் செவ்வையாய்ச் செய்தருள்.

இல்லார்க்கு ஒன்றுடையும் உடைமையும், இவ்வுலகில் நிலலாமை யுள்ளும் நெறிப்பாடும், எவ்வுயிர்க்கும் துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையும் இம்முன்றும் நன்றறியும் மாந்தர்க்குள.

(திரிகடுகம் 61)

எளியவர்க்கு இரங்கி ஈதல், நிலையாமையை நிலைந்து தெளிதல், எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் துன்பம் செய்யாமை ஆகிய இவை பேரின்பம் பெறுவார் இயல்புகளாம் என நல்லாறியார் இங்ஙனம் குறித்துள்ளார்.

இன்னல் உருமேபே ரின்பம் தருநெறி
உன்னின் உளதால் உருற்றல் அரிதன்றால்
எந்நல மேனும் இழப்பில் அஃ தெவ்வுயிரும்
தன்னுயிர்போல் காணுறும் சால்பு.

(இன்னலாறு)

இன்னல் யாதும் உறாமல் பேரின்பத்தை எளிதே பெறுதற்கு உரியவழி எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர்போல் எண்ணி ஒழுகுவதேயாம். என இது குறித்துளது. இன்னுந்நபர் நீங்கிய அளவே இனிய உயர் நலங்கள் யாவும் ஒங்கி வருவன. யாதும் செய்யாமலே இன்பமுறுதல் அறிய வந்தது.

எனைத்தானும் இன்னு செய்யாமை.

எஞ்ஞான்றும் செய்யாமை.

யார்க்கும் செய்யாமை.

மனத்தானும் செய்யாமை.

இவ்வாறு தனித்தனியே பிரித்து விரித்துப் பொருள்
நயங்களை நுனித்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

நஞ்சு துளி அளவாயினும் உயிர்க்குத் துயர் செய்யும்
ஆதலால் அது அஞ்சி அகற்ற விரிபது. அதுபோல் இன்னு
இறையளவேயாயினும் இழிபுலையில் ஆழ்த்தி இன்னல்களையே
விளைக்கும் அதனை யாண்டும் யாதும் தீண்டலாகாது

அதிகாரம் ஆற்றல் செல்வம் முதலிய நலங்களை ஏற்றமா
யய்தித் தன்னுடைய செல்வாக்கு எங்கும் மேலாய்ச் செல்ல
வல்ல காலத்தும் ஒருவன் யாருக்கும் அல்லலைச் செய்யலா
காது என்பார் எஞ்ஞான்றும் என்றார்.

யார்க்கும் என்றது, பார்க்குள் பரவியிருக்கும் பலவகை
யான நிலையினர்க்கும் எனப் பன்மைவகை தெரிய வந்தது.

சொல்லாலும் செயலாலும் இன்னுசெய்து வருபவர்
வெளியே தெளிவாய்த் தெரிய நேர்கின்றனர். மனத்தால்
செய்பவர் அயலே விரைந்து தெரியாமல் மறைந்து நிற்கின்ற
னர். நிற்பினும் தீமையை எண்ணியபொழுதே அவருடைய
உயிர்க்குக் கொடிய துயர்கள் விளைந்து விளைந்து கொள்ளு
மின்றன. நீச நினைவு நெஞ்சு புகுந்தபோதே நாச விளைவுகள்
நஞ்சமாய்ச் சூழ்ந்து வருதலால் மனத்தானும் இன்னு
கருதாதே என்றார்.

எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவருக்கும் எவ்வகையிலும்
யாதொரு இடரும் செய்யலாகாது என்பதை இவ்வாறு
விளக்கியருளினார்.

சொல் செயல் எண்ணங்கள் எல்லாம் தூய்மையாயிருக்
கும்படி வாய்மையோடு பழகி வர வேண்டும். தீமை
உள்ளத்தே தோயாமல் இருந்தால் அந்த மனிதன் திவ்விய
மலிமையில் உயர்ந்து எவ்வழியும் சிறந்து திகழ்கிறான்.

சொல்லால் வரும் குற்றம் சிந்தனை யால்வரும் தோடம்செய்த
பொல்லாத தீவினைப் பார்வையில் பாவங்கள் புண்ணியநூல்
அல்லாத கேள்வியைக் கேட்டிடும் தீங்குகள் ஆய்வுமற்றும்
எல்லாப் பிழையும் பொறுத்தருள் வாய்கச்சி ஏகம்பனே.

1514 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

சிந்தனையாலும் பிழை செய்யலாகாது என்பதைப்
பட்டினத்தார் இப்படிச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார்.

அயலே இன்னல் புரியாதவன் தன் உயிர்க்கு இன்பம்
புரிகொள். இனியது புரிபவன் புனிதனாகுகொள்.

எவ்வயிரும் வருந்தாமல் எவ்வழியும் மேலேவர் இதமே
புரிந்து ஒழுகுவார். அந்த ஒழுக்கம் விழுப்பம் அருளும்.
இவ்வண்மை குசேலரிடமும் சாங்கியர்பர்லும் தெரிய வந்தது.

சரிதம்

புண்ணிய சீலரான குசேலர் எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி எவ்
வழியும் தண்ணளியாளராய் ஒழுகி வந்தார். தன் உயிரைப்
போலவே மன்னுயிர்களைப் பேணிவந்த இவர் வறுமையால்
வாடிநொந்தார். அந்த இன்மை தீர எண்ணிக் கண்ணனை
நாடித் துவாரகையை அடைந்தார். பெரிய இராசதானியாய்
சிறந்திருந்த அந்த அழகிய நகரிடையே வறியகோலத்துடன்
இவர் நடந்துபோனது பரிதாபமா யிருந்தது. யானைகளும்
குதிரைகளும் வண்டிகளும் எங்கணும் மண்டியோடுகின்ற
வீதிகளில் விலகி மறுகி ஒதுங்கிச் சென்றார். இருவரிசை
களிலும் எழிலுடன் மருவியுள்ள மரநிழலில் சென்றால்
அங்கே உலாவித்திரிகிற எறும்பு முதலிய சிறிய பிராணிகள்
அல்லலுறுமே! என்று கருதி வெயிலையும் கருதாமல்
வெளியிடங்களிலேயே அளியுடன் இவர் நடந்து சென்றார்.

பரிக்கு ஒதுங்கியும் பாய்தரு மும்மதக்
கரிக்கும் தேர்க்கும் ஒதுங்கியும் கார்க்குமல்
அரிக்கண் மாதர்க்கு ஒதுங்கியும் ஆழவினை
பரிக்க லாதான் படருகின் றுனரோ. (1)

முன்னும் பார்க்கும் முதிரொலி தோன்றலால்
பின்னும் பார்க்கும் பெருநிலத்து ஊர் உயிர்
உன்னும் பார்க்கும் உறுவர் குழாமெலாம்
இன்னும் பார்க்க எழுதிடும் சீர்த்தியான். (2)

சீத நீழல் செலின் சிற்றுயிர்த் தொகை
போதச் சாம்பும் என்று எண்ணிய புந்தியான்
ஆதவம் தவழ் ஆறு நடந்தீடும்
காதல் அங்கை விரித்துக் கவித்தரோ. (குசேலம்)

துவாரகை வீதியில் இவர் நடந்துபோயுள்ள நிலையை இதில் நேரே காண்கின்றோம். நிலத்தில் ஊர்கின்ற உயிர் இனம் துயர் உறுதபுடி கருணை கூர்ந்து போயிருத்தலால் இவருடைய சீவதயைகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

சரிதம் 2.

சாங்கிய முனிவர் என்னும் இவர் அரிய பல கலைகளை அறிந்தவர். உலக ஆசைகளைத் துறந்தவர். சிறந்த தவ நெறியுடையவர். எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் துயர் புரியாமையே உயர்தவம் என்று யாவருக்கும் இவர் போதித்து வந்தார். துறவிகளும் தவசிகளும் யோகிகளும் முனிவர்களும் இவருடைய அருள்மொழிகளைக் கேட்டு ஒளி மிகுந்து வந்தனர். கருணைப் பண்பு இவரிடம் கனிந்து வந்தது.

மானூரி மடியும் மந்திரக் கலப்பையும்
காணெடு மணையும் கட்டுறுத்தி யாத்த
கூறை வெள்ளுறிக் குண்டிகைக் காவினர்
தரும தருக்கர் தற்புறம் சூழப்
பரிபு மெலிந்த படிவப் பண்டிதன்
சாங்கியம் நுனித்த ஓர் சாறயர் முனிவன். (பெருங்கதை)

முனிவர் பலர் இவரை இனிது சூழ்ந்து ஞானபோதனைகளை உணர்ந்து வந்துள்ளமையை இதனால் உணர்ந்து கொள்கின்றோம். எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இடர்கருதாமையே உயர்தவமாம் என ஒதி வந்தபடியே இவர் ஒழுகி வந்தார். எனைத்தானும் யார்க்கும் மனத்தானும் மாணா செய்யலாகாது என்பதை உலகம் காண நடந்து இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

எவ்வுயிர்க் கேளும் இன்னா எள்ளள வியற்றினாலும்
வெவ்வுயிர்த் தழலும் அந்த வேதனை விரிந்து முன்செய்
அவ்வுயிர் தன்னை நேரே அடருமால்; அல்லல் செய்யார்
திவ்விய நிலையில் ஓங்கித் தேவராய்த் திகழ்வ ரன்றே.

இதனை இங்கே ஓர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

இடர்சிறிதும் எவ்வுயிர்க்கும் எண்ணான் பிறகோர்
உடலிடம் கொள்ளான் உணர்.

எவ்வுயிர்க்கும் இதமே செய்.

318. இன்னு இயற்றி இழிந்தேனே தேனுகன்பின்
கொன்னே அழிந்தான் குமரேசா—முன்னாகத்
தன்னுயிர்க் கின்னொமை தானறிவான் என்கொலோ
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல். (8)

இ-ள்

குமரேசா! பிற உயிர்களுக்குத் துயர் புரிந்த தேனுகன்
என் ஈனமாயழிந்தான்? எனின், தன் உயிர்க்கு இன்னொமை
தான் அறிவான் என்கொலோ மன்னுயிர்க்கு இன்னசெயல்
என்க. என் கொலோ = என்னபயனைக் கருதியோ?

தன் உயிர்க்கு உற்ற துன்பத்தைத் தான் நேரே அறிபவன்
பிறவுயிர்க்குத் துயர் செய்வது மயலான மடமையாம்.

அனுபவ அறிவையுடைய மனிதன் அறிவீனமாய்
இழிந்து அவகேடுகளைச் செய்கின்றானே! என்று உள்ளம்
பரிந்து இரங்கியிருத்தலை உரைக் குறிப்பால் உணர்ந்து
கொள்கின்றாம். இனியது செய்யவே அறிவு உரியது.

என்கொலோ? என்றதில் பரிவும் இரக்கமும் வியப்புந்
பரவியிருக்கின்றன. அறிவற்ற சடமாயில்லாமல் அறிவுள்ள
சீவனாயிருந்தும் வறிகே துயர் புரிவது பரிதாபமாய் நின்றது.

துன்பம் தோய்ந்தால் எந்த மனிதனும் துடித்துப்
பதைக்கின்றான்; அந்த அனுபவ உணர்ச்சி நன்கு அமைந்
திருந்தும் பிறர்க்கு இன்னா செய்கின்றானே! என்னே இது!
என்று பேரருளோடு பெருந்திகில் அடைந்துள்ளார். அந்த
உண்மை நுண்மையாய் இதில் ஓர்ந்து உணர வந்துள்ளது.

தன்னுயிரைப் போல் மன்னுயிரைப் பேண வரிய மதி
நலமுடைய மனிதன் அவ்வாறு பேணாது ஒழிவகேதாடு
அமையாமல் மேலும் இன்னா செய்ய நேர்வது அன்மே
என்ன மதிக்கேடு? எவ்வளவு விபரீதம்! எத்துணைத் தீமை!

தம்மிடத் தேனும் தமக்கினி யவர்பா
லேனும்ஓர் இடர்வந்து சாரின்
அம்மொழ் முறைஎன்று அறிந்தும்ஏழ் கடலோர்
அணுவென உருகும்என் போல்வார்

இமமுறை துயர்வேறுயிர் உறின் இரக்கம்
 இன்றிய தன்றியும் தம்மால்
 வெம்மைய கொலைஒன்று அடையினும் அதனூழ்
 என்பதென் மிகமுக மலர்ந்தே. (1)

இம்மையின் இகழ்ச்சி மறுமையில் சிறுமை
 எய்துமென் றுயிர்க்கொலை புரியாச்
 செம்மைபங் கனக மாதிசைப் பற்றாத்
 துறவினைச் சிலரடைந் திடினும்
 தம்மையொத்து உயிர்கள் அனைத்தையும் காணும்
 தயவுயர் தமனிய முதல
 மும்மையும் ஓட்டில் காட்டிலன் னையிற்காண்
 துறவொரோர் தவர்க்கலால் முடியா.

(வைராக்கிய தீபம்)

தமக்கும் தம்மை அடுத்தவர்க்கும் ஏதேனும் இடர் நேர்ந்
 தால் ஐயகோ என்று அழுது புலம்புகின்றனர். அத்தகைய
 அவர் மற்ற உயிர்கள் அல்லலுறக் காணின் உள்ளம் இரங்காமல்
 நிற்கின்றார். கொல்லாமை முதலிய வீரதங்களை மேற்கொண்டு
 துறவினை அடைந்தாலும் பிறவுயிர்களை எல்லாம் தம் உயிர்
 போல் பேணி எவ்வழியும் தண்ணளியொடு ஒழுகி வருவாரே
 புனிதமான புண்ணிய முனிவராவர் என்னும் இவை ஈண்டு
 எண்ணி யுணர வரியன.

ஆருயிர்கள்பால் அன்பாய் ஆதரவு கூர்ந்தருள்பவரே
 பேரறிவாளராய் உயர்ந்து பேரின்ப நிலையைப் பெறுகின்றார்.

மன்னுயிர்க்கு இன்ஞ செய்பவன் தன்னுயிரையே நாசப்
 படுத்தித் தாழ்ந்து இழிந்து கழிந்து அழிந்து போகிறான்.

இது தேனுகன்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்

இவன் தானவர் மரபினன். ஆயர்பாடி அயலே யிருந்த
 தனி வனத்தில் பலவகை வளங்களோடு இவன் வாழ்ந்து வந்
 தான். மாய சாலங்களை நன்கு பயின்று யாண்டும் மாந்தர்க்குத்
 தீய துயரங்களை முண்டு புரிந்து நீண்டு நின்றான். இவன் செய்து
 வருகிற இன்னல்களைப் பொறுக்க முடியாமல் குடிசனங்கள்
 பிரண்டு போய்த் கண்ணிராணிடம் முறையிட்டனர். அம் மாய

1518 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வண் இத்தீயவன் நிலைக்கோக் காண விரும்பி நேரே வந்தான்.
கூட வந்த யாதவர்கள் இவனுடைய கொடுமைகளை மாத்தவன்
பால் வகைபாக விளக்கித் தெளிவுற உரைத்தார்:

ஆங்குவதி வுற்ற அதனால மனிதர் யாரும்
பாங்குற வெருக்கொள்வர் பனந்தருவின் எங்கும்
தூங்குகனி முற்றிவெகு தூரமதி வாசம்
ஒங்குதலின் அப்பழன் உவந்தவர்கள் ஆக. (1)

ஆயர்தரு மைந்தர் புகல்வார் அரிய ஆற்றல்
மேயஒரு தேனுகன் எனப்பெயர் விளம்பும்
தீயநிரு தன்புரவு செய்துவதி கின்றான்
ஒய்வில்பழம் எங்கணும் உதிர்ந்துளது காணீர்! (2)
(விண்டு புராணம்)

இவ்வாறு அவர் காட்டி வருவதைக் கண்ணன் கேட்டு வந்தான். வருங்கால் கருங்காலன் போல் விரைந்து வெகுண்ட கொலைக் கருவிகளோடு அவன் கொதித்து வந்தான். ஆயாசமும் அஞ்சி அயலே ஓடினார். கண்ணனை நேரே அவன் கருத்து மோதினான். மோதவே மாதவன் அவனை மாய்த்து வீழ்த்தினான். நாளும் உயிர்களுக்குத் துயர்களை விளைத்து வந்தவன் மாண்டு ஒழிந்தான் என்பதை அறிந்ததும் எல்லாரும் மகிழ்ச்சியுடன் மீதூர்ந்து இறைவனைத் துதித்து நின்றனர். மன்னுயிர்களுக்கு இன்னா செய்பவன் தன்னுயிர்க்கு இன்னாதவனாய் இழிந்த அழிவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது.

இன்பம் விழையும் இயல்புடைய நீபிறர்க்குத்
துன்பம் புரிதல் துயர்.

உன் உயிரைப் போல் மன்னுயிரைப் பேணுக.

319. கூடல்சேர் கோவலனைக் கொன்றோன் இராகுலன்பிள்ளை
கூடினார் கேடேன் குமரேசா—கோடிப்
பிறர்க்கின்ற முற்பகற் செய்யின் தமக்கின்ற
பிற்பகல் தாமே வரும். (9)

இ-ள்

குமரேசா! கோவலனைக் கொன்ற காலமும் இராகுலனும்

என் கொலையுண்டார்? எனின், பிறர்க்கு இன்னொ முற்பகல் செய்யின் தமக்கு இன்னொ பிற்பகல் தாமே வரும் என்க.

இன்னொமையின் விளைவு இனிது தெரிய வந்தது

பிறர்க்குத் துன்பங்களை முன்பொழுது செய்தால் தமக்குத் துயரங்கள் பின் பொழுது தாமே வந்து வதைக்கும்.

முற்பகல், பிற்பகல் என்பன ஒரு பகலின் முன் பகுதியையும் பின் பகுதியையும் முறையே குறித்து நின்றன. ஒரு நாள் என்னும் காலப்பகுதி பகல் என வந்தது. எல்லையிலாத காலத்தை மனித வாழ்வுக்கு ஏற்றவாறு கிமிடம் நாழிகை பகல் இராநாள் வாரம் பக்கம் மாதம் வருடம் என இன்னவாறு முன்னோர் வகுத்துள்ளனர். அவ்வழியே வாழ்வுகள் நடந்து வருகின்றன.

எவர்க்கும் இன்னொ செய்யாதே; செய்தால் உனக்கே அது விசைந்து வரும். எப்பொழுது வரும்? எனின், அப்பொழுதே வரும் என அச்சுறுத்தி இதில் அறிவுறுத்தி யிருப்பது உய்த் துணை வுற்றது. இன்னொவை யாதும் உன்னாதே.

நீவினையின் விளைவுகள் அதிவிசைவில் விளைந்து நேரே வதை புரியும் என்பது ஈண்டு மதிதெளிய வந்தது.

காலையில் செய்த வேலைக்கு மாலையில் கூலி வருதல்போல் முற்பகல் செய்த துயர்க்குப் பிற்பகல் பெருந்துயர் வருகிறது.

வித்திய விதையில் இருந்து விளைவு தானாகவே வெளி வருகிறது; அதுபோல் விளைந்த துன்பத்திலிருந்து துன்பங்கள் கொத்தாகக் கிளைத்து மேலே தாமாகவே கொதித்து வரும் ஆதலால் தாமே வரும் என்றார். இன்னொ தானே வரும் என ஒருமையில் கூறுது பன்மையில் குறித்தது, அதன் விளைவுகள் பலவாய் விரிந்து பனைத்துப் பெருகி வருதல் கருதி.

தான் செய்தது போல் தனக்கு இன்னொ பிறர் யாதும் செய்ய வேண்டா; அது தானாகவே ஒன்று பத்தாய்ப் பெருகி வருந்து வந்து வதைக்கும். யார்க்கேனும் என்ன இன்னொ செய்ய தாலும் அது உன் உயிர்க்கே துயராய் மீண்டு வந்து உன்னைச் சித்திரவதை செய்யுமே! இந்த விசித்திர வேதனைகளை ஏன் விணை விளைத்துக் கொள்கறாய்! விவேக சூனியமாய் இழிந்து ஒழிந்து போகாமல் யுகமாய்த் தெளிந்து உயர்ந்து கொள்ளுக.

நீ இனிமையாய்ருகக வேண்டும் என்றே யாண்டும் விருப்ப
கிரியை; அந்த இனிமையையே பிறர்க்குச் செய்; இன்னமையை
யார்க்கும் யாதும் யாண்டும் செய்யாதே.

பிறர்க்கு இன்னு என்று பேரிட்டுத் தனக்கு இன்னமையை
வித்தி விளைத்துக் கொள்பவன் பெரிய பித்தனாய் நெடிய பேதை
யாய்க் கொடிய மூடனா யிழிந்து அடுதுயரில் படுகிறான்.

நெடியது காண்கிலாய் நீ அளியை நெஞ்சே!
கொடியது கூறியாய் மன்ற--வடியுளே
முற்பகல் கண்டான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் கண்டு விடும். (பழமொழி, 130)

பிறன்கேடு முற்பகல் கண்டான் தன்கேடு பிற்பகல் கண்டு
விடும் என நம் பொய்யாமொழி வழியே இப் பழமொழி புது
மொழியாய் உருக்கொண்டு வெளி வந்துள்ளது.

பொற்பகல் சிகரியுட் பொருந்தி ஆழ்பவர்
அற்பகல் நுகருமீன் அவரை நுங்குமால்
முற்பகல் ஓர்பழி முடிக்கின் மற்றது
பிற்பகல் தமக்குறும் பெற்றி என்னவே.

(கந்த, சூரன்யுத்த, 365)

போரில் அழிந்து கடலில் வீழ்ந்த தானவரை மீன்கள்
துங்கின; முன்பு தம்மையுண்டவரை இன்று அவை நின்று
களித்தன; முற்பகல் இன்னு செய்தவர் பிற்பகல் இன்னவற்ற
ழிவர் என்பதை இது நன்னயமா நேரே விளக்கி நின்றது.

இருள்வயிற் றூர்ந்த புத்தேட் கினமெனக் கமலப் போதைக்
கருகவெம் பனியால் தீய்த்த கலைமதி தன்னை மீட்டு
மருவும் அப்பனியே செவ்வி மறைத்ததால் மனத்தினேனும்
ஒருவருக்கு இன்னு செய்யின் தனக்கவை யுறுவதன்றே.

(கூர்ம புராணம், கண்ணன், 129)

மனத்தாலேனும் ஒருவருக்கு இன்னுசெய்யின் தனக்கு
அவை தவறாமல் வரும் என இது உரைத்துள்ளது. குறிப்பாய்
பொருள்களையும் நயங்களையும் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுக.

முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும். (ஒளவையார்)

முற்பகல் செய்வினை பிற்பகல் உறுநரின்.

(பெருங்கதை 1-51)

முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகல் காண்குறாஉம் பெற்றிகாண். (சிலப்பதிகாரம் 21)

இந்தக் குறளைத் தழுவி இவை வந்துள்ளன.

இன்னொ செயலைச் செய்தவன் விரைந்து இன்னல்களை
அடைய நோக்கினான். ஆகவே அத் தீமையை யாரும் செய்யாமல்
நன்மையாய் ஒழுக வேண்டும். இந்த விதி நியமத்தை மதி தெளி
ந்து மனிதர் உய்தி பெற அதி விநயமாய் இது விளக்கியுளது.

Punishment is a close attendant on guilt. (Horace)

செய்த குற்றத்தைத் தொடர்ந்தே தண்டனை விரைந்து
வருகிறது என்னும் இதுவும் ஈண்டு எண்ணி யுணர வரியது.

இன்னொமையின் நி மனிதன் இனியனாய் வாழ வேண்டும்
என்றே யாவரும் போதித்து வருகின்றனர். பொல்லாத பழக்
கங்களால் புலைகள் நோந்து விடுகின்றன. தொலையாத துன்பங்
கள் தொடர நோக்கின்றன. நல்ல வழிகளில் பழகி அல்லலுறாமல்
வாழுக.

பிற வுயிர்களுக்குத் தூயர் புரிந்தவர் விரைந்து தூயருறு
வர். இவ்வுண்மை வேந்தர் இருவர்பால் நன்கு விளங்கி நின்றது.

சரிதம் 1

நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் மதுரையம்
பதியிலிருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். இவன் நல்ல நீதிமான்.
சிறந்த அறிவும் நிறைந்த பெருந்தன்மையும் அருந்திறலாண்
மையும் உடையவன். இவன் ஆட்சியில் குடி சனங்கள் யாவரும்
உவந்து வந்தனர். அரிய விலையுடைய பெரிய மணியணியை அந்
நகரில் விற்க வந்த கோவலனைக் கள்வன் என்று காட்டி இக்
காவலனிடம் ஒரு பொற்கொல்லன் கோள் முட்டினான். அப்
பொல்லாதவன் சொல்லை நம்பி அந்த நல்லவனை இந்த நம்பி
கொல்வித்தான். அத் தூயவன் மாயவே அவனுடைய மனைவி
கண்ணகி கண்ணீர் சொரிந்து விரைந்து இவன் எதிரே வந்து
நின்ற உண்மையை உணர்த்தினாள். தான் தவறு செய்ததை
அறிந்ததும் “அந்தோ! அநியாயமாய் அல்லல் புரிந்து விட்டே
னே!” என்று உள்ளம் மறகி அரியணையிலிருந்து அலறி விழுந்து
இறந்தான். அரசு பதைத்துத் துடித்தாள். அத் தேவியின் நிலை

மையை அறிந்து கண்ணகி பரிந்து புலம்பி வருந்தித் தேற்றி
னாள். பரிவுரைகள் அறிவொளிகளாய் வந்தன.

“கோப்பெருந்தேவி! கொடுவினை யாட்டியேன்
யாவும் தெரியா இயல்பினேன் ஆயினும்
முற்பகற் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு
பிற்பகற் காண்குறாஉம் பெற்றிகாண்!”

(சிலப்பதிகாரம்)

வினைபின் விளைவை இவ்வாறு நினைவுறுத்தி நெடுந் துயரு
டன் அவள் அகன்று போனாள். பிறர்க்கு இன்னா செய்தார்
உடனே இன்னலடைந்து இழிந்து அழிவார் என்பதை இம்
மன்னன் சரிதம் மாநிலம் அறிய நேரே விளக்கி நின்றது.

சரிதம் 2

இராகுலன் என்பவன் காந்தார தேசத்து வேந்தன் ஆவான்
அத்திபதியின் அருமைத் திருமகன். தாய் பெயர் நீலபதி. இவன்
அறிவிலும் ஆண்மையிலும் சிறந்தவன். இலக்குமி என்னும்
அரசினங்குமரியை மணந்து அரிய போகங்களை நுகர்ந்து இவன்
இனிது வாழ்ந்து வந்தான். வருங்கால் பிரமதருமர் என்னும்
முனிவர் ஒருநாள் இவன் அரண்மனைக்கு வந்தார். அவருக்குச்
சிறந்த விருந்து செய்ய விழைந்தான். ஆகன் என்னும் சமையல்
தலைவனிடம் உயர்ந்த உணவுகள் செய்யப் பணித்தான். அவன்
விரைந்து செய்யாமல் சிறிது தாமதித்து நின்றான். இவன்
அவனைச் சினந்து நோக்கினான்; அவன் அஞ்சித் தடுமாறி
அயலே வீழ்ந்தான்; பாண்டங்கள் சிதைந்தன; முண்ட கோபத்
தால் இவன் வாளால் வீசினான்; அவன் மாண்டு போனான்; ஒரு
நாகம் தீண்டியதால் இவனும இறந்தான்; முன்பு செய்திருந்த
சிறந்த புண்ணியத்தால் சோழ மன்னனுக்கு மகனாய் பிறந்
தான். உதயகுமாரன் என்னும் பேரோடு நலமாய் வளர்ந்து வந்
தான். பருவம் எய்தினான்; ஒரு நாள் மாலையில் ஒரு பூஞ்சோலை
யுள் புகுந்து தனியே உலாவி வந்தான். தன் மனைவியைக் காந்
தித்து வந்துள்ளான் என்று மாறபட எண்ணி அங்கே தங்கி
யிருந்த காஞ்சனன் என்னும் விஞ்சையன் இவனை வாளால்
வெட்டினான். உடல் துணிபட்டு இறந்தான். இன்னா செய்த
போதே அவன் தீண்டி மாண்டான்; பின்னும் கொலையுண்டிற்

நான். மகளை இழந்த துயரால் அரசி மறுகி அழுத பொழுது அவளைத் தேற்றி வினையின் விளைவினை மணிமேகலை விளக்கியுரைத்தாள். விவேக ஒளிகள் அதில் வீசி நின்றன.

பூங்கொடி நல்லாய் பொருந்தாது செய்தனை!
உடற்கு அழுதனையோ உயிர்க்கு அழுதனையோ?
உடற்கு அழுதனையேல் உன்மகள் தன்னை
எடுத்துப் புறங்காட்டு இட்டனர் யாரே?
உயிர்க்கு அழுதனையேல் உயிர்புகும் புக்கில்
செய்ப்பாட்டு வினையால் தெரிந்துணர் வரியது;
அவ்வுயிர்க்கு அன்பினை ஆயின் ஆய்தொடி!
எவ்வுயிர்க்கு காயினும் இரங்கல் வேண்டும்
மற்றுன் மகளை மாபெருந் தேவி
செற்ற கள்வன் செய்தது கேளாய்!
மடைக்கலம் சிதைய வீழ்ந்த மடையனை
உடல்துணி செய்தாங்கு உருத்தெழும் வல்வினை
நஞ்சுவிழி அரவின் நல்லுயிர் வாங்கி
விஞ்சையன் வாளால் வீட்டிய தன்றே. (மணிமேகலை 23)

நோர்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள் கிறோம். முன்னம் செய்த தீவினையால் இன்னவாறு இவன் இன் னலடைந்து இறந்துள்ளான். பிறர்க்கு இன்னொ முற்பகல் செய யின் தமக்கு இன்னொ பிற்பகல் தாமே வரும் என்பதை இம் மன்னர் இருவர் அழிவும் உலகம் அறிய உணர்த்தி நின்றது.

வித்தின் விளைவேபோல் வெய்யவினை செய்தவனைத் தோத்தி யடரும் தோடர்ந்து.

இன்னொ செய்தார் என்னொனும் உய்யார்.

320 வண்டுகட்கு நோய்செய்த மாண்டவியர் பின்கொடுநோய்
கொண்டுநொந்தார் என்னை குமரேசா--மண்டிவரும்
நோயெல்லாம் நோய்செய்தார் மேலவாம் நோய்செய்யார்
நோயின்மை வேண்டு பவர். (10)

இ-ள்

குமரேசா! வண்டுகளைத் துன்புறுத்திய மாண்டவியர் யின்பு ஏன் துன்புழந்து கொந்தார்? எனின், நோய் எல்லாம்

1524 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நோய் செய்தார் மேலவாம் நோய் இன்மை வேண்டுபவர் நோய் செய்யார் என்க.

இன்பமாய் வாழ வுரிய வழி விழி தெரிய வந்தது.

துன்பங்கள் யாவும் துன்பங்களைச் செய்தவர் மீதே வருகின்றன; ஆதலால் துயரின்றி யிருக்க விரும்புபவர் துயர் செய்யார். இனியதே செய்து இன்பம் பெறுவர்.

உயிரைத் துயர் உறுத்தி நோகச் செய்வது நோய் என வந்தது. எல்லாம் என்றது பலவகைத் துன்பங்களையும் கருதி. உடலை வருத்தும் பிணி, உள்ளத்தைச் சிதைக்கும் அல்லல், உயிரை வதைக்கும் துயர் முதலிய வேதனைகள் யாவும் நோய்கள் என நோர்ந்தன. நோய் தீயினும் தீயது.

யாதொரு நோயும் இன்றி யாண்டும் சுகமாய் வாழ வேண்டும் என்றே யாவரும் கருதுகின்றனர். துன்பம் என்றால் எவரும் அஞ்சுகின்றனர். இன்ப நிலைகளையே எவ்வழியும் அவாவி வரும் இயல்புடைய மாந்தர் துன்பப் புலைகளில் அழுந்துந் துடித்து அயர்கின்றனர்.

நிலைகுலைந்து நொந்து கைந்து தாம் நோய் உழந்து படுகுற குக் காரணம் என்ன? என்று யாரும் கருதியுணர்வதில்லை. ஓர்ந்து உணர்ந்தால் உண்மை தெளிந்து உறுதிநலனைச் சார்ந்து உய்தி பெறுவர். துன்ப விளைவின் நிலை தெரிபவர் இன்ப விளைவின் எய்த நோர்கின்றார். அல்லலை ஒழி; நல்லது செய்.

தன் உயிர்க்கு இன்பத்தை விரும்புகின்றவன் பிற உயிர்க்குத் துன்பத்தைச் செய்யலாகாது. தீமை துனையளவு செய்யினும் அந்தத் தீவினை பனையளவு துன்பங்களைப் பயந்து விடுதலால் தீயினும் தீயதா யாண்டும் அது அஞ்ச வுரியது.

வெவ்வினை செய்யு மாந்தர் உயிர்களும் நிலத்து வித்தி அவ்வினை வினையுள் உண்ணும் அவ்விடத் தவர்கள் துன்பம் இவ்வென உரைத்தும் என்று நினைப்பினும் பனிக்கும் உள்ளாக செவ்விதிற் சிறிது சூறக் கேண்மதி செல்வ வேந்தே.

(சீவக சிந்தாமணி)

பிற உயிர்களுக்கு நோய் செய்தவர் பின்பு கொடிய நாகரத்தில் வீழ்ந்து நோயுழந்து படும் துயர நிலைகளை இது குறித்

துள்ளது. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

வினைத் துயர்கள் விளைத்து வருவதை நினைத்து உணர்பவர் நெஞ்சம் கலங்கி நெடுந்திகில் அடைவர். பிரியமாய்க் கருதி வருமிற அரிய உயிரைக் கொடிய துயரில் ஆழ்த்துவது நெடிய மடமையாம். பிறர்க்கு அல்லல் புரிபவன் தனக்கே எல்லையில்லாத துன்பங்களை எவ்வழியும் இழைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

இனிமை செய்பவன் இன்பம் எய்துகிறான்; இன்னொ செய்பவன் துன்பமே அடைகிறான். அயலார் துயருறச் செய்தவன் மூயல்பாகவே துயரடைய நோக்கிறான். இன்னொசெய்யாத அளவே ஒருவன் இனியவனாய் உயர்ந்து இன்பமா வாழ்கிறான்.

பூவுட்கும் கண்ணாய் பொறுப்பர் எனக்கருதி
யாவர்க்கே ஆயினும் இன்னொ செயல்வேண்டா
தேவர்க்கும் கைகூடாத் திண்ணன்பி னுர்க்கேயும்
நோவச் செயினேன்மை யில். (பழமொழி 335)

நண்பு நிறைந்த அன்புடையாரும் அல்லலை உள்ளம் பொறார்; ஆதலால் எவரிடமும் இன்னொ செயல் வேண்டா என்று இந் நாலாகிரியர் இவ்வாறு மாந்தரை வேண்டியுள்ளார்.

இனிய செயலாலேயே மனிதன் புனிதனாகிறான். தண்ணளியுடையனாய் உயிர்களுக்கு நன்மை செய்து வருபவன் புண்ணியவானாய் உயர்ந்து எண்ணரிய இன்ப நலன்களை எய்துகிறான்.

மன்னுயிர்க்கு இரங்கி நன்மை மருவினேன் மாண்புயர்ந்து
தன்னுயிர்க்கு இன்பம் கண்டு தருமவான் ஆகி நின்றான்;
புன்னுனி அளவு தீமை புரியினும் புலையாய் மீண்டு
வன்னியின் வருத்தும் அல்லல் வல்விடம் ஆகும் அன்றே.

(பாண்டியம்)

இதம் புரிபவரது உயர் மகிமையையும், இன்னொ செய்பவரது மூழி துயரையும் விழி தெரிய இது விளக்கியுள்ளது. வன்னி = தீ.

அல்லல் வல்விடம் என்றது அதனை யாதும் யாண்டும் தீண்டாதே என்று அச்சுறுத்திக் தெளித்து நின்றது.

நோகச் செய்தவன் நொந்து படுவான் என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது. செய்த துயர் செய்தவனைச் சேர்ந்து வருத்தவது தெய்வ நியதியாய் என்றும் நோர்ந்துள்ளது.

குடமுலைக்கு எதிர்என்று ஒதும்
 குரும்பையை வெகுண்டு மின்னார்
 பொடியிடி உலக்கை மீப்போய்ப்
 புடைத்தன மீளா முன்னம்
 முடிமிசை யுதிரத் தாக்கிச்
 சிந்துமுப் புடைக்காய்த் தெங்கீங்கு
 இடர்இடர்க்கு எதிர்செய் வோரின்
 வியத்தக எங்கும் ஓங்கும். (காஞ்சிப் புராணம்)

மங்கையர் வெளி முற்றத்தில் பொடியிடித்தனர்; மேலே
 தூக்கிய உலக்கை அங்கே தொங்கி நின்ற தென்னங் குரும்பைய
 யைத் தாக்கியது; தாக்கவே அந்த இளங்காய் அவர் தலைமீது
 விழுந்து வருத்தியது; இடர் செய்வார் உடனே இடர் அடைவார்
 என்பதை அது விளக்கி நின்றது. இந்த நிகழ்ச்சியில் விளைவான
 விளைவை விளக்கி யிருக்கும் விதம் உய்த்துணரத் தக்கது.

குருவிஓப்புதம் கவண்கலால் குலைந்திருல் இனத்தோடு
 உருவ ஆசினி உக்கன அசும்பின நிலத்து
 மருமலர்ப் பதம் வழக்கி வீழ்ந்து இனைவர் மான் அனையார்
 ஒருபொருட்கு இடர்செயின் அவை மறுகணத் துருகொம்
 (தணிகைப் புராணம்)

மலைச் சாரலில் தினைப்புணம் காத்து நின்ற மடந்தையர்
 பறவைகளை ஓட்டுவதற்குக் கவண்கல் எறிந்தனர். அது விளாந்து
 பாய்ந்து அருகே மருவியிருந்த தேன் கூட்டையும் பலாப்பழை
 கையும் சிதைத்துப் போயது; அந்த மதுவும் பழச்சாறும் நிலத்த
 தில் தோய்ந்து கிடந்தன; அதில் நடந்த மகளிர் வழக்கி வீழ்ந்
 தனர்; தாங்கள் கடுத்துச் செய்த இடர் அடுத்த கணத்திலேயே
 அவர்க்கு மடுத்து வந்தது என இது குறித்துளது. யார்க்கும்
 எதற்கும் எவ்வகையிலும் யாதும் இடர் செய்யலாகாது; செய
 தால் செய்தவனுக்கு வெய்ய துயரங்களை அவை விளைத்தே
 விடும் என்று நூல்கள் இவ்வாறு சால்போடு காட்டி வருகிள
 றன. கற்பனைக் காட்சிகளிலும் விற்பன மாட்சிகளை விழைந்து
 காணுகின்றோம். ஒரு பொருட்கு இடர்செயின் அவை மறுகணத்து
 உறும் என்றது தீய செயலின் விளைவைத் தெளிவுறுத்தி நின்றது.

இந்நோய் எமக்குண்டென் நெண்ணுதே எவ்வயிரும்
 முன்னோவக் கொல்லு முழுமக்கள்---எந்நோயும்

பண்ணப் படுநரகில் பாவிகளில் பாவிகளென்று
எண்ணப் படுவார் இகழ்ந்து. (பாரதம்)

பிற உயிர்க்குச் செய்கின்ற நோய் தன் உயிர்க்கு வருமே
என்று உணராமல் நோய் புரியும் மடையர்கள் கொடிய நரகில்
விழுந்து நெடிய துயர்களை அடைவர் என இது குறித்துளது.

கொடும்பரவர் கழியுழக்கக் குதித்தெழுமீன்
ஆய்ச்சியர்பால் குடத்துள் வீழ்ந்தங்கு
அடும்பயத்தோ டலமருமற் றவர்கடையும்
தயிர் ஓதைக்கு அலமந்தோடி
ஒடுங்குமுயல் கைதையினுள் அடங்கியங்கட்
கடல்ஒலிகேட் டுள்ளம் மாழ்கும்
கடுங்கருமத் தொடர்அந்தோ யாங்குறினும்
விடாதென்னக் காட்டும் ஒர்பால். (காஞ்சிப் புராணம்)

செய்த தீவினை செய்தவனை எவ்வழியும் விடாது தொடர்ந்து
வெவ்விய நோய்களை வினைக்கும் என இது உணர்த்தியுளது.
துயர்களுக்கு அஞ்சி உயிர்கள் ஒடினாலும் அவை உய்ய முடியா
யாண்டும் துயருழந்தே சாம் என இதில் குறித்திருக்கும் குறிப்
புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். கருமத்தோடர்
அந்தோ யாங்குறினும் விடாது என்னும் இது ஈங்கு எண்ணி
யுணர வரியது. தன்னைச் செய்தவனை நோய் பின்னி வரும்.

செய்யும் துயர் எல்லாம் செய்த உயிரையே சேர வரும்
ஆதலினால் யாதும் துயர் நோராமல் வாழ விரும்பின் எவ்வயிர்க்
கும் ஏதும் தீது புரியாமல் வாழ வேண்டும். துயர் புரிபவர்
துயருறுவர். இது மாண்டவியர்பால் அறிய வந்தது.

சரிதம்

இவர் மறையவர் மரபினர். நிறையறி வுடையவர். பிள்ளைப்
பருவத்தில் இவர் பிழைகள் பல செய்தார். தவளை மீன் முதலிய
நீர் வாழ் உயிர்களையும் சிறிய பறவைகளையும் கல்லால் எறிந்து
அல்லல் புரிந்தார். கண்டு தும்பிகளைப் பிடித்துக் கூரிய முட்களை
மடுத்து அவை துடித்துப் பதைப்பதைக் கண்டு நகைத்துக்
களித்து வந்தார். பருவம் எய்திய பின் அறிவு தெளிந்து உலக
நிலைகளின் புலைகளை உணர்ந்து யாவும் துறந்து போய் அடவி
யை யடைந்து அருந்தவம் புரிந்திருந்தார். பொறிகளை அடக்கி

அரிய தவயோகியாய் இவர் மருவி யிருக்குங்கால் அந்நாடு
மன்னன் அரண்மனையில் கள்ளர் சிலர் புகுந்து பெரும் பொருள்
களைக் கொள்ளை செய்து சென்றார். அக் கொள்ளைப் பொருளைப்
புகுந்து கொள்ளும் பொருட்டு அக்கள்வர் காட்டையடைந்தார்.
மூட்டைகளை அவிழ்த்தார்; விலையுயர்ந்த மணியணிகளையும்
பொன் பொருள்களையும் கண்டு வியந்தார்; விரைந்து புகுந்து
கொண்டிருக்குங்கால் அக்களவின் உளவினை அறிந்த அரசனு
டைய படை வீரர்கள் குதிரைகளில் ஏறி வேகமாய் வந்து
வளைந்து கொண்டார்; கொள்ளவே கள்ளர் எல்லாரும் காந்து
மறைந்து போனார். உள்ளே புகுந்த வீரர்கள் அங்கே சிதறிக்
கிடந்த பொருள்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு அயர்வில
ஆய்ந்து பார்த்தார். கண்மூடி மவுனியா யிருந்த இவரைக் கண்ட
டார். கொள்ளை செய்து வந்தவன் இப்படிக்க் கள்ள வேட்ட
பூண்டுள்ளான் என்று எள்ளி இகழ்ந்து இவரைப் பிடித்து
இழுத்து வந்தார்; அரசன் முன் நிறுத்தினார். அவன் கோ
களைவிகளுக்கு இவர் யாதும் சரியாய்ப் பதில் சொல்ல வில்லை.
“இவன் கொடிய கள்ளன்; நெடிய கழுவில் ஏற்றுங்கள்” என்று
வேந்தன் வெகுண்டு மொழிந்தான். காவலர் அவ்வாறே வேட்ட
டில் நாட்டிய ஈட்டி முனையில் இவரை மாட்டி ஏற்றினார். இவர்
மறுகித் துடித்தார். இளமையில் வண்டுகளின் உடல்களில் ஏற
றிய ஊசியால் அவை துள்ளித் துடித்தபடியே துடித்துச் சாக
நேர்ந்தார். செய்த தீவினை செய்தவனை விடாது பற்றி வதைத்து
விடும என்பதை உணர்ந்து தெளிந்தார். அறியாப் பருவத்தில்
அறிவில்லா உயிர்களுக்குச் சிறுநோய் செய்த இவர் கொடுநோய்
அடைந்து மாண்டார். நோய் எல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்
என்பதை ஞாலம் கண்டு தெளிய இவர் நனகு உணர்த்திநின்றார்.

மாண்டவியர் மாதவராய் வந்தும் மதிமறந்து
நீண்டுமுன்செய் தீமையால் நேர்மாண்டார்---முண்டவினை
எவ்வழியும் தப்பாமல் எய்தும் இனியசெய்வார்
திவ்விய ராவர் சிறந்து.

நீசெய்த நோயெல்லாம் நின்னையே கொல்லுமே
நோய்செயல் ஏனோ நுவல்.

இனிய செய்து இன்பம் எய்துக.

பிறர்க்கொரு சிறுநோய் செய்யின் பிறகுது பெருநோயாகி
மறக்கொடுந் தீயாய் மண்டி வந்துணை வருத்தும் அந்தோ!
அறத்திறந் தெரியா தின்னா ஆற்றிநீ அழிதல் நஞ்சை
உறத்தின்று சாத லாகும் உறுதியை உணர்க ஓர்ந்தே.

(பாண்டியம்)

கோறலும் நஞ்சுணைத் துய்த்தல் கொடுநஞ்சு
வேறலும் நஞ்சுமா றல்லாணைத்---தேறினான்
நீடாங்கு செய்தலும் நஞ்சாம் இளங்கிளையை
நாடாதே தீதுரையும் நஞ்சு. (சிறுபஞ்ச முலம்)

தன்னைச் செருதானைக் காய்வான் தகாக்கொலையன்
பின்னைக் குரவரைப் பேணாதான்---முன்னொருவன்
இல்லானைக் காதலித்தான் இந்நால்வர் வெந்நரகத்
தல்லால் அழுந்தா தவர். (பாரதம்)

தின்றன எல்லாம்பின் தின்னுவ; அன்பின்றிக்
கொன்றன கொல்ப; குறைப்ப குறைத்தன;
ஒன்றும் பிழையாதென் றுன்னியுயிர்க் கூறுசெயார்
என்றும் பிறத்தல் இலர். (இன்னிசை)

பிறர்க்கு ஒரு சிறு நோய் செய்தாலும் அது பெரு
நோயாய்ப் பெருகி வந்து செய்தவனைச் சித்திரவதை செய்யும்;
கொலை முதலிய புலைகளைச் செய்யாதவரே தலையாய மேலோர்;
அவரே பிறவி நீங்கிப் பேரின்பம் பெறுகின்றனர் என இவை
குறித்துள்ளன. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

இனிய மேலோர் இன்னொ செய்யார்.

யாரிடமும் இதமே செய்வார்.

இன்னொ செயல் இன்னலை தரும்.

யாண்டும் நன்னயமே செய்க.

அறிவின் பயன் அன்பு செய்வதே.

இன்னொ ஒழிவதே இனிய நன்மையாம்.

எனைத்தானும் இன்னொமையை நினையாதே.

தன் உயிர் என்ன மன்னுயிரை எண்ணுக.

பிறர்க்கு இன்னொ செய்யின் பேரின்னல் விரைந்து வரும்.

நோய் எல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்.

32-வது இன்னொ செய்யாமை முற்றிற்று.

முப்பத்து மூன்றாவது அதிகாரம்.

கொல்லாமை.

ஆஃதாவது யாதொன்றையும் கொலை புரியாத தலையாய நீர்மை. யார்க்கும் இன்னா செய்யாமல் யாண்டும் தன் உயிரைப் போல் மன்னுயிரைப் பேணி வரும் தண்ணளியாளர்க்கே இது தகவாய் அமையும் ஆதலால் இன்னா செய்யாமையின் பின் இனமா யிணைந்து உறவுரிமையா யுறைந்து நின்றது.

321. கொன்றிழிந்த வேடன்தான் கொல்லாமை யாலுயர்ந்து
குன்றாஇன் புற்றான் குமரேசா—என்றும்
அறவினை யாதெனின் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாம் தரும். (1)

இ-ள்

குமரேசா! கொலை வினையால் இழிந்து நின்ற விபுலன் கொல்லா விரதம் கொண்டபின் தருமவானு யுயர்ந்து என் பெருமை மிகப் பெற்றான்? எனின், அறவினை யாது எனின் கொல்லாமை; கோறல் பிறவினை எல்லாம் தரும் என்க.

புண்ணியத்தின் உருவத்தை இது உணர்த்துகின்றது.

தரும நீர்மை என்பது யாதொன்றையும் கொல்லாமைமீய்; கொல்லுதல் பாவங்கள் எல்லாவற்றையும் விளைத்து விடும்.

உயிரினங்களுக்கு இதமான செயல்களை எவ்வழியும் செய்வையாய்ச் செய்து வருவது அறம் என வந்தது. இனிய இந்நலங்கள் பலவகை நிலைகளில் பரவியுள்ளன.

ஆலயம் அமைத்தல், சாலைகள் சமைத்தல், கல்வி நிலையங்கள் நிறுவல், மருத்துவ விடுதிகள் வகுத்தல், அன்னதானம் அளித்தல், தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல் என இன்னவாறு பல துறைகளில் அறவினை மருவியுள்ளமையால் ஈண்டு அவற்றை எல்லாம் தொகுத்து நிறுத்தித் தலைமையானதைத் தெளிவாக வகுத்து உலகம் அறிய நலமா உரைத்தார்.

அறம் என்னாது அறவினை என்றது புண்ணியச் செயல்கள் பலவற்றையும் எண்ணி யுணர. இனிய கருமங்கள் அரிய தருமம்

களாய் மருவி வருகின்றன. இவ்வாறு பல வழிகளில் நிலவி வரு
கிற அறங்கள் எல்லாம் கொல்லாமை ஒன்றிலேயே குடி கொண்
டுள்ளன. அவ்வுண்மையை ஈண்டு அதிசய விசித்திரமாய் நன்கு
விளக்கியுள்ளார். வினா வினா த விவேகமாய் வந்தது.

அறவினை யாது? என இவ்வண்ணம் அறிஞர் குழுவை
நோக்கி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்: பலரும் பலவாறு சொல்ல
நேர்ந்தார். முடிவில் தாமே அதற்குத் தெளிவாக விடை கூறி
யருளிஞர். வித்தகமான அந்த வினா தக் காட்சியை இதில்
உய்த்து உணர்ந்து கொள்கிறோம். தத்துவங்களை விளக்கி வரு
வதில் தேவருடைய வழி தனி நிலையில் விநயமாய் ஒளி வீசி
வருகிறது. சிந்தனைகளை வளர்த்துத் தெளிவுகளை அருளி எந்த
வகையிலும் இதங்களை இனிது உணர்த்தி வருகிறார்.

உயிர்களுக்குத் துயர் நேராமல் யாண்டும் இனிது பாது
காத்து வருவது கொல்லாமையே ஆதலால் அதுவே எல்லா
அறவினைக்கும் தனி நிலையமாயுள்ளது. சீவ கருணையுள் தருமங்
கள் யாவும் மேலியுள்ளன. சீவதயாபரன் என்பது கடவுளுக்கு
ஒரு பேர் ஆதலால் ஆருயிர்களுக்கு அருள் புரிந்து வருபவன்
அரிய பெரிய மகான் என்பது நன்கு தெரிய நின்றது.

ஆனை அடியுள் அடங்கா தன இல்லை
ஏனை அடிகள் எவையுமே--ஊனுயிரைக்
கொல்லா அறத்தின் கொழுநிழலில் தங்குமே
எல்லா அறமும் இசைந்து. (பாரதம்)

எந்தப் பிராணியின் அடியும் ஆனையின் காலடியுள் அடங்கி
விடும்; அதுபோல் எல்லா அறமும் கொல்லாமையுள் அடங்கி
விற்கும் என இது குறித்துள்ளது. உவமையின் குறிப்பை
ஊன்றி உணர்ந்து பொருளின் சிறப்பைத் தேர்ந்து கொள்ள
வேண்டும். கொல்லா விரதம் எல்லா வரமும் தரும்.

கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்! (1)

கொல்லா விரதம் குவலயமெல் லாம்ஒங்க
எல்லார்க்கும் செரல்லுவதுஎன் இச்சை பராபரமே! (2)

கொல்லா விரதம் ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்று
அல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே! (3)

(தாயுமானவர்)

பொல்லாத புலைக்கேடுகள் யாவும் நீக்கி எல்லா அற நலங்களுக்கும் கொல்லாமை ஒன்றே கொடுத்தருளும்; கொல்லா விரதம் உலகம் எங்கும் பரவி ஒக்கி வர வேண்டும்; இதுவே என இச்சை என்று உலக ஆசைகள் யாவும் துறந்த தாயுமானவா அருள் நீர்மைபை இவ்வாறு ஆதரித்தருளிபிருக்கிறார்.

கொல்லா விரதம் கொண்டவரே நல்லவர் என்று சொன்னவர் அல்லாதார் தீயவர் என்று சொல்ல வில்லை; அவ்வாறு சொல்லின் கொல்லா விரதம் கொள்ளாதவர் உள்ளம் நோவர்; அந்த நோதலைத் தன் சொல்லால் விளைக்கலாகாது என்று கருதியே யாரோ அறியேன் என அயலே நயமாய் விலகியுள்ளார். கொல்லாமை என்னும் நல்ல தருமத்தை யுடையவர் தம் சொல்லாலும் பிறர் உள்ளம் நோகப் பேசார் என்பதை இப் பெருந்தகையாளரிடம் தெளிவாகத் தெரிந்து உவந்து கொள்ளுகிறோம்.

பெரிபேர்களுடைய வாயிலிருந்து வெளி வருகிற கருணைகணிந்த மொழிகள் அரிப உணர்வு நலங்களை உதவி ஆன்ம ஒளி களையே எவ்வழியும் மேன்மையா அருளி மிளிர்கின்றன.

அறத்தின் நிலைமையை அறிவுறுத்திக் கொல்லாமைபின் தலைமையை இதில் நன்கு வலியுறுத்தி விளக்கி யிருக்கிறார்.

அறிவு எனப்படுவது துன்பம் துடைத்தல்
 செறிவெனப் படுவது மும்மையும் செறிதல்
 ஆண்மை எனப்படுவது ஐம்புலன் வென்றல்
 கேண்மை எனப்படுவது கேட்டிடத்து உதவல்
 அருமை எனப்படுவது அறநெறி வழுவாமை
 பெருமை எனப்படுவது பிறனில் விழையாமை
 அறம் எனப் படுவது ஆருயிர் ஒம்பல்
 உறவு எனப் படுவது உற்றுழி நின்றல்
 வாய்மை எனப்படுவது வருந்தாது உரைத்தல்
 தூய்மை எனப்படுவது உள்ளம் தூய்மை
 இன்பம் எனப்படுவது ஈறில் இன்பம்
 அன்பெனப் படுவது ஆர்வம் உடைமை
 தவமெனப் படுவது ஐம்புலம் வெறுத்தல்
 வதம்எனப் படுவது கொல்லா விரதம்.

(சீவ சம்போதனை)

அறிவு முதலிய நிலைகளைக் குறித்து நெறிமுறையே ஓர்ந்து தெளிய இவை இவ்வாறு நயமா விளக்கியுள்ளன.

அறம் எனப்படுவது ஆர் உயிர் ஒம்பல் என்னும் இது இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது. சீவ கருணையில் கனிந்து வருகிற தேவ அமுதக் கனியாய்த் தருமம் இனிது மேவியுளது.

பிறவினை என்றது அறவினை அல்லாத பாவத்தை.

பிராணிகளைக் கொல்லுவது கொடிய பாவம். அதனால் உயிர்க்கு யாண்டும் நீண்ட துயரங்களே விளையும். கொலை புரிந்து பாவியா யிழிந்து படுதையர் அடையாமல் கொல்லா விரதம் பூண்டு புண்ணியவானு யுயர்ந்து எல்லா இன்ப நலன்களையும் பெறுக. எந்த வகையிலும் எவ்வயிர்க்கும் யாதோர் இடரும் யாண்டும் செய்யாதிருப்பதே கொல்லா விரதிகளின் குணமாம்.

நசைகொல்லார் நச்சியார்க் கென்றும் கிளைஞர்
மிசைகொல்லார் வேளாண்மை கொல்லார் — இசைகொல்லார்
பொன்பெறும் பூஞ்சுணங்கின் மென்முலையாய்! நன்குணர்ந்தார்
என்பெறினும் கொல்லார் இயைந்து. (சிறுபஞ்ச முலம், 48)

கொல்லாமையின் நிலைமையை இதில் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். எவ்வழியும் தண்ணளி புரிவதே புண்ணியமாம்.

ஒருவனிடம் அருள் நீர்மை ஒங்கிய பொழுது அவன் அறநலம் யாவும் உடையனாய்ச் சிறந்து உயர்க்கி யுறுகிறான்.

இவ் வுண்மை விபுலனிடம் விளங்கி நின்றது.

சரிதம்

இவன் வேடர் மரபினன். அடலாண்மையுடையவன். பனி மலையை அடுத்திருந்த கூடகிரி என்னும் வனத்தில் இவன் இனத் தோடு களித்து வாழ்ந்திருந்தான். தனது குல மரபின்படி பறவைகளையும் மிருகங்களையும் வேட்டையாடி வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தான். வேட்டையை நாடிக்காட்டு வழியே திரிந்து வருங்கால் ஒரு நாள் அல்லமதேவர் என்னும் ஞான முனிவரை இவன் காண நோர்ந்தான். கருணை வள்ளலான அவரைக் கண்டதும் இவன் உள்ளத்தில் பிரியமும் அறிவும் பெருகித் தோன்றின. பத்தியோடு தொழுது வணங்கினான்; தனக்கு நல்ல புத்தி

யைச் சொல்ல வேண்டினான். கொடிய கொலைக் கருவிகளுடன் வில்லும் கையுமாய் எதிரே வந்த இவனைப் பார்த்ததும் அவர் உள்ளம் இரங்கினார். அரிய மனிதப் பிறவியை அடைந்தும் அறிவு நலம் குன்றிக் கொலை புரிந்து பழி பாவங்களை வளர்த்துப் பாழ்படுகின்றானே! என்று பரிவு கூர்ந்த அவர் இவனுக்கு அறிவு கூற நேர்ந்தார்: “உனக்கு இடர் நேர்ந்தால் நீ உள்ளம் வருந்துகிறாய்; அதுபோல் பிற உயிர்களும் வருந்தும்; கொல்லுதல் கொடிய பாவம்; அப் பாவத்தால் பல காலமும் நீ கொல்லப்படுவாய்; கொலைத் தொழிலை ஒழித்து விடு; வேறு வகையில் உழைத்துப் பிழை; கொல்லா விரதம் கொண்டால் எல்லா நலன்களும் உன்பால் வந்து சேரும். வில்லாடல் புரிய விரும்பினால் நான் சொல்லுகிறபடி நல்ல வழியில் அதைச் செய்; உன் அறிவு என்னும் வேலினால் ஐம்புலன்களையும் வெல்லு; மனத்தை ஒருமுகப் படுத்தி உள்ளே ஆன்மாவை நோக்கிக் குறி வைத்துக் கூர்ந்து எய்தால் தேவரும் உன்னை ஆவலோடு போற்றுவார்” என இன்னவாறு நன்னயமாய் அந்த ஞான சீலர் நவின்று போனார்.

விபுலன் வேண்டியது.

மேவுதீ வினையெலாம் விளிந்து தூயனாய்ப்
பாவியேன் உய்வகை பகர்தி என்றனன்
மாவலால் வழங்குரு வனத்தில் வேட்டுவன்
யாவர்தாம் இறையருள் எய்தின் உய்ந்திடார்? (1)

அல்லமர் அருளியது.

அறிவெனும் வேலினால் ஐம்புலன்களாம்
மறியினம் அருளெனும் வலையைத் தப்புருது
எறிகுவை எனினுனக்கு இல்லை துன்பென
நெறியினை வழுவற நிமலன் கூறினான். (2)

அறிவொடு மனம்சிலை அம்ப தாகநான்
குறியென ஏய்வையேல் குமர நின்றனைப்
பொறிமதில் இலங்கைமுன் புரந்து ளான்தலை
பறிபட எய்தவன் பணியும் என்றுமே. (3)

(பிரபுலிங்க, முனிவரர் கதி)

இந்தக் கவிகளின் சுவைகளைக் கருதிக் காணுங்கள். கொல்லும் தொழிலையுடைய வேடன் உள்ளம் தெளிந்து கொல்லா

விரதம் பூண்டு நல்ல புண்ணியவானு யுயர்ந்து ஞானிகளும் புகழ்ந்து போற்ற விளங்கி யிருக்கிறான். கொல்லாமை ஒன்றை அறவினை யெல்லாம் தரும் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான். கொலை நீக்கவே நிலை ஒங்கினான்.

கொல்லாமை ஒன்றுடையான் கோடி தவமுடையான் எல்லாம் உடையான் எளிது.

கொல்லா விரதம் கொண்டு வாழ்.

322. தண்டார் இயக்கோடன் சத்தன் பகுத்துண்டு
கொண்டார் மகிழ்வேன் குமரேசா—கொண்ட
பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை. (2)

இ-ள்

குமரேசா! நல்லியக் கோடனும் சத்துப் பிரத்தனும் பகுத்து உண்டு ஏன் உயிர்களை ஒம்பினார்? எனின், பகுத்து உண்டு பல் உயிர் ஒம்புதல் நூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை என்க.

பசித்தவர்க்கு உணவூட்டி உண்டு பல உயிர்களையும் பேணி வருதல் நூலோர் ஒதிய அறங்கள் எவற்றினும் மேலாம்.

தன்னை ஒத்த மக்களை மனிதன் உரிமையோடு பேணும் நிலையை முதலில் குறித்தார்; அதன்பின் எல்லா உயிர்களையும் இனிது போற்றி வரும் கடமையை இனமா உரைத்தருளினார்.

தரையில் ஊர்வன, நீரில் வாழ்வன, வானில் பறப்பன, வனத்தில் திரிவன என இன்னவாறு உயிரினங்கள் பலவகை நிலைகளில் பரவி விரிந்துள்ளமையால் பல் உயிர் என்றார்.

ஓர் உயிரையும் கொல்லாதே என்று முன்னம் குறித்தார்; எல்லா உயிர்களையும் இனிது பேணுக என இதில் உரைத்துள்ளார். எவ்வழியும் அருள் சுரந்து வா அறிவுடன் ஒழுகி வருக.

நல்ல அறிவுக்குப் பயன் எல்லா உயிர்களையும் தன் உயிர் போல் எண்ணி இனிது ஆதரிப்பதேயாம். அவ்வாறு அருளுடன் ஆதரித்து வருபவரே புகழும் புண்ணியமும் எய்தி இம்மையும்.

1536 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மதுமையும் இன்ப வாழ்வை இனிது மருவி வருகின்றனர்.

வசையில் செல்வ! வான வரம்ப!
இனியவை பெறினே தனிதனி நுகர்கேம்
தருகென விழையாத் தாவில் நெஞ்சத்துப்
பகுத்தூண் தொகுத்த ஆண்மைப்
பிறர்க்கென வாழ்திநீ யாகன் மாறே.

(பதிற்றுப் பத்து, 34)

பகுத்து உண்டு பல்லுயிர் ஒம்பி வந்த ஒரு சேர மன்ன
னைக் காப்பியனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் குறித்திருந்
திரார். பிறர்க்கு என வாழ்ந்தவன் என்றதனால் அவனுடைய
வாழ்வின் புண்ணிய நிலை கண்ணியமா எண்ணியுணர வந்தது.

உபகார நீர்மைகள் தோய்ந்து வரும் அளவே மனிதனு
டைய வாழ்வு புனிதமாய் ஒளி மிகுந்து வருகிறது. பிற உயிர்
களை அருளோடு பேணி வருபவன் தன் உயிர்க்கே யாண்டும
நிலைதான் பேரின்பங்களைச் செய்து கொள்ளுகிறான்.

உயிர் ஒப்புதல் தலை என்றதனால் அங்ஙனம் ஒம்பாமை
கடை என்பதாயிற்று. கடையா யிழிந்து படாமல் எவ்வழியும்
தலைமையாய் உயர்ந்து தனிமகிமை தோய்ந்துகொள்ளவேண்டும.

நாலேலார் எல்லாரும் நல்ல தரும நீதிகளையே தொகுத்து
உணர்த்தியுள்ளனர். அவற்றுள் எல்லாம் ஆன்ம வய்தியைரிய
மேன்மையாக விளக்கி யிருக்கின்றனர். உயிர்களை எவன் உரிமை
யாய் ஒம்பி வருகிறானோ அவன் உயிர் பெருமையாய் உயர்க்
து வருகிறது. மன்னுயிர் மகிழ்த் தன்னுயிர் மகிழ்கிறது.

பெற்றன எல்லாம் பிறர்க்கென்று பேணியருள்
உற்ற உரவோன் ஒருவனே--பற்றும்
பிறவித் துயரமெலாம் பேர்த்தான் பிறவா
உறவை யடைந்தான் உயர்ந்து. (தரும தீபிகை)

தன்பம் நீங்கி இன்ப வாழ்வை அடையவே யாவரும் கருதி
வருகின்றனர். எண்ணியன எண்ணி யாங்கு எய்தி மகிழ்வது
அவரவர் உரிமையாச் செய்துவரும் புண்ணிய வினைகளாலேயாம்.

சேர்த்து வைத்த உரத்தை நிலத்தில் பாப்பினால் அத
வளமாய்ச் செழித்து அதிக விளைவுகளைத் தருகிறது; ஈட்டித்

தொகுத்த பொருளைப் பிறர்க்கு ஊட்டி எவ்வுயிரையும் இதமா ஓம்பிவரின் அது புண்ணியமாய்ப் பொலிந்து எண்ணரிய இன்ப நலன்களை இனிதே அருளுகிறது. பிறவித் துன்பங்கள் நீங்கிப் பேரின்பம் பெற வேண்டின் அறவிய மனத்தனாய் யாண்டும் அருள் புரிந்து ஆருயிர்களை ஆதரித்து வர வேண்டும்.

பிறவியும் பிறவியுட் பிறக்கும்
 பிணியும்ப் பிணியினைத் துணிக்கும்
 மறவியின் மருந்துமம் மருந்தின்
 மாட்சியும் கேட்குறின் மடவாய்
 அறவிய மனத்தினை ஆகி
 அலங்கழித் தொழில்ஒழிந் தடங்கி
 உறவினை ஒம்பினை இருவென்
 றுயர்தவன் உரைத்தலும் இருந்தாள். (நீலகேசி)

தனக்குத் துணையாகித் தன்னை விளக்கி
 இனத்துள் இறைமையும் செய்து--மனக்கினிய
 போகம் தருதலால் பொன்னே அறத்துணையோடு
 ஏகமாம் நண்பொன்றும் இல். (அறநெறி)

பகவனைப் பேணுக பல்லுயிர்க் கெலாம்
 மகவெனப் பசிகநல் வாய்மை ஒம்புக
 தகவெனப் பெரியவர்ச் சார்க சந்ததம்
 மிகவினைக்கு அஞ்சுக வெகுளி ஆறுக. (1)

காயத்தால் உப காரம் ஆம்பயன்;
 வாயத்தால் பயன் வாய்மை; உள்ளவாறு
 ஆயத் தம்மனத் தால்பயன்; அற்றவர்க்கு
 ஈயத் தம்பொரு ளால்பயன் என்பதே. (இதோபதேசம்)

இவை இங்கே சிந்திக்க வரியன. உறவினை ஒம்புக; பல்லு யிர்க்கெல்லாம் மகவு எனப் பசிக; அற்றவர்க்கு அருளுக; அற வினை ஆற்றுக; வாய்மை ஒம்புக என நாலேரர் யாவரும் இன்ன வாதே தரும நீர்மைகளைச் சாரமாய்ச் சாற்றியுள்ளனர்.

இரங்கி ஈந்து எவ்வுயிரையும் இனிது ஒம்பி வருபவர் திவ் விய மகிமையை எய்துகின்றார். இது இருவரிடம் தெரிய நின்றது.

சரிதம் 1

நல்லியக் கோடன் என்பவன் ஒரு குறு நில மன்னன்.

1538 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தொண்டை காட்டிலே மாவிலங்கை என்னும் ஊரிலிருந்து அரண்
புரிந்தவன். சிறந்த கல்விமான். அருந்திறலாண்மையும் பெருந்
தகவும் பேருபகாரமும் இவனிடம் சீரோடு சிறந்திருந்தன. இவ
னது செல்வம் ஊருணி நீர்போல் எல்லார்க்கும் இதம் புரிந்து
வந்தது. அதிகமான், பாரி, பேகன், நள்ளி முதலிய வள்ளல்கள்
எழுவருக்குப் பின் உள்ளம் உவந்து ஈயும் உயர் கொடையாளன்
என்று உலகம் புகழ்ந்துவர இவன் ஒளி மிகுந்து வந்தான். இவ
னுடைய குண நலன்களையும் உபகார நிலைகளையும் வியந்து நய
லார் நத்தத்தொர் என்னும் சங்கப் புலவர் உவந்து பாடியுள்ளார்.
அந் நூல் சிறுபாணாற்றுப்படை என விளங்கி வருகிறது.
அதிலிருந்து சில அடிகளை அயலே காண வருகின்றோம்.

எழுசமம் கடந்த எழுவுறள் திணிதோள்
எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்நுகம்
விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க
ஒருதான் தாங்கிய உரனுடை நோன்றுள்
நல்லியக் கோடனை நயந்த கொள்கையொடு
முன்னாள் சென்றன மாக இந்நாள்
தறுகட் பூட்கைத் தயங்குமணி மருங்கிற்
சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி
யாம்அவண் நின்றும் வருதும். (சிறுபாண்)

இவ் வள்ளலிடம் காண தோர் முதலிய அரிய பெரிய பரிசில்
களைப் பெற்று வருகிற ஒரு பாணன் இவ்வாறு இவனைப்
புகழ்ந்து போற்றி யிருக்கிறான். பகுத்து உண்டு பல்லுயிர் ஒம்பி
எல்லா வழிகளிலும் நல்லது செய்து வந்த இவனது பானமை
மேன்மைகளை இதனால் ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

சரிதம் 2.

சத்துப்பிரத்தன் என்பவன் உத்தம குண சீலன். சிறந்த
சத்தியுடையவன். தத்துவ நூல்களை நன்கு ஆராய்ந்து கொண்டு
அமைதியாய் இல்லற வாழ்வை இவன் இனிது நடத்தி வந்தான்.
இவனுடைய மனைவி பெயர் சுமதி. மகன் பேர் சுகேசன். மரு
மகள் பேர் கமலை. காண்கு பேர் அடங்கிய இந்தக் குடும்பத்தை
இவன் நன்கு பேணி வந்தான். பாம்பொருளையே கருதி மதுமை
நோக்கம் உடையவனாய் வாழ்ந்து வந்தமையால் பொருள் வளம்
குன்றியது; வறுமை மிகுந்தது. வறிய வாழ்விலும் அரிநின்

முயன்று ஆக்கிய உணவைக் காக்கை முதலிய பறவைகளுக்குப் பலியூட்டிய பின்பே இவன் உண்டு வருவது வழக்கமாயிருந்தது. மனைவியர் மக்களும் இவனைப் போலவே அருளறமுடையராய் ஆருயிர்களை ஒம்பிப் பேரறிவோடு வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு நாள் பகல் முழுவதும் குடும்பம் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது. மாலையில் கொஞ்சம் தானியம் கிடைத்தது. அதை இதமாச் சமைத்து நால்வரும் பகுந்து உண்ண நேர்ந்தனர். இவர்களின் தரும நீர்மையைச் சோதிக்க மூண்டு தரும தேவதை ஒரு வறியவன் போல் உருவம் தாங்கி நேரே வந்து “ஐயா! பிச்சை” என்றது. உடனே தன் உணவை இவன் உவந்து கொடுத்தான். அவன் ஆவலோடு உண்ணவே மனைவி முதலிய மூவரும் தம் பங்குகளைத் தந்தனர். வந்த அந்தத் தெய்வம் விரைந்து மறைந்து போயது. இவர் வியந்து நின்றனர். தெய்வத் திருவருளால் அமுத உண்டி வந்தது; யாவரும் கண்டு அகிசயித்து உண்டனர். பின்பு இன்ப நிலையமான பரகதியை அடைந்தனர். பகுத்து உண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் நல்லோர் மேலோர் வியந்து போற்ற மேலான பதவியை அடைவர் என்பதை ஞாலம் காண இவர் உணர்ந்தி நின்றார். இவரது சரிதம் ஓர் இதிகாசமாய் வந்துள்ளது.

எவ்வயிரும் தன்னுயிர்போல் எவ்வழியும்
ஒம்பிவந்தான இன்மை தோயந்த
வெவ்விய அவ்வாழ்வினிலும் விழுமியமெய்ச்
சத்தன் என விண்ணோர் யாரும்
செவ்விநறு மலர் தூவிச் சிந்தையுலந்
தேத்தினார் திருவமைந்த
திவ்வியநல் விமானத்தே சேர்ந்தெவரும்
பரகதியைச் சோந்தாரன்றே.

புண்ணியங்கள் எங்குமே போங்கிவரும் எவ்வயிர்க்கும்.
தண்ணளி செய்து வரின்.

உயிர்களை ஒம்பி உயர்க.

323. கண்ட பசுஒன்றைக் காப்பாற்ற ஆமகனும்
கொண்டான் பொய் என்னே குமரேசா—கண்டறியின்
ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று. (3)

இ-ள்

குமரேசா! ஒரு பசுவைக் கொல்லாமல் காக்க விரும்பிய

ஆபுத்திரன் ஏன் பொய் கூறினான்? எனின், கொல்லாமை ஒன்றாக நல்லது; மற்று அதன் பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று என்க.

முதன்மையாகக் கொல்லாத நீர்மை நல்லது; அதன் பின்பாக நேரே பொய் சொல்லாமையே மெய்யாக நல்லது.

இரண்டு புண்ணியங்கள் கண்ணியமா ஈண்டு எண்ணியுணர்வந்தன. அருள் நீர்மையும் வாய்மையும் ஆருயிரின் பேரொளிகளாயுள்ளன. அவை மருவிய அளவு மகிமைகளும்கின்றன.

ஒன்று ஆக என்றது ஒப்பற்றதாக, முன்னதாக, தலைமையாக என இன்னவாறு விரித்துப் பொருள் காண நின்றது.

கொல்லாமை = கொல்லுதலைச் செய்யாமை. கொலைத் தொழிலின் கொடிய பழியை நேரே சொல்ல நாணிக் கொல்லாமை என எதிர்மறைத் தொழிற் பெயரால் குறித்தார். பொல்லாத புலைப்பழக்கத்தை ஒல்லையில் ஒழித்து எல்லாரும் நல்ல வழியில் திருந்தி உய்ய வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்தியுள்ளது. உயிரழிவான அது ஒழியவே உயர்வுகளும்கின்றன.

பொய்யினும் களவினும் கொலை கொடிய நெடிய பாவம் ஆதலால் பொய்யாமை கள்ளாமைகள் எவற்றினும் கொல்லாமை தலை சிறந்த புண்ணியமாய்த் தனியே நிலை உயர்ந்து நின்றது.

ஒன்றாக என்றமையால் பொய்யாமை இரண்டாவது என நேர்ந்தது. கொல்லாமையைத் தலைமையாக வைத்தது, அதன் நிலைமை கருதி. உயிர்வதை இல்லாமல் செய்வதால் இது உயர்வகையாயது. ஆன்ம இதம் அதிசய அறமாகிறது.

யாம்மெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனத் தொன்றும் வாய்மையின் நல்ல பிற. (குறள், 300)

வாய்மையே எல்லா அறங்களினும் மேலானது; அதனினும் நல்லது வேறு யாதும் இல்லை என்று பொய்யாமையை முன்னம் இன்னவாறு தலைமையாய்ப் புகழ்ந்து போற்றிய தேவர் ஈண்டு அதன் நிலைமையைச் சிறிது குறைத்துக் கொல்லாமைக்குத் தலைமை கொடுத்திருக்கிறார். காரணம் என்ன? கருதி யுணருக.

மெய்யாய் இருப்பினும் பிறிது ஒர் உயிர்க்கு நன்மை பயவா வழி அது பொய்யாயும், நன்மை பயக்கும் இடத்துப் பொய்யும்

மெய்யாகவும் இதனை நோக்கி அது திரிந்து வருதலால் கொல்லாமையின் பின் சார்ந்து நிற்கவே அது நன்று என நோர்ந்தது.

கொலைத் தீமை நிகழாதிருக்கும் பொருட்டுப் பொய்யும் புகலலாம்; அது மெய்யாகவே மேன்மை மிகப் பெறும் என்ற மையால் கொல்லாமை பொய்யாமைகளின் பான்மை தெளிவாம். கொல்லாமையோடு கூடி வரும் போதுதான் வாய்மை எல்லா நிலைகளிலும் மேன்மையா யுபர்ந்து விளங்கி வருகிறது.

உடலுறுப்புக்களுள் கண்கள் ஒளி மிகுந்துள்ளன; அவை போல் தரும நீதியுள் கொல்லாமையும் பொய்யாமையும் தலைமையாய்க் குலாவி நிற்கின்றன. வலக்கண் இடக்கண் எனப் பெயர் பிரித்துக் கூறினும் அவை உயர் சமமாய் எவ்வழியும் ஒளிபெற்று நின்றல் போல் இவையும் இயலமைந்திருக்கின்றன.

கொலையும் பொய்யும் புலையான குருடுகள்; தொலையாத மருள்கள்; உயிரினங்களை இருள் நாகில் ஆழ்த்துவன; பழி றுயரங்களான அவை ஒழியின் எவ்வழியும் திவ்விப ஒளியாம்.

கருணையும் சத்தியமும் கண்கள் போல் போற்ற வரியன. இவை பழுதுபட நேரின் அந்த மனித வாழ்வு பாழ் பட்டதாம். அருளுடையனாய் உயிர்களை ஒம்புக; தெருளுடையனாய் மெய்யினைப் பேணுக. பேணின், இருள் நீங்கி இன்பம் காணலாம்.

கருத்தின் உணர்வால் அறிந்ததுவும்

கண்ணால் தெரியக் கண்டனவும்

தெரித்த ஒலியால் கேட்டதுவும்

திறம்பா துரைத்தல் பொய்யாமை;

விரித்த மறைநூல் விதித்தவிடத்

தன்றி வீடா வுயிரனைத்தும்

அருத்தி கூரக் கொல்லாமை

கொல்லா விரதம் ஆகுமால்.

(இலிங்கபுராணம்)

கொல்லாமை பொய்யாமைகளின் வடிவங்களை இது வடித்துக் காட்டியுள்ளது. சொல்லும் செயலும் தூய்மை தோய்ந்து நல்லனவாய்வரின் வாய்மையும் அருளும் வாய்ந்து வாழ்வு சேமமாய் வரும். இன்ப விளைவுகள் இனிது தெரிய வந்தன.

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று என்று தலைமையான நிலையில் நின்ற அந்த

1542 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மெய் கொலையை நீக்கியருளத் தலை வணங்கி வருகிறத; அங்
வரவைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து உணரவே கொல்லாமையின் பின் அது
இங்கே உறவுரிமையாய்ச் சேர்ந்து நின்றது.

பொய்யாமை நன்று பொருள் நன்று உயிர்நோவக்
கொல்லாமை நன்று கொழிக்கும்கால்---பல்லார்முன்
பேணாம பேணும் தகைய சிறிதெனினும்
மாணாமை மாண்டார் மனம். (சிறு பஞ்ச மூலம் 3!)

காரியாசான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். பொய்யாமை நன்று
என்று இக் குறளில் பின்சார வந்துள்ளதை முன்சேர வைத்த
துள்ளார். உண்மை நிலைகளை ஓர்ந்து கொள்ளுக.

எல்லா உயிரும் இறைவனுடல் ஆதலின்தாம்
அல்லல் பிறசெய்யின் துன்புறலின் ஆயுங்கால்
கொல்லாமை ஒன்றே தலையாய நல்லறன்மற்று
எல்லாம் அதன்பின் எழும். (இன்னிசை)

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல் குத்திரம் கோள்களவு
கல்லாமல் கைதவரோடு இணங்காமல் கனவினும் பொய்
சொல்லாமல் சொற்களைக் கோளாமல் தோகையர் மாயையினை
செல்லாமல் செல்வம் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே.

(பட்டினத்தார்)

இவை ஈண்டு எண்ண வுரியன. கொல்லாமை, பொய்யாமை
ஆகிய இரண்டு அரிய பெரிய செல்வங்களைத் தமக்குத் தந்தருளா
வேண்டும் என்று ஆண்டவனிடம் பட்டினத்தார் இவ்வாறு
வேண்டியிருக்கிறார். யாதும் வேண்டாம் என்று எல்லாம் அறந்து
போன பெரியவர் இங்ஙனம் வேண்டியிருத்தலால் இவற்றினை
விழுமிய நிலைமையும் தலைமையும் நன்கு விளங்கி நின்றது.

உயிர்களுக்குத் துயர் கோராத உயர் நீர்மை ஆதலால்
கொல்லாமை எல்லா அறங்களிலும் உயர்ந்து ஒளி மிகுந்தது.

பேரருளாளர் எவ்வழியும் ஆருயிர்களைப் பேணியருளுவர்.
இவ்வுண்மை ஆபுத்திரன்பால் நன்கு அறிய நின்றன.

சரிதம்

இவன் வேதியர் மரபினன். தாய் பெயர் சாலி. தந்தை
அபஞ்சிகள். பிறந்த பொழுது இவன் அருகே ஒரு பசு வந்து

பால் சுரந்து நின்றமையால் ஆபுத்திரன் எனப் பெற்றான். பூதி என்னும் வேதியன் வீட்டில் வளர்ந்து வந்தான். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கியருளும் செவ்வியன் ஆகிய இவன் ஒரு நாள் வீதியிடை யே செல்லுங்கால் அங்கு ஓர் மறையவன் வீட்டில் மாலை சூட்டிய பசு ஒன்று மறுகி நின்றது. மறுநாள் நடக்கும் வேள்வியில் கொல்லும் பொருட்டு அதனை மந்திர முழுக்காட்டித் தந்திரமாக எந்திரத்தில் பிணித்து வைத்திருந்தனர். கண் கலங்கி நின்ற அப் பசுவை இவன் கண்டான்; உள்ளம் உருகினான்; ஒருவரும் அறியாமல் கரவாய்க் கவர்ந்து கொண்டு போய் வெளியே விட்டு விடவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டு இரவினை எதிர்பார்த்து நின்றான். நடுநிசியில் இல்லுள் புகுந்து மெல்ல அவிழ்த்து ஆவை வெளிப்படுத்தி அடுத்திருந்த மலைச்சாரலில் நடத்திச் சென்று நன்கு மேய்த்தருளினான். நோர்ந்துள்ள நிலைகளைக் கீழே கூர்ந்து காணுங்கள். இவனது அருள் நீர்மையை ஓர்ந்துணருங்கள்.

“அப்பதி தன்னுள் ஓர் அந்தணன் மனைவயின்
புக்கோன் ஆங்குப் புலைதழ் வேள்வியில்
குருஉத்தொடை மாலை கோட்டிடைச் சுற்றி
வெருஉப்பகை அஞ்சி வெய்துயிர்த்துப் புலம்பிக்
கொலைநவில் வேட்டுவர் கொடுமரம் அஞ்சி
வலையிடைப் பட்ட மாணே போன்று ஆங்கு
அஞ்சி நின்று அழைக்கும் ஆதுயர் கண்டு
நெஞ்சநடுக் குற்று நெடுங்கணீர் உகுத்துக்
கள்ள விணையிற் கடுந்துயர் பாழ்பட
நள்ளிருள் கொண்டு நடக்குவன் என்னும்
உள்ளம் கரந்தாங்கு ஒருபுடை ஒதுங்கி
அல்லிடை ஆக்கொண்டு அப்பதி அகன்றோன்
கல்லதர் அத்தம் கடவா நின்றுழி” (மணிமேகலை)

அருள்நலம் உடைய இவன் இருளிடை இங்ஙனம் கொண்டு போய் இதம் புரிந்திருந்தான். பசுவைக் காணாமல் தேடியலைந்த பார்ப்பனர் முடிவில் இவனைக் கண்டு பிடித்து அடித்தனர். அடிக் கவே அந்தப் பசு அவரைப் பாய்ந்து சாய்த்து விரைந்து வெளியே ஓடிப் போயது. இவன் உள்ளம் உவந்து நின்றான். எல்லா ரும் இவனை எள்ளி வைது இகழ்ந்து தாக்கினார். மருளுடைய ராய்த் துயர் செய்த அவரை நோக்கி அருளுடைய இவன் அறி

1544 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வுரைகள் கூறினான். பொருள் பொதிந்து அருள் சுரந்து வந்த அந்த அறிவுரைகளுள் சில அடலே வருகின்றன.

ஆபுத்திரன் தான் ஆங்கவர்க்கு உரைப்போன்:
நோவன செய்யன்மின்! நொடிவன கேண்மின்!
விடுநில மருங்கில் படுபுல் ஆர்ந்து
நெடுநில மருங்கின் மக்கட் கெல்லாம்
பிறந்தநாள் தொட்டும் சிறந்ததன் தீம்பால்
அறந்தரு நெஞ்சோடு அருள்சுரந்து ஊட்டும்
இதனெடு வந்த செற்றம் என்னை?
முதுமறை அந்தணர்! முன்னியது உரைமோ!

(மணிமேகலை, 13)

தீது புரிந்த வேதியரை கோக்கி இன்னவாறு ஆதரலோடு அறிவுரைகளை இவன் அருளி யிருக்கிறான். பசுவின் நீர்மை சீர்மைகளையும் பயன் நயன்களையும் உணர்த்தியிருப்பவை ஒர்ந்து சிந்திக்க வரியன. ஆ துயர் கண்டு நெஞ்சு நடுக்குற்று நெடுங்கடல் உகுத்து என்றதனால் இவனுடைய கருணைப் பண்பைக் கண்டு கொள்ளுகிறோம். ஓர் உயிரின் கொலையை நீக்கும் பொருட் களையும் செய்யலாம், பொய்யும் சொல்லலாம் என்பதை இவனுடைய செயல் நயமாய்த் தெளிவுறுத்தியுள்ளது. கள்ளாமை பொய்யாமை முதலிய தருமங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் கோல்லாமைய்தலை சிறந்தது; அதனைப் பேணுவதே பேரறமாம் என்று உண்மையை உலகம் அறிய இவன் உணர்த்தியருளினான்.

எல்லா விரதம் இயல்பொக்கும் ஆயினும்
அல்லா விரத மணையாயவர் கட்டுக்
கொல்லா விரதம் குடைமன்னவா மெனின்
வெல்லா வகையில்லை வீங்கெழில் தோளாய்! (சுளாமணி)

கொலை நின்று தின்றுழல் வானும் பெரியவர்
புல்லுங்கால் தான்புல்லும் பேதையும்-- இல்லெனக்கொள்
றீயென் பவனை நகுவானும் இம்முவர்
யாதும் கடைப்பிடியா தார். (திரிகடுகம் 74)

கொலையிற் கொடும்பாவம் இல்லையே கொல்லா
நிலையின் பெருமை நீனை.

கருணையும் சத்தியமும் கண்களாக் காணுக.

324. நாடி மருளசங்கர் நல்லதென்று கொல்லாமை
கூடிநின்றார் என்னை குமரேசா—தேடியென்றும்
நல்லா நெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றும்
கொல்லாமை சூழும் நெறி. (4)

இ-ள

குமரேசா! கொல்லாமை ஒன்றே நல்லது என்று மருள
சங்கரதேவர் ஏன் அருள் புரிந்து நின்றார்? எனின், நல் ஆறு
எனப்படுவது யாது ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி என்க.

நல்ல தரும நெறி என்று சொல்லப்படுவது எந்த உயிரை
யும் கொல்லாத அந்த நீர்மையிலேயே நிலைத்துள்ளது.

யாது? எனின், என்று இவ்வாறு வினாவி விடை தந்தது
அற நெறிகளை ஒதியுணர்ந்தவர் ஓர்ந்து சிந்தித்து உணர்.

நல்லதை நயந்து கொள்ளுக; அல்லதை இகழ்ந்து தள்ளுக;
எல்லார்க்கும் இதம் புரிக; எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இடர் செய்
யாதே; இதுவே கொல்லாமை சூழும் நெறியாம்.

நல் ஆறு = நல்ல வழி. உயிர் துயர் நீங்கி உயர்கதி அடைய
வுரிய இனிய நெறி. முத்தி நெறி பத்தி நெறி யோக நெறி
ஞான நெறி அற நெறி நன்னெறி என இன்னவாறு நெறிகள்
மருவியுள்ளன. சுகமான வழி துன்பம் இல்லாத இன்ப நிலைக்கு
எவரையும் எளிதே விரைந்து கொண்டு போகிறது.

யாரையும் என உயர் திணையால் கூறாது யாது ஒன்றும்
என்று இங்ஙனம் குறித்தது ஏன்? எனின், இழிந்த பிராணிகளி
டத்தும் இரங்கியருளவே. எந்த உயிரையும் யாதும் வதை புரிய
லாகாது. எவ்வழியும் இதமே செய்ய வேண்டும்.

புல் பூடு செடி கொடி மரம் முதலிய ஓர்ந்வுயிர்க்கும் ஊறு
நோமல் பேருளோடு ஒழுகுவதே பேரறிவாளர் இயல்பாம்.

கொலை நழைந்த பொழுது பழியும் பாவமும் விளைந்து
வரும் ஆதலால் அது நழையாமல் பாதுகாத்து வருவதே
தெளிவான அறிவாம். உயிர் துயர் உறாததே உயர் நெறி.

கொல்லாமை சூழும் நெறி நல் ஆறு என்றதனால் அங்ஙனம்
சூழாதது பொல்லாத புலை வழியாம் என்பது புலனாய் நின்றது.

சூழ்தல் = கருதல்; சிந்தித்தல்; வளைதல்.

கொலை சூழ்ந்தது பழியும் பாவமும் சூழ்ந்தது.

கொல்லாமை சூழ்ந்தது புகழும் புண்ணியமும் வாய்ந்தது.

தன் உயிர் யாதொரு துயரும் உறாமல் இன்பமாய் உயர்வேண்டும் என்று கருதுகின்றவன் வேறு எவ்வயிர்க்கும் யாதும் இடர் செய்யலாகாது. எள் அளவு அல்லல் எண்ணினாலும் அது துன்பமாய் மீண்டு வந்து தன்னைத் தொடர்ந்து கொள்கிறது. இன்னல் புரிய நோர்ந்த போதே இன்னொமைக்கு அவன் இடமா கின்றான். மன்னுயிர்க்கு இதம்புரிந்து வருபவனை தன்னுயிர்க்கு நலம் புரிந்து எவ்வழியும் இன்பம் செய்து கொள்ளுகிறான்.

வினையின் விளைவுகள் விதி நியமங்களாகின்றன.

பழிப்பவன் பழிக்கப் படுகிறான்.

கொல்பவன் கொல்லப் படுகிறான்.

ஓர் உயிர் தன்னைக் கோறல்செய் தோர்கள்

உயிரினை அவ்வயிர் எய்திச்

சோர்வுறக் கொல்லும் ஆதலால் கோறல்

ஆதல்மற் றொழிந்திட வேண்டும்

தேரிடில் சிவனா லயத்தின் ஓர் புழுவா

யினும் உயிர் செகுத்தவர் திரைசெய்

வார்கடல் உலக முழுவதும் செகுத்த

பாவத்தை அடைகுவர் அன்றே. (இலிங்கபுராணம்)

கொலையால் விளையும் புலையை இது தெளிவா விளக்கி யுள்ளது. புழுவுக்கும் துயர் செய்யாமையே உயர்வான கொல்லாமை யாம். நல்ல அருளாளர் புல்லும் நோக மிதியார்.

எல்லா உயிர்க்கும் எவ்வழியும் இதமாய் ஒழுக்கி வருபவன் கொல்லா விரதியாய்க் குலாவி வருகிறான். அரிய தருமங்கள் யாவும் அவனிடம் உரிமையாய் மருவி வருகின்றன.

கொலையாதி நெறியகன்ற ஞானம் தானே

கூறரிய மேலான ஞான மாகும்

கொலையாதி அகன்றொழுகும் தவங்கள் தாமே

குற்றமிலா நற்றவம் என்றுரைக்கு நூலும்

கொலையாதி அகற்றியநல் அறங்கள் தாமே

குவலயத்தில் ஒப்பரிய அறங்கள் ஆகும்

கொலையாதி அகன்றுபெறும் செல்வம் தானே
கூறியுயிர்க் கிதமான வாழ்வ தாமே.

(சிவஞான தீபம்)

ஞானம் தவம் அறம் பொருள் யாவும் கொல்லாமையைத்
தழுவி வரும் அளவே விழுமியனவாய் விளங்கி வருகின்றன
என்று இது விளக்கியுள்ளது. எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி இதமாய்
வருதலால் கொல்லாமை நல்ல மகிமையாய் வந்தது.

கொல்லாதான் தன்மம் தன்மேல் கூறின்மற் றில்லை தன்மம்;
கொல்லாதான் செல்வம் தன்மேல் குவலயத் தில்லை செல்வம்;
கொல்லாதான் துறவு தன்மேல் கொள்ளலாம் துறவும் இல்லை;
கொல்லாதான் ஞானம் தன்மேல் கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானமில்லை.
(இதோபதேசம்)

கொல்லா விரதத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுபவன் எல்லா
நன்மைகளையும் எளிதே எய்துகிறான் என இது குறித்துள்ளது.

கொல்லான் உடன்படான் கொல்வார் இனஞ்சேரான்
புல்லான் பிறர்பால் புலால்மயங்கல்---செல்லான்
குடிப்படுத்துக் கூழீந்தான் கொல்யானை ஏறி
அடிப்படுப்பான் மண்ணாண் டரசு. (ஏலாதி, 42)

எல்லா உயிர்க்கும் யாதோர் இடையூறும் நேராமல் கொல்
லாமையைப் பேணி வருபவன் பின்பு உலகம் முழுமையும் தலை
மையாய் ஆளும் அரசர் பெருமானாய்த் தோன்றி அதிசய
மேன்மைகளைப் பெறுவான் என இது வியனா விளக்கியுள்ளது.

யாதோர் உயிர்க்கும் இடர் புரியாமல் யாண்டும் அருள்
புரிந்து ஒழுகுபவர் அதிசய மகானாய் உயர்க்கு யுறவர்.

இது மருள சங்கரர்பால் அறிய வந்தது.

சரிதம்

இவர் சிறந்த தவயோகி. தெளிந்த சிவ ஞானி. ஆருயிர்கள்
பால் பேரருள் கூர்ந்து யாண்டும் இதமே புரிந்தார். முற்றத்
தறந்த முனிவரான இவர்பால் எவரேனும் இனிய கனிகளை
பரிமையோடு கொண்டு வந்து தந்தால் அவற்றின் அழகும்
உருவமும் சிதையுமே என்று கருதி மறுகுவர். சீவ கருணைக்கு
இவர் ஒரு தனி நிலையமாய் நிலவி நின்றார். எவர் மனமும்

நோகாமல எவவுயாக்கும் எவ்வழியும் இரங்கியருளிஞர். பரி
வந்த போது பிறரிடம் போய்ப் பிச்சை கேளார். வசவண்ணர்
என்னும் புண்ணிய சீலர் மனையில் சுவன் அடியார்கள் உண்டு
வெளியே எறிந்த எச்சிலையே உச்சி வேளையில் சிறிது இவர்
உண்டு செல்வர். தெளிந்த முத்தரான இவர் யாதும் அறியாப்
பித்தர்போல் இருந்து வந்தமையால் மருள சங்கர தேவர் என்ற
யாவரும் இவரைக் கூறி வந்தனர். அல்லமதேவர் என்னும் அமல
ஞானி ஒரு நாள் இவரைக் கண்டார்; உண்மையை உணர்ந்தார்;
உள்ளம் வியந்தார்; எல்லாரும் உணர்ந்து தெளிய இவருடைய
மகிமை மாண்புகளைப் புகழ்ந்து மொழிந்தார்.

தொழிலால் முயன்று நுகர்வம்எனில் துயர்ஒன்று உயிர்க்கு
[வினையும்என

ஒழியா அமல சரமூர்த்தி உண்ட மிச்சில் நுகர்வம் எனில்
பழியாது மிலை அகன்றுபோம் பவமும் என்னப் பிரசாதக்
குழியான தனை அகலாமல்கொண்டிங்கிருந்தான்குணமிக்கோன்
பசிக்கு மருந்து மாய்விடு பயக்கும் வண்மை சேர்ந்துபவம்
ஒசிக்கும் அரன்தன் பிரசாத ஊதியம்தான் உணர்ந் திங்கு
வசிக்கும் தகைமை சங்கரற்கே வருவதன் றிப் பசிக் குணவு
புசிக்கும்மனிதர் தமக்கென்றும் பொருந்தாதென்றான் எம்பிரான்.

அருளால் மருள சங்கரனுக்கு அமரர்தாமும் அறிவரிய
பொருளாகிய பேரின்ப அநு பூதிவிளக்கம் அருள் செய்தான்
உரையால் நினைவால் அருள் நோக்கால் உலகர் உணர்வையு
[பிணித்தமல

இருளானதனை அறமாற்ற எழுந்த ஞான சூரியனே.

(பிரபுலிங்க லீலை 15)

உத்தமமான தத்துவ ஞானியாய் எத்தகைய நிலையிலும்
எவ் வுயிர்களையும் பேணி யாண்டும் சீவ கருணையோடு ஒழுங்கி
வந்த இவரது புனித நிலையை இவற்றால் இனிது உணர்ந்து
கொள்கிறோம். யாது ஒன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறியே நல்ல
நெறி என்பதை உலகம் காண இவர் நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

எல்லா நலமும் எளிதுதவி இன்பருளும்
கொல்லா விரதம் கொணர்ந்து.

கொல்லா விரதிகளாய் எல்லாரும் ஒழுகுக.

325. நிலை நிழையஞ்சி நீத்தபுத்தர் வர்த்தமரேன்
கொல்லாமை சூழ்ந்தார் குமரேசா—புல்லா
நிலையஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம் கொலையஞ்சிக்
கொல்லாமை சூழ்வான் தலை. (5)

இ—ள்

குமரேசா! எல்லாம் துறந்த புத்தரும் வர்த்தமானரும்
என் கொல்லா விரதம் பூண்டார்? எனின், நிலை அஞ்சி நீத்தா
ருள் எல்லாம் கொலை அஞ்சிக் கொல்லாமை சூழ்வான் தலை என்க.

பிறவித் துயர்களை அஞ்சி உலகப் பற்றுக்களைத் துறந்தவ
ரெல்லாருள்ளும் கொலைத் தீமையை அஞ்சிக் கொல்லாமை ஆகிய
நல்ல அருளுடைமையை உரிமையாய்ப் பூண்டவன் சிறந்தவன்.

கொல்லாமையே நல்ல நெறி என்று முன்னம் குறித்தார்;
அதனை உரிமையாக் கொண்டவாது நிலைமையை இதில் உணர்த்
துகிறார். சூழ்தல் = ஓர்ந்து உணர்தல்.

குணத்தினும் குணி நிலை மனத்தில் தெளிவாய்ப் பதியும்
ஆதலால் கொல்லாத நீர்மையைச் சீர்மையாய்ப் பேணிச் சிறந்து
வருபவாது மாட்சியை இங்கே காட்சிப் படுத்தினார்.

எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் இடர் புரியாத இயல்பு சீவ கருணை
யாம். அதனை யுடையவர் அரிய தவசி; பெரிய முனிவர்; பேராரு
ளாளர் எனப் பெருமையடைந்து வருகின்றனர். உள்ளம் அருள்
கனிந்துவரின் உயர்ந்த மகிமைகள் ஒளி மிகுந்து வருகின்றன.

நிலை அஞ்சி = நோர்ந்துள்ள நிலைமைகளை ஓர்ந்து பயந்து.

பிறப்பு பிணி மூப்பு இறப்புகளையே சிறப்பாக வுடைய
மனித வாழ்வில் துன்பங்களை நிறைந்துள்ளன. யாதொன்றும்
நிலையின்றி அழிவையே யுடையது. தாயார் இறந்தார்; தந்தை
யார் செத்தார்; மனைவி மாண்டாள்; மக்கள் மாய்ந்தார்; உற்றார்
ஒழிந்தார் என இவ்வாறு எவ்வழியும் இழவுகளையே கண்டு
யாண்டும் மனிதர் விழிநீர் சொரிந்து அழுது வருகின்றனர்.
இளமை கழிந்து யாக்கை தளர்ந்து செல்வம் இழந்து அல்லல்
உழந்து வரினும் நல்ல உறுதி நிலையை உணர்ந்து உய்யாமல்
பொல்லாத மாய மயக்கங்களால் மருண்டு மையல் மீதுர்ந்து
வைபகவாழ்வை விழைந்து நெய்யாராய்நொந்து உழல்கின்றனர்.

உண்மை நிலைமைகளை உணர்ந்து தெளிந்த ஞானிகள் உலகப் புலைகளை அஞ்சி விரைந்து துறந்து போய் அருந்தவம் புரிந்து மேலான பேரின்ப நிலையை எய்தி மகிழ்கின்றனர். அரிய பேறு பெற்றவர் ஆதலால் நிலை அஞ்சி நீத்தார் என அவரது நிலைமையும் நீர்மையும் தலைமையாய்த் தெரிய வந்தன.

நீத்தல் = துறத்தல். பிறவிக் கடலைக் கடத்தற்கு துறவே உறுதியான மாக்கலம். உயிரைத் தொடர்ந்து வந்த துயரங்கள யாவும் நீங்கி உயர் பேரின்பங்களை அடைய நேர்ந்தவர் அரிய துறவராய் வருதலால் நீத்தார் ஈண்டு நேரே தெரிய வந்தனர்.

தனது நிலையின் புலையை உணர்ந்து அஞ்சினாலன்றி நெஞ்சம் துணிந்து எவனும் துறவுற நேரான்; ஆகவே அந்த அர்யம் துறவுக்கு உறவாய் நின்று தூய்மையை உச்சமா அருளியுளது.

நிலை அஞ்சுதல் நீத்தலுக்கும், கொலை அஞ்சுதல் கொல்லாமைக்கும் ஏதுவாம். காரண காரியங்கள் கருதி யுணர வந்தன.

உலகப் பற்று அற்ற பெரியோர்கள் நீத்தார் என நேர்ந்தனர். நீத்தார் பெருமை என ஓர் அதிகாரமே வகுத்து தேவர் உரைத்திருத்தலால் இவருடைய மகிமை மாண்புகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம். துயர் நீங்கி உயிர் உயர்தல் துறவாலாம்.

தீய புலைகள் யாதும் பற்றாமல் துயராய்த் துறந்து அரிய தவ நிலையை மருவியிருப்பவர் ஆதலால் ஓரறிவுயிர்க்கும் மனமு நேராமல் பேரருளோடு துறவிகள் பெருகி விளங்குகின்றார்.

தம் உயிர் துயர் நீங்கி உய்ய வேண்டும் என்று உறுதி யுள்ளவர்கள் எவ்வுயிர்க்கும் யாதும் யாண்டும் இடர் புரிய நேரார்.

உலகுடன் விளங்கவரு சீர்த்தி நிலை கொள்ளின் நிலையில் கதி நான்கினிடை நின்றது மாறும் அலகில் துயர் அஞ்சி உயிர் அஞ்சுவரும் வஞ்சக் கொலை ஒழிமின் என்று நனி கூறினர் அறிந்தோர்.

(வணையாபதி)

பிற உயிர்கள் அஞ்ச வருகிற கொலையை நீ செய்தால் உன் உயிர் தொலையாத துயரம் அடைய நேரும்; நீ சுகமுற வேண்டின் எனையும் வதை புரியாதே என இது உரைத்துளது.

அறைதலின் கொல்லா நலத்தது நோன்மை
 என அருள் துறவுசா ரகத்தாடு
 உறும்அஃ துறவே சினமழக் காறங்
 குறுமையால் கொடுஞ்சொல் கூறமை
 புறமுரை யாமை மருவிய இரண்டால்
 பொருவில்மெய் யுறுதிஓர்ந் துரைத்தல்
 நிறைபெருந் தவத்தோர் வாக்கின் இந்நான்கும்
 நிகழுமென் றியம்புவர் நெடியோர்.

(வைராக்கிய தீபம்)

கொல்லா நலத்தது நோன்மை என்று நாயனாரே கூறியிருத்
 தலால் அந்த அரிய விரதத்தை யுடையவரிடம் எல்லா மேன்மை
 களும் இனமாய் மருவியிருக்கும் என இது குறித்துள்ளது.

கொலைபுரிவார் தவிரமற்றை எல்லாரும்நினது
 குலத்தாரே நீஎனது குலத்துமுதல் மகனே
 மலைவறவே சுத்தசிவ சமரசசன் மார்க்கம்
 வளரவளர்ந் திருக்கவென வாழ்த்தியஎன் குருவே!
 நிலைவிழைவார் தமைக்காக்கும் நித்தியனே எல்லா
 நிலையும்விளங் குறவருளில் நிறுத்தியசிற் குணனே
 புலையறியாப் பெருந்தவர்கள் போற்றமணிப் பொதுவில்
 புனிதநடத் தரசேஎன் புகலும்அணிந் தருளே.

(அருட்பா)

கொலை புரிபவர் இறைவனுக்குக் கொடிய விரோதிகள்;
 கொல்லாத மாதவர்களே அவனது குலத்து உறவினர்கள் என
 இராலிங்க அடிகள் இங்ஙனம் பரிவு கூர்ந்து குறித்திருக்கிறார்.

கொல்லா விரதம் உடையவர் இல்லற வாசிகளா யிருந்தா
 லும் துறந்த முனிவர் எவரினும் சிறந்தவராவர்; துறவறநிலையை
 மருவி யிருப்பினும் கொலை புரியாத அருள்நலம் இலரேல் அவர்
 புலையான மருளராய்க் கழிந்து நிலைதாழ்ந்து ஒழிவர்.

உலகைத் துறந்தவர் எவரினும் கொலையைத் துறந்தவனே
 சிறந்த முனிவனாய் உயர்ந்து விளங்குவான் என்றமையால்
 கொல்லாமையின் தலைமையும் நிலைமையும் தெளிய நின்றன.

பாசிகளாள் கொலைஞன் கொடிய பாதகனா யிழிந்து நெடிய
 தயருறுகிறாள்; அதுபோல் புண்ணிய சீலர்களாள் கொல்லா

1552 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

விரதி எல்லாவகையி லும் உயர்ந்து இன்பநலங்களை அடைநொண்

கொலை துறந்த கருணையாளர் தலசிறந்த பெருமையாளர்.
இவ்வுண்மை புத்தரிடமும், வர்த்கமாளர் பாலும் அறியவந்தது.

சரிதம் 1

அருள் வள்ளலாகிய புத்தா அரசைத் துறந்து போய்
உயர்ந்த தவ ஞானியாய்ச் சிறந்து விளங்கினார். உயிரினங்கள்
துயர் நீங்கி உய்ய வேண்டிய வழிகளையே யாண்டும் கருணை
யோடு இவர் கருதி வந்தார். பிற உயிர்களுடைய துக்கங்களைக்
கண்டபோது பெரிதும் வருந்தி மறிகு இரங்கி வந்தமையால்
பரதுக்க துக்கி என்று ஒரு பெயரும் இவருக்கு வந்தது. இவரு
டைய கருணைப் பண்பை வியந்து யாவரும் புகழ்ந்துள்ளனர்.
சிறிய பிராணிகள் சிறிது துயருற நேரினும் இவர் பரிவு காட்டு
பாதுகாத்தருளுவர். அருள் நிறைந்த இவரது ஞான போதனை
களால் பல்லாயிரம் பேர் தெளிவடைந்து ஒளி மிகுந்துள்ளனர்.

திருமேவு பதுமம்சேர் திசைமுகனே முதலாக
உருமேவி அவதரித்த உயிரனைத்தும் உயக்கொள்வான்
இவ்வுலகும் கீழுலகும் மிசையுலகும் இருள்நீங்க
எவ்வுலகும் தொழுதேத்த எழுந்தசெழுஞ் சுடர்என்ன
விலங்குகதிர் ஓரிரண்டும் விலங்கிவலம் கொண்டுலவ
அலங்குசினைப் போதியின்கீழ் அறம் அமர்ந்த பெரியோய்ந்
(வீர சோழியம்)

உலக இருள் நீக்க இரவி எழுந்தது போல் உயிர்கள் துயர்
நீங்கி உய்ய எழுந்த ஞான பாணுவே என இவ்வாறு அறிஞர்கள்
இவரைப் போற்றியுள்ளனர். என்பதாவது வயதில் இவர் கால
மான போது ஞாலம் முழுவதும் மறிகு அழுத்தது.

“மருள் அறுத்த பெரும்போதி மாதவரைக்
கண்டிலமால் என்செய் கேம்யாம்?
அருளிருந்த திருமொழியால் அறவழக்கம்
கேட்டிலமால் என்செய் கேம்யாம்?
பொருளறிந்த அருந்தவத்துப் புரவலரை
அறிந்திலமால் என்செய் கேம்யாம்?
தெருளிருந்த கொல்லாத திருவணையாம்
தெரிந்திலமால் என்செய் கேம்யாம்?”

அரிய துறவிகளும் பெரிய முனிவர்களும் இந்த அருள் வள்ளலை நினைந்து இன்னவாறு இன்னலுழந்து புலம்பியுள்ளமையால் இவர்பால் அவர் பூண்டிருந்த அன்பும் மதிப்பும் அறிய நின்றன. தெருள்இருந்த கொல்லாத திருவன் என்ற உருகியிருத்தலால் இவரது அருள் நீர்மையை நாம் அறிந்து கொள்கிறோம்.

வர்த்தமானர்.

இவர் அரிய தவ முனிவர். பெரிய ஞான தீரர். ஆசையே உயிர்களுக்கு நீசமாண துயரங்களை விளைத்து வருவது என்று உணர்ந்து தெளிந்து அதனை அறவே ஒழித்தவர். காம வெகுளி மயக்கங்களை அடக்கி ஐம்புலன்களையும் அறவே வென்று அதிசய நிலையில் துதிகொண்டு நின்றமையால் மகாவீரர் எனும் மகிமைப் பேரோடு இவர் விளங்கியுள்ளார். சமண சமயத்தவர் இவரை உயர்ந்த தீர்க்கதரிசியாக மதித்து வணங்கி வழிபட்டு வருகின்றனர். முற்றந் துறந்த முனிவர் என நீத்தார் யாவரும் இவரைப் போற்றுகின்றனர். இவரது கோவில் சிஞலயம் என்று வழங்கப் படுகிறது. அருக மத குரவராய் மருவியுள்ளமையால் அவருள் துறவடைய நேர்ந்தவர் இவரைத் தொழுது துதித்து வழிபாடு செய்து மறுமை நிலையை மருவுகின்றனர்.

ஆர்வ வேர் அரிந்து அச்ச ணந்தி போய்
வீரன் தாள் நிழல்விளங்க நோற்றபின்
மாரி மொக்குளின் மாய்ந்து விண்தொழச்
சோர்வில் கொள்கையான் தோற்றம் நீங்கினான்

(சீவகசிந்தாமணி)

அச்சணந்தி என்னும் பெரியவர் இந்த ஞான வீரரை வணங்கித் துறவியாய்ப் பிறவி நீங்கியுள்ளமையை இது விளக்கி யுள்ளது. ஞான நிலைக்கு வான ஒளியா இவர் விளங்கியுள்ளார்.

பிண்டியின் கொழுநிழற் பிறவி நோய் கெட
விண்டலர் கனைகதிர் வீரன் தோன்றினான்
உண்டிவண் நறவமிர் துண்மி னோளனக்
கொண்டன கோடணை கொற்ற முற்றமே.

(முத்தியிலம்பகம்)

சீவக மன்னன் அரசு பதவியைத் துறந்து துறவடைய நேர்ந்தபோது இவரது சந்நிதியை அடைந்து வணங்கி யிருப்ப

தை இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். எல்லா உயிர்களையும் தன் உயிர் போல் எண்ணி எவ்வழியும் அருள் புரிந்து பேணிக் கொல்லா விரதியாய் ஒழுகி வந்தமையால் எல்லாமகிமைகளையும் இவர்எளிதே அடைந்துகொண்டார். நீத்தார் யாவரும் இவரைத் தலைமையாக் கருதி ஏத்திப் போற்றி வருகின்றனர். நிலை அஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம் கோலை அஞ்சிக் கொல்லாமை சூழ்வான் தலை என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து கொண்டது.

கோலையிலன் ஆயின் குணக்கடலாய் ஒங்கி
நிலையில் உயர்வன் நீதம்.

கொல்லா விரதம் எல்லா மகிமையும் தரும்.

326. கொல்லாத சாதுவனைக் கூர்சாரன் நாகனை ஏன்
கொல்லவில்லை கூற்றம் குமரேசா—நல்லதென்று
கொல்லாமை மேற்கொண்டு டொழுகுவான் வாழ்நாள்
செல்லா துயிருண்ணும் கூற்று. (6) [மேல்

இ-ள்

குமரேசா! சாது சக்கரர் சாரன் நாகர் ஏன் கூற்றுவன் துயர் இன்றி உய்ந்தார்? எனின், கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள் மேல் உயிர் உண்ணும் கூற்று செல்லாது என்க. செல்லுதல் = கொல்ல வருதல்.

கொல்லாமையை நல்ல விரதமாக் கைக்கொண்டு ஒழுகி வருபவனது வாழ்நாள் மேல் உயிரை உண்ணும் கூற்றுவன் உருத்துச் செல்லான். அருமை தெரிய ஒருமை வந்தது.

வாழ்நாள் = மனிதன் உயிர்வாழ நேர்ந்த ஆயுள்.

பிற உயிர்களுக்கு இடர் புரியாமல் எவ்வழியும் இதம் புரிந்து வருபவன் இனிய தருமவானாய் உயர்ந்து வருகிறான். அவ் வரவு இருமையும் அவனுக்கு இன்பம் தருகிறது. இறுதியில் அவன் பிறவி நீக்கிப் பேரின்பம் பெறுகிறான். அந்தப் பேருண்மை ஈண்டு இவ்வாறு தெரிய வந்தது.

கொல்லா விரதி எல்லா முனிவரினும் பெரிபவன் என்று முன்பு குறித்தார்; அவன் எம பயம் நீக்கி எவ்வழியும் தலைவனாய் உயர் கதி புறுவான் என இதில் உரைத்துள்ளார்.

கூற்றை எவரும் கடக்க முடியாது; நோற்றலின் ஆற்ற லுடையவர் ஒருவாறு கடக்கலாகும்; அந்த நோற்றல் கொல்லா மையுள் அடங்கியுள்ளது; ஆகவே அதனை உரிமையாகவுடையவ ரிடம் கூற்றுவன் ஆற்றலைக் காட்டாமல் அருளைக் காட்டிப் போற்றி விடுகிறான். விடவே அவர் விடு பெறுகின்றார்.

கொல்லா நலம் உடையவர் கூற்றால் கொல்லப் படார். பிற உயிர்களைக் கொல்லுகின்றவர் கூற்றால் கொல்லப்பட்டு என்றும் அல்லலடைந்த அலமந்து உழல்கின்றார். கொல்லாத நீர்மையர் அல்லல் யாதுமின்றி யாண்டும் எல்லையில்லாத இன்பநலன்களை எய்தி மகிழ்கின்றார். உயிர்க்கு இதம் புரிய உய்தி யுறுகிறது.

கொலை என்றால் என்ன? உயிரை உடம்பிலிருந்து நீக்குவது. பொல்லாத அந்த உயிர் வதைசெய்ச் செய்யாதிருப்பது கொல்லா மை என வந்தது. பாவப் புலையான அது படு துயரங்களையே விளைத்து வருகிறது; புண்ணிய நிலையான இது எண்ணரிய இன்ப நலன்களை எங்கும் நன்கு அருளுகிறது.

எளிய பிராணிகளான பிற வுயிர்களைக் கொன்று வருகிற கொலைஞன் நாளும் தன்னுயிரையே கடுமையாய்க் கொன்று வருகிறான். கொலைப் பாவம் குவிந்து கொடுநாகில் அடுதுயர் அடையும் அவல நிலையை மடமையால் அவன் உணர வில்லை. அவன் உணராது போயினும் வினைப்பயனான விதி தனது கடமையை நியமமாய்ச் செய்து விடுகிறது. நீ பிறருடைய உடம்பைக் கொல்லுகின்றாய்; அக்கொலை உன் உயிரையே கொல் லுகின்றதே! என்று கொலைகாரனை நோக்கிக் கொல்லாமை உருகி அழுகிறது. தன்னை இழந்து நிற்பவரது இழிவுகளை எண்ணிக் கண்ணீர் விடுவது புண்ணிய நீர்மையின் இயல்பாயுள்ளது.

பழி விளைவுகளையும் அழிதயர்களையும் அறியாமல் கொலை புரிந்து மக்கள் மாக்களா யிழிந்து துக்கம் உழந்து துடித்துழல்கின்றனர். அருள் நலம் தேரய்ந்து வாழ்வைப் புனிதமாக்கிக் கொள்ளாமல் மருளராய் மடிந்து ஒழிவது வைய மையலாய் வளர்ந்து வருகிறது. உயிர் உண்ணும் கூற்று என் றது, எமனுடைய இயல்பினை எண்ணி யுணர. உயிர்களை உடம்பு களிவிருந்து வேறு பிரித்துக் கூறு படுத்திக் கொண்டு போகிற வன் என்பதை இப் பெயரின் குறிப்பிலிருந்து கண்டு கொள்ளுக

1556 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ரோம். கூற்றுவன் என ஆண்பாலால் கூறுது கூற்று என்றது அவனது ஏற்றமும் தோற்றமும் எனிதே தெரிய.

யாரும் உண்ண முடியாத உயிரை உண்ணும் என்றது உபசார வழக்காய் அவனது உயர்வை விளக்கி நின்றது.

உண்டற் குரிய அல்லாப் பொருளை
உண்டன போலக் கூறலும் மரபே. (தொல்காப்பியம்)

இந்த இயல் விதி ஈண்டு எண்ணி யுணரவுரியது.

உயிர்களுக்குத் துயர் செய்தவன் உயிரைக் கூற்று உண்டு கொள்ளும்; அவ்வாறு அல்லல் செய்யாத கொல்லா விரதி மேல் அது செல்லாது. கருணையாளன் காலனை வெல்கிறான்.

கொல்லாமை மேற் கொண்டு ஒழுகுவான் ஆருயிர் மேல் என்று கூறியிருக்கலாம்; அவ்வாறு கூறவில்லை; வாழ்நாள் மேல் என்று குறித்திருக்கிறார். குறிப்பு கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது. கூற்றம் கடப்பது கொல்லா விரதமே.

பிறவியில் தோன்றிய மனிதன் இங்கு வாழ்ந்து வருதற்கு உரிமையாய் வரைந்து அமைந்த காலம் வாழ்நாள் என வந்தது. இங்ஙனம் குறித்த காலத்திற்கு மேல் யாரும் வாழ முடியாது. நீடு வாழ வேண்டுமானால் அதற்கு அதிசயமான பாடு பட வேண்டும். உயிர் துயரின்றி உய்வதே உயர்வாம்.

எடுத்த தேகம் இறந்து மறைந்து போகாமல் சிறந்து என் றும் சிறந்து நிற்பவர் சிரஞ்சீவிகள் என நோர்ந்தார். நித்திய நிலையினர் என முத்தர்கள் சிலர் நிலி நிற்றுகின்றனர். அந்த அதிசய இனங்கள் இங்கே இடம் பெறவில்லை.

மரண வேதனை யிகவும் கொடியது; எம்பயம் எவரையும் கதி கலங்கச் செய்யும். அந்த அல்லல் நிலைகள் யாதும் கொல்லா விரதியர்க்கு இல்லை. நீண்ட காலம் சுகமாய் வாழ்ந்து மீண்டு பிறவாத பேரின்ப நிலையை அவர் பெற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். கொள்ளவே அவருடைய வாழ்நாள் மேல் கூற்றம் செல்ல முடியாமல் எல்லை தீர்ந்து முடிந்து போகிறது.

வீழ்நாள் படாஅமை நன்று ஆற்றின் அஃது ஒருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல். (குறள், 38)

முன்னம் வந்துள்ள இது ஈண்டு இனமாய் எண்ண வுரியது. நன்று என நின்ற எல்லாவற்றுள்ளும் கொல்லாமை மேற் கொண்டு ஒழுகல் மேலான நன்மை ஆதலால் அதனையுடையவர் வாழ்நாள் வழி இல்லாமல் போகிறது; போகவே உயிருண்ணும் கூற்று அதன் மேல் செல்லாமல் நின்று விடுகின்றது.

கொல்லாமை நன்று கொலைதீது எழுத்தினைக்
கல்லாமை தீது கதம்தீது--நல்லார்
மொழியாமை முன்னே முழுதும் கிளைஞர்
பழியாமை பல்லார் பதி (சிறுபஞ்சமூலம் 50)

பல்லாரும் பதி என்று போற்ற வுரியவருள் கொல்லா விரதியரே தலைமையாயுள்ளனர். அவ்வுண்மையைக் காரியாசான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். சீவர்களுக்கு இரங்கி அருள் புரிந்து வருபவர் சிவ பெருமானுடைய திருவருளை நேரே அடைந்து கொள்ளுகின்றனர். துன்பம் நீங்கி இன்பம் ஒங்கியுள்ளனர்.

கொல்லா விரதம் அல்லல் யாவும் நீக்கி அநிசய ஆனந்த நிலையை அருளுகிறது. இவ்வுண்மை மூவர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம் 1.

சாது சக்கரமுனிவர் என்பவர் வேதம் முதலிய கலைகளை நன்கு ஓதி யுணர்ந்தவர். உயிரினங்கள் பால் போருளுடையவர். உலக ஆசைகளை அறவே துறந்து அரிய தவ நெறியில் மருவியிருந்தார். அணிமா மகிமா முதலிய யோகசித்திகளை அடைந்து அநிசய ஆற்றல்களைப் பெற்று நின்றார். இவருடைய சீவ காருணியத்தையும் ஞான நீர்மைகளையும் அறிந்து வியந்து யாவரும் இவரைப் புகழ்ந்து போற்றி வந்தார். இராசுலன் என்னும் மன்னனுடைய மனைவி இம் மாதவருக்கு ஆதரவோடு ஒருமுறை உச்சிப் பேர்தில் பிச்சையிட்டாள். அந்தப் புண்ணியத்தால் அவள் பேரறிவும் பெரு மகிமையும் பெற்றாள். அவளை பின்பு மணிமேகலையாத் தோன்றிப் பிறவி நீங்கிப் பேரின்ப நிலையை அடைந்தாள். கொல்லா விரதியை வணங்கியதால் உயர்ந்தாள்.

வெயில் விளங்கு அமையத்து விளங்கித் தோன்றிய
சாது சக்கரன் தனையான் ஊட்டிய
ஆங்கதன் பயனே ஆருயிர் மருந்தாய்
ஈங்கிப் பாத்திரம் என்கைப் புகுந்தது
அதற்கறி யாக அருள்சுரந்து ஊட்டும். (மணிமேகலை 11)

அமுத சுரபி என்னும் அற்புதப் பாத்திரம் தனக்குக் கிடைத்திருப்பதைக் குறித்து மணிமேகலை இவ்வாறு மகிழ்ந்து மொழிந்துள்ளாள். காய சித்தியுற்ற இவர் நீண்ட காலம் வாழ்ந்திருந்து நேரே நித்திய முத்தியைப் பெற்றார்.

சரிதம் 2

சாரன் என்னும் விஞ்சையன் சீவ கருணை இழந்து பாவ காரியங்கள் செய்து வந்தமையால் பின்பு நாரையாய்ப் பிறந்தான். பறவை உருவை மருவியிருந்தாலும் பழைய பிறவி வாசனையால் அறிவு நலன் அதனிடம் பெருகியிருந்தது. பூவுலகில் வந்து ஒரு பூம்பொழிலிடையே தேம்பியிருந்த அது மதுரையை அடைந்து ஈசன் சந்திதி எதிரே பொற்றாமரை வானியில் மேலி நின்றது. அந்த நீர்நிலையில் உலாவி வருகிற மீன்களைக் கண்டதும் உண்ண எண்ணியது: “முன்னம்புரிந்த கொலைப் பாவத்தால் இப்பூலைப் பிறவியை அடைந்தேன்; தீமை செய்யின் இழிந்து அழிந்தேன் போவேன்” என்று தெளிந்து யாதும் உண்ணாமல் இறைவனையே எண்ணி உருகியிருந்தது. பசியால் வாடினும் பரமனையே நாடி நின்ற அதன் எதிரே ஆண்டவன் தோன்றினான்; அது வேண்டிய வரங்களை அருளினான். அருளவே பெரு மகிழ்வோடு அது பேரின்ப முத்தியை அடைந்தது.

செய்ய கால்மட நாரையும் சென்றுதாழ்ந்து
ஐயனேயிப் பிறவி அறுத்து நின்
மெய்யர் வாழ்சிவ லோகத்தின் மேவிநான்
உய்ய வேண்டும் ஒன் நின்னமும் உண்டரோ. (1)

வள்ளல் என்மர புள்ளவும் மற்றைய
புள்ளும் இந்தப் புனித மலர்த் தடத்து
உள்ள மீனாயிர் உண்ணின் எக்காலமும்
தள்ளொ ணாத பழிவந்து சாருமே. (2)

என்றும் இத்தடம் மீன்இல வாகநீ
நன்று சால்வரம் நல்கென வெள்ளிமா
மன்று ளானும் வரம்தந்து போயினான்
சென்று நாரை சிவலோகம் சேர்ந்ததால். (3)

(திருவிளையாடல் 48)

பிரிவறக் கொன்று தின்னும் கடைப்படும் பிறப்பு நாரை
வரனுறு தேவர் ஆகி வான்தொழ இருப்பக் கண்டார்

கருதுதிர் என்றும் பொல்லாக் கடையர் ஆயினும் கொல்லாமல்
அரணைவந் திப்ப ரேல்வான் ஆள்வதற்கு ஐயம் இன்றே.

(அருளாடல்)

கொல்லா விரதம் பூண்டு பிறவி தீர்ந்து நாரை பேரின்பம்
பெற்றுள்ள நிலையை இவற்றுள் உற்றுஉணர்ந்து கொள்கிறோம்.

சரிதம் 3.

நாகன் என்பவன் ஒரு வேடர் தலைவன். கானக வாழ்க்கை
நடத்தி வந்தான். ஒரு நாள் முற்கல முனிவரைக் கண்டான்.
அன்பு மீதுர்ந்து அவரது அடியில் விழுந்து தொழுதான். இவ
னது நல்ல நிலையையும் பொல்லாத கொலை வாழ்வையும் நோக்கி
அவர் உள்ளம் இரங்கினார். உறுதி நலன்களை உரைத்தார்:
“அப்பா! பிராணிகளைக் கொல்லுவது கொடிய பாவம்; அதனால்
உயிர்க்கே எல்லையில்லாத துயரங்களை விளைத்துக் கொள்கிறாய்;
ஈனமான ஊனுணவை ஒழித்து விடு; தானிய உணவை உண்டு
வா; துன்பம் இல்லாத இன்ப வாழ்வை நீ அடைவாய்!” என்று
இவ்வாறு இதமாய்ப் போதித்தார். அந்த மாதவருடைய உரை
களைக் கேட்டதும் இவன் உள்ளம் தெளிந்தான்; வில் அம்பு
முதலிய கொலைக் கருவிகளை அயலே வீசி எறிந்தான்; கொல்லா
விரதம் பூண்டான். ஓர்நிலையிர்க்கும் ஊறு செய்யாமல் பேரரு
ளாளனாய் ஒழுகினான். முன்பு செய்த கொலை வினைகளை எண்ணி
எண்ணிக் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதான். உண்ணும் உணவும்
பருகும் நீரும் துறந்து அருந்தவம் புரிந்தான். மீண்டு பிறவாத
மேலான கதியை அடைந்தான். கொல்லாமை மேற்கொண்டு
ஒழுக்குவான் வாழ்நாள் மேல் உயிர்உண்ணும் கூற்றுச் செல்லாது
என்பதை இந்த மூவரும் யாவரும் அறிய உணர்ந்தி நின்றனர்.

கொன்றுமுன் தின்ற நாகன் கொல்லாமை மேற்கொண்டன்று
நின்றதால் இறவா இன்ப நிலையினை நிலையாய்ப் பெற்றான்
நன்றறி மாந்தர் இந்த நலம் உணர் கிலராய் அந்தோ
கொன்றுபின் கூற்றம் கொல்லக் கும்பிவிழ்ந் தழுந்தல்என்னே!

நமரேன்று உயிர்கள்பால் நல்லருள்செய் வாளை
எமனும் பணிவான் எதிர்ந்து.

எமபயம் நீங்கி இனிய பயன் காணுக

1560 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

327. நீதிமன்னன் சேயுயிரை நீக்கஅஞ்சி ஏன் அமைச்சன்
கோதிலுயிர் நீத்தான் குமரேசா—மோதிவந்து
தன்னுயிர் நீப்பினும் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை. (7)

இ-ள்

குமரேசா! மனு நீதி மன்னனுடைய மகன் உயிரை நீக்க
அஞ்சித் தன் உயிரை ஏன் மந்திரி முன்னம் நீக்கினான்? எனின்,
தன் உயிர் நீப்பினும் தான் பிறிது இன் உயிர் நீக்கும் வினை
செய்யற்க என்க. வினை = கொலைத்தொழில்.

தனது அரிய உயிர் போக நேர்ந்தாலும் பிறரது இனிய
உயிரை நீக்கும் தொழிலை ஒருவன் யானும் செய்யாது ஒழிக.

உம்மை உயிரின் அருமையைப் பெருமையா உணர்ந்தி
வின்றது. நீப்பினும் = நீங்க நேரினும்.

இன் உயிர் நீக்கும் வினை என்றது கொலையை. நீங்காமல்
உடலில் நிலைத்திருக்கும் உயிரை வேறு பிரிப்பது வெய்ய துயராம்
ஆதலால் அதனைச் செய்யலாகாது என்று தெளித்தருளினார்.

கொல்லா விரதம் தலை சிறந்த தருமம். அதனை உறுதி
யாய்க் கைக்கொண்டு ஒழுகுக; அதனால் எல்லா கலன்களும்
வரும்; எம பயம் நீங்கும்; பிறவித் துயர் ஒழிந்துபோம்; பேசின்
பம் பெறலாம் என இவ்வாறு கூறி வந்த ஆடிகள் இங்கே ஒரு
எல்லைக் கல்லை எதிர் நாட்டி அவ்விரதத்தை உரமாக வலியுறுத்தி
யுள்ளார். அரிய சாதனை பெரிய போதனையாயது.

ஊன் உண்டலை விரும்பி உயிர்க் கொலை செய்யலாகாது
என்பது சரி; தன்னைக் கொல்ல வந்ததையும் கொல்லலாகாதா?
அவ்வாறு கொல்லாது விடின் தன் உயிரைக் காக்க முடியாத
பேடி; ஊக்க மில்லாத பேதை எனப் பிழையிழிவுகள் நேருமே!
யாருமே பொறுக்க முடியாத பொல்லாத அல்லலையும் பொறுத்
துக் கொண்டு கொல்லாமையைப் பேண வேண்டுமா?

“தன்னைக் கொல்ல வந்தால் பசுவையும் கொல்லு” என்று
இவ்வாறு ஒரு பழமொழியும் பண்டே தோன்றியுள்ளமையால்
தன்னுயிர்க்கு இன்னல் நேராத அளவே கொல்லாமையைப்
பேணலாம்; அல்லல் நேர்ந்தால் அடலோடு முண்டு விரைந்து

கொல்லுதலைச் செய்தாவது தன் உயிரை இனிது பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என இவ்வாறு மூண்டு வாதாடுவாரை நோக்கி ஈண்டு இக்குறள் தோன்றியுள்ளது. ஒருவனுடைய செயல் இதமாய்வரின அங்கே தரும் பதமாய் வருகிறது; அவனும் பெருமையா யுயர்கிறான். இடராயின் படராகிறது.

பிறர் என்னுமல் பிறிது என்றது, விலங்கு பறவை பாம்பு முதலிய தாழ்ந்த பிராணிகளிடத்தும் ஆழ்ந்த கருணை காட்ட வேண்டும் என்று கருதி. சிறந்த அறிவுடன் பிறந்து வந்துள்ளவன் இழிந்த வழியில் இறங்கி யாதொரு இடரும் செய்யலாகாது. எவ்வயிர்க்கும் யாண்டும் இதமே செய்ய வேண்டும்.

மனிதனுக்கு ஏதேனும் நோய் நோர்ந்தால் ஆடு கோழி களைக் காளிதேவிக்குப் பலியிடுவது, பிணி நீங்கி விடும் என்று சிலர் பிழையாய் நம்புகின்றார்; அவ்வாறான கொலையும் செய்யக் கூடாது; தன் உயிர் நீங்க நோர்ந்தாலும் பிற பிராணிகளின் உயிர்களை நீக்கலாகாது. மன்னுயிரை ஒப்பி வரும் அளவே தன் உயிர் ஒளிபெற்றுத் தெளிவேர்டு உயர்ந்து வருகிறது.

புலால் உண்டுவந்த வேடனைச் சீவக மன்னன் ஒருநாள் நேரே கண்டான். அவனது நிலைமையை நினைந்து நெஞ்சம் இரங்கினான்; உன் உடலை வளர்க்கப் பல உயிர்களைக் கொல்லுகின்றாய்; இந்தப் பொல்லாக் கொலைகள் அல்லலே விளைக்கும்; இவற்றை ஒழித்து நல்ல வழியில் வாழ் என்று அறிவுறுத்தினான்.

கொலைவினை புலையை யுண்டு கொடுநர கதனில் வீழும்
நிலையினை ஒழியின் நேரே நிறைசுகம் நிலையாய்க் காண்பாய்!

என இங்ஙனம் காட்டியருளவே அவ் வேட்டுவன் உள்ளம் தெளிந்து கொல்லா விரதியாய் நல்ல கதியை யடைந்தான்.

நீ கொலையுண்டாலும் எதையும் யாதும் கொல்லாதே என்றது, அதனால் விளையும் பலனை எதிர் நோக்கி. என்னே பலன்? எனின், பின்னே காணுக: அருளைப் பேணித் தன் உயிர் நீப்பின் பாவம் கழிந்து போகிறது; புண்ணியம் விளைந்து வருகிறது. அருள் குன்றிப் பிற உயிரை நீக்கின் புண்ணியம் ஒழிந்து பாவம் படிந்து கொள்கிறது. இந்த உண்மையை உய்த்துணர்ந்து எத்தகைய நிலையிலும் யாதும் கொலை நிகழாமல் பாதுகாத்துவரின் உத்தமமுத்தமாய் ஒளி மிகுந்து அவன் உயர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

1562 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

தன்னைக் கொல்லினும் தான் பிறிது ஒன்றினைக் கோறல்
பன்னிற் பாவம் என்று அறையுவர் கற்றுணர் பழையோர்.
(பிரபு, சித்த, 42)

என்னுயிர் நீத்த தேனும் யான் உயிர்க்கு உறுதி சூழாது
என்னுயிர்க்கு அரணம் நாடி யான்உயிர்க்கு இறுதி செய்யின்
என்னையிவ் வுலகு காவல் எனக்கினி இறைவி கூறாய்!
மன்னுயிர்க்கு அரணம் மண்மேல் மன்னவர் அல்லரோதான்.
(யசோதர காவியம் 133)

தன்னைத்தான் ஆக்களண்ணித்தான்பிறிதுஒன்றைக்கொல்வான்
தன்னைத்தான் கொல்லுகின்றான் தன்னுயிர் விடுத்தும் ஒன்று
தன்னைத்தான் கொல்லாதான்காண் தன்னைமுன் நோக்குகின்
தன்னைத்தான் நோக்கு கின்ற தத்துவர் இட்டம் ஈதால். (ருண்
(இதோபதேசம்)

காய்வ செயினும் குழவிக்கட் கவன்று கழிகண் ணோட்டத்தால்
தாய்தன் முலையில் அமுதூட்டும் தகையன் அறவோன்தான்
மாய வருவ மாறித்தன் மற்றையருவ மேகொண்டு (என்று
பேயேன்செய்தபிழைஎல்லாம்பெரும பொறுஎன்றிறைஞ்சினான்.
(நீலகேசி)

இவை ஈண்டு ஊன்றி நோக்கி ஓர்ந்து உணர வுரியன.

எவ்வகையிலும் யாதோர் இடையூறும் செய்யாமல் எவ்வயி
றையும் எவ்வழியும் இனிது பேணி வருவதே திவ்விய தவமாம்.

தன்னுயிர் போக நேர்ந்தாலும் மன்னுயிரை மேலோர்
நீக்க நேரார். இவ்வுண்மை சத்தியசீலன்பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்,

இவன் திருவாரூரிவிருந்து அரசு புரிந்த சோழ மன்னன
டைய தலைமை அசைச்சன். கலைகள் பலவும் கற்றவன். அறிவும்
ஆற்றலும் அமைந்தவன். எவ்வயிர்க்கும் இடர்எண்ணாக செவ்விய
நெஞ்சினன். மதி நலம் உடைய இவன் தனது அகிபதிக்கும்
பல வகையிலும் இதமாய் இனிது ஆதரவுபுரிந்து வந்தான். ஒரு
நாள் அரசாளங்குமரன் இராசவீதியில் தேர்ஊர்ந்து சென்றான்.
அவ்வனம் செல்லுங்கால் ஒரு பசுவின் கன்று அதன் இடையே
பாய்ந்து இறந்து போயது. அரசன் அறிந்து பெரிதும் வருந்தி
னான். “தன் கன்றை இழந்து அந்தப் பசு துன்புறுதல் போல்

நானும் என்மகளை இழந்து துயருற வேண்டும்; அதுவே நீதி முறை" என்று துணிந்தான். தன்மைந்தனை வீதியில் கிடத்திக் கொன்று விடும்படி இவனிடம் பணித்தான். இவன் உள்ளம் பதைத்தான். மன்னன் எதிரே மாறு வேறு கூறாமல் மறுகி நொந்து பரிவு கூர்ந்து வந்தான். மகளை யாதும் செய்ய வில்லை; தன் உயிரையே முன்னதாக இவன் மாய்த்துக் கொண்டான்.

மன்னவன் தன் மைந்தனையங்கு அழைத்தொருமந் திரிதன்னை முன்னிவனை அவ்விதி முரண்தோர்க்கால் ஊர்க என அன்னவனும் அதுசெய்யாது அகன்றுதன் னொருயிர் துறப்பத் தன்னுடைய குலமகளைத் தான்கொண்டு மறுகனைந்தான்.

இன்னவாறு வந்த மன்னன் மகன்மீது தோர் ஊர்ந்தபோது ஈசன் நேரே தோன்றி அருள் புரிந்து நின்றான். மடிந்த கன்றும் இறந்த மந்திரியும் மாய்ந்த மகனும் எழுந்து நின்றார். அந்த அதிசயநிலையைக் கண்டு யாவரும்வியந்து துதிசெய்து மகிழ்ந்தார்.

அந்நிலையே உயிர்பிரிந்த ஆன்கன்றும் அவ்அரசன் மன்னுரிமைத் தனிக்கன்றும் மந்திரியும் உடன் எழலும் இன்னபரிசு ஆனானன்று அறிந்திலன்வேந் தனும்யார்க்கும் முன்னவனே முன்நின்றால் முடியாத பொருளுளதோ?

(பெரியபுராணம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை இதில் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். மன்னன் கட்டளையிட்டும் மன்னுயிரை மாய்க்காமல் தன்னுயிரையே மாய்த்து நின்ற இம் மந்திரியின் மாட்சியை மாந்தர் வியந்து புகழ்ந்து போற்றி வந்தனர். தன் உயிர் நீப்பினும் தான் பிறிது இன் உயிர் நீக்கும் வினை செய்யற்க என்பதை வையம் காண இந்த ஐயன் மெய்யாய்க் காட்டி நின்றான்.

தன்னைப் போலவே மன்னுயிர் யாவையும் தகவாய் உன்னி நின்றுநல் அருளுடன் ஒழுகுவான் உயர்ந்து மன்னி யோங்கிய மாபெரும் பதமெலாம் கடந்து வன்னி யோங்கிய நுதல்விழி வரனுல கடைவான்.

(வீரபாண்டியம்)

மாண்டுபட நேர்ந்தாலும் மன்னுயிர்க்குத் தீங்கொன்றும் ஆண்டு செய்யேல் அயல்.

எவ்வழியும் எவ்வுயிர்க்கும் இதமே செய்க.

1564 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

328. கொன்றுசெயும் வேள்வி கொடிதென்றேன் கும்பமுனி
குன்ற வுரைத்தார் குமரேசா—என்றுமே
நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை. (8)

இ-ள்

குமரேசா! கொலையுடைய வேள்வி புலை என்று அகத்தியர்
ஏன் யாகத்தை மறுத்தார்? எனின், நன்று ஆகும் ஆக்கம்
பெரிது எனினும் சான்றோர்க்குக் கொன்று ஆகும் ஆக்கம்
கடை என்க. சான்றோர் = சால்பால் உயர்ந்தோர்.

நல்ல கருமம் ஆய்ச் செல்வம் பெருகி வரும் எனினும் உயிர்
களைக் கொன்று வருகிற வேள்விச் செல்வம் மேலோர்க்கு
இழிவே. கொலை படிந்த எதுவும் புலை படிந்ததே.

ஓர் உயிர்க்கும் அல்லல் செய்யலாகாது; ஓரறிவுடைய
தாவர இனங்களுக்கும் ஊறு நேராமல் ஒழுக்கி வருவதே பேரரு
ளாளரது நீர்மை. இதற்கு மாறானவர் வேறா யிழிவர்.

தன் உயிர்க்கு நேருகிற துயரைப் பொறுத்துக் கொள்ளு
தலும், பிற வுயிர்களுக்கு யாதும் எவ்வகையிலும் துயர் செய்
யாமையுமே உயர் தவமாம். உயர்ந்த தவ ஞானிகளுடைய
சிறந்த தகைமையாய் அமைந்துள்ள கொல்லாமையின் நிலைமை
தலைமைகளை இதுவரை உணர்ந்து வந்தோம். ஈண்டு ஒரு நீண்ட
தடையை எதிரே விதியாய்க் காண நோர்ந்துள்ளோம்.

கொலை கொடிய நீமையே ஆயினும், ஓரிடத்தில் அது
பெரிய நன்மை ஆகிறது. நிறைந்த செல்வத்தையும் தருகிறது.
நன்மையும் செல்வமும் நல்குகின்ற அந்த இடம் எது? வேள்வி.

நல்ல கருமம் என்று வேள்வியை வேதம் விதித்துள்ளமை
யால் நன்று ஆகும் என்றும், அதனால் அதிகயமான பெருஞ்
செல்வங்களைப் பெறலாம் ஆதலால் ஆக்கம் பெரிது என்றும்
குறித்தார். அரிய பெரிய வரவுகள் அறிய வந்தன.

நாறு யாகங்களைச் சீரோடு செய்து முடித்தால் நெனோ
இந்திரபதியை அடையலாம். அதனால் சதமகன் என்று இந்திர
னுக்கு ஒரு பெயரும் வந்தது. சதம் = நாறு. மகம் = யாகம்.

அசமேதம், அசுவமேதம், புருடமேதம், புத்திரகாமேட்டி, இராசகுயம் என யாகங்கள் பலவகையின. இவ் வேள்விகளில் ஆடு பசு முதலிய பிராணிகள் பலியிடப்படும். இவற்றுள் கொல்லப் படுகிற சீவர்கள் தேவர்களாய்த் திவ்விய கதியை எய்தும் என்பது கரும கரண்டத்தின் மருமமாய் மருவியுளது.

அம்பரீடன் என்னும் மன்னன் நாமேதம்செய்யநேர்ந்தான். அதில் பலியிடுதற்கு ஒரு நாளை நாடினான். பல்லாயிரம் செம்பொன்களை வாரிக் கொடுத்து எங்கும் தேடச் செய்தான். அமைச்சர்கள் நாடித் தேடினார். வறிய குடும்பத்தில் பிறந்த ஒரு பையனை விலைக்கு வாங்கி வந்தார். அவன் பெயர் சுநச்சேபன். வனத்தின் வழியே அவனை அழைத்து வருங்கால் இடையே விசுவாமித்திர முனிவர் கண்டார். நிலைமையை விசாரித்து அறிந்தார்; நெஞ்சம் இரங்கினார். இரண்டு மந்திரங்களை அவனுக்கு உபதேசித்தார். “வேள்வி தொடங்கி நீ யூபத்தம்பத்தை அணைந்த போது இந்த மந்திரங்களைச் சிந்தனை செய்; யாகம் இனிது முடியும்; தேவர்கள் அவியை உவந்து பெறுவார்கள்” என்று உரைத்து விடுத்தார். குறித்த காலம் வந்தது; உரிய அலங்காரங்களோடு பையன் யாககுண்டத்தை அடைந்தான்; பலியிட நேர்ந்த சமையத்தில் மந்திரங்களை நினைந்தான்; தேவாதி தேவர்கள் யாவரும் நேரே வந்து காட்சி தந்தருளினார்; அரசன் ஆனந்த பாவசனாய் அந்த இளைஞனைத் தொழுது துதித்தான்.

அரசனோடு ஏகி யூபத் தணைக்குபு இம் மறையை ஆய்தி
விரசுவர் விண்ணுளோரும் விரிஞ்சனும் விடைவ லோனும்
உரைசெறி வேள்வி முற்றும் உனது உயிர்க்கு ஈறுண் டாகா
பிரசமென் தாரோய்! என்னப் பழிச்சொடும் பெயர் ந்துபோனான்.

மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மகத்துறை மைந்தன் ஆயச்
சிறையுறு கலுழன் அன்னம் சேமுதற் பிறவும் ஊரும்
இறைவர் தொக்கு அமரர் குழ இளயல் தன் உயிரும் வேந்தன்
முறைதரு மகமும் காத்தார் வடதுறை முனியும் சென்றான்.

(இராமாயணம் 1-10)

வேந்தனுடைய வேள்வி நடந்துள்ள விதங்களை இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். வேள்வியில் மனிதனையும் கொண்டு வந்துள்ளனர். அவ்வுண்மையை இது நன்கு விளக்கியுள்ளது.

1566 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நல்லதாய்ப் பெரிய ஆக்கம் தரவல்லது ஆயினும் கொலை
தோய்ந்துள்ளமையால் வேள்வி கடை என நேர்ந்தது. துறவு
தவம் ஞானங்களையுடைய மேலோர் மேலான பரமபதத்தையே
கருதி வருவர்; கீழான எதையும் ஒரு பொருளாக மதியார்.

அருள் நலம் கணிந்த ஆன்ற சால் புடையார் சான்றோர்
என வந்தார். அமுதம் சுரபி சிந்தாமணி சங்கநிதி பதுமநிதி
கற்பகம் முதலிய அற்புதமான தெய்வத் திரவியங்களெல்லாம்
ஒருங்கே தருவதாயினும் ஓர் உயிர்க்கு ஊறு சிறிது நேரவரின்
உயர்ந்தோர் அதனை உவந்து கொள்ளார்; இகழ்ந்தே தள்ளுவர்.

சித்தர் ஒருவர் ஒருநாள் புத்தரிடம் வந்தார்; பெரிய ஒரு
முத்துச் சிப்பியை எடுத்துக் காட்டி “எண்பதினாயிரம் பொன்
பெறத்தக்க நல்ல ஆணிமுத்து இதில் உள்ளது; இதனைச்
சிதைத்து அதை நீ எடுத்துக் கொள்” என்று கொடுத்தார். அக்
கருணை வள்ளல் வருந்தி “அந்தோ! இதனால் பேரின்ப முத்தி
வருவதாயினும் யான் வேண்டேன்” என்று விலகிச் சென்றார்.

சிறிய உயிர் சிறிது வருந்த நேரினும் பெரியோர் பெரிதும்
மறுசுவர் என்பதை இதனால் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். விதியாய்
நேர்ந்திருந்தாலும் உயிர்க்கொலை சேர்ந்திருத்தலால் வேள்வியும்
வெய்ய புலையே என மேலார் வெறுத்து இகழ்ந்துள்ளனர்.

வேள்விவாய்க் கண்படுத்தும் வெவ்வினைசெய் ஆடவர்கை
வானின்வாய்க் கண்படுத்தும் வாரணத்தின் ஈருரிபோல்
கோளிமிழ்ப்பு நீள்வலைவாய்க் கண்படுத்தும் இன்னணமே
நாளுலப்பித் திட்டார் நமரலா தார்எல்லாம்.

(சீவக சிந்தாமணி 2787)

அருளும் அறிவும் இல்லாதார் மருளராய் வேள்வியிலும்
விருந்துகளிலும் உயிர்களைக் கொன்று தம் உயிர்க்குத் துயர்
களை விளைத்துக் கொள்ளுகின்றனர் என்று சான்றோர் உள்ளம்
நொந்துஉளைந்திருத்தலை இதில் ஊன்றிஉணர்ந்து கொள்கிறோம்.

அவிசொரிந்து அனலில் வேள்வி யாற்றுதும்என வுணுண்ணப்
புவிமிசைப் பசுவைக் கொன்று புன்தொழில் இயற்றுந்தீயோர்
எவரையும் இகந்து காணில் இருவிழி புதைத்துத் தீங்கு
நவில்மறை நுழைவு ருமல் நாம்செவி சேமம் செய்தும். (1)

அலமரல் எவைக்கும் செய்யா அயிஞ்சையே பரம தன்மம்
இலகும்எத் தலத்தும் என்ஞா எண்ணருஞ் சீவகோடி
டலகிலுள் ளவையெல்லாம்நம் உயிர்ஒப்ப வுன்னி யாவும்
கொலைசெயா நியமம் செய்யும் கொள்கைமேற் கொண்டுபின்
(மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்) (இளம்).

வேள்வியில் கொலை புரிபவர் கொடிய தீயர்; அவரைக் கண்
ணால் காணவும் கூடாது. கொல்லாமையே எல்லா அறங்களி
னும் மேலான தருமம்; உலகிலுள்ள உயிரினங்களை எல்லாம்
நம் உயிர்போல் கருதி நாம் பேண வேண்டும் என்று ஆன்ற
அறிவு அமைந்த கருணையாளர் இவ்வாறு உறுதி செய்துள்ளனர்.

யாகத்தில் கொல்லப் பட்ட பிராணிகள் அந்த யாகம்
செய்ததலைவன் இறந்த பின்பும் மறுமையில் புகுந்து கடுமையாய்
அவனை வருத்தும். அதனை அறியாமல் பரிபவ முறுகின்றார்.

மகம் இயற்றுழி மாய்த்த மறி யெலாம்
திகழ் இருப்பினில் செய்த மருப்பினால்
நகுபொன் நாட்டகம் நண்ணு புரஞ்சனன்
அகடு கீண்ட அழன்றுஎதிர் குத்தியே. (பாகவதம், 4-5:54)

புரஞ்சனன் என்னும் அரசன் முன்பு வேள்வியில் கொன்ற
ஆடுகள் பின்பு அவன் வயிற்றைக் குத்திக் கிழித்திருத்தலை இது
தெளித்துள்ளது. செய்த கொலை எவ்வழியும் வெவ்விய துயரையே
தருகிறது. யாண்டும் அது நீண்ட துன்பமே.

அயர்தரு வேள்வி யின்பம் அழிவுறும்; அதனை வெஃகல்
புயலுறழ் மேனி நம்பன் பொன்னடிக் கமலம் போற்றி
உயர்வற உயர்வீட்டின்பம் பெறுதி நன்றுணர்ந்தோய்! என்ஞாப்
பயிலுறு தீவவின் நல்யாழ்ப் பண்ணவன் போயான் மன்றோ.
(மயித்திரேயம்)

வேள்வியால் வரும் ஆக்கம் கடையானது; அதனை விரும்ப
பாதே; என்றும் அழியாத பேரின்ப நிலையையே கருதுக;
ஆருயிர்க்கு அருள் புரிந்து அமலனை நினைந்து அதனைப் பெறுக
என்று நாரதர் இவ்வாறு ஓர் அரசனுக்குப் போதித்திருக்கிறார்.

ஆவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று. (குறள், 259)

ஓர் உயிரைக் கொன்று ஊன் உண்ணாமல் இருப்பது ஆயிரம்
வேள்விகளைச் செய்வதின்மேல் பெரிய புண்ணியமாகும் என்று முன்

1568 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

னம் உரைத்தார்: கொலை வேள்வியால் உயர்ந்தவானுலக போதம் வருவதாயினும் அது இழிந்ததே; அதனை யாதும்விரும்பாதே என்ற தேவர் இதில் தெளிவா உணர்த்தியுள்ளார்.

எந்த உயிர்க்கும் யாதொரு இடையூறும் நேராமல் வாழ் வதே புண்ணிய வாழ்வாம். புல்லும் பூடும் நோகாமல் நல்ல அருளோடு இனிது ஒழுகுபவர் புனித முனிவர் ஆகின்றார்.

பற்றாய நற்குரு பூசைக்கும் பன்மலர்
மற்றோர் அணுக்களைக் கொல்லாமை ஒண்மலர்
நற்றார் நடுக்கற்ற தீபமும் சித்தமும்
உற்றாரும் ஆவி அமர்ந்திடம் உச்சியே. (திரு மந்திரம்)

ஈசனைப் பூசிக்க மலர் எடுப்பதிலும் கொல்லாமையைப் பூசித்து வர வேண்டும் என்று திருமுலர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

பண்ணேன் உனக்கான பூசை ஒரு வடிவிலே
பார்க்கின்ற மலருடு நீயே இருத்தி அப்
பனிமலர் எடுக்க மனமும் நண்ணேன்.

கொல்லா விரதம் கொண்டு ஒழுகிய தாயுமானவர் எல்லா உயிர்களிலும் எங்கும் ஈசன் நிறைந்துள்ளதை இங்ஙனம் குறித் திருக்கிறார். இவரது அருள் நீர்மை இதில் தெளிவாயுள்ளது.

கொல்லாத மாதவர்கள் உள்ளமே கோயிலாக்
கொண்டிலங்கு அருள் நிதியமே.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் இன்பம் மீதுர்ந்து இருப்பது கொல்லாத மாதவர் உள்ளமே என்றதனால் அவரது உயர் நிலை தெளிவாய் நின்றது. கருணை கனிந்து வரக் கடவுள் வருகிறார்.

ஆன்ற சான்றோர் யாண்டும் ஆருயிர்க்கு அருளே புரிவார்.
யாதும் அவம் புரிய நேரார். யாரிடமும் அல்லல் நேராமல்
அகற்றியருளுவார். இது அகத்தியமுனிவர்பால் அறிய வந்தது.

ச ரி த ம்

அருந்தவர் எவரினும் சிறந்து மகத்துவம் மிகுந்துள்ள அகத்தியமுனிவர் ஒரு முறை நைமிச வனத்தை அடைந்தார். அங்கே முனிவர்கள் கூடி யாகம் செய்துகொண்டிருந்தனர். யாக குண்டத்தின் அருகே யூபத்தறியில் கட்டியிருந்த ஆட்டை இவர்

கண்டார். உள்ளம் இரங்கினார். அதனை அவிழ்த்து வெளிவிடும் படி அவரிடம் உரைத்தார். அசம் பெய்து அவி சோரிஎன்று வேதம் கூறியுள்ளதே என அவர் வாதம் புரிந்தார். “ அசம் என்பது ஆட்டையும், மூன்று ஆண்டுப் பழமையான நெல்லையும் குறிக்கும் இருபொருள் ஒரு சொல்; இறுதியில் உள்ள நெல்லையே வேதம் உறுதியாயுரைத்துள்ளது. மொழிப்பொருள் உணராமல் பழிப்படுகின்றீர்; கொலைப் பாவம் கொடிய தீது; அதனை அடியோடு ஒழித்து விடவேண்டும் ” என்று தெளிவாக உணர்த்தி ஆட்டை நீக்கிவிட்டு நெலைக் கொண்டே வேள்வியை முடித்து அமரர்களுக்கு இவர் அவிபூட்டியருளினார். தேவர்முதல் யாவரும் இவரது சீவகாருணியத்தை வியந்து புகழ்ந்தனர். மாதவர்கள் எல்லோரும் இவருடைய போதனையின்படியே வேள்வியிலும் கொல்லலாகாது என்று உறுதி பூண்டு யாண்டும் கொல்லாமையை மேற்கொண்டு ஒழுகி வந்தார். “ அரிய செல்வங்களையும் பெரிய இன்பங்களையும் நல்க வல்லதாயினும் கொலையுடைய வேள்வி புலையுடையதே; அது இல்லாததே எவ்வழியும் செவ்விய நல்ல யாகமாம் ” என்று வேதியர் எவர்க்கும் விதிமுறையாய் விளக்கிச் சொல்லிக் கொல்லா விரதத்தை எங்கும் இவர் நன்கு பரப்பியருளினார். கொண்டு ஆகும் ஆக்கத்தை என்றும் கடையாக எள்ளி இகழ்ந்து கொல்லாமையை நல்லேரார் யாண்டும் ஆதரவோடு பேணி வருவர் என்பதை உலகம் காண உணர்த்தி இவர் உயரருள் ஓம்பினார்.

எவ்வழியும் தம்முயிர்போல் எண்ணி இரங்குவதே செவ்விய நற் சீலமெனத் தேற்றியே—வெவ்வியநோய் பற்றா துயர்ந்துலகம் பண்புறமுன் இன்புசெய்தார் நற்றாயர் ஆவர் நமக்கு.

கொலையி னீங்குமின் கொண்மி னுலகினுள் தலைவன் நல்லறம் தக்க தெனவுவந்து அலையி னீங்கிய அவ்வுல கெய்துதல் முனைவர் சொன்ன முடிவிது வாகுமே. (சுளாமணி)

வானம் பெறவரினும் வாழுமுயிர்க் கேதேனும் ஊனம் புரிதல் ஒழி.

உயிர்களை யாண்டும் உரிமையோடு பேணுக.

329. பண்டு பராசர்தம் பாலரையும் ஈனரென்றேன்
கொண்டார் கொலையால் குமரேசா—கொண்ட
கொலைவினைய ராகிய மாக்கள் புலைவினையர்
புன்மை தெரிவார் அகத்து (9)
இ-ள்

குமரேசா! கொலைவினையினால் தம்முடைய மக்களைப் புலைவினையர்
என்று பராசரர் ஏன் பழித்தார்? எனின், கொலை வினையர் ஆகிய
மாக்கள் புன்மை தெரிவார் அகத்துப் புலை வினையர் என்க.

கொலை புலைகளின் நிலை தெரிய வந்தது.

பிற உயிர்களைக் கொலை புரிகின்ற தீயோர் இழிவை யுண்
ரும் தெளிவான தூயோர் உளத்தே புலைச் செயலராய்த் தோன்
றுவர். கொலை புரிந்து புலையான யிழியாதே.

ஒரு மனிதனுடைய உயர்வும் தாழ்வும் அவனுடைய செயல்
இயக்களால் தெரிய வருகின்றன. இதமான நல்ல தொழில்
களைச் செய்து வருபவன் நல்லவனாய்த் திகழ்கின்றான்; அல்ல
லான அவலச் செயல்களையுடையவன் பொல்லாத புல்லனாய் நிற்
கின்றான். தீமை தோய்ந்த அளவே தீயனாகின்றான்.

மேன்மையும் கீழ்மையும் பான்மை பணிகளால் முறையே
அறிய வருதலால் செயல் மனிதனை அளந்து காட்டும் கருவியாய்
மருவியுளது. மன நினைவினும் வாய் மொழியினும் மெய்யால்
செய்யும்செயல் ஒருவனை வெளியே தெளிவாக் காட்டி விடுகிறது.

கொலை வினையர் = கொல்லும் தொழிலை யுடையவர்.

ஆடு பாடு கொழி பன்றி முதலிய பிராணிகளைக் கொண்டு
அவற்றின் உடல்களை விற்பவரும், தசைகளை நசையாய்த் தின்ப
வரும் கொலைஞர் புலைஞர் என உலகம் அறிய நேர்ந்தனர்.

மக்கள் அறிவு பாழ்போனமையால் மாக்கள் என்றார்.

கருணைப் பண்பு இன்றிப் புலி ஓநாய்கள் போல் பிற உயிர்
களைக் கொல்லும் கொடிய மிருகத் தன்மையுடையவர் உருவத்
தால் மக்கள் போல் தோன்றினும் உண்மையில் மாக்களேயாவர்.

புன்மை தெரிவார் என்றது ஈன நிலைகளை உணரும் ஞான
சீலர்களை. தெரியார் அகத்து அவர் பெரியாராகக் காணப் படி

னும் தெரிவார் அகத்து இழிந்த புலையராகவே எண்ணப் படுவர். புன்மை = கீழ்மை; நீசம். ஊன வினையாளர் ஈன நிலையாளராய் இழிந்து எவ்வழியும் வெவ்விய பழியுடன் கழிகின்றார்.

உயிர்களைக் கொல்லுகின்றவர் கொலை வினையர்; அக்கொலையால் வந்த உடல்களைத் தின்பவர் புலை வினையர். புலை நிலைக்குக் காரணமாயிருத்தலால் கொலை வினை முதலில் வந்தது.

செத்த மாட்டைத் தின்போர் சாதிப் புலையர். உயிர்களைக் கொன்று ஊனைப் புசிப்போர் சாதி கெட்ட புலையர். பிறப்பிலேயே புலையராய்ப் பிறவாமல் தின்னும் தொழிலால் தீயர் ஆனமையால் புலை வினையர் என அந் நிலையும் நீசமும் நேரே தெரியவுரைத்தார். கரும சண்டாளர் இங்கே காட்சிக்கு வந்தனர்.

அருள் நீர்மை இழந்து அறநெறி தவறிக் கொடிய கொலை புலைகளைக் கூடாது தழுவி நின்றவர் நீசர் என நேர்ந்தார்.

பிறவுயிர்கள் பதைத்துத் துடிக்க வதைத்தலால் கொலை வினை கொடிய பாவமாயது; ஆகவே அத் தீவினையாளர் பாவி களாயிழிந்து படு துயரங்களும் அடு நரகங்களும் அடைந்து ஆவி பதைத்து யாண்டும் உய்தி காணாமல் உழலுகின்றனர்.

கொன்றான் கொலையை உடம்பட்டான் கோடாது
கொன்றதனைக் கொண்டான் கொழிக்குங்கால்—கொன்றதனை
அட்டான் அடவுண்டான் ஐவரினும் ஆகுமெனக்
கட்டெறிந்த பாவம் கருது. (சிறுபஞ்ச முலம்)

கொன்றவன் குறைத்தவன் கொணர்ந்து விற்றவன்
ஓன்றிய பொருள்கொடுத் துவந்து கொண்டவன்
நன்றிது வென்றவன் நாவில் பெய்தவன்
என்றிவர் அறுவரும் நரகம் எய்துவார். (குண்டலகேசி)

கொன்றான் கொலச்சொன்னான் கூச வறுத்திட்டான்
தின்றான் விலக்கிடான் சென்றென்று—கொன்றவனைக்
குட்டவன்கண் இட்டெரிக்க வெந்துகொடு வெந்நரகில்
பட்டழன்று வீழ்வர் பதைத்து. (பாரதம்)

துடிக்குரற் குரல பேழ்வாய்த் தொடர்ப்பிணி யுறுத்த செந்நாய்
மடித்திட வைர வூசி வாள்எயிறு அழுந்தக் கௌவிப்

1572 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

புடைத்திட அலறி ஆற்றார் பொன்றினும் பொன்றல் செல்லார்
உட்பினம் வேட்டம் செய்தார் உழப்பவால் துன்ப மாதோ.

(சீவக சிந்தாமணி)

யானுயிர் வாழ்தல் எண்ணி எளியவர் தம்மைக் கொல்லின்
வானுயர் இன்ப மேலால் வருநெறி திரியும் அன்றி
ஊனுயிர் இன்பம் எண்ணி எண்ணமற் றென்று மின்றி
மானுயர் வாழ்வு மண்ணின் மறித்திடும் இயல்பிற் றன்றே.

(யசோதர காலியம்)

அலைப்பான் பிறவுயிரை ஆக்கலும் குற்றம்
விலைப்பாலிற் கொண்டுன் மிசைதலும் குற்றம்
சொலற்பால அல்லாத சொல்லுதலும் குற்றம்
கொலைப்பாலும் குற்றமே யாம். (நான்மணிக்கடிகை)

கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லடிக் காரர் வலிக்கயிற் றுல்கட்டிச்
செல்லிடு நில்லென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடும் என்று நிறுத்துவர் தாமே. (திருமந்திரம்)

கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள் படுபாவிகளா யிழிந்து
அடுதுயரங்களில் அழுந்தி அல்லலுழந்து அலமந்துபடுகிற அவல
நிலைகளை இவை விளக்கியுள்ளன. பொருள்களையும் குறிப்புகளை
யும் கூர்ந்து ஓர்ந்து உணர்ந்து தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

செய்யும் செயல்கள் தீமை ஆய பொழுது அந்த மனிதர்
தீபராய்த் தாழ்ந்து படுகின்றனர். புலையர் என்னும் பெயர்
புலாலை உண்பவர் என்னும் பொருளையுடையது. இழிவாய்க்
கழிந்த இழிநிலையினரை இது வழிமுறையே குறித்து வருகிறது.

புலையன் என்று ஒருவனைச் சுட்டிச் சொன்னால் எவனும்
பொறுக்க மாட்டான். வெறுத்துச் சீறி வெகுண்டு வைவான்.
அவ்வாறு மான உணர்ச்சி யுள்ளவன் ஈன ஊனை இசைந்து
உண்ணுகின்றான். பழகிய பழக்க வாசனையால் பழி நிலையை
உணராது புலையை அருந்திவரினும் தாழ்வு அவனைச் சூழ்ந்து
வருகிறது. புலை ஒழிந்த அளவு புனிதனாய் உயர்கின்றான்; அது
படிந்துவரின் பதிதனாய்த் தாழ்ந்து படுகின்றான்.

கொலையிலான் உதவும் அன்னம் கூறின்பேர் அமுதம் ஆகும்;
கொலையுளான் உதவும் அன்னம் கூறினவல் விடமதாகும்;

புலையர்தம் மனையில் உண்போன் புலையனும் ஆறுபோலக்
கொலைஞர்தம் மனையில் உண்போன் கொலைஞனே ஆவனன்றே
(பதிபசுபாச விளக்கம்)

கொலை வினை, புலைவினைகளால் விளையும் இழிபழிகளை இது
தெளிவா விளக்கியுள்ளது. கொலை துறந்து புலை ஒழிந்து நிலை
தெளிந்து மனிதன் தலைமையாய் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சடக்கடத்துக்கு இரைதேடிப் பலவுயிர் தம்மைக்கொன்று
விடக்கடித்துக் கொண்டு இறுமாந்திருந்து மிகமெலிந்து
படக்கடித் தின்றுழல் வார்கள் தமைக்கரம் பற்றிநமன்
இடக்கடிக்கும் பொழுது ஏதுசெய் வார்கச்சி ஏகம்பனே.

(பட்டினத்தார்)

கொலை புரிந்து புலையருந்தி இங்கே இறுமாந்து இருந்தவர்
கள் பின்பு நரக வேதனைகளில் அழுந்தி நைந்து வருந்துவதை
உணராமல் மடமையாய் மையல் கொண்டு மருண்டுள்ளாரே!
என்று பட்டினத்தடிகள் இவ்வாறு இரங்கி யிருக்கின்றார்.

உயர்ந்த பிறப்பினராயினும் கொலை புலை படிந்தால் அவர்
இழிந்து படுவர். இது பராசரர் பால் தெரிய வந்தது.

சரி தம்.

பராசர முனிவருடைய அருமைப் புதல்வர் அறுவர். தத்
தன், அனந்தன், நந்தி, சதுமுகன், பருதி, மாலி என்னும் பேரி
னர். கல்வி முதலியன பயின்று நல்லவர்களாய் வளர்ந்து வந்த
னர். வருங்கால் ஒரு நாள் ஒருங்கு சேர்ந்து சரவணப் பொய்
கைக்குக் குளிக்கப் போயினார். புனிதமான அந்த இனிய வாவி
யில் குதித்து முழுகியும் கதித்து எழுந்தும் நீந்தித் திரிந்தார்.
அவ்வாறு உலாவித் திரியுங்கால் மீன்களைப் பிடித்துக் கரையில்
எறிந்தார். அவை துள்ளித் துடித்துப் புரண்டு உருண்டு பதைத்
துச் சரவணைக் கண்டு களித்து நின்றார். அவ்வமையம் அங்கே
பராசரர் நீராட வந்தார். பிள்ளைகள் செடலைக் கண்டார்; உள்ளம்
கனன்றார். “நல்ல மரபில் பிறந்திருந்தும் இந்தப் பொல்லாத
கொலைகளைச் செய்கின்றீரே! இப்பாவம் இனி எப்படித் தீரும்?
உயிர்களை வதைத்த நீங்களும் மீன்களாய்ப் பிறந்து துயர்களை
அடையுங்கள்” என்று சினந்து மொழிந்தார்; அவ்வாறே அவர்
யாவரும் மீன்களாய் மாறி நீரில் வீழ்ந்து நிலைகுலைந்திருந்தார்.

மறுவறு பராசரன் தன் மதலைக ளாகும் இன்றோர்
அறுவரும் சிறுரே யாகி ஆடுறு செவ்வி தன்னில்
நிறைதரு சரவணத்து நெடுந்தடம் புனலிற் பாய்ந்து
முறைமுறை புக்கு முழ்கி முகேரென அலைக்க லுற்றார். (1)

உலைத்தலை உணர்ச்சி கொள்ள உன்னுயிர் திரியு மாபோல்
நிலைத்தலை யின்றி யார்க்கும் நீந்தல்செய் குண்டு நீத்தம்
அலைத்தலை யடையும் எல்லை ஆயிடை வதிந்த மீன்கள்
தலைத்தலை யிரிய இன்றோர் தன்மையங் கதனைக்கண்டார்.

அங்கது தெரிந்து நின்றோர் ஆண்டுறு மீன்கள் பற்றித்
துங்கம துடைய கோட்டின் சூழலுய்த் துலவும் எல்லைச்
செங்கதிர் உச்சி வேலைச் செய்கடன் நிரப்ப வுன்னிப்
பங்கமில் நோன்மை பூண்ட பராசரன் அங்கண் வந்தான்.
வள்ளுறை கொண்ட தெய்வ வான்சர வணத்து வந்தோன்
பிள்ளைகள் ஆடும் இன்றோர் பிடித்தபுன் தொழிலைநோக்கித்
தள்ளரும் சினமேல் கொண்டு தனயர்காள்! நீவிர் ஈண்டே
துள்ளுறு மீனம் ஆகிச் சுலவுதிர் என்று சொற்றான். (4)

(கந்தபுராணம், சுரம்புகு)

இன்னவாறு அம் முனிவர் சொன்ன வுடனே இம் மக்கள்
மச்சங்களாய் மாறி அவ் வானியில் ஆவி அலமந்திருந்தார். பின்பு
முருகப்பெருமான் திருவருளால் சாபம் நீங்கி உய்ந்தார் கொலை
வினையர் ஆவிய மாக்கள் புலை வினையராய்ப் புன்மையுழந்து துய
ருறுவர் என்பதை உலகம் அறிய இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

மான மனிதரும் மாண்பிழந்து வெங்கோலையால்
ஈனம் அடைவர் இழிந்து.

கொலை புலை நீங்கி நலமாய் வாழுக.

330. பண்டு கவந்தன் பழியுடம்பும் தீவாழ்வும்
கொண்டுழந்தான் என்னே குமரேசா—கொண்ட
உயிருடம்பின் நீக்கியார் என்ப செயிருடம்பிற்
செல்லாத்தீ வாழ்க்கை யவர். (10)

இ-ள்

குமரேசா! கவந்தன் பழி உடம்பும் இழி வாழ்வும் உடைய
லாய் ஏன் இழிந்து உழந்தான்? எனின், செயிர் உடம்பில் செல்

லாத் தீ வாழ்க்கையவர் உயிர் உடம்பின் நீக்கியார் என்க.

ஈனத் துயர்களின் காரணத்தை இது காட்டியுளது.

குற்றமான ஈன உடம்புடன் வறிய தீய வாழ்க்கையில் உழல்பவர் முன்பு உயிர்களை உடம்புகளிலிருந்து நீக்கிய கொலை வினையர் எனபர். கொலை தொலையாத புலையாம்.

செயிர் = குற்றம். சீ என்று இகழ்ந்து அருவருத்து வெறுக்கும் இழி வடிவம் செயிர் உடம்பு என நின்றது. கண் இழந்து கால் ஒடிந்து கை முரிந்து குருடு நொண்டி முடம் முதலிய ஊனங்கள் படிந்துள்ள ஈன உடல்கள் இங்கே காண வந்தன.

செல்லாத் தீவாழ்க்கை என்றது இனிது நடவாத கொடிய இழி வாழ்வை. வறுமையும் சிறுமையும் துயரமும் பலிந்து பசியும் பட்டினியுமாய்ப் பதைத்து உழல்வது பாவ வாழ்வாயது.

பிற உயிர்களைச் சுகமாய் வாழவிடாமல் பதைக்கக் கொன்ற பாதகம் மீண்டு முண்டு வந்து அவரை வதைத்துக் கொல்லுகின்றது. அருள் நீங்கிய அளவே அல்லல்களுறுகின்றன.

இனிய உயிரை நீக்கி அந்த உடம்புகளைச் சுவங்களாக்கின மையால் இவன் உயிர் துயரமாய் உழல, உடல் இழிவடைந்து பழி படிந்து கண்டவர் ஈவரும் கடுத்து இகழ்ந்து வெறுத்து விலகக் கடுகிராய்கள் கொடிதாய் மடுத்து நின்றது.

முன், கொலை வினையர் புலையராயிழிவர் என்றார்; இதில், வழி வழியே உயிரை அவ்வினை துயருறுத்தி வதைக்கும் என்கின்றார்.

நல்ல அழகிய உருவையும், செல்வ வளமுள்ள இனிய சுக வாழ்வையுமே யாவரும் ஆவலோடு விரும்பி வருகின்றனர். இழி வடிவையும் பழியான துயர் வாழ்வையும் எவரும் விரும்பார். எல்லாரும் வெறுக்கின்ற பொல்லாத புலை நிலைகளைக் கொலை வினைத்து விடுதலால் அதனை யாண்டும் தீண்டலாகாது; கொல்லாமை என்னும் நல்ல புண்ணியத்தையே எவ்வழியும் செவ்வையாய்ப் பேணி எங்கும் சீர்மையுடன் வாழ்ந்து வர வேண்டும்.

பிற வுயிர்களுக்கு அல்லல் புரியாமல் ஒருவன் இதம் புரிந்து வரும் அளவே அவன் இனிப தருமவாறாய் உயர்க்கு

1576 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

இன்ப வாழ்வுகளை நுகர்ந்து வருகிறான்; இடர் புரிபவன்
கொடிய துயரங்களையே நெடிது நுகர்ந்து படுகின்றான்.

தொழுநோய் தழுவிய பழியுடலையும் அழி துயர் பெருகிய
இழி வாழ்வையும் ஈண்டு எடுத்தாக் காட்டியது, கொலையின்
கொடிய துன்ப விளைவுகளை உணர்ந்து அதனைக் கடிது நீக்கி
யாண்டும் இன்பமாய் இனிது வாழ வேண்டியே.

சிலையினால் மாக்கள் கொன்று செழுங்கடல் வேட்டம் ஆடி
வலையினால் மீன்கள் வாரி வாழியிர்க் கூற்ற மாந
கொலைநரைக் கும்பி தன்னுள் கொழுந்தழல் அழுத்தியிட்டு
நலிகுவர் நாளும் நாளும் நரகரை நாம வேலோய்! (1)

வயிரமுள் நிரைத்து நீண்ட வார்சினை இலவம் ஏற்றி
செயிரில் தீ மடுப்பர் கீழால் சென்னுனைக் கழுவில் ஏற்றி
மயிருக்கு ஒன்றாக வாங்கி யகைத்து அகைத்திடுவர் மன்ற
உயிரைப் பேதுறுத்து மாந்தர் உயிரைப் பேதுறுக்கு மாறே.

பாரகம் கழுநர் போலப் பருஉத்தடி பலரும் ஏந்தி
வீரநோய் வெகுளி தோற்றி விழுப்புற வதுக்கி யிட்டுக்
காரகற் பொரிப்பர் கண்ணுட் சுரிசையை நடுவர் நெஞ்சில்
பாரக்கூர்ந் தறிகள் நட்டுப் பனைஎனப் பிளப்பர் மாதோ.
(சீவக சிந்தாமணி)

உயிர்களை உடம்புகளில் நின்று நீக்கினவர்கள் பின்பு நரக
துயரங்களில் துடித்து அழுந்துவதை இவை விளக்கியுள்ளன.
குறிப்பு நிலைகளைக் கூர்ந்து தெளிந்து கொள்ளுங்கள்.

யசோதரன் என்னும் அரசன் நல்ல அறிவுள்ளவன். குடும்
பத்தில் நேர்ந்த ஒரு அல்லல் தீரும்படி காளிதேவிக்கு ஒரு
கோழியைப் பலியிடும்படி தாய் இவனிடம் கூறினாள். பெற்ற
தாய் சொன்னது குற்றம் என்று இவன் மறுத்தான். உயிருள்
ளதை வகையாது போயினும் மானினால் செய்த ஒரு சேவலை
இடுக என்று வேண்டினாள். அந்த அன்னை சொல்லை மறுக்க
மாட்டாமல் இந்த மன்னன் செய்தான். அதனால் இருவரும்
இழி பிறப்பினராய் அழி துயரங்களை அடைந்தனர்.

இன்னும் து ஐய கேட்க யசோமதி தந்தை யாய
மன்னவன் அன்னையோடு மானிற் கோழி தன்னைக்

கொன்னவில் வாளில் கொன்ற கொடுமையிற் கடியதுன்பம்
பின்னவர் பிறவி தோறும் பெற்றன பேசலாமோ? (1)

உயிரவண் இல்லை ஏனும் உயிர்க்கொலை நினைப்பினால் இம்
மயரிகள் பிறவி தோறும் வருந்திய வருத்தம் கண்டால்
உயிரினில் அருள் ஒன்றின் றி உவந்தனர் கொன்று சென்றார்
செயிர்தரு நரகின் அல்லால் செல்லிடம் இல்லை என்றான்.
(யசோதர காவியம்)

மேலை குறித்த சரித்திர நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து
காட்டியுள்ளன. உயிர்க்கொலை கொடிய துயரமான நரகத்தில்
ஆழ்த்தி நாசப்படுத்தும் என்றதனால் அதன் நீச நிலையும்
நெடிய கொடிய துயரங்களும் நேரே தெரிய நின்றன.

இப்பிறவியில் இழி நிலையில் ஆழ்ந்து அழி துயரோடு
அல்லலுழந்து வருபவர் யார்? எனின், முற்பிறப்பில் எளிய
பிராணிகளைப் பதைக்கக் கொன்ற பழி பாதகர்களே என்க.

அக்கேபோல் அங்கை ஒழிய விரலழகித்
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே---அக்கால்
அலவணைக் காதலித்துக் கால்முரித்துத் தின்ற
பழவினை வந்தடைந்தக் கால். (நாலடியார்)

உயிர்களை நீக்கி உடல்களைத் தின்றவர் செயிர் உடம்பில்
செல்லாத தீ வாழ்க்கையராய் அல்லலுழப்பர் என இது
குறித்துள்ளது. கொலைப் பாவம் கொடிய துயரமாகிறது.

இந்த உண்மை கவந்தன் பால் காண வந்தது.

சரிதம்.

இவன் தண்டகவனத்தில் இருந்த கண்டகன். கொடிய
கொலைத் தொழிலைய யாண்டும் மூண்டு செய்து வந்தமை
யால் விலங்கு பறவை முதலிய உயிரினங்களெல்லாம் இவனைக்
கண்டு கலங்கி ஓடின. அடங்கிய தலையளைய நீண்டகைகளோடு
நெடுந்துயரங்களையே செய்து வந்தான். இவனுடைய கொடிய
செயல்கள் எவர்க்கும் நெடிய திகில்களாய் நீண்டு நின்றன.

எறுப்பினம் கடையுற யானையேமுதல்
உறுப்புடை உயிரெலாம் உலைந்து சாய்ந்தன
வெறிப்புறு நோக்கின வெருவு கின்றன
பறிப்பரு வலையிடைப் பட்ட பான்மைய. (1)

மரபுளி நிறுத்திலன் புரக்கும் மாண்பிலன்
 உரனிலான் ஒருவன் நாட்டு உயிர்கள் போல்வன;
 வெருவுவ சிந்துவ குவிவ விம்மலோடு
 இரிவன மயங்குவ இயல்பு நோக்கினார். (2)
 (இராமா, கவந்தன், 3-4)

சானகியைத் தேடிக் கானகம் வந்த இராமலக்குவர்
 இவனை இவ்வாறு கண்டிருக்கின்றனர். எழுந்து திரிய
 முடியாமல் ஈன வுடலுடன் இழிந்து கிடந்து உயிர்களுக்குத்
 துயர்கள் செய்து வருகிற இவனது நிலைமையை நோக்கி
 அக்குல வீரர் இருவரும் திகைத்து நின்றனர். பூதமோ?
 பிசாசோ? மாய அரக்கனோ? தீய அசுரனோ? என்று
 அத்தூயவர் துளங்கி நிற்கும் கால் அவரையும் இவன் கொல்ல
 முண்டான். அவ்வில் வீரர் ஒல்லையில் விலகி நல்லது செய்த
 னார். அவரை நேரே கண்ட புண்ணியத்தால் இவனும் கதியுற
 நேர்ந்கான். உயிர்களை உடம்புகளிலிருந்து நீக்கும் கொலைஞர்
 கள் செயிருடம்பும் செல்லாத் தீ வாழ்க்கையும் உடையராய்
 அல்லலுழந்து அலமந்து கொந்து இழிந்து கழிந்து அழிவர்
 என்பதை உலகம் தெளிய இவன் உணர்த்திச் சென்றான்.

நிலையளவின் நின்ற நெடியவர்தாம் நேராக்
 கொலைகளவு காமத்தீ வாழ்க்கை--- அலையளவி
 மையென நீண்ட மலர்க்கண்ணாய்! இம்முன்றும்
 மெய்யன வாக மிகும். (ஏலாதி 29)

கொலையும் களவும் காமமும் தீ வாழ்க்கை என இது
 குறித்துள்ளது. கொல்லாமை தூய வாழ்க்கை ஆதலால் கொலை
 தீய வாழ்வினர் புரியும் புலை என வந்தது. புனிதவாழ்வினர்
 புண்ணியராய் உயர்கின்றார்; புலை வாழ்வினர் பாவிகளாய் இழி
 கின்றனர். நாக துயர்க்கு ஏதுவான நாசக் கொலை புரியாமல்
 நல்லது செய்து உயர்ந்து கொள்ளுக. எவ்வழியும் எவ்வயிர்க்கும்
 இதமே செய்து இனியராய் வாழ்பவரே புனிதராய் உயர்ந்து புண்
 ணிய போகங்களைக் கண்ணியமுடன் நண்ணுகின்றனர்.

அல்லலே யாகி அடுதுயரில் ஆழ்த்துமே
 கொல்லல் மிகவும் கொடிது.

உயிர்க்குத் துயர்புரியாமல் உயர்க.

கொன்றுயிர் நடுங்கச் சென்று கொலைத்தொழில் கருவிஏந்தி
நின்றெறி நுடங்கு கண்ணால் பாவமே நினைந்து செத்தார்
சென்றெறி நரகில் வீழ்வர் செவ்வனே துன்பம் அஞ்சி
நன்றியில் கொலையினிங்கி நற்றவம் புரிமின் என்றான்.

(துளாமணி)

கொலையே களவுகட் காமம்பொய் கூறல்
மலைவான பாதக மாம்பாவை நீக்கித்
தலையாஞ் சிவனடி சார்ந்தின்பம் சார்ந்தோர்க்
கிலையாம் இவைஞான நந்தத் திருத்தலே. (திருமந்திரம்)

ஊற்றமிகும் சராசரத்துள் உயர்ச்சிசரம்;
சரத்துள் நரர்; நரர்தம் முள்ளும்
ஏற்றமும் தாழ்ச் சியுமுளபல் லுயிர்செகுத்துண்டு
உடலைவளர்த் திடும்கீழ்; அம்மேல்
சாற்றும் உயிர்க் கொலைபுரிதல் துயர்நெடுநாள்
என்றும் உடல் தான் பொய் என்றும்
தேற்றமிக்கேன் றுயிர்தமைவீட்டினும் அவற்றின்
உயிர் புரக்கும் தீதி லோரே. (கொலை மறுத்தல்)

உலக உயிர்களுள் மனிதர் சிறந்தவர்; அவருள்ளும் கொல்
லா விரதமுடையராய் எல்லா உயிர்களையும் தம் உயிரினும்
மேலாக எண்ணி ஒழுதும் புண்ணிய நீரோ யாண்டும் எவ்வழி
யும் எவரினும் உயர்ந்தோர் என இது உணர்த்தியுளது.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

கொல்லாமை புண்ணியம்; கொல்லாதல் பாவம்.
உயிர்களைப் பேணுவதே உயர்ந்த தருமம்.
கொல்லாமையும் பொய்யாமையும் கோடி நல்லன.
கொல்லா விரதம் எல்லா நலமும் தரும்.
கொல்லா விரதியர் எல்லாரினும் உயர்ந்தவர்.
கொல்லா விரதியைக் கூற்றுவனும் போற்றுவான்.
தன்னுயிர் நீங்கினும் மன்னுயிரை நீக்காதே.
ஆருயிர்க்கு அருளுவர் ஆன்ற சான்றோர்.
கொலைவினையர் புலைவினைய ராவர்.
உயிர்க்கொலை புரியின் துயர்க்கே நிலையாம்.

33-வது கொல்லாமை முற்றிற்று.

முப்பத்து நான்காவது அதிகாரம்

நிலையாமை.

அஃதாவது உலகில் தோன்றிய பொருள்கள் யாவும் நிலையின்றியுள்ள நிலைமை. ஈண்டு ஒன்றும் நிலையில்லை என்னும் உண்மையை உணர்ந்து தெளிந்து என்றும் நிலையான நன்மையை அடைய வேண்டும் என்று உணர்ந்து கின்றார். எல்லா உயிர்க்கும் இரங்கி அருள் புரிந்து நல்ல நெறியில் ஒழுகி வந்த விழுமியோரே உண்மைநிலை தெளிந்து உய்தி பெற விரியராகின்றார் ஆதலால் கொல்லாமையின் பின் இஃக கூடினின்றது. பொய் நிலை தெரிந்து மெய்நிலை பெறுக.

331. கொண்டவுடல் நிற்குமென்ற கோரக்கர் சீரிழந்து
கொண்டார் இழிவேன் குமரேசா-கண்டறிந்தும்
நில்லாத வற்றைற நிலையின என்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை. (1)

இ-ள்

குமரேசா! தனது உடல் நிலையுடையது என்று கருதி உறுதி பூண்டு நின்ற கோரக்கர் ஏன் மடமையாய் இழிவு அடைந்தார்? எனின், நில்லாதவற்றைற நிலையின என்று உணரும் புல்லறிவாண்மை கடை என்க.

நிலையாமையை நினைந்து தெளிக என்கின்றது.

நிலையில்லாத பொருள்களை நிலையுடையன என்று கருதிக் களிக்கும் புல்லறிவின் வலிமை பொல்லாத இழிவாம்.

அறிவு மனிதனுக்குத் தனி மகிமையாய் அமைந்துள்ளது. வேறு விலங்கினங்களினும் மனிதன் உயர்ந்தவன் என வந்தது அறிவுடைமையா லேயாம். மேன்மைக்கு உரிமையாய் மேவி யுள்ள இது மெய்யான காட்சியை இழந்தபொழுது மாட்சி குன்றித் தாழ்ச்சி யுறுகின்றது. அறிய உரியதை அறிந்து அடைய உரியதை அடைந்து கொள்வதே நல்ல அறிவை அடைந்த பயனாம். அல்லாத அறிவு பொல்லாத வெறியே.

உள்ளதை உள்ளவாறு உணர்ந்து தெளிவது நல்ல அறிவாய் உயர்ந்து திகழ்கின்றது; அவ்வாறு உணராதது புல்லறி

வாய் இழிந்து புலையாய்க் கழிகின்றது. அறிவு புன்மை யான போது அந்த மனிதனது உயிர் வாழ்வு துயரமாய்த் தாழ்ந்து அல்லல்களில் அழுந்தி அலமந்து உழலுகின்றது.

புல் அறிவு ஆண்மை = புல்லிய அறிவினை ஆளும் தன்மை.

நல்லறிவு நலமாய் இன்பம் தரும். புல்லறிவு புலையாய்த் துன்பமே புரியும். மாறுபாடாய் மயங்கி உணர்ந்ததையே யாண்டும் துணிந்து முனைந்து மூண்டு நிற்கும் ஆதலால் புல்லறிவாண்மை என அதன் புலையான ஆட்சி காட்சிக்கு வந்தது. மூட மடமையினும் புல்லறிவு கொடிய பீடையாம்.

உணர்வார் புல்லறிவாளர் என்னுமல் அறிவின் மேல் வைத்துக் கூறியது அதன் தலைமையும் நிலைமையும் தெரிய. ஆண்ம ஒளியாய் மேன்மை புரியவுரிய அறிவு கீழ்மை புரிய நேரின் கேடே விரியும். தன்னையுடையானை மடையனா நீட்டிக் கடையனாக்கிக் கடுந்துயர் புரிதலால் புல்லறிவு கடை என எள்ளி இகழ் நோந்தது. கண் எதுரே கண்ட பொருள்கள் எல்லாம் நில்லாதனவாய் அழிந்து போகின்றன; தாய் தந்தை யர்கள் இறந்து போகின்றனர்; உற்றார் உறவினர் யாவரும் ஒழிந்து மறைகின்றனர்; பெற்ற செல்வங்கள் பிழையாயழி கின்றன; இன்னவாறு நிலையாமை நிலையை நேரே கண்டிருந்தும் உயிர்க்கு நிலையான உறுதிநலனை விரைந்து உணர்ந்து கொள்ளாமல் ஊனமாய் நாளைக் கழித்து வருவது ஞான சூனியமேயாம்.

மேலியுள்ள உடம்பு சாவையே எதிர்நோக்கி நிற்கிறது; நிலையில்லாத இது நிலைத்துள்ள பொழுதே நிலையாய் அடைய வுரியதை அடைந்து கொள்பவர் நல்ல அறிவாளிகளாகின்றார்; அவ்வாறு அடையாதவர் மடையராய் இழிந்து கடையராய்க் கழிந்து கடுந்துயரங்களையே நோக்கிப் போகின்றார்.

நில்லாது சீவன் நிலையன்றென எண்ணி
வல்லார் அறத்தும் தவத்துள்ளும் ஆயினார்;
கல்லா மனிதா கயவர் உலகினில்
பொல்லா வினைத்துயர் போகம்செய் வாரே.

(1)

நில்லா நிலையை நிலையாக நெஞ்சத்து
நில்லாக் குரம்பை நிலைஎன்று உணர்வீர்களாள்!

எல்லா உயிர்க்கும் இறைவனே ஆயினும்
கல்லாதார் நெஞ்சத்துக் காண ஒண்ணுதே. (2)
(திருமந்திரம்)

நில்லாதவற்றின் நிலைகளை உணர்ந்தவர் தருமமும் தவமும் புரிந்து உய்தி பெறுகின்றனர்; அங்ஙனம் உணராதவர் கயவராயிழிந்து பிறவித் துயரங்களை நுகர்ந்து உழலுகின்றனர் எனத் திருமூலர் இங்ஙனம் உரைத்துள்ளார். நில்லா உடலை நிலை என்று நம்பினவர் தம் உயிர்க்கு நலம் ஒன்றும் நாடாமல் புலையே புரிந்து போகின்றார் என மூலர் இரங்கி யிருப்பது எண்ணியுணரவுரியது.

நித்தியம் எது? அநித்தியம் எது? என்று பகுத்து உணர்வதை உடமொழியாளர் விவேகம் என்பர். இந்த விவேகமே பிறவித் துயரம் நீங்கப் பேரின்ப முத்தி பெறுதற்கு மூல காரணமாயுள்ளது. இதனை இழந்தவர் அவிவேகிகளாய் அவகேடுகளையே அடைகின்றனர். நிலையாமை நிலையைத் தெரிந்த விவேகி நிராசை யுடையராய் ஈசனை நேரே இனிது அடைகின்றான்.

நித்திய அநித்தியங்கள் நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்
மத்திய இகபரங்கள் வருபோகங் களில் நிராசை
சத்தியம் உரைக்க வேண்டும் சமாதிகளன்று ஆறுகூட்டம்
முத்தியை விரும்பும் இச்சை மொழிவர் சாதனம் இந்நான்கே.
(கைவல்லியம்)

பிறவிக் கடலைக் கடந்து பேரின்ப நிலையை அடைய வுரிய அதிகாரியை இது காட்டியுள்ளது. நில்லாதவற்றின் நிலைகளை உணர்ந்தவனே என்றும் நிலையாயுள்ளதை நேரே அடைய நோக்கின்றான். உண்மை யுணர்வு உயர் நிலையை அருளுகிறது.

பொய்யான நிலையை மெய் என்று நம்புவது புலையான மருள் ஆதலால் அந்த இருள் ஒழிந்த போதுதான் தெருள் ஒளி தோன்றுகின்றது. அழிவு நிலையைத் தெளிவதே அழியா நிலையை விரைந்து அடைவதற்கு விழுமிய ஏதுவாம்.

மண்ணாடும் மன்னவரும் அவர்தனமும்
மாண்டன நுண் மணலை ஒக்கும்;
விண்ணாடும் இந்திரரும் அவர்வாழ்வும்
போயினவிண் மீனை ஒக்கும்;

எண்ணாடும் பிரமரும் அண்டமும்
பூதங்களும் இறந்த எல்லை இல்லை;
கண்ணாடும் அவைஎங்கே நின்வாழ்க்கை
நிலைஎன்னே கவலும் நெஞ்சே! (ஞானவாசிட்டம்)

நிலையாமை நிலைகளை உணர்ந்த சனகமன்னன் தன் உள்ளத்
தை நோக்கி இவ்வாறு உரையாடி யிருக்கிறான். உரைகளில்
மருவியுள்ள பொருள்களை ஊன்றி உணர்பவர் உலக வாழ்வின்
புலைகளை விலகி உணர்வு நலம் ஒங்கி உய்தி பெறுவர்.

மனிதனுடைய சிறந்த அறிவுக்குப் பயன் மாய மயக்கங்
களை இகழ்ந்து தள்ளித் தூய உண்மையைத் தேர்ந்து கொள்
வதேயாம். பொய்யான புலை மருள்களையும் வைய மையல்களையும்
உணர்ந்தவர் மெய்யான நிலைகளை விரைந்து பெறுகின்றார்.

இளமையும் எழிலும் வானத் திடுவிலின் ஈண்ட மாயும்
வளமையும் கிளையும் வாரிப் புதியதன் வரவுபோலும்
வெளியிடை விளக்கின் வீயும் ஆயுவும் என்று வீட்டுக்கு
உளபகல் ஊக்கம் செய்வர் உணர்வினால் பெரிய நீரார்.
(மேருமந்தரம்)

இளமையும் நிலையாவால் இன்பமும் நின்ற அல்ல
வளமையும் அஃதேயால் வைகலும் துன்ப வெள்ளம்
உளவென நினையாதே செல்கதிக்கு என்றும் என்றும்
வினை நிலம் உழுவார்போல் வித்துநீர் செய்து கொண்மின்.
(வளையாபதி)

கொலையானை மேல்ஓர் குளிர்வெண் குடைக்கீழ்ப்
பலயானை மன்னர் பலர்போற்ற வந்தான்
மலையாகம் போழாக மற்றிவனோ சாய்ந்தான்
நிலையாமை சால நிலைபெற்ற தன்றே. (சுளாமணி)

தேடிய செல்வம் மாயும் சிறந்திடும் கல்வி மாயும்
நாடிய வீரம் மாயும் நலந்திகழ் குணமும் மாயும்
சூடிய சுற்றம் மாயும் கொண்டாடும் அனைத்தும் மாயும்
நீடிய ஞாலம் எல்லாம் நிலையாமை மயமே யன்றே.
(குறுந்திரட்டு)

விண்ணில் இன்பமும் வீதல் கேட்டுமால்
மண்ணில் இன்பமும் மாய்தல் காண்டுமால்
எண்ணில் இன்பமாம் ஈறி லாததே
நண்ணி நாமினி நயக்கற் பாலதே. (சாந்தி புராணம்)

1584 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

புழுமலக் குடருள் முழுகிப் புலால்கமழ் வாயில் தேய்த்து
விழுமவை குழவி என்றும் விளங்கிய காளை என்றும்
பழுநிய பிறவும் ஆகிப் பலபெயர் தரித்த பொல்லாக்
குழுவினை இன்பம் ஆகக் கொள்வரோ குருடு தீர்ந்தார்.

(நாசுத சரிதை)

பலதிரண்ட செல்வத்தைப் பார்க்கில் கனுவாம்
மலர்திரண்டால் போலிளமை வாடும்---சில நிகழ்ந்த
மின்ஒக்கும் வாழ்நாள் இவையிற்றை மெய்யென்றிட்
டுன்னிக் களிப்பார் உளா.

(பாரதம்)

தெரிவில் இளமையும் தீப்பிணியும் முப்பும்
பிரிவும் துயிலும் ஓர் இப்---பருவந்து
பத்தெட்டு நாளைப் பயனிலா வாழ்க்கைக்கு
வித்துக்குற் றுண்பார் பலர்.

(அறநெறிச்சாரம்)

படுமழை மொக்குளிற் பல்காலும் தோன்றிக்
கெடுமிதோர் யாக்கைஎன் றெண்ணித்---தடுமாற்றம்
தீர்ப்பேய்யாம் என்றுணரும் திண்ணறி வாளரை
நேர்ப்பார்யார் நீணிலத்தின் மேல்.

(நாலடியார்)

நீரில் குமிழி இளமை நிறைசெல்வம்
நீரில் சுருட்டு நெடுந்திரைகள்---நீரில்
எழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காள் என்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று.

(நீதி நெறி விளக்கம்)

அறித்தியத்தை நித்தியமென்று ஆதரிக்கும் பொல்லா
மனித்தருடன் கூடி மருவார்---தனித்திருந்து
மோனந்த மாஞ்சிவத்துள் முழுகி மலத்தையறுத்து
ஆனந்த மாயமுந்து வார்.

(சிவபோக சாரம்)

கருவினுள் அழிவ தாயும் கழிந்திடாது அழிவ தாயும்
பரிணமித்து அழிவ தாயும் பாலனாய் அழிவ தாயும்
தருணனாய் அழிவ தாயும் தானரைத்து அழிவ தாயும்
உருவமே அழிவே யானால் உள்ளபோதே பார் உய்ய.

(சிவஞான சித்தியார்)

மின்னின் நிலையில
மன்னுயிர் ஆக்கைகள்
என்னும் இடத்திறை
உன்னுமின் நீரே

(திருவாய்மொழி)

வில்லாதவைகளின் நிலைகளை இவை தலைமையா விளக்கியுள்ளன.

கருத்துக்களையும் குறிப்புகளையும் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நிலையாமையை நேரே காட்டியது, உண்மையை உய்த்துணர்ந்து உயிர்க்கு நன்மையை நாடிக் கொள்ளவேயாம்.

அழிகின்ற நிலைகளை நினைந்து தெளிந்த என்றும் அழியாத ஆனந்த நிலையை அடைந்து கொள்பவர் விழுமிய ஞானிகளாய் வித்தக முத்தர்களாய் விளங்கி நிற்கின்றார். நிலையான அந்த நிலைமையை மனிதர் எய்த வேண்டும் என்றே நிலையாமையை இங்கனம் பலவகையிலும் நினைவுறுத்தி உணர்த்தியருளினார்.

புல்லறிவு என்றும் கடை என்றும் எள்ளி மொழிந்தது, நல்லறிவுடன் தலைமையாய் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டியே.

விழி எதிரே தோன்றுகின்ற எவையும் அழிவு நிலையின; அந்த இழிவுகளை விழைந்து இழிந்து படாமல் தெளிந்து உயருக. அழியாத இன்ப நிலையை ஆன்ம அமைதியாம்.

நிலையில்லாததை நிலை என்று கருதி நிலையான தலைமையை மறந்திருப்பது புலையாம். இது கோரக்கர்பால் அறிய வந்தது.

சரி தம்.

இவர் காய சித்தி பெற்ற சிறந்த யோக சித்தர். சயில மலைச் சாரலில் அருந்தவம் புரிந்திருந்தார். அரிய யோக சித்தியால் இவரது தேகம் அதிசய வலிமை பெற்றிருந்தது; வாள் வேல் முதலிய கருவிகளும் யாதும் ஊறு செய்ய முடியாதபடி உறுதி பூண்டு நின்றது. அதனால் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து வந்தார். தன் உடல் நிலையானது என்று நெடுஞ் செருக்கோடு நிலைத்து வந்த இவர் அல்லம தேவர் என்னும் தத்துவ ஞானியை ஒருநாள் நேரே கண்டார். காணவே தமது காய சித்தியைக் குறித்து வியந்து புகழ்ந்து அவரிடம் விரித்து உரைத்தார். அப் பெரியவர் சிரித்தார். இவரது புல்லறிவாண்மையை நினைந்து அவர் உள்ளம் இரங்கினார். உறுதி நலன்களை உணர்த்தியருளினார். அவருடைய உரைகள் ஞான ஒளிகளை வீசி வந்தன. அயலே வருவண அறிக.

தன்னைச் சச்சிதா நந்தம் என்று அருமறை சாற்ற மின்னில் கெட்டிடும் தசைநிணம் என்பதோல் மேய்ந்த இன்னற் பொய்க்குடில் ஆகிய உடம்பினை யான் என்று உன்னிக் கெட்டனை என்கொல்நீ என்றினும் இயம்பும். (1)

வெருவுறப்படும் பிறவியை ஒழித்துமெய் வீடு
மருவு தற்குளம் வைத்தவன் இம்மல வடிவைத்
தெருவி னிற்புனி தம்படா ஒன்றனைத் தீண்டி
அருவருப்பவன் போல் அரு வருத்ததை அகற்றும். (2)

மருந்து கொண்டுநோய் தீர்ப்பவர் போல் சிவம் மருவி
இருந்த இவ்வுடம் பினைப்பெரி யவர்விட எண்ண
மருந்து கொண்டுநோ யோடுற மதிப்பவன் போல
இருந்த இவ் வுடம்போடுற எண்ணினை என்னே? (3)

பிறந்த ஆகம் ஒன் றிறந்திடாப் பெருமையும் உடைத்தோ?
எறிந்த வான் சிலை வீழ்ந்திடாது இருப்பதிங் கில்லை
செறிந்த காரியம் என்பது என்னுயினும் சிதையும்
இறந்திடாது காரணம் எனப் படுமதே என்றும். (4)

மருந்தினால் உடல் நித்தமாம் என்று நீ வகுத்தது
இருந்து வாழுநாட் பன்மைகொண் டன்றிவே றில்லை
பொருந்திநீயுடல் அழிந்திடாது என்பது பொருந்தாது
அருந்தவா! இனி வீடுவேண்டு என்றனன் ஐயன். (5)

(பிரபுலிங்க லீலை, கோரக்கர் கதி)

நித்திய அநித்திய நிலைகளை விளக்கி இங்ஙனம் அவர் நன்கு
உணர்த்தல் இவர் உண்மை தெளிந்தார். தம் புன்மையை
நினைந்து வருந்தினார். அவளுடைய அருள் மொழிகளால் இவர்
மருள் நீங்கினார். பரம் பொருள் ஒன்றே என்றும் நிலையாயுள்
ளது; பிற எல்லாம் நிலையில்லாதன; பொய்யான புலைகளை
ஒதுக்கி மெய்யான பரமனை அடைவதே பிறவியின் பெரிய பய
னாம். இறைவனை எய்திய பொழுதுதான் துயர்கள் யாவும்
தீர்ந்து உயிர் உயர் பேரின்பம் உறுகிறது என்னும் உண்மையை
உணர்ந்து உய்தியடைந்தார். நிலலாதவற்றை நிலையின என்று
உணர்தல் புல்லறிவாம்; அந்த மருள் ஒழிந்தவரே நல்லறிவாள
ராய் நலம் பல பெறுவர்; எல்லா இன்பங்களையும் எய்தி மகிழ்வார்
என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

நித்தன் ஒருவனே; நின்றவேலாம் நித்தமெனல்
பித்தமே யாகும் பிழை.

உண்மை தெளிந்து உய்தி பெறுக.

332. தூரன் இராவணன் சொன்னனுயர் செல்வமெல்லாம்
கூரழிந்தேன் போன குமரேசா—ஊரிலொரு
கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கும் அதுவிளிந் தற்று. (2)

இ-ள்

குமரேசா! சூரபன்மன் இராவணன் இரணியன் என்னும் பெரிய அதிபதிகளுடைய அரிய செல்வங்கள் எல்லாம் ஏன் வறிதே அழிந்து போயின? எனின், கூத்து ஆட்டு அவைக் குழாத்து அற்றே; பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அது விளிந்து அற்று என்க.

இது செல்வத்தின் நிலையாமையை உணர்த்துகிறது.

கூத்து ஆடுதலைக் காண வருகிற கூட்டம் போல் பெரிய செல்வம் திரண்டு வரும்; அது பிரிந்து போவது போல் அச் செல்வமும் விரைந்து மறைந்து போம்.

குழாம் = குழுமி யிருக்கும் திரள்.

நில்லாதவை என்று முன்னம் பொதுவாக உரைத்தார்; இதில், செல்வத்தின் நிலையைச் சிந்தை தெளிய உரைக்கின்றார்.

உடல் பொருள் முதலியன உயிர்வாழ்வின் உறவுகளாய் இனிது மருவி யுள்ளமையால் மனிதர் அவற்றை விழைந்து பேணுகின்றனர். பாசப்பற்றுகள் அவற்றின் மேல் படர்ந்து வளர்ந்து வருகின்றன. அந்த மோக மயக்கங்கள் நீங்கி உயிர்க்கு உண்மையான உறுதித் துணையைத் தெளிந்து நன்மைகளை விரைந்து அடைந்து கொள்ள இங்மனம் மொழிந்துள்ளார்.

இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை, செல்வ நிலையாமை என இன்னவாறு அழிவு நிலைகளை விழித்தெரிய விளக்குவது என்றும் அழியாத விழுமிய நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ளவே யாம். பொருளில் மருள் மண்டி மயங்காமல் தெருள் கொண்டு தெளிய மொழிகள் உவமை தோய்ந்து வந்துள்ளன.

ஒருவரைப் போல் ஒருவர் நடித்து ஆடுவது கூத்து என வந்தது. விநோதக் கூத்து வென்றிக் கூத்து வசைக் கூத்து குரவைக் கூத்து கழைக் கூத்து பாவைக் கூத்து என இன்னவாறு கூத்துகள் பல உள்ளன. கதை தழுவி வருகிற நாடகமே இங்கே கூத்தாட்டம் என வந்தது. காண்பவர்க்குக் காட்சி யின்

பத்தை நன்கு தருவது ஆதலால் இதனை மாந்தர் விழைந்து காண வருவர். பல இடங்களிலுமிருந்து பலவகையான மனிதர் கூத்தைக் கண்டு களிக்க நாடக சாலையில் வந்து கூடுவர். கூத்து முடிந்தவுடன் அனைவரும் ஒருங்கே விரைந்து போய் விடுவர். அந்த வரவும் போக்கும் சண்டு உறவாய் ஒப்புற நோர்ந்தன.

திரண்டு வருதல், புரண்டு போதல் ஆகிய அக் காட்சிகள் இரண்டையும் செல்வம் நன்கு காட்டியுள்ளது. பல வழிகளிலும் இருந்து பொருள் வந்து ஒருவனிடம் சேர்ந்து நிற்கிறது; நாடகக் கூட்டம் போல் திரண்டு நெருங்கிப் பெருஞ்செல்வம் ஆய்ப் பெருகியுள்ள அது நிலைத்து நிற்பது இல்லை; ஒல்லையில் கலைந்து குலைந்து விரைந்து ஒழிந்து போய் விடுகிறது. செல்வம் சேர்வ தினும் அழிவது அதிலேகம் என்பது தெளிவாய் நின்றது. உவமக் குறிப்புகள் ஊன்றி நோக்கி யுணர வுரியன.

விரைந்து அற்று என்னாது விளிந்து என்றது அதன் அழிவு நிலையை விழித்தறிந்து தெளிய. விளிதல் = அழிதல்; ஒழிதல். நிலையாமல் ஒழிவதை நிலை என்று மகிழ்வது புலையான புன்மையாம். மருளான மையல்கள் மனிதனிடம் மருவியுள்ளன.

செல்வம் வந்த பொழுது உவந்து களிக்கின்றான்; ஒழிந்த போது அயர்ந்து அழுகின்றான். இழி செருக்குகளை விளைத்து அழி துயரங்களையே தருவது; யாரிடமும் யாதும் நில்லாமல் ஒழிவது; அல்லலான இச் செல்வ நிலையை உள்ளி யுணர்ந்து உள்ளம் தெளிந்து பற்று ஒழிந்து ஒல்லையில் உய்ய வேண்டும்.

முல்லை முகைசொரிந்தாற் போன்றினிய பாலடிசில்மகளிர்ஏந்த நல்ல கருணையால் நாள்வாயும் பொற்கலத்து நயந்துண்டார்கள் அல்லல் அடைய அடகிடுமின் ஓட்டகத்து என்று அயில்வார்க் [கண்டும்

செல்வம் நமரங்காள் நினையன்மின் செய்தவமே நினைமின் கண்டர். (சீவக சிந்தாமணி)

முல்லை அரும்பு போன்ற மெல்லிய பாலடிசில் பொற்கலத்திலே வைத்து உண்டவர் பின்பு ஓட்டைக் கையில் ஏந்தித் தெருவிலே போய்ப் பிச்சை எடுத்து உண்ணுகின்றனர். இந்த அவல நிலையைக் கண்டுள்ள நீங்கள் செல்வத்தை நிலை என்று

நிலையாமல் உயிர்க்கு உறுதியான தவத்தைச் செய்யுங்கள்;
அதுவே பிறன்பு பெரும் பயனும் என்று இது உணர்த்தியுள்ளது.

ஒருநாயகமாய் ஓட உலகுடன் ஆண்டவர்
கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பாணையர்
பெருநாடு காண இம்மையிலே பிச்சை தாம்கொள்வர்
திருநாரணன் தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்து உய்ம்மினே.
(திருவாய்மொழி)

சக்கரவர்த்தியாய் உலகம் முழுவதையும் தனியே ஆண்டு
வந்த அரசன் பின்பு பிச்சைக்காரனாய்த் தெருவில் அலையும்
காண்கிறோம்; ஆகவே செல்வத்தை நிலை என்று எண்ணிச்
சிந்தை மருண்டு நில்லாமல் இறைவனைக் கருதி விரைந்து உய்யுங்
கள் என்று நம்மாழ்வார் இவ்வாறு நமக்குப் போதித்திருக்கிறார்.

மனைத்திற வாழ்க்கையை மாய்ம என்று உணர்ந்து
தினைத்தனை ஆயினும் செல்வமும் யாக்கையும்
நிலையா என்றே நிலைபெற உணர்ந்தே
மலையா அறத்தின் மாதவம் புரிந்தேன். (மணிமேகலை 28)

காவிரிப் பூம் பட்டினத்தில் பெருஞ் செல்வனாய் விளங்கி
யிருந்த மாசாத்துவன் என்னும் வணிகன் தனது மகன்
கோவலன் அரிய செல்வங்கள் யாவும் இழந்து அல்லலுழந்து
மதுரையில் கொலையுண்டு இறந்ததை அறிந்ததும் உள்ளம்
தெளிந்து உலகைத் துறந்து தவம் புரிந்துள்ளமையை இங்ங
னம் உரைத்துள்ளான். செல்வமும் யாக்கையும் நிலையா என்றே
நிலைபெற உணர்ந்தேன் என்றது அனுபவ வாக்காய் வெளி
வந்துளது. அனுபவ உணர்வு ஆன்ம ஒளியாய் மிளிர்கிறது.

இயக்குறு திங்கள் இருட்பிழம்பு ஒக்கும்
துயக்குறு செல்வத்தைச் சொல்லவும் வேண்டா
மயக்கற நாடுமின் வானவர் கோணப்
பெயற்கொண்டல் போலப் பெருஞ்செல்வம் ஆமே.
(திருமந்திரம்)

செல்வார்யாம் என்றுதாம் செல்வுழி எண்ணாத
புல்லறி வாளர் பெருஞ்செல்வம்---எல்லில்
கருங்கொண்மு வாய்திறந்த மின்னுப்போல் தோன்றி
மருங்கறக் கெட்டு விடும். (நாலடியார்)

1590 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

ஈண்டல் அரிதாய்க் கெடுதல் எளிதாகி
நாண்டல் சிறிதாய் நடுக்கம் பலதருஉம்
மாண்பின் இயற்கை மருவில் அரும்பொருளை
வேண்டாது ஒழிந்தார் விறலோ விழுமிதே. (வளையாபதி)

பல்கதிர் விரித்துத் தோன்றிப் பாடுசெய் கதிரே போல
மல்லல்நீர் உலகில் தோன்றி மறைந்திடும் நும்மைவிட்டுச்
செல்வம் என்று உறுவதற்கும் செல்வம் என்று உரைக்கும்
[பேர்நன்று
அல்லலை விளைப்ப தாகாது அரும்பெறற் செல்வம் பாவாய்!
(குசேலம்)

சுழல்சக டக்கால் போலும் தோன்றியே அழிமின்போலும்
அழல்மன வேசை போலும் அருநிதி மேவி நீங்கும்
பழமைபோல் அதனை நம்பிப் பழியுறச் செருக்கல் மேக
நிழலினை நம்பிக் கைக்கொள் நெடுங்குடை நீத்தல்ஒப்பே.
(நீதி நூல்)

அரையது துகிலே மார்பினது ஆரம்
முடியது முருகுநாறும் தொடையல் புடையன
பால்வெண் கவரியின் கற்றை மேலது
மாலை தாழ்ந்த மணிக்கால் தனிக்குடை

5. முன்னது முரசு முழங்குதானே இந்நிலை

இனைய செல்வத்து ஈங்கிவர் யாரே?

தேவர் அல்லர் இமைப்பதும் செய்தனர்

மாந்த ரேளன மயக்கம் நீங்கக்

களிற்றுமிசை வந்தனர் நெருநல் இன்றிவர்

10. பசிப்பிணி காய்தலின் உணங்கித் துணியுடுத்து

மாசுமீப் போர்த்த யாக்கை யொடு

தாமே ஒருசிறை இருந்தனர் மன்னே. (ஆசிரியமாலை)

வந்துடன் வணங்கும் வானோர் மணிபுனை மகுடகோடி

தந்திரு வடிகள் ஏந்தும் தமனியப் பீடம்ஆக

இந்திர விபவம் பெற்ற இமையவர் இறைவர் ஏனும்

தந்திரு உருவம் பொன்றத் தளர்ந்தனர் அனந்தமன்றே.

(யசோதர காவியம்)

காடு போந்தனன் இந்திரன் பொன்னகர் கரிந்து

பாடு சேர்ந்தது சயந்தனும் சிறையிடைப் பட்டான்

நாடில் விண்பதச் செய்கையீது எம்பிரான் நல்கும்
வீடதே யலால் துன்பறு மார்க்கம்வே றுண்டோ?

(கந்த புராணம்)

தெய்வச் சிதம்பர தேவா வுன்சித்தம் திரும்பிவிட்டால்
பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர்வாழ்வும் புலியும்எங்கே
மெய்வைத்த செல்வம்எங்கே மண்டல்கர்தம் மேடை எங்கே
கைவைத்த நாடக சாலை எங்கேஇது கண்மயக்கே.

(பட்டினத்தார்)

செல்வம் நிலையில்லாதது; அதன்பால் புலையாய் ஆசையுற
தே; என்றும் நிலையாய் நின்று யாண்டும் பேரின்பம் அருளவல்ல
பரம்பொருளே உண்மையான உயர்செல்வம்; அரிய பெரிய அந்த
விழுமிய திருவையே எவ்வழியும் கருதி உருகி உய்தி பெறுக
எனஇவை உணர்த்தியுள்ளன. கவிகளின் சுவைகளையும் பொருள்
நிலைகளையும் குறிப்புகளையும் ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

பொன்றும் பொருளே ஒரு பொருளாக எண்ணி மருளாமல்
என்றும் குன்றாத இன்பப் பொருளான ஈசனையே கருதிவரின்
எவ்வழியும் தேசமிகுந்து வரும். அவ்வரவு ஆன்மாவின் பரமா
னந்தமாம். அழியாத செல்வத்தை அடைந்து மகிழ்க.

அதிசயமான அரிய பெரிய செல்வங்களும் அடியோடு
அழிந்து போம்; நிதிபதிகளா யிருந்தவரும் நிலை குலைந்து
ஒழிந்து போவர். இது சூரபன்மன் ஆதியர்பால் அறியநின்றது.

சரிதம்.

இவன் அசுர குல வேந்தன். அதிசய வீரன். இவனுடைய
அருந்திறலும் பெருந்திருவும் அளவிடலரியன. செல்வ வளங்க
ளோடு பல்வகை நலங்களும் இவனிடம் பெருகி யிருந்தன. ஆயி
ரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் அதிபதியாய் யாண்டும் துதி
கொண்டு நின்றான். இவன் இருந்து அரசுபுரிந்த இராசதானிக்கு
வீர மகேந்திரம் என்று பேர். தேவர் யாவரும் ஏவல் செய்யத்
தெய்வத் திரவியங்களும் அங்கு ஊழியம் புரிந்து வந்தன.

ஐந்த வாகிய தருக்களும் மணியும்நல் ஆவும்
நந்தும் அம்புய நிதியமும் பிறவும் இந்நகரின்
மைந்தர் மாதர்கள் இருந்துழி இருந்துழி வந்து
சிந்தை தன்னிடை வேண்டியாங்கு உதவியே திரியும். (1)

கழியும் இந்நகர் ஆக்கமோ கரையில இவற்றுள்
விழிகள் எண்ணில பெற்றுளார் தாங்கண்ட வெறுக்கை
மொழிவர் என்னினும் நாவதொன்றால்முடிந் திடுமோ?
அழிவில் ஆயிர கோடிநாப் பெறுவரேல் அறைவார். (2)

வாழ்வின் மேதகு மகேந்திரப் பெருமித வளத்தைத்
தாழ்வி லாதெறி கண்டனர் தாலுஎண்ணில் வால்
சூழ்வில் நாடியே பகரினும் மெய்யெலாம் துதையக்
கேள்வி மூலங்கள் இல்லவர் எங்ஙனம் கேட்பார். (3)
(கந்த புராணம்)

இன்னவாறு அதிசய நிலையில் வியந்து துதிசெய்ய நின்ற
செல்வங்கள் எல்லாம் அடியோடு அழிந்து ஒழிந்து போயின.

சரிதம் 2.

அருந்தவம் புரிந்து அரிய பெரிய வர பலங்களை அடைந்து
பெருந் திருவுடையனாய் இலங்கையிலிருந்து இராவணன் அரசு
புரிந்தான். தேவ லோக போகங்களினும் மேலான செல்வங்
களும் இன்ப வளங்களும் இவனுடைய நகரில் மேவி யிருந்தன.

இழையும் மாலையும் ஆடையும் சாந்தமும் ஏந்தி
உழையர் என்ன நின்று உதவுவ நிதியங்கள் ஒருவர்
விழையும் போகமே இங்கிது வாய்கொடு விளம்பின்
குழையும் நெஞ்சினால் நினையினும் மாசென்று கொள்ளும்.

பளிக்கு மாளிகைத் தலந்தொறுந் இடந்தொறும் பசுந்தேன்
துளிக்கும் கற்பகத் தண்ணறுஞ் சோலைகள் தோறும்
அளிக்கும் தேறலுண்டு ஆடுநர் பாடுநர் ஆகிக்
களிக்கின்றார் அலால் கவல்கின்றார் ஒருவரைக் காணேன். (2)

இலங்கையின் செல்வ வளங்களைக் கண்டு உள்ளம் வியந்து
அனுமான் இவ்வாறு மகிழ்ந்து புகழ்ந்துள்ளான். எவரும் துதி
செய்து புகழும்படி அதிசய நிலையில் இங்ஙனம் பெருகியிருந்த
செல்வங்கள் எல்லாம் சிதைந்து அழிந்து போயின. முடிவில்
இராவணனும் இறந்து போனான்.

புலைமேலும் செலற்கொத்துப் பொதுநின்ற
செல்வத்தின் புன்மைத் தன்மை
நிலைமேலும் இனியுண்டோ? நீர்மேலைக்
கோலம்எனும் நிலைமைத் தன்றே!

தலைமேலும் தோள்மேலும் தடமுதுகில்
படர்புயத்தும் தாவி ஏறி
மலைமேல் நின்று ஆடினபோல் ஆடினவால்
வானரங்கள் வரம்பி லாத.

(இராமா, இராவணவதை 204)

போர்க்களத்தில் இறந்து பட்டுள்ள இராவணனைக் குறித்துக் கவி நாயகர் இவ்வாறு உருகிப் பாடி யிருக்கிறார். கவியின் சுவையைக் கருதியுணர வேண்டும். தேவரும் எவல் செய்ய முவுலகங்களையும் ஆண்டவன்; எல்லையில்லாத செல்வங்களை யுடையவன்; யாவும் இழந்து அழிந்தான்: செல்வம் நீர் மேல் எழுத்துப் போல் நிலையில்லாதது; புலையான இதை ஒரு பொருளாக எண்ணலாமா? நிலையான பரம்பொருளையே உரிமையாய் எண்ணி உய்ய வேண்டும்; அதுவே மனித அறிவின் மாண்பயனும் என்று கவி கருதியிருக்கிறார். அந்தக் கருத்து உரையில் ஒலித்துள்ளது.

சரிதம் 3

இரணியன் எவரினும் அதிகசய நிலையினன். அற்புத ஆற்றல் களையுடையவன். தனிமுதல் தலைவனாகவே யாண்டும் இவன் நிலவி நின்றான். தேவர் முதல் யாவரும் இரணியாய நம என்று வேத மந்திரம்போல இவன் பெயரையே உயர்வா ஒதி வந்தனர்.

வேதம் கண்ணிய பொருள் எலாம் விரிஞ்சனே ஈந்தான் போதம் கண்ணிய வரமவன் தரக்கொண்டு போந்தான் கா தும் கண்ணுத லோன் அயன் கடைமுறை காண்ப பூதம் கண்ணிய வலியெலாம் ஒருதனி பொறுத்தான். (1)

மருக்கொள் தாமரை நான்முகன் ஐம்முகன் முதலோர் குருக்களோடு கற்று ஒதுவது அவன் பெருங் கொற்றம் சுருக்க நான்மறை தொன்றுதொட்டு உரைதொறும் தோன்றுது இருக்கும் தெய்வமும் இரணியனே நம என்னும். (2)

(இரணியம்)

இன்னவாறு அதிகசய நிலையில் எவ்வழியும் துதிக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தவன் முடிவில் விதிமுண்டு யாவும் இழந்து மாண்டான். கூத்தாட்டுக் கூட்டம் போலச் செல்வம் திரண்டு வந்து பின்பு புரண்டு போம்; நிலையில்லாததை நிலைஎன எண்ணலாகாது என்பதை இம் மூவரும் யாவரும் அறிய விளக்கி நின்றனர்.

1594 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

வேள்ளமெனப் பொங்கி விளிகின்ற செல்வத்தை
உள்ளதென உள்ளல் ஒழி.

நிலையில்லாததை நிலையாக நினையாதே.

333. தண்டார்க் கலயனார் தாலிவிற்றும் ஆங்கறமே
கொண்டுசெய்தார். என்னே, குமரேசா—மண்டியே
அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல். (3)

இ-ள்

குமரேசா! குங்குலியக் கலயனார் தாலியை விற்றும் ஏன்
அறத்தை அப்பொழுதே செய்தார்? எனின், செல்வம் அற்கா
இயல்பிற்று; அது பெற்றால் அற்குப ஆங்கே செயல் என்க.

அழியும் பொருளை அழியாமல் ஆக்க வழி காட்டியுளது.

செல்வம் நிலையில்லாத இயல்பினது; அதை அடைந்தால்
நிலையுடைய அறங்களை அப்பொழுதே விரைந்து செய்துகொள்க.

நிலைபாமையுள் நிலையுள்ளதை விரைந்து தழுவிக்கொள்ப
வர் என்றும் நிலையாய் நின்று சிறந்து திகழ்கின்றார்.

அற்கா = நிலை நிலைலாத. அற்குப = நிலையாய் நிற்பன.

அல்கல் என்னும் வினையடியாய் இவை பிறந்துள்ளன. முன்
னது எதிர்மறைப் பெயர் எச்சம். பின்னது உடன்பாட்டும்
பன்மைப் பெயர். நிலையில்லாத செல்வத்தை நினைவுறுத்தி நிலை
யுடைய நன்மைகளை அடைந்து தலைமையாய் உயர்ந்து
கொள்ளும்படி இங்ஙனம் நலமா வரைந்து காட்டியுள்ளார்.

அல்கல் = நிலைத்தல்; இருத்தல்; தங்குதல்.

அது சேர்ந்து அல்கிய. (புறம் 220)

கானத்து அல்கி. (பொருநர் 49)

கன்றமர் நிரையொடு கானத்து அல்கி. (பெரும்பாண் 176)

அன்று அவண் அல்கி. (மலைபடுகடாம் 159)

மென்தோள்மேல் அல்கி. (பரிமாடல் 9)

மீனுண் குருகு கானல் அல்கும். (ஐங்குறுநூறு 184)

அல்கு இரை தரீஇய. (அகம் 3)

அல்கல் அகலறை ஆயமொடு ஆடி. (கலி 113)

அல்கு இரை அமையத்து. (பெருங்கதை 1, 51)

இவற்றுள் அல்கல் உணர்த்தி நிற்கும் பொருள்களை அறிக.

நில்லாது ஒழிகின்ற செல்வம் நிலைத்துள்ள பொழுதே நல்லதைச் செய்து கொள்ளுக. ஆங்கே என்றது அந்த இடத்தே; அப்பொழுதே என விரைவு குறித்து நின்றது. செயல் என்னும் உடன்பாட்டு வியங்கோள் தரும் கருமங்களின் அருமை பெருமைகளை உரிமையாய் உணர்த்தி ஊக்கியருளியது.

கூத்தாட்டுக் கூட்டம் போல் செல்வம் விரைந்து கலைந்து போம் என்று முன்பு குறித்தார்; அவ்வாறு ஒழிந்து போகு முன் அதனை விரைந்து பயன் படுத்துக என இதில் உரைத்துள்ளார். காலம் கடவாமல் செய்வது சாவும் நலமாம்.

அழிந்து போவதை அழியாமல் விரைந்து ஆக்கிக் கொள்பவன் தெளிந்த விவேகியாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான்.

பெற்றால் என்றது அப் பேற்றின் அருமை கருதி. அரிய நிலையில் பெறுவது; அதி விரைவில் இறுவது; அத்தகைய பொருளை உயிர்க்கு ஊதியமாகச் செய்து கொள்ளின் அவர் உயர்ந்த வித்தகராய் விளங்கி ஒளிபெற்று வருகின்றார்.

என்னானும் ஒன்றுதம் கையுறப் பெற்றக்கால்
பின்னாவ தென்று பிடித்திரா—முன்னே
கொடுத்தார் உயப்போவர் கோடித்தீக் கூற்றம்
தொடுத்தாறு செல்லும் சுரம். (நாலடியார் 5)

ஏதாவது ஒரு பொருள் உன் கையில் கிடைக்கப் பெற்றால் பிற உயிர்கள் துயர்தீர உதவி புரிக; அதனால் உன் உயிர் இன்ப வுலகை அடையும்; அவ்வாறு செய்தவரே எவ்வழியும் உயர்ந்து இவ்விய பதவியை எய்தியுள்ளனர் என இது குறித்துள்ளது.

இன்றுளார் இன்றேயும் மாய்வர்; அவருடைமை
அன்றே பிறருடைய தாயிருக்கும்—நின்ற
கருமத்தர் அல்லாத கூற்றின்கீழ் வாழ்வார்
தருமம் தலைநிற்றல் நன்று. (அறநெறிச்சாரம்)

தக்கமில் செய்கைப் பொருள்பெற்றால் அப்பொருள்
தொக்க வகையும் முதலும் அதுவானால்
மிக்க வகையான் அறம்செய் கெனவெகுடல்
அக்காரம் பால்செருக்கு மாறு. (பழமொழி 199)

அம்பொற் கலத்துள் அடுபால் அமர்ந்துண்ணு அரிவை அந்தோ
வெம்பிப் பசிநலிய வெவ்வினையின் வேறையோர் அகல்கை ஏந்திக்
கொம்பிற் கொள ஒசிந்து பிச்சைஎனக் கூறி நிற்பாட் கண்டும்
நம்பன்மின் செல்வம் நமரங்காள்! நல்லறமே நினைமின் கண்டார்.

[சீவக சிந்தாமணி]

செல்வம் நிலையில்லாதது; அதைப் பெற்றால் உடனே அறம்
செய்து கொள்ளுங்கள்; அந்தத் தரும் உங்களுக்கு இருமையும்
பெருமையாய் இன்பம் தரும் என இவை உணர்த்தியுள்ளன.

சடம்கொடுக்கும் வினைகடிந்த தாபதர்கள்

இனிது அங்குத் தங்கக் கட்டி

மடம்கொடுத்தும் மறையவர்க்கு மனை கொடுத்தும்

வைகாசி மாதம் தண்ணீர்க்

குடம்கொடுத்தும் குளிர்காலம் குளிர்ந்தவர்க்குப்

போர்வையினைக் கொடுத்தும் தங்க

இடம்கொடுத்தும் இங்கிவர்கள் எழில்மணிமா

மண்டபத்துள் இருக்கக் கண்டான். (1)

உடுப்பதுவும் உண்பதுவும் இல்லாதோர்க்கு

உடைகூறை உதவி உண்ணக்

கொடுத்தவர்நோய் தீர்த்தோரும் கொடியோராய்க்

குணங்கள் பலசெய்து தம்மை

அடுத்தடுத்து வைதாலும் பொறுப்போரும்

அந்தணரோடு ஆவுக் குற்ற

நடுக்கமது தீர்த்தோரும் நல்லுலகில்

நாயகராய் இருப்பக் கண்டான்.

(இராமா, உத்தர காண்டம்)

இங்கே அறம் புரிந்தவர்கள் அங்கே சுவர்க்கத்தில்
இன்பங்களை அனுபவிக்கும் நிலைகளை இவை விளக்கியுள்ளன.

சேர்ந்த பொருளைச் சீவர்களுக்கு உதவிவரின் அந்த
உபகாரி தேவனாய்த் திவ்விய இன்ப நிலைகளை அடைகிறான்.

Our true acquisitions lie only in our charities; we gain only as we give. (Simms)

நம்முடைய மெய்யான ஆதாயங்கள் நாம் செய்யும் தருமங்களிலேயே உள்ளன. நாம் ஈவதே நமக்கு இன்பப் பேறுகூறது என்னும் இது இங்கு நன்கு சிந்திக்கத் தக்கது.

There is no security against the perils of wealth except in becoming rich toward God. (C. Simmons)

செல்வத்தை அழியாமல் காக்க வழி அதனை ஆண்டவனுக்கு உரிமையாக்குவதே என்னும் இது ஈண்டு எண்ணி யுணர வரியது. நிலையில்லாததை நிலையுள்ளதாச் செய்யும் நிலைமை தெரிய வந்தது. இறைவன் உறவே நிறைபெருந் திரு.

If you would take your possessions into the life to come, convert them into good deeds. (Colton)

உன்னுடைய பொருள்களை உன் உயிர்க்கு உரிமையாக்க விரும்பினால் அவற்றை நல்ல கருமங்களாக மாற்றுக் கொள்க என இது குறித்துள்ளது. கருத்தைக் கருதி உணர வேண்டும்.

உலகப் பொருள்கள் எவையும் நிலையில்லாதன. இளமையும் செல்வமும் யாக்கையும் நிலை குலைந்து போகின்றன. நிலையா நிலைமைகளை யாவரும் நேரே கண்டு வருகின்றனர். கண்டும் உய்தி காணாமல் உறுதி நலம் இழந்து ஊனமடைந்துள்ளனர்.

பாங்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற் றுனும்
நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே. (தொல்காப்பியம்)

பல வழிகளிலும் நிலை பேறில்லாதது என உலக நிலையைக் குறித்துக் காட்டி உயிர்க்கு உய்தி செய்து கொள்ளும்படி ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவ்வாறு உணர்த்தி யுள்ளார். நில்லாத வற்றை நிலை என்று மருண்டு புலையாயுழலும் புல்லறிவு ஒழிந்து நல்லுணர்வு ஒங்கி யாவரும் நலம் பெற வேண்டும் என்றே நல்லோர் எல்லாரும் உறுதி நலன்களை உரைத்து வருகின்றார்.

பலமுறையும் ஒம்பப் படுவன கேண்மின்!

சொலன் முறைக்கண் தோன்றிச் சுடர்மணித் தேருர்ந்து

நிலமுறையின் ஆண்ட நிகரிலார் மாட்டும்

சிலமுறை யல்லது செல்வங்கள் நில்லா;

இலங்கும் எறிபடையும் ஆற்றலும் அன்பும்
கலந்ததம் கல்வியும் தோற்றமும் ஏனைப்
பொலன்செய் புனைகலனோடு இவ்வாற னாலும்
விலங்கிவரு கூற்றம் நீக்கலும் ஆகாது;
அனைத்தாதல் நீயிரும் காண்டிர்-நினைத்தக்க
கூறிய எம்மொழி பிழையாது

தேறிநீர் ஒழுகின் சென்றுபயன் தருமே. (யாப்பியல்)

உலக முழுமையும் ஒரு குடையில் ஆண்ட அரசர்களும்
செல்வங்களை இழந்து சிதைந்து மாண்டு போயினர்; எமனை
விலக்க எவ்வகையிலும் இயலாது; தரும நெறியில் ஒழுகுவரின்
அதுவே இருபையும் இன்பம் தரும்; உயிர் தயர் நீங்கி உய்ய
வுரிய வழி அந்த மெய் நெறியே என இஃது உணர்த்தியுளது.

தருமமே போற்றிடின் அன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனும் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்துமேல்
தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்.

(கந்த புராணம்)

தருமமே உல்கம் போற்றச் சகலகா ரணமதாகும்
தருமமே அழியா தென்றும் தாபர மாகி நிற்கும்
தருமமே தனைவேட் டோர்க்குச் சவுக்கிய மனைத்து நல்கும்
தருமமே முத்தி சேரும் சாதனம் என்றுட் கொள்வான்

(காசி ரகசியம்)

இவை இங்கே நன்கு கருதி யுணர வுரியன.

பொருள் கிடைத்தால் உயர்ந்தோர் உடனே புண்ணியம்
செய்து கொள்ளுவர். இது கலயனார் பால் காண வந்தது.

சரிதம்.

இவர் சோழ நாட்டிலே திருக்கடலூர் என்னும் தலத்தில்
இருந்தவர். மறையவர் மரபினர். சிறந்த அறிவும் நிறைந்த
சீலமும் வாய்ந்தவர். நல்ல செல்வம் உடையவர். அப் பதியில்
கோயில் கொண்டுள்ள ஈசனுக்கு நாளும் நல்ல வாசனைத் தூபம்
இட்டுப் போற்றி வந்தார். எல்லார்க்கும் இதமே செய்து வந்த
இவரது செல்வம் விதி வலியால் மெல்லக் தேய நேர்ந்தது.
வறுமை மிகுந்தது; நல்குரவு நலிந்து வரினும் இவர் உள்ளம்
தளராமல் உறுதி குன்றாமல் இறைவனுக்கு முறையே பணி
புரிந்து வந்தார். ஒரு முறை குடும்பத்தோடு இரண்டு நாள் பட்
டினி கிடந்தார். பிள்ளைகள் படும் பாட்டைக் கண்டு உள்ளம்

உருகி இவருடைய மனைவியார் தம் கழுத்திலிருந்த தாலியை அவிழ்த்து இவர் கையில் கொடுத்து உணவுப் பொருள்கள் வாங்கி வரும்படி விடுத்தார். அதனை எடுத்துக் கொண்டு இவர்கடை வீதிக்குச் சென்றார். இடையே ஒரு வணிகன் பொதி மாட்டில் குங்குலியம் என்னும் நல்ல வாசனைப் பொருளைக் கொண்டு வந்தான். அப் பொதியைக் கண்டார். ஆண்டவன் சந்நிதியில் தூபம் இடுவதற்கு மிகவும் இனிதாம் என்று கருதித் தம் கையிலிருந்த தாலியைத் தந்து அதனை ஆவலோடு வாங்கினார். ஆலயத்தில் கொண்டு போய்ச் சேமித்து வைத்தார்.

ஆறுசெஞ் சடைமேல் வைத்த அங்கணர் பூசைக்கு ஆன நானுகுங் குலியம் ஈதேல் நான் இன்று பெற்றேன் நல்ல பேறுமற்றிதன்மேல் உண்டோ பெருப் பேறு பெற்றுவைத்து வேறினிக் கொள்வது என்னன்று உரைத்தெழும் விருப்பின் மிக்கார்.

பொன்தரத் தாரும் என்று புகன்றிட வணிகன் தானும் என் தர இசைந்தது என்னத் தாலியைக் கலயர் ஈந்தார் அன்றவன் அதனைவாங்கி அப்பொதி கொடுப்பக் கொண்டு நின்றிலர் விரைந்து சென்றார் நிறைந்தெழு களிப்பி னோடும். [2]

விடையவர் வீரட்டானம் விரைந்து சென்று எய்தி என்னை உடையவர் நம்மை ஆளும் ஒருவர்தம் பண்டா ரத்தில் அடைவுற ஒடுக்கி எல்லாம் அயர்த்தெழும் அன்பு பொங்கச் சடையவர் மலர்த்தாள் போற்றி இருந்தனர் தமக்கு ஒப்பில்லார். [3]
[பெரிய புராணம் 17]

இவருடைய பேரன்பை வியந்து மகிழ்ந்து ஈசன் பெருங் கருணை புரிந்தார். அரிய பல செல்வங்கள் இவரது மனையில் பெருகி வந்தன. மனைவி மக்கள் யாவரும் அரச திருவினராய்ப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தனர். மங்குலியம் கொடுத்துக் குங்குலியம் கொண்டு பாமன் பணி புரிந்தமையால் குங்குலியக் கலய நாயனார் என எங்கும் இவர் பெயர் பெற்று நின்றார். செல்வம் நிலையில்லாதது ஆதலால் அது கடைத்தால் ஆங்கே அப்பொழுதே அறம் செய்து கொள்ள வேண்டும்; அது உயிர்க்கு உரஞ் செய்த படியாம் என்று உலகம் அறிய இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

அழியும் பொருள்கை அடைந்தால் அழியா வழியை அடைக வரைந்து.

நண்ணிய பொருளைப் புண்ணியம் ஆக்குக.

1600 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

334. மாசில் உரோமமுனி வாழ்நாள் நனிபெற்றும்
கூசினரேன் வாழக் குமரேசா—நேசமுறும்
நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெறின். (4)

இ-ள்

குமரேசா! நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றிருந்தும் உரோம முனி
வர் ஏன் நாளை அஞ்சினார்? எனின், நாள் என ஒன்றுபோல்
காட்டி உயிர் ஈரும் வாள அது உணர்வார்ப் பெறின் என்க.

நாளின் உண்மை நிலையை இது உணர்த்துகின்றது.

நாள் என்று ஒர் இனம்போல் வெளியே தோன்றி உள்ளே
உயிரை ஈர்கின்றவாள்; அவ்வுண்மையை உணர்வார் உறின்.

நாளே வாள என்று உணர்க என்றது, அவ்வுணர்வால்
துயர் நீங்கி உயிர் உயர்வாய் உய்தி பெறுதல் கருதி.

பகலும் இரவும் கூடிய ஒரு தினம் நாள் என வந்தது.

கதிரவனுடைய காட்சி மறைவுகளால் கணிக்கப்பட்ட
காலக் கூறுபாட்டை நாள் வைகல் தினம் என நாம் வழங்கி
வருகிறோம். வரவு நிலை வழிமுறையே வந்துள்ளது.

அல்கல் திவாப்பகல் ஆனியம் திவசம்

ஏல்வை எல்வைகல் தினமிவை நாளே. (பிங்கலம்)

நாளுக்கு இவ்வாறு பேர்கள் வந்துள்ளன. யாவும் காரணக்
குறியின. எல்லையில்லாத காலத்தை எல்லோனுடைய நிலையால்
எல்லைகள் வகுத்து நாள் வாரம் பக்கம் மாதம் ஆண்டு என
இன்னவாறு யாண்டும் மனிதர் வழங்கி வருகின்றனர்.

நாறு ஆண்டுகள் மனிதன் ஈண்டு வாழ விரியவன். பூரண
மான வயது இவ்வாறு காரணமா வரம்பு செய்யப்பட்டுள்ளது.

குர்வந்நே நவேஹ கர்மாணி

ஜிஜீவிஷேத் சதம் ஸமா: (ஈசா வாசியம்)

கருமங்களைச் செய்து கொண்டே இவ் வுலகில் நாறு வரு
டங்கள் வாழ்வாயாக என்று வேதம் இவ்வாறு விதித்துள்ளது.

வேதநூல் பிராயம்நாறு மனிதர்தாம் புகுவர் ஏனும்
பாதியும் உறங்கிப் போகும் நின்றதில் பதினையாண்டு